

NUR ÇELEBİ

POLİS
MERKEZİ

SUÇ

MAHALLI

OLEKSA
YAYINEVİ

SUÇ MAHALLI

Gece İstanbul'un üzerine çöktüğünde yollar evlerine ulaşmak isteyen son insanları da uğurlar.

Şehir, sessizliğe gömülüp kurbanlarını bekler.

Karanlık ve uzun gecelerin kapıları açılır.

Ve katil ortaya çıkar.

Işıklar söndüğünde geceyi aydınlatan ay, cinayeti soluk ışığında saklar.

Azra, cinayet masasında çalışan kararlı bir dedektif. Barış ise hem başkomiseri hem de hayatının en büyük aşkı. Ancak bu ikili, hem kalpleri hem de hayatları için savaşmak zorunda kalacakları tehlikeli bir oyunun içine çekiliyor.

Saklanmış sırlar, ansızın gelen bir telefonla gün yüzüne çıkıyor. Kurulan tuzaklar etraflarını sararken tehlikenin çanları çalıyor.

Her şey basit bir cinayet soruşturması gibi başlasa da, olayların ardında intikam ve derinlere kök salmış karanlık bir örgüt yatmaktadır. Adım adım ilerleyen bu gerilim dolu hikâyede, Azra ve Barış, hem suçluları adalete teslim etmek hem de kendi duygularıyla yüzleşmek zorunda kalıyor.

"Nasıl bir şeyin içindesin bilmiyorum ama bana ihtiyacın var."

"Seni koruyamamaktan korkuyorum."

"Sensiz olmaktan korkuyorum."

9 786259 748122

OLEKSA
YAYINEVİ

@oleksayayinevi

NUR ÇELEBİ

SUÇ MAHALLI

*Düzenleme
Ny.ozlem*

OLEKSA
YAYINEVİ

GENÇ KURGU – POLİSİYE – ROMANTİZM

OLEKSA YAYINEVİ:*51

SUÇ MAHALLİ
NUR ÇELEBİ

GENEL YAYIN YÖNETMENLERİ
HAVVA NUR ATAĞ
MUHAMMET AYDIN

BİRİNCİ BASKI: 30.12.2024

KAPAK TASARIMI: KALİNA TASARIM

YAN BOYA: MATELİT KİTAP KENARI BOYAMA

EDİTÖR: SALİHA YILMAZ

SON OKUMA: YİĞİT EFE KAYAOĞULLARI

DİZGİ: OLEKSA YAYINEVİ

ISBN: 978-625-97481-2-2

BASKI: BULUT MATBAA

SERTİFİKA NO: 48120 MUSALLA BAĞLARI İNCİKÖY SOKAK NO: 1

SELÇUKLU/KONYA

Yayıncıdan izin alınmadan çoğaltılamaz. Yayın hakları yayıncıya aittir. Kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz.

MEHMET IŞIK – OLEKSA YAYINEVİ
SERTİFİKA NO: 71973

SARAÇOĞLU MAHALLESİ TEKİRDAĞ SOKAK NO: 6
İÇ KAPI NO:*2
KARATAY/KONYA

@oleksayayinevi | oleksayayinevi@gmail.com
0545 285 55 42 / 0541 606 04 97

**“Sanki ona dokunmasam ölecektim. Şükür ki kader bizi birbirimize
mühürlemişti...”**

“Yalnız kalan ruhumu tamamla, lütfen...”

CİNAYET GECESİ

Kapının kilidini kolayca açmayı başardığında yüzünde ister istemez bir sırtış peyda olmuştu. Evin sahibi gibi hissediyordu kendini. Kimse ertesi sabah kapının zorla açıldığını düşünmeyecekti ve bu onun kesinlikle işine geliyordu. Şimdi kendi ile gurur duyuyordu.

İçeriye ilk adımını usulca attığı sırada kendisine yaklaşan adım sesleri onu ürkütmüştü. Fakat amacının zaten o kişiye görünmek olduğunu hatırladığında, içine yerleşen öz güvenle birlikte diğer ayağını da içeri atıp evin içine girdi. Burası ay ışığından bile mahrumdu, sanki olacaklar önceden sezilmiş gibi ev bile karanlığa gömülmüştü.

Huzursuzca adım atmaya devam ederken aldığı nefesler birazdan soluğunu keseceği adamı anımsatıyordu ona. Ölüm haşarı çocuklar gibi bu kasvetli evin içinde tüm varlığıyla kol geziyordu. Sesi ise ürkütücü bir sakinlikle kulağının çevresinde usulca dolanıp ruhunu gıdıklıyordu.

Elindeki hafif çuvalı sıska parmaklarıyla sıkıca kavrayıp omzuna attı. Merdivenin yanından hızla geçip zemin katı neredeyse tamamen kaplayan, eski eşyalar ile süslenmiş kasvetli salona ulaştı.

Salon oldukça karanlık ve havasızdı. Burası âdeta bir korku filminin içinden çıkmıştı.

Ne zamandır kulağına ilişen ürkek adım sesleri salon kapısının önünde durduğunda, bakışları ister istemez o yöne çoktan çevrilmişti.

Karşısındaki tam da beklediği kişiydi.

Karanlık da olsa bu yüzü hiç zorlanmadan seçmişti. İçi kısmen boş olan çuvalı omuzundan atıp yer ile buluşturduğu sırada, karşısındaki adam elinde tuttuğu demiri daha sıkı kavrayıp bundan cesaret almak istiyor gibiydi.

“Seni görmek ne güzel, Ahmet.”

“Burada ne işin var hırsızlığa mı geldin?” Bunu sorduktan sonra adam elindeki demiri indirdi ve evine gizlice giren yüzünü karanlıktan zar zor seçtiği bu siyah giyimliye dikkatle baktı.

“Seni görmek istedim... Son kez.” Adam şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve tereddütle konuştu. “Ne dedin sen?” Duyduklarını kabullenmek zordu. Ölüm, asla kolayca kabullenilemezdi. Hele ki bu kendi ölümünse...

Siyah giyimli, başındaki kapüşonu indirirken yaşlı adama, “Buraya seni öldürmek için geldim.” dedi ve o görmediği hâlde yaklaşmaya başladı.

“Neden öldürmek istiyorsun?” dedi yaşlı adam. Korkusu onu kısıkvırak ele geçirmişti. Elinde tuttuğu demiri sanki daha fazlasını yapabilecekmiş gibi şiddetle sıkarken sona yaklaşan nefeslerinden birini daha umarsızca harcadı.

“Sana paramı geri vermen için gereken zamanı tanımıştım.” dedi siyah giyimli, sert ve oldukça güçlü bir sesle. “Senin yüzünden hayatım elimden gitti be!”

Yaşlı adam elindeki demiri kaldırıp ona doğru hızla gelmekte olan adama bilinçsizce savurmaya başladı. Hamlelerinin çoğu boşa gidiyor, bu karanlıkta düşmanını bile seçemiyordu. “Benim suçum yok.” diye mırıldandı. Daha çok bir sayıklamaydı aslında. “Hayatın benim yüzümden bitmedi. Suçlu sensin!”

SUÇ MAHALLİ

Siyah giyimli kendisine peşi sıra savrulan demiri, çevik bir hamleyle kavrayıp kendine çekti ve demiri yaşlı adamdan uzaklaştırdı. Artık öldürme fırsatı elindeydi. Karşısındaki yaşlı adam artık savunmasızdı.

Bir an durup birbirlerine baktılar. Birinin gözünde korku diğeri ise memnun bir hâl vardı.

Yaşlı adam onu öldürmek isteyen adama bir kez daha baktı. Zihninin karanlık ve tozlu bir köşesinde onunla geçen günleri canlandı. O zamanlar bu kadar korku timsali değildi. Nasıl böyle biri olabilmmişti?

“Beni öldürme...” Yaşlı adam son çırpınışlarını sergiledi.

Fakat adamın kalbi öldürme arzusu ile çoktan yanıp tutuşmuştu. Buradan geri dönüş yoktu. O artık ölecekti. Ölüm karanlık eve usulca girdi, ahşap zemini tasasız adımlarla bitirip salona geçti ve zamanı dolan çaresiz adamın ruhunu ele geçirdi.

“Elveda.”

**“Ölüm, asla kolayca kabullenilemezdi.
Hele ki bu kendi ölümünse...”**

BİRİNCİ BÖLÜM

OLAY YERİ

Duvara yorgun bedenimi yasladım. Henüz birkaç dakika öncesine kadar akmayan yaşların gözümün kenarından yüzüme doğru süzölmelerini umursamadım. Fakat ben umursamadıkça gözyaşlarım şiddetleniyor, duygularım harlanıyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Hıçkırıkların boğazıma yapışıp nefesimi yok etmesine çaresizce izin verdim. Sırtım soğuk duvarda istemsizce üşürken bedenime yayılan gerginlik, beni bir anlık titretti.

Güç bulmak istercesine ellerimi soğuk zemine bastırırken tüm bedenimde tüylerimi havaya kaldıran ürpertici bir soğuk dolanıp gitti. Bir damla yaş daha çenemden damlayıp, sert zeminde ufak bir ses çıkardığında kendime kızmaya devam ettim.

Gücüm gitgide tükendikçe sert duvara daha da yasladım bedenimi, sanki daha fazlası olabilirmiş gibi. Soluklarım ciğerime tıkanıp beni bu odanın kasvetli havasından mahrum bırakırken gözyaşlarım şiddetini yitirdi. Sessiz çığlıklarımın kayışı çoktan kopmuştu.

Sonu görünmeyen dar, karanlık bir yoldaydım. Ne yaptığımı, arkamda kimin olduğunu, bu yolun sonunda ne olacağını bilmeden bilinçsizce koşuyordum. Arkamdan dur diyenim bile yoktu.

“Keşke...” diyebildim o tükenmişlikle. Devamı gelmedi, kelimeler teker teker kördüğüm oldu dilimde. Yutkunmaya bile mecalim kalmadı. Nasıl da tuhaf bir durumdaydım böyle? Duygularını, hislerini ve yaptıklarını kontrol edemeyen aptal, kararsız ve bir adamın peşinden zavallı gibi ağlayan acınası biriydim. İşte doğru kelimeler bunlardı. Bu anın tanımı bu olmalıydı.

Gözlerimi kapatıp ciğerlerimi patlatırcasına büyük bir nefes aldım. Sakinleşmeye çalıştım ama olmadı, beceremedim. Tıpkı terk etmeyi bile beceremediğim gibi sakın kalmayı da beceremedim. “Aptalın tekisin!” Hâlâ ağlamaya devam ederken tekrar kızdım kendime. “Niye ağlıyorsun salak?”

Bir süre sonra bacaklarımı kendime çekip ellerimi dizime koydum ve olanları kafamda tartıp kendi kendime konuştum. Son bir haftadır işimden arta kalan zamanda sürekli kendi kendime konuşuyordum. İlk başlarda normal olan ruh hâlîm gittikçe kötüleşiyordu. “Bana, yapma diyebilirdin,” dedim. Sesim her zerresine kadar öfke barındırıyordu. “Ve ben yapmazdım.” Evet, onu terk edip yarı yolda bırakmış olabilirdim hatta bunun için mâkul sebeplerim de vardı. Ama o, gözlerime bakarak, “Yapma!” deseydi eğer yapmazdım, yapamazdım zaten. Oysa dudakları sadece tek bir kelimeyi mırıldanmak için aralandı: “Tamam.” demişti. Bana engel olmamıştı, niyetimizin ciddi olduğunu hatırlatmamış arkasına bile bakmadan çekip gitmişti.

Bu kesinlikle onun yaptığı en büyük hataydı.

Şimdi ise ruhumu kemiren pişmanlık ile çok acı çekiyordum. İçimde kopan fırtınalarda yolumu kaybetmiştim. Benliğim esen rüzgârda bir kum tanesi misali bilinçsizce savrulup duruyor ve ben kum taneleri içinde yok oluyordum. “Tek suçlu ben miyim?” diye sordum kendime. Sonra kendi sorumu cevapladım: “Hayır, suçlu ben değilim.”

Yaptığım bu şey için ne kadar pişman hissetsem de kendimi, aslında doğru olan şeyi yaptığımı biliyor ve kendimi bununla avutmaya çalışıyordum. Güvenip ardına sığındığım tek dayanağım buydu.

SUÇ MAHALLİ

Sevdiğim, âşık olduğum adamı bıraktım. Onunla *sevgili* adı altında birbirimizi daha yakından tanımak için konuşmaya başlamıştık. Fakat son zamanlarda bu sevgili olayı beni feci derecede rahatsız etmeye başlamıştı. Konuştuğumuz zamanlar akıp gidiyordu fakat ilişkimize resmiyet kazandıracak hiçbir şey yoktu. Sanki ailemin yüzünü yere egecek bir şey yapıyormuş gibi çok kötü hissetmiştim kendimi. İşte bu sebeple ona ayrılmayı teklif etmiştim. Onun bana, “Ne ayrılması gel evlenelim.” demesini beklerken o bana, “Tamam.” demiş ve yüzüme bir kere bile bakmadan arabasına binip gitmişti. Geride ise arabasının dumanı ve yolunu kaybetmiş ben kalmıştım.

Duvardan destek alarak ayağa kalktım. Ayağımı sürüyerek geçen gün onunla birlikte beğenip aldığım elektrikli şöminenin önüne geldiğimde, anılarım hıçkırıklarına karışıp beni tekrar esir aldı. Fakat sanki ağlayan ben değilmişim gibi ağlarken duyduğum acıyı hissedemiyordum. Umarsızca bıraktım bedenimi. Demiştim ya gücüm artık son demlerini tüketti.

“Sen yokken çok zor.” dedim fısıltıyı bile öte geçmeyecek bir sesle. Bu olanların tüm yükünün benim omuzlarımda olmasını istemeyerek. “Ama hepsi senin suçun.” diye de ekledim hemen peşine. Bu işte onun da hataları olmalıydı. Böylece sıyrılıp kenara çekilemezdi.

Bedenim hıçkırıkların esiri olup, tekrar tekrar savrulmaya devam ederken histerik bir kahkahanın eşiğine gelmiştim. Son saniyede bu isteğin, bir anda yok oluşuyla dudaklarım yine düz bir hâl aldı. Ani ruh değişimlerini umursamıyordum, boş verdim. Oturup kaldığım yerde hatırı sayılır bir vakit geçtikten sonra, kollarımı iki yana açarak gerindim ve umutsuzca iç geçirdim. Ardından çelimsiz, zayıf ve yorgun ayaklarımla ayağa kalkmaya çalıştım, olmadı. Ayaklarım hatta tüm uzuvlarım, her zerresinde meşleğimin yorgunluğunu taşıyordu. Fazla dinlendiğim de yoktu doğrusu. Sahi, en son ne zaman adam akıllı dinlendim?

Kalkmayı beceremeyeceğime kanaat getirdiğimde omuzlarımı silkip ayaklarımı şömineye doğru uzattım.

Şimdi az önceki ruh hâlim yine değişmiş ve uykudan yeni uyanmış bir çocuğun ruh hâline bürünmüştüm. Sessizce bir şarkı mırıldanmaya başladım, güzel bir ritim tutturdum ama beynim bu ritme ayak uyduramıyordu. Ona, “Başlamadan bitirelim.” demiştim ve şimdi pişmandım. Asıl pişmanlığım onu terk etmem de değildi, kalbim gerektiğinden çok acı çekiyordu ve bu yanlıştı. Ama ben buna bir türlü engel olamıyordum. Ah ısrarcı nefsim...

Gözüm kısa bir süre şömineden yükselen alevlere takıldı. Büyük bir ahenkle dans ediyorlardı sanki. Yapay ateşin güçlü alevleri, yüzümü kızıl ışığı ile aydınlattığında gözlerimden dökülen yaşları, elimin tersiyle silsem de onlar dökülmeye devam etti.

Telefonun gürültülü melodisi, perdeleri sonuna kadar örtülü karanlık odamın içinde yankıyla yükselmeye başladığında, hızla yerimden kalkıp masanın üstündeki telefona yöneldim. O arıyordu. Hızlıca telefonu açtım. “Alo!” dedim ve devam etmek istedim ama o buna izin vermedi.

“Yeni bir vaka var, mesaj atacağım adrese gel.” dedi aceleci bir sesle. Konuşmama fırsat vermek, sesimi duymak istemiyordu. Kaçıyordu. Benden kaçıyordu. Sesi duygulardan arınmış bir robot gibiydi... Fakat bu duygusuzluğu bile sesindeki muazzamlığı gölgeleyemiyordu. Ya da ben onun yaptığı, söylediği her şeyi gerektiğinden fazla yüceltiyordum.

“Tamam.” dedim ve telefonu suratıma kapatışına, dökülmekte olan gözyaşlarımdan birkaç tanesini daha hediye ettim. Telefonu kulağımdan yavaşça ayırıp masanın üzerine geri bıraktım.

Ardından odama geçip yas tutuyormuşum gibi siyah çok bol olmayan bir sweat ve siyah pantolonumu giydim. Kendime alayla güldüm. Sonra gelişigüzel penye şalımı yapıp oyalanmadan evden çıktım. Tam kapıyı kapatıyordum ki silahımı unuttuğumu hatırlayıp eve geri girdim. Son zamanlarda hafızam beni gerçekten yarı yolda bırakıyordu.

Salondaki çekmecenin gözünden gümüşü silahımı alıp soğuk ve ağır metalini avuçlarımda hissettiğimde, az önceki zayıf

SUÇ MAHALLİ

kızın öldüğünü gördüm. Artık eskisi gibi güçlü ve başarılı bir komiserdim. Ve hep o başarılı komiser olarak kalacaktım.

Evden aceleyle dışarı çıktım. Failini bulmam gereken bir vaka varken uyuşuk davranmam olmazdı. Arabaya bindikten sonra silahımı yan koltuğa fırlattım. Arabayı çalıştırıp gaza yüklendim ve sürmeye başladım. Az önce mırıldandığım şarkıyı bu sefer keyifle söylemeye başladım. Zayıf Azra'nın ölümünün şerefine keyfimi yerine getirmek istedim.

Gözüm yolda olabilirdi ama aklımın ben istemesem de başka ufuklara yelken açtığı aşikârdı. Zihnim, hafızam, işim, duygularım her şey birbirine giriyordu sanki. Hâlâ onu ve ona söylediklerimi düşünüyor ve inatla kendimi suçlu çıkarıyor ve yine onu yüceltip kendime kıızıyordum. “Neden?” diyordum. “Neden benimle evlenmeyi bu kadar uzattı?” Belki de o, modern çağın karanlık bataklığına saplanıp benimle sadece bir müddet takılmak istemişti, diye düşünmekten alamıyordum kendimi. Fakat bu düşüncemin hemen ardından onun İslam’a olan bağlılığı aklıma geliyor ve düşüncelerimi çürütüp yok ediyordu. Dinine bağlı bir adam neden benimle sadece bir sevgili gibi yaşıyor peki? En azından bir yüzük takıp adını koyabilecekken, neden?

Düşüncelerimin arasından usulca sıyrılırken ani bir frenle arabayı durdurdum. Olay yerine geldiğimi etrafa çekilmiş sarı olay yeri şeritlerinden kolayca anladım. Yan koltuktaki emektar silahımı alarak arabadan indim ve hızlı adımlarla biraz uzağımdaki sarı şeritlere ulaştım. Bu sırada elimde sıkı sıkıya tuttuğum silahımı kıyafetimin üzerine geçirdiğim kemere sıkıştırıp elimdeki ağırlığından kurtuldum. Şeridi kaldırıp altından diğer tarafa geçerken sarı şeritlerin başında duran polislerden birine, “Olay nedir?” diye sordum. Biri oldukça uzun boylu diğeri ona nazaran biraz daha kısaydı. Uzun olan başını bana çevirip, “Vahşice bir cinayet komiserim.” diyerek basit ve net olarak cevapladı sorumu.

Bunun üzerine polise, “Kolay gelsin.” dedim ve adımlarımı eve yönelttim. Arkamdan, “Sağ olun komiserim.” dediğini duyduğumda evi ve çevresini incelemeye başlamıştım.

Ev iki katlı, büyük ve pahalı olduğu her hâlinden anlaşılan bir yapıydı. Fazlaca tarihi bir görüntüsü vardı. Balkon korkulukları ve pencere kenarlarında eski model ahşap süslemeler vardı. Desenleri ise oldukça gösterişli ve ağırdı. Bahçe eve göre biraz küçük kalsa da bir sürü çiçek türünü içinde barındırabilecek kadar genişti. Kurbanın para için öldürülmüş olabileceğini düşündüm ilk başta. Şu ana kadar cinayete kurban gitmiş zengin insanların katilleri, kurbanlarını neredeyse hep para için öldürmüştü.

Eve yaklaştığımda içeriden gelen yoğun kan kokusu midemi bulandırdı. Gayriihtiyari elimle burnumu kapatırken eve girdim. İş başında çalışan olay yeri ekibine selam verip zoraki gülümserken cesedin olduğu odaya ulaştım. O da oradaydı. Bakışlarını maktulden ayırmıyor bir adım bile kımlıdamıyordu. Bu tavrından yoğun düşünceler içinde olduğunu anladım. Düşünmek, bir konu hakkında kafa yormak istediğinde hep böyle yapardı.

Büyük adımlarımı onun hemen yanında kesip, “Ne olmuş?” dedim. Yüzüme bakmadan tok sesiyle, “Adamı neredeyse parçalamak suretiyle öldürmüşler,” dedi ve sormama fırsat vermeden devam etti: “Cesedi ilk komşusu görmüş, o haber verdi bize.” Sözlerini dinlerken göz ucuyla ona baktım. Beklediğim karşılığı alamadığımda omuz silktim.

Beni görmek istemiyorsa kendi bilirdi.

“O zaman ben şu komşunun yanına bir gideyim.” dedim ve görmezden gelindiğim kan kokulu odadan ayrıldım. İstedğim ilk şey, bu iğrenç kokudan bir an önce kurtulmak oldu ve koşarcasına evden çıktım. Temiz havayla buluşur buluşmaz derin nefesler alarak ciğerlerimdeki kötü kokunun tüm izlerini sildim. İyi olduğuma emin olduktan sonra ise komşunun yanına doğru adımlarımı hızlandırdım.

O sırada yanımdan geçen bir polisi durdurdum ve komşunun hangi evde oturduğunu sordum.

SUÇ MAHALLİ

Polis eliyle arkamda kalan evi işaret ettiğinde, dönüp oraya baktım. “Şu evde oturuyormuş komiserim. Normalde burada bekleyecekti ama ağlama krizlerine girdiği için yanında bir polis arkadaşımızla onu evine gönderdik.”

Eve bakmayı bırakıp polise döndüm ve gülümsedim. Dost canlısı bir sesle, “Sağ ol. Kolay gelsin.” dedim.

“Sağ olun komiserim.”

Polis yanımdan ayrılır ayrılmaz eve doğru ilerlemeye başladım. Komşu ve maktulün evi birbirine oldukça yakındı. Maktulün evinin sol tarafında kalıyordu ve bahçeleri yaklaşık elli santimlik ahşap çitlerle ayrılıyordu.

Maktulün bahçesinden çıkıp komşunun evine doğru giderken bir yandan da evi ve çevreyi inceliyordum. Ev, gösteriştense zenginlikten oldukça uzaktı. Maktulün eviyle karşılaştırdığımda âdeta kulübe diyebileceğimiz kadar küçük ve bakımsızdı. Tek katlı evin önünde küçük bir veranda vardı ve iki basamak kullanılarak ulaşılabiliyordu. Duvar rengi beyazdı ancak uzun zamandır boya yenilenmemiş gibi lekelerle kaplıydı. Su hasarı nedeniyle çatının altındaki boyalar çoğu kısımda dökülmüştü.

Bahçesi de tıpkı ev gibi ölü bir ruha benziyordu. Çimler zayıf, bitkiler yetersizdi. Bazı çiçekler solmak üzereyken bazıları bataklıkta açan nilüferler gibi capcanlıydı. Belki de yenilemek için girişmiş ve diktiği birkaç çiçekten sonra sıkılıp vazgeçmişti. Eve girmeden önce çitin kenarında olan beyaz kasımpatıların yanına gittim ve eğilip kokladım. Hoş bir kokusu vardı. Bir çiçeğini koparıp elimde daha yakından baktım. Okuduğum bir kitapta erkek karakter sevdiği kadına sürekli bu çiçekten alıyordu. Sebebinin ise ölümsüz aşkı temsil etmesi olarak söylüyordu. Hikâyenin sonunda kadın ölmüştü ve adam mezarını kasımpatılarla donatmıştı.

Belki bir gün Barış da bana bir kasımpatı alırdı. Belki barışırız, diye geçirdim içimden. Çiçeği bir kez daha koklayıp kıyafetimin cebine sakladıktan sonra daldığım düşüncelerden kurtul-

mak için silkindim. Ardından hızlı adımlarla evin kapısına ulaştım. Tam kapıyı çalmak üzereydim ki kapı açılıverdi ve kadın meslektaşım ile karşılaştım. Güldeste üniformasının içinde dimdik duruyordu. Beni görünce gülümsedi ve kenara çekildi.

“Azra Komiserim ben de tam sizin yanınıza geliyordum. Kadın konuşacak kadar sakinleşti. Ancak ilk başlarda çok kötüydü.” dediğinde başımı salladım ve içeriye girdim.

“Kötü olmakta haklı. Alışık olmayan biri için cesedin durumu felaketti. İnşallah aklını kaybetmemiştir.” dedim ve Güldeste’yle birlikte kadının olduğu odaya geçtik. Evin içi dışarısı gibi değildi. Temizdi ancak yine de eskiydi. Tavanda modası geçmiş avizeler asılıydı. Odada karşılıklı yerleştirilmiş iki çekyat vardı ve camın önünde üzerinde yapay bir papatya vazosu olan ahşap bir sehpa duruyordu.

Etrafı incelemeyi bırakıp çekyattaki kadının karşısına oturdum. Hâlâ ağlıyordu ama sakindi ve aklı başındaydı. Henüz otuzlarının başlarında olmalıydı. Solgun beyaz bir teni, kısa siyah saçları vardı. Gözleri ağlamaktan çökmüştü ve elleri tir tir titriyordu. Cılız bir kadındı.

Maktulü sevdiği için miydi bu kadar gözyaşı yoksa karşılaştığı manzarayı mı kaldıramamıştı? Kadının bu hâlini gördüğümde aklıma az önce evdeki durumum geldi. O zayıf görüntümünden tiksiniyordum.

Kadın nihayet benim varlığımı fark ettiğinde elinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve saçlarını geriye atıp duruşunu dikleştirdi.

“Başın sağ olsun.” dedim düz bir ifadeyle.

“Sağ olun komiserim.” dediğinde bir yandan da gözlerini silmeye devam ediyordu.

“Sizin için zor olduğunu biliyorum ancak bana neler olduğunu, ne gördüğünüzü anlatmanızı isteyeceğim.” Sesimi yumuşak ve kibar tutmaya çalışmışım. Bu şekilde kendini biraz daha rahat hissedebilirdi. Nitekim öyle de oldu.

SUÇ MAHALLİ

“Ben Ahmet ağabeyin komşusuyum. O çok iyi biriydi, kimseye zararı olmazdı.” dedi ve Güldeste’nin ona uzattığı peçeteyle burnunu sildi. “Tüm gün evden dışarı çıkmayınca merak ettim. Evine gidip birkaç kez kapıyı çaldım ama açmadı. Sonra kapının kilitli olmadığını fark ettim. İçeri girdim.” Sustu ve derin bir nefes aldı. “Ahmet abiyi içeride kanlar içinde yatarken gördüm.” Burnunu çekti ve sarkıttığı bacaklarını koltuğa çekti. “Çok korkunçtu.” diye mırıldandı.

Sesimin sakin tonunu koruyarak sorular sormaya devam ettim. “Bu arada adınız nedir?”

Başını yerden kaldırıp yüzüme baktığında, “Ebru.” dedi.

Başımı salladım. “Ebru Hanım, artık sakin olalım ve o manzarayı zihninizden bir süre uzaklaştırın.” dediğimde kafasını sallayarak beni onayladı. Bu sırada Güldeste ona bir peçete daha uzattı.

Oturduğum çekyattan kalktım ve pencerenin önüne geçtim. Buradan maktulün evinin yan cephesi görünüyordu. Olay yeri inceleme ekipleri ve polisler, etrafta deliller ararken onların arasında Barış’ı aradı gözlerim ancak o yoktu. Hâlâ içeride olmalıydı. “Peki Ebru Hanım, o gün ya da önceki gece şüpheli bir durumla ya da biriyle karşılaştınız mı?” diye sordum.

“Hayır, karşılaşmadım.” diyerek cevapladı sorumu.

Hâlâ dışarıyı izlerken başımı salladım ve ardından ona döndüm. “Tamam o hâlde Ebru Hanım, şimdi polis arkadaşlarım yazılı ifade vermeniz için sizi emniyet merkezine götürecekler.”

Güldeste, “Tamam Azra Komiserim.” diyerek hareketlendiği sırada Ebru Hanım korkuyla koltuğa iyice sindi. Korkusunu dindirmek için omzunu tuttum ve gülümsedim.

“Endişelenmeyin. Korkulacak bir şey değil.” Gözlerime baktı ve gülümsedi. Ardından ayaklandı.

“Kolay gelsin Güldeste.”

“Sağ olun Azra Komiserim.”

Güldeste ve Ebru Hanım'ı orada bırakıp tekrar dışarıya çıktım. Hızlı adımlarla bahçeden de ayrıldıktan sonra, dikkatimi çeken şeyle durup sokağın yukarısına baktım. Değişik tipli yaşlı bir adam koşarak bana doğru geliyordu. Korkmalı mıydım emin değildim. Yaşlı olduğunu açıkça görüyordum ancak bu kadar dinç olması karşısında hayrete düşmüştüm. Elindeki bastonu havada sallayarak bana seslenmese koşarak kaçacaktım.

“Beni mi çağırdınız?” diye seslenecektim ancak o kadar hızlı bir şekilde yanımda bitiverdi ki ışınlanmayı bulmuş olabilirdi.

“Başka kime olacak? Ben burada senden başka bir güneş görmüyorum, hanımefendi.” dediği an âdeta şoktan bayılacaktım. Sanırım değişik bir dedeyle karşı karşıyaydım.

Hızla dedeyle arama iki adım daha mesafe koydum. Bu sırada, “Sen polis misin?” diye sordu.

“Evet.” dedim.

Dedenin kafasının ortası keldi, alın ve ense bölgesinde halka gibi beyaz ve kısmen uzun saçları vardı. Kaşları kalın ve uzundu. İnce burnu yüzüne küçük duruyordu. Yüzü kırışıklarla doluydu. Yaşlılarda görmeye alışık olduğum o kamburdan yoktu. Nasıl bir yaşam sürdüyse hâlâ gençliğinden parçalar taşıyordu.

Yaşlı adam bastonuyla Ebru Hanım'ın evini işaret ettiğinde yüzünde bariz bir tiksinti vardı. “Demek polissin ha. Peki, ne işin vardı bu sünepe kadının evinde?” diye sordu.

“Sünepe mi?” dedim inanamayarak.

“Evet sünepe!” diye diklendi bana doğru. “Bakımsız bir kadın o.”

İçimden birden gülmek geldi. “Sen nereden biliyorsun dede?” diye sorduğumda gözlerim boynunda asılı olan dürbüne kaydı.

Dede oraya baktığımı fark ettiğinde kur yapar gibi bir edayla güldü ve, “Bu alet benim gözlerim.” dedi.

Harika! Tuhaf ve röntgenci bir dede.

SUÇ MAHALLİ

Kollarımı göğsümde kavuşturduğum sırada evin kapısı açıldı ve ikimiz birlikte o tarafa baktık. Güldeste ve Ebru Hanım evden çıkıyorlardı. Ebru Hanım üzerine kahverengi bir yelek almıştı. Ebru Hanım bizi gördüğüne şaşırmış gibiydi. Hatta dedeye bakarken yüzü tiksintiyle buruşmuştu. Hoş aynı tepkiyi yaşlı adamın suratında da görebiliyordum.

Yaşlı adam bir adım onlara doğru ilerleyip, “Sünepe Ebru, git üzerine başka bir şey giy.” diye bağırdı. Bunu duyunca Ebru Hanım, Güldeste’nin kolundan çıkıp adama doğru koşmaya başladı. Bir yandan da çingene mahallesinin anlaşılamayan komşuları gibi birbirlerine bağırıp laf sokuyorlardı. “Bana bak moruk, yaşlı fılan dinlemem basarım tekmeyle münasip yerine!”

“Sen orada bir dur bakalım çirkin! Hiçbir yerime bir şeycik yapamazsın. Benim arkamda polis var.”

Adam bastonuyla beni işaret edince gülmek için dudaklarımı ısırdım. Ne yapmam gerektiğine karar veremedim. Bir yanımların oldukça seviyeli kavgalarını izlemek istiyor, bir yanımlar ayırmam gerektiğini hissediyordu. Ancak kavga şiddetlenmeye başladığında ne yapmam gerektiğini biliyordum. İkinci seçenek daha mantıklı gelince Güldeste’yi çağırdım ve Ebru Hanım’ı bir an önce götürmesi gerektiğini söyledim. Onlar gittikten sonra ise yaşlı adama, “Senin ne sorunun var bu kadınla?” diye sordum. Sorum üzerine biraz düşündü ve kafasının tepesini kaşıdı. “Vallahi Polis hanım benim bir kabahatim yok.” dedi ve dürbünü tutup biraz salladı. “Bu kadın dürbünle onu taciz ettiğimi söylüyor ama ben insanları yakından görmeyi seviyorum.” dediğinde utanma emaresi olmayan yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

“Yani dede kusura bakma ama kim olsa öyle sanmaz mı?” diye sorarken gülüyordum.

Yaşlı adam da benimle birlikte güldü. “Bence insan yakınından önce uzakları görmeli ve bu dürbün bana onu sağlıyor.”

“Neyse dede, benim artık gitmem gerek.” dedim ve arkama dönmek için hareketlendim. Ancak bu sefer beni durduran şey az

önce yaşlı adamın geldiği yerden genç bir adamın koşarak çıktığını görmemişti.

Adam benim yaşlarımda gibi duruyordu. Siyah kısa saçları vardı ve güzel denebilecek bir yüze sahipti. Yaşlı adamın koluna sarılıp soluklandı ve ardından sarıldı. “Baba neredeydin sen? Aklim çıktı sana bir şey oldu diye.”

Demek dedenin oğluydu bu adam. Acaba babasının bir röntgenci olduğundan haberi var mıydı? Sessiz kalıp onları izlemeye devam ettim. Yaşlı adam oğlundan biraz uzaklaşmak ister gibi bastonuyla onu itti. “Karımı arıyordum ben. Müzeyyen’imi arıyordum.” Yaşlı adam karısından bahsederken sesi titremişti. Oğlu da bunu fark etmiş olacak ki ona bir daha sarıldı. Ardından sessizce, “Baba, annem öleli on yıl oldu.” dedi. O an onların bu anma şahit olduğum için kendimi rahatsız hissettim.

İlk adımımı atmıştım ki yaşlı adamın oğlu beni fark etti. Mahcup bir gülümsemeyle, “Umarım sizi rahatsız etmemiştir.” dedi. “Babam biraz hasta. Aklı gelip gidiyor.” Sonra durdu ve başını yana yatırıp güldü. “Bir de bu aralar bir dürbün meselesi çıkardı. Konu komşuyu izleyip rahatsız ediyormuş.”

Adamın söylediklerine karşın gülümsedim ve önemsiz gibi elimi salladım. “Benimle bir sorunu yok ama az önceki kadınla kavga ediyorlardı.” dedim.

Yüzü o kadını zaten biliyormuş gibi bir ifadeye büründü ve bıkkın bir şekilde babasına döndü. “Baba Ebru Hanım’ı bir daha rahatsız etme. Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum.”

Yaşlı adam bir çocuk gibi kollarını göğsünde kavuşturdu ve omuzlarını kaldırıp indirdi. E haliyle bastonu da yere düştü, oğlu yine aynı bıkkınlıkla yerden aldı. Doğruluğunda bana elini uzattı ve, “Babam bir şey dediyse özür dilerim.” dedi.

Uzattığı eli tutup, tutmamak arasında kararsız kaldığımda elini indirip cebine koydu. “Bu arada sizi burada ilk defa görüyorum. Yabancı mısınız?”

SUÇ MAHALLİ

“Ben polisim.” dedim ve arkamda kalan olay yerini işaret ettim. “Sabah aldığımız cinayet haberi üzerine geldik. Soruşturma yapıyoruz.”

Adam önce şaşırdı ardından yüzü büyük bir hüznle asıldı. “Ahmet ağabey öldü mü?” diye sorduğunda daha çok kendi kendine konuşuyor giydi. Ancak yine de cevap verdim.

“Öldürüldü.”

“Katilini buldunuz mu?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır ancak en kısa sürede bulacağız.”

Adam babasını kolunun altına çektikten sonra derin bir nefes aldı. “Umarım bir an önce bulursunuz.”

“Umarım.” dedim.

“Bu arada benim adım Ali. Sizinle böyle tanışmak istemezdim. Zaten bir polisle başka türlü nasıl tanışılır onu da bilmiyorum.”

Ufak bir kahkaha dudaklarıma uğrayıp gidince, “Komiser Azra,” dedim. “Memnun oldum. Ama artık işime dönmem gerekiyor.”

Adam beni anlayışla karşıladı. Sonra babasının kolundan tutup, “Görüşürüz.” dedikten sonra birlikte uzaklaştılar.

Orada biraz daha kaldıktan sonra istemesem de olay yerine dönmem gerektiğini biliyordum. Evin önünde oyalanmayı bırakıp hızlı adımlarla maktulün evine yürüdüm. Bahçedeki ekip azalmıştı. Yanlarından hızla geçtim ve onun olduğu odaya geri döndüm.

O da hâlâ oradaydı ve beni görmezden gelmeye istekli görünüyordu. Bu tutumu ise canımı yakmaya yeterli olmuştu. Ben de onu görmezden gelme noktasında büyük oranda başarılı olarak cesede çevirdim bakışlarımı.

Onu ve can yakıcı tavrını düşünüp kendimi üzmemek yerine, zihnim bu cinayet vakası hakkında yormak daha cazip bir seçenektir. Kariyerimde ilerleme noktasında bana yol açabilirdi.

Cesedin kafatası neredeyse paramparça olmuştu. Aslında kırmızı olması gereken kanlar siyaha dönmeye başlamış ve koyu renk ahşap parkenin üzerine yapışkan bir gölet oluşturmuştu. Nasıl da mide bulandırıcı bir görüntüydü bu? Bu vahşeti gerçekleştiren kişi nasıl bir zihniyete sahipti?

Biraz daha baktığımda karın bölgesinde beş tane bıçak yarası olduğunu tahmin ettiğim derin kesikler gördüm. Ceset sırt üstü vaziyette kolları iki yana açık ve tek dizini kaldırmış bir hâlde odanın ortasında cansız uzanıyordu. Cesede bakmayı sürdürmeye cesaret edemediğimde bakışlarımı odanın içinde gezdirmeye başladım. Etraf darmadağın olmuştu. Televizyonun bulunduğu ünitenin tüm çekmeceleri açılmış ve içindeki tüm eşyalar dışarıya çıkarılmıştı. Odanın ortasında bulunması gereken sehpa, halıyı da beraberinde sürükleyerek odanın kenarına doğru itilmiş ve devrilmişti. Odada bulunan tüm çekmeceli eşyalar birer birer açılıp içindekiler etrafa saçılmıştı. Bu da aklıma hemen hırsızlık şüphesini getirdi. “Hırsızlık olabilir mi?” dedim ne zamandır uzaktan izlediğim cesedin yanına doğru ilerlerken.

“Olabilir araştırmaya devam ediyoruz.” dedi ve çenesini kaşıdı. “Üst katta yatak odasında bir kasa olduğunu söylediler ama kasada zorlama yok içinde de sadece iki yüzük bir de altın kolye bulundu.” dedi. Başımı salladım. “Sence katili, tanıdığı biri miydi?” diye sordum. Şimdi cesede saf bir hüznle bakıyordum. Belki tanıdığı ve ona bunu yapacağını hiç beklemediği biriydi. Hayatının en büyük şokunu yaşamış olabilirdi. Onu kolayca yere düşürmüş olmalıydı katil. Çünkü maktul yaşlıydı ve güçsüz görünüyordu.

“Katil bir erkek mi yoksa kadın mı?” diye kendi kendime mırıldanırken sorum Barış tarafından yanıt buldu.

“Darbeler çok güç istemiyor gibi küçük ve sık görünüyor. İki ihtimal de olabilir. Zaten adam yaşlıymış, çok karşı koymuş olabileceğini sanmıyorum.”

SUÇ MAHALLİ

Şalımı düzeltip göz ucuyla ona baktım. “Hırsızlık süsü verilmiş olabilir. Çok büyük bir kinin patlaması olabilir. Birçok şey olabilir.” diye söylendim.

Sakalını düzeltip, “Bir ihtimal.” dedi ve hemen sonrasında ekledi. “Fakat şöyle bir durum var: Senin söylediğin gibi bu olay bir hırsızlıkla olabilecek boyutta değil. Fark ettiysen bu vakanın asıl amacının bir cinayet olduğu apaçık ortada. Eğer sadece hırsızlık olsaydı katil maktulü parçalayana kadar uğraşmazdı.” demesi üzerine biraz düşündüm.

A’dan z’ye kadar haklıydı. Mesela ben sadece hırsızlık için gittiğim bir yerde eğer yüzümü görmediyse adamı öldürmeden bırakırdım.

“Haklısın.”

Bana bakmadan konuştu yine. “Janset buralar sizde. Azra sen de Burak’a haber ver maktulün komşularından, arkadaşlarından DNA örnekleri ve ifade aldırın.” dedi ve hızlı adımlarla odadan ayrıldı. Ben de hızla onu takip ettim. Şu kaçtığı ve kapamaya çalıştığı konuyu konuşmamız gerekiyordu. Olanlar hakkında konuşmak ve onun hatalarını da yüzüne vurmak istiyordum. Tek suçlu ben olamazdım.

Evden çıktığımda onu arabaya binerken yakaladım. Durmasını sağlamak için ona seslendim. Bir yandan da yanına gitmek için koşuyordum. Sesimi duyup durduğunda omzunun üzerinden bana baktı. Koşar adım yanına ulaştığımda nefes nefeseydim.

“Ne var Azra?” Soğuk tavrını kim olsa anlardı. O an direncimin kırıldığını hissettim. Fakat dik durmam gerektiğini kendime hatırlatıp kesik bir nefes aldım.

“Pişmanım.” Kısık sesim onu etkilemedi. Hiçbir duygu uğramadı mimiklerine.

“Ne için?” diye sordu alayla. “Beni terk edip gittiğin için mi?”

Gözümden bir damla yaş yanaklarıma süzüldü. Neden bu kadar soğuk ve katıydı? Canını o kadar çok mu yakmıştım ben? O benim canımı hiç yakmamış mıydı?

“Senin gibi bir adama âşık olduğum için.” dedim hiddetle. “Evleneceğimizi söylüyorsun ama ben ayrılalım deyince tamam diyorsun. Bu mu adamlığın? Buradaki tek suçlu ben değilim.” Sesim yüksek çıkıyordu bu yüzden dışarıdaki polislerin çoğu bizim olduğumuz tarafa dönmüşlerdi.

Umursamadım.

Barış’ın gözlerinde, kırgınlık mı yoksa pişmanlık mı olduğunu kestiremediğim yoğun duygular vardı. Canımın yandığını hissettim. Sonra o zihnimde mükemmelle eş değer olan sesini duydum. “Ayrılmak istedin Azra. Benden ayrılmayı sen seçtin. Şimdi neden karşımdasın? Af dilemek için mi?” Sesi iğneleyiciydi.

Koskoca bir sinir kahkahasıydı bana peydahlanan.

“Bana evleneceğiz dedin. Ama evlenmek için neyi bekliyorsun? Evleneceğin kadın senden ayrılmayı istediğinde neden sorgulamadın, itiraz etmedin?” Ayağımı yere sertçe vurdum. “Sanki en başından beri ayrılmak istiyor gibi çok olay kabullendin.”

Aramızda uzun bir sessizlik oluştuğunda arkamızda bizim hakkımızdaki fısıldaşmaları duyuyordum. Biri şöyle dedi: “Acaba aralarında ne oldu? Umarım barışırlar. Çok seviyorlardı birbirlerini. Özellikle Barış Başkomiserim.” Son söylenene güldüm.

Sanırım Barış beni seviyormuş gibi yaptı.

Gözlerimiz birbirine bu sefer çok farklı bakıyordu ve ben onun bakışlarının altındaki duyguları çözemiyordum. Sonra dudakları usulca aralandı. “Hiçbir şey olmamış gibi davranamam Azra. Sen de beni anla. Düşünmeme fırsat ver.” dedi ve arabasına binip hızla uzaklaştı. Bense sadece arkasından bakıp öylece kalakaldım. Haklıydı. Onu terk etmişim ve hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım. Ama ayrılmama o neden olmuştu.

Olay yerini son bir kez gözden geçirdikten sonra Barış’ın değişimini yapıp Burak’ı aradım. Çok bekletmeden açmıştı telefonu.

SUÇ MAHALLİ

Yine her zaman olduğu gibi neşesi yerindeydi. Bu hâline her zaman olduğu gibi yine imrendim.

“Efendim komiserim?”

“Burak yeni bir cinayet vakası var.”

“Nasıl ya? Kimse bana haber vermedi.” diye söylenmeye başladı. Genelde fazla söylenmeyi severdi. Fakat şimdi bunun sırası değildi. Üstelik kafam bu kadar çorba olmuşken onu hiç çekecek durumda değildim.

“Burak şimdi bırak bunları, başkomiserim senden maktulün tanıdığı kişilerden DNA örneği almanı istiyor.” dedim.

“Peki, komiserim.” dedi ve telefonu kapattı.

Telefonumu cebime geri koydum ve arkamı dönüp, cinayetin işlendiği eve son kez baktıktan sonra arabama binip olay yerinden uzağa sürmeye başladım.

Nereye gittiğimi bilmiyordum. Sadece gidiyordum işte. Ellerim sanki benden bağımsız hareket ediyordu, direksiyonu hangi yöne çevirdiğimi bile hissetmiyordum. Gerçi nefes alıp almadığımın bile farkında değildim.

“Ahmak! Salağım ben! Onunla konuşmaya çalışmak bile, tam aptalca bir hareket.”

Uzunca bir yol gittikten sonra sahil kenarına gelince durdum. Arabadan inip sahilde yürümeye başladım. Zihnim yine olanları, söylenen sözleri ev sahibi yapmıştı. Konu derinlere ilerledikçe bunalıyor kendini kaybediyordu. Her şey için pişmandım, hatta belki de pişmandık. Olayı bu hâle getiren Barış’tı. Onun ilişkimizi ağırdan alışına karşı söylemiştim ben onca şeyi. Suçlu sadece ben değildim fakat kendimi de ona bir şekilde bir affettirme çabasının içinde buluyordum. Benim şu her zaman doğru kararlar alan aklım şimdi neredeydi? Benden çok uzakta olduğu kesindi.

Denize çevirdim bakışlarımı.

Dalgaları izledim ve denizin tuzlu kokusunu içime çektim. En azından biraz huzur buldum.

Ertesi sabah, kapının gürültülü sesiyle birlikte uyandım. Sabah sabah kimin gelmiş olabileceği hakkında tahmin yürütürken aynı zamanda hemen yanımdaki saate bakıyordum. Sekizi çeyrek geçiyordu. “Geç kalmışım!” Yataktan kalkıp hızla kapıya gittim. Kapının deliğinden gelenin kim olduğuna baktım.

Göğüs kafesimin altındaki küçük kalbim, deli gibi atmaya başlayıp, kemiklerimi zorlayınca, gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Ellerimi kalbime koyup, “Allah’ım sana şükürler olsun bu Barış.” dedim sessizce. Hemen başörtümü başıma doladım, üzerime düzgün bir şeyler geçirip kapıyı açtım ve mavi gözleri ile kısa bir süre karşı karşıya geldim. Bu kısa bakışma ikimizin de gözlerini birbirinden ayırıp yere indirmesiyle son buldu.

“Azra...” diye mırıldandı, dirençsiz sesi merakımı uyandırdığında içimde ufak bir umut filizlendi. O umut yeşerdi, yeşerdi, yeşerdi ve içimi kaplayan koca bir ağaç oldu.

“Düşündün mü?” dedim o anki heyecanım ile galeyana gelecek mutlu bir sesle. Önce onun benden özür dilemesi gerekmiyor muydu? Sesimi normale döndürüp biraz ciddileştim. Laciverte dönen mavi gözlerini kapatıp aheste aheste derin bir nefes aldı. Sanki aldığı kokuyu ezberlemek istiyor gibiydi.

İçimden gülümsedim.

“Şey, denedim ama sanırım sensiz olmayacak gibi Azra.” dedi ve bana sarılmak için uzattığı kollarını mahcup bir tavırla hızlıca geri çekti. Bu hâli gülümsememe sebep oldu. Tekrar konuşmaya başladığında, gülümsememi silip tekrar gözlerine baktım.

“Birbirimizin kalbini çok kırdık ama seni seviyorum. Bu vesile ile ikimiz bir şans daha hak ediyoruz, ben de hatalıyım. Affet beni.” dedi. Dürüsttü bunları söylerken. Gözlerinin içinde umut dolu pırıltılar vardı. Bu koca adam karşımda bir çocuk gibi heyecanla yanıtlamı bekliyordu.

SUÇ MAHALLİ

Başımı sessizce önüme eğip, “Bu şansı iyi değerlendireceğim.” dediğimde kaşlarımı çattım. “Pardon, ikimiz de bu şans değerlendireceğiz.” dedim ve konu dağılmadan söyleyeceğim birkaç şeyi hemen ekledim. “Beni oyalıyorsun, evlenmeyi istemiyorsun diye söylendi onca söz. Senin çok fazla hata...”

Sözümü kesip sert ve net bir biçimde konuştu. “Sakin öyle yersiz şeyler düşünüp kurduğumuz bu sevgi bağıni koparmaya çalışma Azra. Seninle niyetim en başından beri ciddi idi. Fakat işlerimizin yoğunluğu ve ailelerimizin yokluğu nedeniyle biraz ağırdan almak istedim. Biliyorum aslında bu bir hataydı, bunu sana da söylemem gerekirdi fakat nasip olmadı. Bir de sen ayrılmak istediğini söyleyip, karşıma dikilince ne olduğunu şaşırdım. Kafamı toplamak için zamana ihtiyacım vardı. Hem ben seni asla günahımın çırası yapmam. Günahımın seni yakmasına izin vermem anlıyor musun?”

“Anlıyorum.”

Barış bana bakmayı bırakıp cebinde bir şeyler aramaya başladı. Sıradaki ben de şaşkın bakışlarla onu izliyordum. Kaybettiği oyuncağını arayan bir çocuk kadar heyecanlıydı. Yüzü de öyle masum ve saf bir hâl almıştı ki durup onun büyüüne kapılmamak neredeyse imkânsızdı. Öyle bir büyü vardı ki kırdığı kalbimi avuçlarına alıp tekrar can vermişti âdeta. Tüm gözyaşlarım, çektiğim onca ıstıraba rağmen kalbim yine onu affetmişti. Gözlerinde gördüğüm o saf sevgi, ona sunduğum tüm öfke ve nefretimi rüzgâra kapılan küller gibi yok etmişti. Onu affetmiştim. Yanlış yapmadığımı düşünmek istiyordum.

“İşte buldum.” dediğinde bir yüzük çıkardı cebinden. Gözlerim ister istemez yüzüğe kaydı. Ne kadar zarif bir takı, diye düşündüm. Sade ve şıktı. Fakat en önemlisi bunu Barış tarafından almış olmamdı. Onun benim için alması. “Bu senin nişan yüzüğü.” dedi ve yüzüğü parmağıma takmak için izin ister gibi kaşlarını havaya kaldırıp kısa bir müddet gözlerime baktı. Gülümsediğimde hafifçe başımı aşağı yukarı sallayıp yüzüğü takmasına

izin verdim. Yüzüğü takarken gülümsüyordu. Bu hâlimizi hayranlıkla izledim. “Aceleden yüzüğü kutuya koymayı unutmuşum, affet.” dedi bir çırpıda. Onu bir kere daha affettim. Sonra parmağımdaki yüzüğe daha dikkatli bakıp, “Ama çok yakıştı narin eline.” diye mırıldandı.

Kaşlarımı çatıp ona baktım. Ellerimin narin olduğunu düşünmüyordum. Bunu sadece Barış düşünüyordu. Düşündüklerimi sanki duymuş gibi güldü ve, “Silah da çok yakışıyor ellerine.” dedi. Sonra biraz daha sessiz bir şekilde ekledi. “Şüpheci dedektif.” Bana taktığı isimdi bu. Nedense bu çok hoşuma gidiyordu. Bir oldubitti ile nişanlanmıştım. Aldırmadım buna. Bir adım daha yakındık artık birbirimize. Önemli olan buydu. Hızlı olmuş, geç olmuş ne fark ederdi?

“Barış, sen?” Ağzımda gevelemeye çalıştığım cümleyi bitirmeme izin vermeden konuyu dağıtmak istedi.

Belli etmek istemese de bu duyguyu ilk defa yaşıyordu ve ister istemez utanmıştı. “Tamam, haydi hazırlan da karakola gidelim.” diyerek geçiştirdi konuyu. Ben de üsteleyip onu iyice utandırmak istemedim. Gerçi benim de durumum ondan pek farklı değildi. “Tamam.” dedim ve hızla odama gidip aceleyle üstümü giyindim. Şalımı da yaptıktan sonra silahımla birlikte evden çıktım.

Yolda ikimiz de pek konuşmadık, sessizce ilerlemeyi tercih etmiştik. Az önce olanları hâlâ aklım almıyordu. Resmen her şey şaka gibiydi. Ne zamandır birbirimizden kopmuştuk? Hatta daha düne kadar ilişkimiz bitmişti fakat şimdi, yanımdaki adamın artık nişanlısıydım. Bu düşüncelere dalmışken birden telefonumun gü-rültülü melodisiyle irkildim.

Arayan adli tıp doktorumuz Ecem'di. Eğer beni arıyorsa önemli bir şeyler olduğu aşikârdı. Bekletmeden telefonu açtım. “Komiserim, gelişmeler var merkeze gelmeniz gerekiyor.” Sesi çok yorgundu. Gece boyu uyumayıp mesai yaptığı belliydi. Camdan dışarıya göz atarken nefesimi verip, “Tamam Ecem yoldayız geliyoruz.” dedim.

SUÇ MAHALLİ

“Geliyoruz derken komiserim?” dedi imalı bir ses tonuyla. “Yoksa başkomiserimle barıştınız mı?” diye sordu hemen peşine. Gülümseyip ağzım kulaklarımda cevap verdim. “Evet Ecem.”

Ecem, “Hayırlı olsun komiserim.” dedikten sonra gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

“Sağ ol.” dedikten sonra telefonu kapatıp kıyafetimin cebine geri koydum ve dışarıyı izlemeye devam ettim. Barış gözlerini yoldan ayırmadan, “Ne olmuş?” diye sordu. Göz ucuyla ona bakıp koltuğa yaslandım. “Gelişme varmış. Bizi merkeze çağırıyor.” dedim. Bunun üzerine arabayı hızlandırdı. “Bakalım şu gelişme neymiş.”

RİLMEZ

İKİNCİ BÖLÜM

OTOPSİ

Olabilecek en süratli hâlimizle emniyet merkezine gelmiştik. Henüz yirmi dakika geçmişti fakat arabayı Barış'ın kullandığı için bu duruma pek şaşırmadım. Arabayı Barış kullanınca hep böyle olurdu, o benim aksime hızı her zaman severdi ve bu çoğu zaman işimize yarardı. Bir suçluyu tespit ettiğimizde Barış'ın hızı suçluyu yakalamamızda bize büyük avantaj sağlardı. Fakat bu her ne kadar işimize yarasa da ne yazık ki midem benimle aynı fikirde değildi. Çünkü hız, her zaman midemi bulandırırdu.

Nihayet arabadan çıkmayı başardığımda ciğerlerimi temiz havayla doldurup midemin bulantısını geçirmeye çalıştım. Vakit kaybetmeden Barış'ın peşinden acele ve kararlı adımlarla ilerlemeye başladım. Her zaman olduğu gibi yine beni bekleme zahmetinde bulunmamıştı. Zaten beni bekleyeceğini düşünmek tam bir aptallık olurdu.

Binaya girdiğimizde girişte fazla oyalanmayıp merdivenleri hızla çıktık ve karşılaştığımız meslek arkadaşlarımıza kısaca selam verip odamıza girdik.

Paltolarımızı kapının hemen kenarında bulunan demir askıya astıktan sonra merdiven çıkarken yorulan ayaklarımı dinlendirmek için biraz oturmaya karar verip masama yöneldim.

Barış kendi masasına geçip gözlüklerini taktıktan sonra önüne çektiği cinayet dosyasını incelemeye başlamıştı. Ben de kendi masama geçtiğim sırada Barış kafasını dosyadan kaldırmış ve gözlüklerinin üzerinden düz bir surat ifadesi ile bana bakmıştı. Bu bakışı onunla çalıştığım yıllar boyunca çoğu kez görmüştüm ve anlamını gayet iyi biliyordum. “Azra Komiser sen otopsiye in, malum benim midem ölü görmeye dayanamıyor. Ecem Doktor’un bize ne bilgi vereceğini öğren.” dedi ve gözlüklerini düzeltip eski hâline geri döndü.

Kaşlarımı çattım. “Bir dakika, bunu olay yerinde cesedi aç bir aslan gibi inceleyen Cinayet Şube Başkomiseri olan Barış Bey mi söylüyor?”

Gözleri hâlâ elinde tuttuğu ve içeriğini hiç bilmediğim dosyadayken kafasını kaldırmadan keyifle güldü. Konuşmayacağını hissettiğimde gözlerimi devirdim. “Kusura bakmayın başkomiserim fakat bahanelerinizi çok mantıksız.” dedim nihayetinde.

“Evet, öyle.” derken kafasını kaldırıp sırtını geriye yasladı ve şu, *sen her şeyin doğrusunu biliyorsun* bakışlarını bana dikerek derin bir nefes aldı.

“Otopsiye inmek istemiyorum.” dedim. Mevki olarak benden bir basamak üstte olabilirdi fakat bu her seferinde otopsiye beni göndereceği anlamına gelmiyordu. Barış ayağa kalkıp yanıma gelirken tedirgin bakışlarımla onu süzdüm. Sakin görünüyordu ve ne yapacağını sezemiyordum. Önüme gelince durup sırtını kamburlaştırdı ve benimle aynı hizaya geldi. “Bahanelerimin mantıksız olması verdiğim görevi yerine getirmeni engellemez. Ben bir görev veririm ve sen yardımcım olarak o görevi yaparsın.” dediğinde kollarımı göğsümde kavuşturup kaşlarımı çattım. O ise bu hâlimden daha da keyif almış gibi gülerek konuşmasına devam etti. “İnsanlar iki gruba ayrılır pek sevgili yardımcım Azra. Emir verenler ve görev yapanlar. Bu bir düzendir. Emirleri verenler hep üsttedir ve görev yapanlar o üst tabakaya ulaşmak için hep çalışırlar.”

“Ben bu düzene uymak istemiyorum.” Sözlerim üzerine gözlerini kapatıp başını usulca salladı.

“Üst tabaka alt tabakadan emir alamaz Komiser Azra.”

“Ben emir vermiyorum. Sadece, bir şeyler emretmeden de olabilir ve sen üst tabakada olduğun için görev yapmaktan elini ayağını çekemezsin. Herkesin görevleri vardır.”

Barış konuşmadığında zafer kazanmış gibi güldüm ve yerime oturmak için hareketlendim fakat Barış kıyafetimin kemerini tutup beni durdurduğunda iç geçirdim. Bu adam lafımın altında kalmayacaktı.

“Elbette benim de bir görevim var.” dediğinde otopsiye ineceğini zannettim fakat tekrar konuşunca yüzüm asıldı. “O görev: Sana otopsiye inmeni emretmek.” Sustuğunda kemerimdeki elini tutup kurtardım ve kolunu sırtına çevirip bileğini büktüm. Acının belirtisi olarak inlediğini duyduğumda ise bacağının arkasında dizinin orada bulunan boşluğa ayağımla vurup yere diz çökmesini sağladım. Kendimden emin bir şekilde gülerek arkasından kulağına eğildim. “Başkomiserim, ben emir almaktan pek hazzetmem, o yüzden ya otopsiye siz ineceksiniz ya da benden rica edeceksiniz.” dedim.

Erkeksi sesi sadece ikimizin olduğu odada yankı yaparken soluklandım. Gülüşü bana zafer mi getirmişti yoksa yine bunun altında kalmayacak mıydı, bilemedim. Büktüğüm elini daha sert sıkacağım sırada elimi tutup kendini düzeltti ve bu sefer benim elimi geriye çevirip büktü. Pekâlâ, yine altta kalmadı. Yüzüm acıyla kırışırken çatık kaşlarımın ardından güzel yüzüne baktım. Dudakları yukarı doğru kıvrılırken derin nefesler alıyordu. Yüzünü ve olabildiğince bedenini benim bedenimden uzaklaştırıp, “Azra Komiser senden rica ediyorum otopsiye in, lütfen.” dedi. Bunu derken sırtıyordu.

Elimi ondan kurtarıp ben de geri çekildim ve acıyan bileğimi onun karşısından ovmadım. “Sırf rica ettiğiniz için otopsiye ineceğim.”

Güldü ve masamın üzerine oturup kollarını göğsünde kavuşturdu. “Şu aramızdaki ilişkiyi bir türlü çözemedim Azra.” Gözleri beni hedef alırken çaktırmadan bileğimi ovdu ve omuzlarımı dikleştirdi. “Evlenmek üzere olan bir çift miyiz yoksa dövüş kursundaki iki rakip mi?”

Nefesimi seslice bırakırken, bakışlarını benden alıp tavana dikti. Birkaç adım atıp kapıya yaklaştığımda omuzlarımı silktilim.

“Evlenmeye çalışan iki güçlü polis olduğumuzu düşünüyorum. Ama seni bilemem...” dedim ve aheste adımlarım eşliğinde odadan ayrıldım.

Koridorun sonundaki merdivenleri ikişer üçer inip Ecem’in olduğu kata ulaştım. Önümdeki ağır demir kapıyı iterek açtığımda içerideki soğuk, bedenimde dolanıp gitti. İçeriye tamamen girdiğimde serbest bıraktığım ağır kapı, büyük bir gürültüyle kapandı. İrkildiğimde kollarımı birbirine dolayıp ellerimle kollarımı sıvazladım. Ecem cesedin başında durup bazı fotoğraflar çekiyor ve ardından elinde tuttuğu dosyaya notlar yazıyordu. “Şuranın soğuğuna bir türlü alışamadım.” dediğimde beni fark edip cesetle ilgilenmeyi bıraktı.

“Bence o kadar soğuk değil,” dedikten sonra işaret parmağıyla beni gösterdi. “Sadece sen alışık değilsin.”

Ortamın ürkütücülüğüne karşı başımı sallayıp ufak bir tebessüm ettim. “Sanırım doğru söylüyorsun,” Aramızdaki mesafeyi birkaç adım daha ilerleyerek kapatıp, “Ama alışmak da istemem.” dedim.

“O zaman sen buraya alışmadan ben bilgileri hemen sana vereyim.”

Başımı evet anlamında salladığımda cesedin üzerine bıraktığı dosyayı alıp içindekileri kurcalamaya başladı. Konuşmadığımız birkaç saniye boyunca gözlerimi buranın soğuk duvarlarında gezdirmiş ve sakin kalmak için derin nefesler almıştım.

Gözlerim soğuk duvarların üzerinde gezinmeye devam ederken ellerimi kıyafetimin ceplerine yerleştirip, “Gelişme nedir Ecem?” diye sordum, ardından göz ucuyla cesede baktım.

Gördüğüm cansız beden tüylerimin diken diken olmasını, tenimin biraz daha buz kesmesini sağlamıştı. Sıkıca gözlerimi kapatıp az önceki görüntünün zihnimden silinmesini bekledim bir süre. Kendime geldiğimi hissettiğimde gözlerimi buradaki benim dışımda tek canlı olan Ecem’e çevirdim. Ecem elindeki dosyalara göz gezdirirken, “Başına sert bir cisimle birkaç kere vurulmuş.” dedi ve başını dosyadan kaldırıp bana baktı. Ellerimi ceplerimden çıkarıp kollarımı göğsümde kavuştururken sordum:

“Peki, bu ne olabilir?”

“Suç aleti birden fazla olabilir Azra.” dedi cesedi incelerken. Hemen arkasından ekledi. “Başına hem sert hem de kesici bir aletle vurmuşlar. Gövdesindeki yaralar bıçak yarasını andırsa da bıçak değil. Yaraları inceledim, yaralarda pas ve demir parçacıkları olduğunu tespit ettim. Sanırım bu paslı bir demir parçası. Başına da büyük ve keskin bir taş ya da ona benzer herhangi bir şey ile vurmuş olabilirler.”

“Peki ya ölüm saati?” diye sordum aceleci bir tavırla. Çünkü bir an önce bu odayı terk etmek istiyordum.

“Tahminlerime göre otuz iki otuz üç saat önce öldürülmüş. Bir günden fazla.” dedi. Elindeki dosyalara son bir kez göz gezdirdi. “Yaşlı adam için zor bir ölüm olmuş olmalı.”

“Unutmadan söyleyeyim maktulün tırnak diplerinde DNA örnekleri buldum. İncelenmesi için laboratuvara gönderdim.”

“Peki gelişmelerden haberdar et beni sana kolay gelsin.” deyip oradan çıktım.

Merdivenleri çıkarken gözüm parmağımdaki yüzüğe kaydı. Parmağımı yüzüğün üzerinde biraz gezdirip ufak bir çocuk gibi ısrarla dudaklarına ulaşmak isteyen gülümsemeye izin verdim. Gözlerim yüzüğün detaylarını incelerken mutluluktan parlıyordu

âdeta. Bugün olanlara hâlâ inanamıyordum. Sanki her şey bir rüyadan ibaretti ve gün bittiğinde, yok olacaktı. Bu ihtimal içimi ezerken yutkundum. Fakat bu yaşadıklarım gerçektir ve gün bittiğinde yok olmayacaktı. Bundan emindim.

Ben Azra Duman, artık Barış Karasu'nun nişanlısıyım.

Parmağımdaki yüzükle küçük haylaz bir çocuk gibi oynayarak merdivenleri çıkmaya devam ettim. Yüzümde hoş bir tebesümle gördüğüm herkese selam verdim. Mutluydum, hem de hiç olmadığım kadar... İçimde kelebekler uçuyordu sanki. İçim içime sığmıyor, ayaklarım yere basmıyordu. Kollarımı iki yana açıp sevincimi haykırmak istiyordum. *Sonunda* diye geçirdim içimden. *Sonunda o yüzüğe sahibim.* Kendimi bu şekilde liseli bir yeni yetme gibi hissediyordum ve bu, yaşıma ve olgunluğuma biraz hakaret gibi geliyordu.

Odaya girdiğimde Barış, her zaman olduğu gibi cinayet dosyaları ile meşguldü. Yine gözlüklerini takmış saçları hafiften alınına üşüşmüştü. Onun rahatını bozmadan masama geçip oturdum. Eğer yine aniden bir görev için gönderilmez isem şimdi biraz dinlenip nefes alabilirdim. Başımı geriye yaslayıp nefesimi seslice dışarıya bıraktığım sırada, “Gelişme neymiş?” diye sordu. Başımı onun olduğu tarafa çevirdiğimde sıkılmış olduğunu düşündüren bir tavırla, önündeki dosyayı kapatıp masanın kenarına itti ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Sorduğu soruya cevap vermek adına birkaç kez öksürüp boğazımı temizledim ve sandalyeyi onun olduğu tarafa çevirdim. “Maktul yaklaşık otuz iki otuz üç saat önce öldürülmüş. Ceset bir günden fazla beklemiş, evdeki kokuya şaşmamak gerek doğrusu. Adamın kafasını büyük bir olasılıkla taşla parçalamışlar.” diye konuştum ve gözlerimi kapatıp nefesimi düzenledim. Yüzünü buruşturup, “Çok acı bir ölüm.” diye mırıldandı. Buna sadece başımı sallamakla yetindim. “Bazen kendime, bu mesleği neden yaptığımı sorgulatıyor bu cesetler.” dedi kendi kendine konuşur gibi.

“Başka?” diye sorunca konuştuklarımızı hatırlamak için düşündüm. “Bir de maktulün tırnak diplerinde DNA kalıntıları bulmuş Ecem.”

Kaşlarını çatıp başını hafifçe sallarken, “Biz olay yerinde suç aletlerini bulmuş muyduk?” diye sordu.

“Hayır.” diyerek cevapladım onu.

Elini sakalına götürüp kaşdı. Kaşmaktan ziyade umarsızca sakalını tarıyor gibiydi. Parmakları kısa sakalları arasında aheste aheste dolanmaya devam ederken, “O zaman olay yeri ekiplerine haber ver, şu eve ve yakınlarındaki yerlere tekrar gidip suç aletlerini arasınlar.” dedi.

“Tamam.” diyerek ekiplere haber verdim. Telefonu kapattıktan yaklaşık bir beş dakika sonra odanın kapısı tıklatıldı. Bakışlarım oyalanmadan kapıyı bulurken, “Gel!” diyerek içeri girilmesine onay verdim ve geri kalan konuşmayı benden üstün bir rütbeye sahip olan Barış’a bıraktım.

Açılan kapıdan içeriye giren kişi Zeynep’ti. Uzun, dalgalı saçlarını balık sırtı örmüş ve sade hatta yok denecek kadar az bir makyaj yapmıştı. Elini beyaz önlüğünün ceplerine yerleştirip karşımızda durduğunda Barış koltuğuna yaslanıp, “Zeynep ne oldu?” diye sordu

Zeynep’in suratında küçük bir sırıtiş kendini arsızca belli ederken olanları anlamak için dikkatle onu izliyordum. Bu sırada Zeynep kendinden emin bir ses tonunda konuştu. “Başkomiserim maktulün tırnak diplerinde bulduğumuz DNA’nın kime ait olduğunu tespit ettik.”

“Kimmiş?” dedim küçük bir çocuk gibi heyecanlanarak. İkisinin de bakışları aynı anda beni bulunca, biraz ciddileşip sırtımı dikleştirdim ve az önceki durumu unutturmak istercesine bir iki kere öksürdüm. Ardından, “Kimmiş?” diyerek sözümü tekrarladım.

SUÇ MAHALLİ

Zeynep'in bakışları benden ayrılıp Barış'ı bulduğunda, "Elimizdeki örnek maktulün komşuları ve arkadaşlarından alınan örneklerle uyuşmayınca ben de elimdeki örneği veri tabanında arattım," Biraz durup ikimize de kısaca göz gezdirdi. "Dilek Ilgaz adında bir kadına ait komiserim. Kadının kabarık bir sabıka kaydı yok. Sadece ufak bir kavgaya karışmış bundan yaklaşık bir yıl önce ve kısa bir süre tutuklu kalmış. Şimdilik vereceğim bilgiler bu kadar komiserim."

Barış ulaştığı bilgiden memnun bir ifadeyle genişçe sırtırken Zeynep'e döndü: "Tamam Zeynep çıkabilirsin."

Sonra Zeynep beklemeden odadan çıktı. Barış da bana dönüp, "Azra Komiser, Ebru Hanım'ı merkeze bir çağır bakalım Dilek Ilgaz'ı tanıyor mu?" dedi.

Hızlıca başımı sallayıp telefona yöneldiğimde, "Tamam Barış." dedim salt bir ses ile.

Huysuzca çıkardığı mırıltılar ve ayıplamaların ardından, "Barış değil, başkomiserim diyeceksin. İş başka özel hayat başka." dedi ve keyfinin yerinde olduğunu en açık şekilde gösteren tok sesi ile seslice güldü. Tok ve erkeksi sesi odanın her köşesine ulaşır varlığını hissettirdiğinde, kalbim onun sesinden etkilenip deli gibi göğüs kafesimi zorluyordu. İçimde ona âşık olan küçük kız çocuğu bu büyüleyici kahkahayı işittiğinde midemdeki varlığını kasılıp kelekler uçuşturarak her zerresiyle hissettirmekten geri durmuyordu.

"Emriniz olur başkomiserim." dedim ve onun bu hoş gülüşüne karşılık olarak ben de gülmeden edemedim. Onun bu çekiciliğine ve büyüleyici sesine nasıl olur da karşı çıkabilirdim ki...

Komşuyu merkeze çağırması için bir polis görevlendirdim. Telefonu kapattıktan sonra beni rahatsız eden başörtümü biraz çekiştirip düzeltmeye çalıştım. Boğazımı kaşındıran etiketini kolayca çıkarıp kaşınan yeri çabucak kaşıdım. Rahatladığımı hissettiğimde ise önümde duran, içinde maktul hakkında detaylı bilgilerin olduğu cinayet dosyasını incelemeye başladım.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum fakat gözlerim artık küçücük yazıları okumaya çalışmaktan ağrımıştı. Sıkıntıyla nefesimi havaya salarken başımı belli belirsiz iki yana sallayıverdim. Maktul hakkındaki bilgileri artık ezbere biliyordum: Altmış üç yaşında bir erkek. Bu yaşına rağmen sağlığı oldukça yerinde, devamlı bir hastalığı ya da kullandığı sürekli bir ilacı yok. İki yıl önce eşini kalp krizinden kaybetmiş. Kapalı Çarşı'da hediyeelik eşya sattığı mütevazı bir dükkânı varmış. Çocuğu yokmuş. Diğer esnaf arkadaşları ile aralarında hiçbir musibet yaşamamış. Yani buradan anladığımız, maktulün melek gibi bir insan olduğu.

Ellerimi başımın iki yanına yerleştirip kafamı geriye yasladım. Gözlerimi birkaç kez art arda kırpttırırken bacak bacak üstüne attım. Göz kapaklarım batıyor, ne kadar ovalasam da düzelmüyordu. Başımdaki şiddetli ağrı çok yorulduğumun habercisiydi. Ebru Hanım'ın hâlâ gelmemiş olduğunu fark ederek, "Trafikte bu kadar uzun kalmış olmamalı." diye geçirdim içimden.

Barış sıkılmış olduğunu düşündürecek bir ses tonu ile, "Azra ne yapıyorsun?" diye sordu. Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerimin içine odakladı bakışlarını.

Mavilerinin koyu laciverte dönen harelerinin büyüüne kapıldığımda gözlerini uzun bir süre benden ayırmaması için dua ettim. Aramızda birkaç metre mesafe olmasına rağmen bakışlarındaki muazzamlık, aramızdaki mesafeyi sıfıra indirmişçesine beni ona çok yakın hissettiriyordu. Kalbim heyecandan küt küt atarken içinde bulunduğumuz ortama ve incelediğimiz vakaya odaklanmak için silkindim ve konuşmak için dudaklarımı araladım.

"Maktulün dosyasını inceliyorum." dedim ve işaret parmağımla önümdeki dosyaları gösterdim. Gözlerini usulca kapatıp ince dudaklarını kısa bir süre birbirine bastırdıktan sonra, "Bir şey çıktı mı?" diye sordu.

"Hayır, işe yarar hiçbir şey yok." dedikten sonra ellerimle şakaklarıma biraz baskı uygulayarak başımdaki hafif ağrıyı dindirmeye çalıştım. Yine migrenim kendini ilgi bekleyen bir çocuk

gibi arsızca belli etmeye çabalıyordu. Bu ağrıyı çoğu zaman hissetmesem de boşluğuma rast geldiği anlarda kendini fazlasıyla ortaya çıkarıyordu. “Sen neye bakıyordun?”

Sorumla önündeki dosyanın kapağını kapatıp nefesini sesli bir şekilde dışarı verdi. Ona bakarken ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordum. “Maktulün dükkânında bulunan delillerin dosyasına bakıyordum fakat kayda değer hiçbir şey yok.” Omuzlarını silkip sandalyenin deri arkalığine yaslandığı sırada parmaklarını ritmik bir şekilde masaya vuruyordu.

Gözlerimi kapatıp açtım ve başımı biraz daha ovalayıp, “Tamam, ben biraz daha bakayım.” dedim.

“Peki, çalış.” dedi ve önüne döndüğü sırada kapı iki kere çalındı, bakışlarımı kapıya diktim ve kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatıp araladım. Fakat Barış’ın kapıdaki kişiyi içeri girmesi için onaylayan sesi konuşmama lüzum kalmadan beni susturdu.

Barış da gözlerini benim gibi kapıya dikerken, “Gel,” deyip, benimkinden daha rahat görünen deri sandalyesine biraz daha yaslanarak rahat ettiği bir pozisyonda durdu.

Üniformalı genç bir polis başını kapıdan içeri sokup, “Başkomiserim maktulün komşusu Ebru Hanım geldi.” dedi ve cevap almak için kısa bir müddet bekledi.

Barış sakalını kaşıyıp polis memurunun beklediği cevabı vakit kaybetmeden verdi: “Çağır içeri bakalım.” Polis gitmeye yeltendiği sırada Barış bir şey hatırlamış olacak ki onu tekrar çağırdı. “Ha bu arada konuşmayı kayda alması için birini de getir.”

“Peki başkomiserim.”

Sonra polis kafasını kapı aralığından çekip dışarı çıktı. Çok geçmeden Ebru Hanım yanında kırklı yaşların ortasında olan bir polisle geldi. Masanın önündeki sandalyelerden birine oturdu. Yeni yaptırdığı her hâlimden belli olan koyu kahve boyalı saçını geriye atarken parmağında ağır tasarımıyla dikkat çeken, pahalı olduğunu düşündüren bir yüzük olduğunu gördüm.

Bu yüzüğü ifade için evine gittiğimde Ebru Hanım'da görmemiştim. Herhâlde yeni almıştır, diye düşünüp yeterince umursamadım. Fakat dakikalar ilerledikçe yüzüğü düşünmekten de zihnimi alıkoyamıyordum. O an aklıma, o gün tanıştığım yaşlı adamın sözleri geldi. Ardından Ebru Hanım'ın evinin durumunu düşündüm. Yaşlı adamın da dediği gibi o, bakımsız bir kadındı. Üstelik bu yüzüğü alacak kadar parası olmadığı evinin hâlinden de belliydi. O zaman kendinde yaptığı bu değişikliklerin parası nereden geliyordu? Bunları düşündüğüm sırada orta yaşlı polis, odadaki boş olan küçük masaya geçip bilgisayarını açtığında konuşmaya başlamak için her şey hazırды.

Ebru Hanım kuruyan dudaklarını ıslattıktan sonra bana bakıp, “Komiserim ne oldu, neden çağırdınız beni?” diye sordu. Sesi rahat değildi. Konuşmaya telaşlı bir ses tonu kullanarak başlaması beni ondan şüphelenmeye iten yanımin dikkatinden kaçmadı. Sanki onu suçlamaya çalışıyormuşuz gibi bize korkuyla bakması da oldukça yersizdi. Sürekli göz temasından kaçınması, dudaklarını yalaması, terlemesi, o yüzük... Hepsini düşündüğümde aklımda beliren katil zanlısı kesinlikle oydu. Bu davranışları beni ister istemez ondan şüphelenmeye zorluyordu. Ki zaten ondan şüphe etmeme yetecek kadar açığını yakaladığıma inanıyordum.

Dirseklerimi masaya dayayıp dikkatimi Ebru Hanım'ın üzerinde yoğunlaştırmak için gözlerimi kıstım. Bu hareketimle onun üzerinde baskı kurmaya çalışıyordum. Bu şekilde bir yalan söylediğinde baskı altında olacağı için konuşurken daha dikkatsiz ve beceriksiz davranacaktı. Bu sırada Barış, otoriter tavrı ile yüzünü kadının yüzüne çevirip omuzlarını dikleştirdi. “Geldiğiniz için teşekkür ederim Ebru Hanım, size maktul hakkında soracağımız birkaç soru var.”

Ebru Hanım az önceki korkusunu bir nebze olsun üstünden atmayı başarıp, “Tabii komiserim buyurun sorun.” dedi. Barış'ın dedikleri onu biraz olsun sakinleştirmişti. Fakat şüpheci yanımin bu sakinlikten hiç etkilenmedi.

“Dilek Ilgaz isminde birini tanıyor musunuz?”

SUÇ MAHALLİ

Sorulan soru üzerine Ebru Hanım ilk başta yersiz bir tebesümle karşılık verdi. Sonra o da bu şekilde bir yanıtın, içinde olduğu ortama aykırı olduğunun bilincine varıp belli belirsiz nefes aldı. Terli olduğunu düşündüğüm ellerini, pantolonuna silip az öncekinden daha derin bir nefes alıp ciğerlerini şişirdi ve gözlerini ellerine sabitleyip, “Evet tanıyorum, Ahmet ağabeyin yardımcıсыydı. Ama bir haftadır ortada yok.” dedi.

Bunun üzerine aklıma gelen şeyle hemen ona dönüp tok ve kendinden emin bir ses tonu kullanarak konuştum. “Peki, neden verdiğiniz ilk ifadede Dilek Hanım’dan bahsetmediniz?”

Gözlerini irice açarak, bana baktıktan sonra ciğerlerini tatmin etmeyen kesik bir nefes alıp, “Aklımdan çıkmış olmalı, olayın şoku ile ne dediğimi hatırlamıyorum.” diyerek gözlerime baktı. Sakin ve tane tane konuşmuştu.

Barış konuyu tekrar toplamak istercesine öksürdükten sonra, “Peki Dilek Hanım’ın gidiş nedenini biliyor musunuz?” diye sordu. Yanıtı beklerken tek kaşını usulca kaldırıp Ebru Hanım’ı dikkatle izledi. Sorulan soru karşısında kendisine düşünme fırsatı vermeden salt bir sesle, “Maalesef bilmiyorum,” dedi ve hemen sonrasında ekledi: “Fakat aklıma bir şey geldi.”

Meraklanıp, “Nedir o?” diye sordum. Ebru Hanım, Barış’a kısa bir bakış attıktan sonra gözlerini bende sabitledi. “Ahmet ağabey ile Dilek çok samimîlerdi.”

Kaşlarını çatıp, “Samimî derken?” diye sordum anlamadığımı belirterek.

“Yani, karı koca gibilerdi.” Konuşurken bize güven vermek için ellerini de olabildiğince fazla kullanıyordu. “Onların çoğu kez bahçelerinde fazla samimi olduklarına şahit oldum.”

“Bunun konu ile nasıl bir bağlantısı var?”

Barış, benim sorumun cevabını ertelemek ister gibi Ebru Hanım’a bakarak, “Devam edin lütfen.” dediğinde kadın başıyla onayladı. “Olaydan yaklaşık bir ay önce evlerine gittim. Ahmet ağabeye bana bir iş bulabilir mi, diye soracaktım ama evde yoktu.

Hazır gelmişken Dilek ile biraz oturduk konuşurken lafı açıldı, “Ahmet’le evleneceğiz biz.” dedi. Aslına bakılırsa şaşır-dım. Çünkü Ahmet ağabey ile aralarında bayağı bir yaş farkı vardı. Üstelik Ahmet ağabey vefat eden karısını da çok severdi, onu unutamamıştı.”

Anlatılanların bizi nereye götüreceğini düşünürken koltuğa biraz daha yaslandım. “Başka bildiğiniz bir şey var mı?” diye sordum. Gözlerini irice açıp omzunun üstünden bana baktı. “Az daha unutuyordum: Dilek ortadan kaybolmadan önce Ahmet ağa-bey ile çok büyük bir kavga etmişlerdi. Bütün mahallenin dedi-kodu konusu olmuşlardı. Fakat neden kavga ettiklerini inanın bil-miyorum. Bütün bildiğim bundan ibaret. Dilek gelirse size haber veririm.” dedi ve gitmek istediğini belli edercesine yerinde doğ-rulup biraz kıpırdandı. Sandalyemi biraz masadan uzaklaştırdım, dik bir şekilde oturup Ebru Hanım’a bir kez daha dikkatle bak-tım. Ardından, “Ebru Hanım gözüm takıldı merak ettim. Parma-ğınızdaki yüzük çok hoş ve pahalı bir şeye benziyor.” dedim. Ko-nudan bağımsız olarak sorduğumu düşünmesi için ilgili görün-düm. Söylediklerim üzerine yüzüğüne baktı ve gülümsedi.

“Şey, bir süredir konuştuğum biri vardı ve geçen gün evlilik teklifi aldım.” Dudakları keyifle kıvrıldı ve yüzüğü okşadı. “An-nesinin yüzüğüymüş.” dedi. Bu yüzüğü takmış olmaktan gurur duyuyor gibiydi. Anladığımı belirterek başımı salladım. Saçlarını boyatmasının sebebi de sevdiği adama daha güzel görünmek için olabilir, diye düşündüm. Mantıklıydı da.

Barış yüzüne yerleştirdiği kibar bir tebessümle, “Sağ olun verdiğiniz bilgiler için.” dedi. “Buyurun gidebilirsiniz. Fakat gitmeden önce ifadenizi imzalamanız gerekiyor.”

Ebru Hanım, “Önemli değil komiserim.” dedi ve imza için ifadeyi alan memurun yanında bekledi. Orta yaşlı polis kâğıdı son kez kontrol ettikten sonra Barış’a baktı. “Başkomiserim her şeyi yazdım.” Barış başıyla onayladıktan sonra polis, siyah bir mürekkepli kalemle birlikte kâğıdı Ebru Hanım’a uzattı.

SUÇ MAHALLİ

Ebru Hanım ifadesini okuduktan sonra imzasını attı ve polis memuruyla birlikte kısa süre içinde odadan ayrıldılar. Ben de onun çıkmasını fırsat bilerek önümde duran dosyayı gözümünden ufak da olsa bir şey kaçmış olabilir düşüncesi ile tekrar kurcalamaya başladım. Şu an elimizde iki kişi vardı: Biri, Ebru Hanım. Ondan her ne kadar fazlaca şüphe etsem de bu şüphelerimin ardını dolduracak somut bir delile henüz sahip değildim. Bu durum aceleci biri olarak beni çok yoruyordu. İkinci kişi ise Dilek Ilgaz diye bir kadındı ve o da ortalıkta yoktu. Daha önce kavgaya karışmış olan bir kadındı ve tehlikeli olabilirdi. Bir an cesedi getirdim gözümün önüne, çok mide bulandırıcıydı. Kim yaptıysa çok fena hırsının olduğu anlaşıyordu.

“Sence katil Dilek mi?” diye bir soru yönelttim Barış’a. Sonra koltuğuma yaslanıp şalımın ucundaki iplerle oynamaya başladım. O da koltuğuna yaslanıp bana döndü.

“Şu an elimizdeki tek kişi o,” dedi. “Fakat bu onun katil olduğunu göstermez.”

“Haklısın.” dedim. Ardından Barış, önemli bir şey hatırlamış gibi kaşlarını kaldırarak işaret parmağını bana çevirdi. “Azra, Dilek’in sabıka kaydına ulaşip bu kavganın sebebini ve cinayetle ilgili bir bağlantısı olup olmadığını öğrenebilir misin?” diye sordu. Bu sefer kolay bir görev vermişti. Yüzündeki kaslar gevşerken memnunca gülümsedim. “Tabii başkomiserim.”

O da benim gülüşümden etkilenmiş gibi aheste aheste gülerken, “Neyse, şu kriminalden parmak izi sonuçları çıkacaktı. Ben ona bakmaya gidiyorum geliyor musunuz başkomiserim?” diye sordum.

“Tamam başka işimiz yok nasılsa.” dedi ve masadan kalktı. Sonra birlikte odadan çıktık.

Aşağı laboratuvara inerken Barış, ara ara bana bakıyor ve benim ona baktığımı gördüğünde, yüzünü önüne çevirip bir şeyler fısıldıyordu. Bana bir şey söylemek istiyordu belliydi. Yanakları hafiften kızarıyordu böyle durumlarda ve bu da benim komiğime

gitmiyor değildi. Bana ne söylemek istediğini deli gibi merak etmeye başlamıştım. Ama ondan önce cinayet ve deliller beni daha fazla meraklandırıyordu.

Kriminal laboratuvarının önünde ikimiz de durduk ve önce geçmemiz için birbirimize baktık. Elimle kapıyı işaret edip, “Buyurun geçin başkomiserim.” dedim. O da aynı şekilde karşılık verdi: “Önce siz buyurun.” Başımı sallayıp ben de, “İyi madem çok ısrar ettiniz geçeyim.” deyip kapıdan girdim. Uzatmaya gerek yoktu sonuçta. Zeynep yanına geldiğimizde bir şeylerle uğraşıyordu. Yoğunluğundan bizi fark etmemişti.

Dalgın bir hâli vardı, yorgun gibiydi. “Nasılsın Zeynep?” Barış’ın sesini duyunca bize döndü ve yorgun yüz hatlarına rağmen içtenlikle gülümsedi.

“Sağ olun iyiyim başkomiserim. Neden geldiniz?”

Barış kollarını göğsünde kavuşturup laboratuvarın garip havasından koca bir nefes aldı. “Parmak izi falan işte, ne oldu sonuçlar?”

Zeynep konuşmak için hazırlandığında arka taraftan Burak’ın bize yaklaşan neşeli sesini duyduk. Arkama döndüğümde koşarak bize geldiğini gördüm. Yine her zaman olduğu gibi enerji doluydu. Onun bu hâline çok imreniyordum. O kadar koşturmasına rağmen hep aktif ve neşeliydi. Yanımıza geldiğinde elindeki ince dosyayı Zeynep’e verdi ve gülerek Barış’a döndü. “Nasılsınız başkomiserim?” diye sordu gülümsemesini hâlâ sürdürürken.

“İyiyim Burak.” Barış bunu dişlerini sıkarak söylemişti. Burak da kolunu Barış’ın omzuna atınca Barış gözlerini devirip dilini dişleri arasında gezdirdi, “Ya sabır!” diyerek omzundaki eli indirdiğinde gülmemek için dudaklarımı ısırdım. Benim tarafıma dönüp sadece benim duyabileceğim bir sesle fısıldadı. “Askerlik arkadaşımı ya sanki?” Sözlerinden sonra elimle ağzımı kapatıp gülüşümü bastırmaya çalıştım.

SUÇ MAHALLİ

Burak, “Ne tesadüf ben de çok iyiyim.” diye lakayt bir tavırla konuşmaya devam edince gelecekteki on dakika gözümün önünde canlandı: *Burak'ın suratına inen kocaman bir el ve ardı arkası kesilmeyen çığlıklar!* Zeynep de olacakları benim gibi sezmış olacak ki bu duruma el atmak istercesine hızlıca konuşmaya başladı: “Başkomiserim ne şanslısınız, Burak da şimdi bilişimden sonuçları getirdi.” deyip dosyaya kısaca göz gezdirdi. Bu sırada ortamdaki gerginlik yok olmuş herkes olması gereken ciddiyete bürünmüştü. “Evdeki parmak izlerinden biri Kadir Hancı diye birine ait başkomiserim. Eski bir sabıkalı. Dolandırıcılıktan içeri girmiş. Bir yıl önce çıkmış içeriden.”

“Maktul de ne kadar sabıkalı varsa toplamış etrafına.” diye kendi kendime söylendiğimde Barış beni duyup kısa bir kahkaha attı. Ardından gülüşünü susturup birkaç kez öksürdü. “Yeri yurdu var mı bu Kadir'in?” diye sordu kafasını Burak'ı görmeyeceği bir tarafa çevirip.

“Var başkomiserim isterseniz adresi size mesaj atarım.”

“Tamam, mesaj at. Kolay gelsin o zaman sana.” dedi ve daha fazla beklemeden oradan ayrıldı. Ben de Zeynep'e, “Görüşürüz.” der demez hızla ilerleyen Barış'ı takip ettim. Bir dakika kadar sonra onu merdivenlerde yakaladım. Adımlarımı izlerken, “Şu Kadir denen adamın evine mi gidiyoruz?” diye sordum.

“Evet.” dedi ve merdivenleri ikişer üçer çıkmaya başladı. Ona yetişemiyordum. Neden bacakları bu kadar uzundu ki? Telefonuna gelen bildirim sesi ile durup cebinden telefonu çıkardığında ona yetişmem için gereken zamanı bana tanıdı. “Adres burada.” dedikten sonra telefonu cebine atıp ilerlemeye devam etti.

Arkasından ona yetişmeye çabalarken neden bu kadar acele ettiğimizi düşündüm. Ekiplere haber versek adrese bizden çok önce ve kolaylıkla ulaşabilirlerdi. Barış'a bunu hatırlatarak hız kesmemizi sağlayayım derken başkomiser olan o, mutlaka bir sebebi vardır, diye geçirdim aklımdan. Ayaklarım onun ritmine uyma çabalarına devam etti.

Nihayet ona yetiştiğimde arabaya binmek üzereydi. Şoför kapısını açıp bineceği sırada etrafına bakındı. Gerisinde kaldığımı gördüğünde, elini kapıdan çekip bedenini arabaya yasladı ve kollarını göğsünde birleştirip tek kaşını usulca havalandırdı. Yanına gelmemi bekliyordu. Adımlarım koşar bir hâl aldığında yüzünde belli belirsiz bir sırtış gördüm fakat çok geçmeden dudakları yine düz şekline döndü.

Yanına geldiğimde gözlerini benden çekmeden kollarını ayırdı ve havada olan kaşını indirdi. “Bacaklarının paslanmış gibi bir hâli var,” Arabanın kapısını tekrar açtı. “Bu gidişle arkamdan daha çok koşmak zorunda kalacaksın.”

Son dediğine gözlerimi devirdim ve, “Bacaklarınız başkomi-serim,” diyerek bana bakmasını sağladım, “Bir zürafanın bacakları ile aynı boyda olmasaydı eğer arkanızdan koşmak zorunda kalmazdım.”

Suratındaki pişkin ifade son söylediğim sözlerin ardından silinirken, bu sefer ben dudaklarıma geniş bir sırtış yerleştirip, hızlıca ön koltuğa geçip oturdum. Barış söylediklerimin etkisinden çıkmayı beklerken, emniyet kemerini takıp koltuğa iyice yerleşmiştim. Barış da nihayet şoför koltuğuna geçip arabayı çalıştırdı.

Konuşmadan ilerliyorduk. Barış ara sıra bir şeyler fısıldıyor ve bana kaçamak bakışlar atıp duruyordu. Ben ona baktığımda ise gözlerini benden kaçırıyor ve önüne dönüyordu. Araba bir mahalleye girdiğinde, “Barış sana bir şey sormak istiyorum.” dedim ve sonra yüzümü ona çevirdim. Yolda olan bakışları benimkilerle buluştuğunda, “Ben de sana bir şey söylemek istiyorum aslında.” dedi. Hâlâ bana bakmayı sürdürürken başımı sallayıp, “Hadi söyle.” dedim.

“Sen önce söyle, ben ona göre söylerim.” dedi ve birkaç saniye içinde gözlerini tekrar yola çevirdi.

Omuzlarımı silkip yanımdaki camdan dışarıyı seyre koyulduğumda derin bir nefes aldım. “Sen söylemezsen ben de söylemem.” dediğimde verdiği sinirli soluğun heybetinde ezildim. Fakat yine de önce onun söylemesi için inatla susuyordum.

Ben konuyu daha da uzatacağını düşünürken o hemen mevzuza girdi. “Nüfus cüzdanını ver o zaman.” dedi ve sonrayı kenara çekti. Anlamadığımı belirten bakışlar atarak onu izliyordum. Fakat bu sırada çoktan nüfus cüzdanımı çıkarmış ve ona uzatmıştım. “Niye?” diye sordum merakımı açıkça belli eden bir ses tonuyla. Gözlerini bıkkınlıkla kapatıp açtıktan sonra, “Nikâh tarihi alacağım da ondan Azra.” dedi önemli bir şey yokmuş gibi. Sadece nikâh tarihi alacakmış, abartılacak bir olay yok. Sanki kendi kendine evleniyor! Gözlerimi devirerek ona baktığımda saman alevi gibi birden harlanan öfkemi söndürmek için soluklandım. “Kusura bakma ama insan gelir bir sorar değil mi, sen evlenmek istiyor musun diye?” Yüksek çıkan sesim sadece gülmesine neden olmuştu.

“Bu teklifi kabul edeceğini tüm evren biliyor Azra.” dediği sırada ona uzattığım nüfus cüzdanını aldı ve gömleğinin cebine koydu. Sonra parmaklarını öpüp elini bana uzattı ve parmaklarına doğru üfledi. Yalandan çattığım kaşlarım havaya kalkarken yüzüme birden gelen gülümseme ile ona karşılık verdim. “Çocuk gibisin.” dediğimde, “Çocuk gibiyiz.” diyerek düzeltti beni. “Otuzuna merdiven dayamış çocuklar gibiyiz.”

Arabayı tekrar çalıştırmadan önce ona döndüm. Ciddi bir tavırla, “Nikâh tarihini benden habersiz almayacaksın Barış.” dedim. “Bunu birlikte yapacağız kimliğimi vermiş olmam bunu tek başına yapabileceğin anlamına gelmiyor.”

Bana döndüğünde başını anlayışla salladı ve samimiyetle gülümsedi. “Elbette birlikte yapacağız Azra.” dedi ve arabayı çalıştırıp yola devam etti.

Barış benim için her zaman, gerçekten çok farklı ve ne düşündüğü anlaşılmayan gizli biriydi. Duygularını saklayan duvarlarının arkasına çekilip kendi krallığında yalnız yaşayan biri. Onun duygularını anlamak için onunla aynı şeyleri hissetmek gerekiyordu. Belki de ben bu sebeple onun duvarlarını yıkmış ve krallığına giriş hakkına sahip olabilmişim. Ya da duvarlarını yıkama o izin vermişti.

Onunla çalışmaya başladığım ilk günden itibaren bana hep soğuk ve acımasız davranmıştı. Bana karşı hep katıydı. Yorucu görevlere beni gönderirken o hep benim gitmek için heveslendiğim görevleri yapıyordu. İlk iki ay hiç göz göze gelmemiş ve gerektiğinden fazla konuşmamıştık. O benden nefret ediyordu ben de ondan. En sevdiği, en iyi anlaştığı komiserin yerine geldiğim için onun gidişinden beni suçluyordu. O zamanlar ona çok sinir oluyordum. Hatta ona, “Asabi başkomiser.” diye lakap takmış ve emniyette ona sürekli böyle seslenmiştim. Tabii o buna çok kızmış ve ceza olarak iki ay boyunca otopsi görevini bana vermişti. Ama şu an garip bir şekilde evleniyorduk. Buna inanmak o kadar zordu ki...

Adrese geldiğimizde arabadan inip eve doğru yürümeye başladık. Ev bayağı güzel görünüyordu. Mavi tonların hâkim olduğu tek katlı mütevazı bir evdi, bahçesi oldukça geniş ve kullanışlıydı. Evin konumu ve dizaynı oldukça iyiydi. Tek katlı olmasına rağmen oldukça büyüktü.

Barış kapıyı çalınca gözlerimi kapıya çevirip gelecek olan kişiye odaklandım. Kapı aralandığında karşımıza uzun boylu kismen kel bir adam çıktı. Üstüne giymiş olduğu köpek figürlü pijaması bir hayli komik görünüyordu. Gülmeden edemedim. Çok şükür ki adam bunu görmedi. Kapıda bize anlamsız bir ifade ile bakmaya başladığında Barış, “Ben Başkomiser Barış, bu da Azra Komiser.” dedi beni işaret ederek.

Anlamsız ifadesi etkisini yitirirken, “Buyurun bir şey mi oldu?” diye sordu.

“Sizinle biraz Ahmet Bey hakkında konuşmak istiyoruz.” dedim ve onu kenara itip içeri girdim. Salon olduğunu düşündüğüm alana geçip üçlü koltuğun kenarına oturdum. Barış da benim yanıma oturdu. Barış konuya hızla ve net şekilde girerek, “Kadir Bey, bir cinayet işlendi ve olay yerinde sizin parmak izinize rastlandı. Ahmet Çelik diye birini tanıyor musunuz?” diye sordu. Barış’ın bu hareketinden sonra Kadir Bey’in vereceği tepki, bu cinayetin çözümü için bize ipucu olabilirdi.

SUÇ MAHALLİ

Adam karşımızdaki koltuğa oturup, “Hayır.” diyerek kısa bir cevap verdi.

Hadi ama! Her şey apaçık ortadayken niye yalan söylemeye çalışıyorsun ki?

Barış’a baktığımda yumruklarını sıkıldığını fark ettim. Sonra fevri davranmaması gerektiğini hatırladığını düşündüğümde sakallarını kaşıyıp bakışlarını adama çevirdi. Bağırmaya yakın bir sesle, “Madem tanımıyorsun adamın evinde ne işin vardı?” diye sordu. Adam susmaya devam edince, Barış histerik bir kahkaha atıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Parmak izlerin de ayaklanıp kendi gitti değil mi tanımadığın ölü adamın evine?”

Barış’ın bu asabi tavrına karşılık olarak adam biraz kızarıp bozardı. Fakat hâlâ konuşmaya niyetli değildi. “Kadir Bey neden yalan söylüyorsunuz?” diye sordum.

“Arkadaşımdı. Onu ziyaret etmek için gittim evine.” O da bağırmaya yakın bir ses tonuyla söylemişti bunu.

Barış bir cevap almış olmanın sakinliği ile biraz durulurken koltuğa yaslandı. “Ne zaman gittiniz?”

“Bir hafta kadar önce.”

“Peki bunu bize neden söylemediniz?” Barış az önceki agresif tavırlarından tamamen uzaklaşarak olgun ve ağırbaşlı bir eda ile sormuştu bunu.

Kadir Bey eliyle yüzünü sıvazlarken, “Beni suçlamanızdan korktum.” dedi. “Öldüğüne inanamıyorum.”

Bu sırada adamın işaret parmağındaki yara dikkatimi çekti. Büyük bir yara değildi fakat derin gibi görünüyordu. “Parmağınıza ne oldu?” diye sordum şüpheli bir tavırla.

Adam eline bakıp, “Kapıya sıkıştı.” dedi ve sonra diğer elini yara olan elinin üzerine koyarak yaranın görünmesini engelledi. Yalan söylediğini düşünmeye başladım. Bu sırada Barış ayaklanıp, Kadir Bey’in yanına giderek, kolundan tutup ayağa kaldırdı. “Bizimle merkeze gelmeniz gerekiyor.” dedikten sonra bana dönüp, “Azra buraya bir tane ekip arabası göndersinler, bu adamı

merkeze alsınlar.” dedi. Başımı sallarken, yerimden kalkıp salonun çıkışına ilerledim ve Berat’ı aradım. Telefonu açtığı anda, konuşmasına fırsat vermeden, “Şimdi mesaj atacağım adrese hemen bir ekip arabası gönder. Acil.” dedim.

Berat’ın, “Başüstüne komiserim.” yanıtından sonra adresi mesajlayıp, telefonu kapatarak salona geri döndüm. Barış, Kadir Bey’e kelepçe takarken, duvara yaslanıp, “Başkomiserim araba yolda. Birazdan burada olurlar.” dedim.

Başını sallayıp, tek eliyle saçlarını düzeltirken, Kadir Bey’i iterek koltuğa oturmasını sağladı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra evin bahçesinde polis siren sesi duyduğumuzda Barış ve Kadir Bey önde, ben arkalarında evden çıktık. Ekip arabasından Burak inip yanımıza geldi ve Barış’ın elinden adamı alıp arabaya bindirdi. Sonra tekrar yanımıza gelip ellerini ceplerine yerleştirdi.

“Komiserim sorguya mı alacağız adamı?”

“Evet Burak, siz adamı alın sorguya götürün. Ben Azra ile tekrar olay yerine gidip inceleme yapacağım. Geldiğimizde adam sorguda hazır olsun.”

Burak başını salladıktan sonra, “Kolay gelsin başkomiserim.” diyerek yanımızdan ayrıldı ve arabaya binip uzaklaştı.

Yine, her zaman olduğu gibi Barış’la yalnız kalmıştık. Olay yerine gideceğimizi söylediği için biraz ötede duran arabaya doğru yürümeye başladım. O sırada Barış’ın seslenmesi ile durup omzumun üzerinden ona baktım. “Bugün sana söylemeyi unuttuğum bir şey var Komiser Azra.” dedi beklememden fırsat bilip, yanıma gelirken. “Seni seviyorum.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NİKÂH

Olay yerine geldiğimizde arabayı evin girişine park edip birlikte arabadan indik. Bahçeye girdiğimizde ağır kan kokusu hâlâ insanı rahatsız edecek şekilde belliydi. Yüzümü gayriihtiyari buruştururken, etrafa göz gezdirerek içeri girdim. Kokunun kaynağı olan odaya ilerlerken, Barış'ın bana verdiği eldiveni alıp bir çırpıda elime geçirdim. Cinayetin işlendiği odaya girdiğimde midemi feci şekilde bulandıran kokuyu hiçe saymaya çalıştım. Oda ilk günkü gibi dağınıktı. Gözlerimi etrafta gezdirirken, kolumla burnumu kapatıp kan kokusunu biraz olsun az almaya çalışıyordum. Fakat bu yöntemin pek işe yaradığı söylenemezdi.

Televizyon ünitesinin önünde durduğumda, eğilip açık olmayan çekmecelerden birini usulca açtım. Geniş ve dar bir çekmeceydi. İçinde ise eski kumandalar ve piller vardı. Çekmeceyi geri kapatıp tekrar ayağa kalktım. Bu sefer pencere duvarının köşesinde kalan küçük kitaplığa doğru ilerledim. Odada dokunulmamış tek eşya buydu sanırım. Raflardaki kitaplarda parmaklarını dolaştırıp kitaplara kısaca göz attım. Dünya klasikleri vardı bir rafın tümünde. Klasik okumayı ben de severdim. Gözlerimi kitaplardan alıp tekrar odada dolaşmaya başladım. Maktulün cesedinin bulunduğu yere gelip eğildim. Başımı sağa çevirip koltu-

ğün altına baktığımda bir şey dikkatimi çekti. Biraz daha yaklaştığımda koltuğun altında içe doğru ince bir çivinin ucunda küçük bir kâğıt parçası olduğunu gördüm. Zorlanarak kâğıdı çividen kurtarıp daha dikkatli baktığımda bunun bir paranın parçası olduğunu anladım ve çömeldiğim yerden aceleyle kalktım. “Barış!” Ona seslenip etrafıma bakındım. “Acil buraya gelmen gerekiyor.” Gözlerimi kapıya çevirdiğimde yanıma gelmiş olduğunu gördüm. Elimde tuttuğum ufak para parçasını ona uzatırken merakla gözlerine baktım. “Ufak bir kâğıt parçası, rengine ve dokusuna bakılırsa iki yüz lira parçası olmalı.” dedi Barış.

Dediklerinin doğruluğunu başımı sallayarak onaylarken, “Şu detayı kaçırma,” dedim. “Üstünde kan lekesi var.”

“Şu an elimizde iki seçenek var:” dedi. “Bu kan ya maktule ait...” Sözünü kestim. “Ya da Kadir Bey’e.”

Sustuğumda Barış elimdeki parayı işaret ederek tekrar konuştu. “Arabada birkaç tane delil torbası olmalıydı. Ben gidip onu getireyim.”

“Tamam.” dedikten sonra Barış dışarı çıktı.

Ben de elimdeki parayla odayı incelemeye devam ettim. Duvardaki büyük çerçeveye doğru yürümeye başladım. Bir aile fotoğrafıydı bu. İster istemez gülümsedim. En başköşede maktulün gülen yüzü çekiyordu insanın dikkatini. O gülümseyen yüzü artık yok olmuştu. Bu mutlu aile resminden geriye kalan tek şey, koca bir hiçti.

Gözlerimi resimden ayırdığım sırada Barış’ın bana seslenmesi arkama dönmeme neden oldu. Elindeki delil torbasının ağzını açıp beklerken, elimdeki para parçasını bekletmeden torbanın içine attım.

Torbanın ağzını kapatıp kapıya doğru ilerlerken, “İncelemeye devam et Azra.” diyerek odadan çıktı. Onu gidişi ile tekrar yalnız kalırken, odaya son kez göz gezdirip yukarıdaki diğer odalara bakmaya karar verdim. Odanın hemen yanında bulunan merdivenlerden ağır ve dikkatlice etrafımı inceleyerek yukarı çıktım.

SUÇ MAHALLİ

Alt kata göre oldukça boş ve sadeydi. Holün hemen sonunda geniş bir pencere vardı. Hemen kenarında da boyu neredeyse yarım metreye ulaşmış bir kauçuk çiçeği vardı.

Pencereye doğru ilerlerken holün sonunda bulunan odaya girmeye karar verdim. Kapının kulpunu yavaşça çevirip kapıyı araladım. İçeride koyu ahşap rengi eşyalar vardı. Çift kişilik bir yatak ve yatağın hemen önünde de büyük bir dolap vardı. Sanırım burası maktulün yatak odasıydı. İçeriye girip kapıyı kapatma gereği duymadan dolaşmaya başladım. Yatağın kenarında bulunun komodini usulca açtım.

İçinde çoraplar ve tıraş malzemeleri vardı. Çekmeceyi geri kapatırken, eğilip yatağın altına baktım. Hiç ıvır zıvır yoktu ve tertemizdi. Eğileceğim yerden doğrulup bu sefer yatağın karşısındaki dolaba yöneldim. Kapağını açmaya yeltendiğimde aşağıdan Barış'ın bana seslenmesiyle bu eylemimden vazgeçip önce bu odayı, ardından bu katı terk ederek aşağı indim.

Girişteki dresuarın önünde durup, elinde tuttuğu nesneyi inceleyen, “Nedir o başkomiserim?” diye sordum. Merdivenin son basamağını da inip yanına gittim. Bana döndüğünde elindeki kâğıdı göstererek, “Bak ne buldum.” dedi. Kaşlarını havaya kaldırırken elindeki şeye daha dikkatli baktım. Sormama fırsat vermeden gerekli olan açıklamayı yapıp merakımı giderdi.

“Tehdit notu bu.”

“Ne yazıyor?” diye sorduğumda gözlerini kâğıda dikip kâğıtta yazan notu okudu.

“O parayı vermezsen olacakları biliyorsun!”

“Bunu nerede buldunuz başkomiserim?” Sorum üzerine bakışlarını benim üzerimde kısaca gezdirdikten sonra dresuarın üzerinde duran ahşap işleme kutuyu gösterdi. “Kutunun içindeki kâğıtların arasında.”

“Burada nasıl inceleme yapmışlar böyle? Bir sürü şey var ortada.” dedim sert bir sesle.

Seslice soluk alıp verdikten sonra, “Haklısın tekrar bir inceleme yapılması gerekiyor. O Burak’ın olmayan beynini alıp köpeklere yem etmezsem...” dedi ve devam etti: “Azra Komiser olay yeri inceleme ekiplerine haber ver. Amirim durumu öğrenmeden kapatalım şu konuyu.”

“Peki, başkomiserim.” dedim ve cebimden telefonu çıkarıp eldiven olmayan elimle Burak’ı aradım. İlk çalışta açtı telefonu.

Katı bir ses tonu kullanıp otoritemi ortaya koymaya çabalar-ken, “Burak olay yeri inceleme ekibini al ve olay yerine tekrar gel!” dedim.

Burak salt bir sesle, “Komiserim zaten orada inceleme yapıldı.” diye cevap verince, Barış’tan biraz daha uzaklaşıp, sesimi alçaltarak konuşmaya devam ettim:

“Emirleri sorgulama Burak! Burada daha bir sürü delil var nasıl inceleme yaptınız siz? Dua edin de bu işten amirin haberi olmasın yoksa yanarsınız.” Son cümlemi üzerine basarak söylemiştim. Telefonun karşısından Burak’ın endişeli solukları duyuluyordu.

“Komiserim lütfen amire bir şey söylemeyin.”

Gözlerimi devirdim. “Ne âlâ memleket.” Arkamdaki Barış’a kısa bir bakış attıktan sonra tekrar önüme döndüm. “Sen işini düzgün yapma, gez aylak aylak. Sonra biz de senin suçunu örtbas edelim öyle mi?” diye isyan ettim.

“Komiserim nasıl oldu inanın bilmiyorum.” Endişeli çıkan sesi sonlara doğru alçalırken, sinirle gözlerimi kapatıp açtım.

“Tamam Burak, sen şimdi amire belli etmeden ekibi al ve gel.” dedim ve bir cevap vermesini beklemeden, telefonu kapatıp Barış’ın yanına geri döndüm. Bu sırada Barış çoktan dışarıya çıkmış bahçeyi inceliyordu. Sırtı bana dönüktü. Dirseklerine kadar sıvalı olan siyah gömleği, kollarındaki belirgin damarları gözler önüne seriyordu. Aslında oldukça ilgi çekici bir manzaram vardı fakat ilgilenecek vaktim yoktu. Kendime buraya ne için geldiğimizi hatırlatarak gözlerimi Barış’tan uzaklaştırdım.

SUÇ MAHALLİ

Bahçenin etrafında gezinirken eve başka bir yolla girilip giremeyeceğine bakıyordum. Katilin girebileceği tek yer ana kapıydı. Katil bu kapıyı zorlanmadan açmayı başarmış, elini kolunu sallayarak cinayet işlemişti. Katil nasıl biriydi ki kendine bu kadar çok güvenmiş ve hiç kimseye görünmeden gitmeyi başarmıştı?

Barış'ın bana seslendiğini duyduğumda sırtımı eve döndüm ve ona baktım. “Haber verdin değil mi Burak’a?” diye sorduğunda başımı salladım ve yanına doğru ilerledim.

“Evet. Gelecekler.”

“Tamam. Peki, başka bir şey bulabildin mi?”

Omuzlarımı kaldırıp ellerimi iki yana açtım. “Bulamadım.” İkimiz konuşurken gözüm Barış'ın arkasında kalan yolun yukarısındaki eve takıldı. Balkonda biri vardı ve doğrudan bizim olduğumuz yere bakıyordu. Biraz daha dikkatli baktığımda bu kişinin burada ilk gün karşılaştığım yaşlı adam olduğunu fark ettim. Ve dürbünüyle burayı gözetlediğini görmek zihnimde bir ampulün yanmasına sebep oldu. Bu adam olay gecesi ile ilgili bir şeyler görmüş olabilirdi. En ufak bir detayı bile fark etmiş olsa işimize yarardı. Dudaklarımda bir gülümseme oluşurken bahçe kapısına doğru yürümeye çoktan başlamıştım bile. Barış ne olduğunu anlamayarak bana yetişmeye çalışırken bir yandan da, “Aklına bir şey mi geldi?” diye soruyordu.

Hafif yokuşun başında durup, onun da gelmesini beklerken, “Evet aklıma bir şey geldi.” dedim. “Olay yerine ilk geldiğimiz gün burada yaşlı bir adamla tanıştım. Dürbünü vardı ve oğlunun dediğine göre komşuları gözetleyip rahatsız ediyormuş.”

Ben ona durumu kısaca açıklarken çoktan yanıma gelmişti. Sustuğumda düşünüyor gibi gözlerini kıstı. “Düşündüğün şey katili o gece görmüş olabileceği falan mı?” diye sordu.

“Katili görmemiş olsa bile işimize yarayacak başka bir şey, bir detay bile görmüş olabilir.”

“Konuşmaktan zarar gelmez. Gidelim o zaman. Ama adamın hangi evde oturduğunu nereden biliyorsun?”

Bu sorusuna kısa bir kahkaha attım ve, “Şuradaki evde oturuyor.” diyerek yokuşun başındaki evi gösterdim. “Adam az önce dürbünlüyle bizi gözetliyordu.”

Barış hayretle kaşlarını kaldırdı ve, “Sanırım komşular haklı.” diye söylendi. Ardından oyalanmadan eve doğru yürüdük. Ev çatı katıyla birlikte iki katlıydı. Duvarları limon yeşili rengine boyanmış, çizgi filmlerden çıkmış gibi sevimli görünüyordu. Kapının iki yanında Ebru Hanım’ın da bahçesinde gördüğüm kasımpatı çiçeklerinden vardı.

Kapıya geldiğimizde Barış benden önce davranıp zile bastı. Kısa bir süre sonra kapı açıldığında yaşlı adamı görmeyi bekliyordum ancak oğluyla karşılaştık. Adının Ali olduğunu hatırlıyordum. Barış bu sırada polis kimliğini çıkarıp Ali’ye gösterdi. Ali bizi görünce önce ne olduğunu anlamamış gibi kaşlarını çatı. Daha sonrasında beni fark ettiğinde yüzünde bir tebessüm oluştu ve bana hitaben, “Azra Komiserim bir sorun mu var?” diye sordu. Adımı unutmamıştı. Gözlerime bakarak gülüyordu ve bu gülüşün masum bir gülüş olmadığını kör bir insan bile anlayabilirdi. Göz ucuyla Barış’a baktığımda onun da kaşları havada ve biraz da öfkeyle Ali’yle bana bakmakta olduğunu gördüm. Beni kıskanmıştı. O an içinde olduğum durumdan rahatsız olsam da onun beni kıskanmasından hoşlanmıştım, bu halini biraz daha görmek istiyordum. Çaktırmadan gülümsedim ve Ali’ye döndüm.

“Merhaba Ali Bey, biz babanızla biraz görüşmek istiyoruz. Olayla ilgili bir şeyler görmüş olabileceğini düşünüyoruz.” dedim.

Ali, “O gün polisler de bizimle konuştu ama babam Alzheimer olduğu için bir şey bilmiyor. Ben de şehir dışından eve, olayın olduğunu öğrendiğim gün gelmiştim.” dediğinde başımı salladım. O da bu sırada kapının kenarına çekilerek bize yol verdi. “Ancak konuşmak isterseniz içeriye buyurun. Babam bir şeyler gördüyse belki hatırlayabilir.”

SUÇ MAHALLİ

Barış içeriye girmemi beklerken polis kimliğini gömleğinin cebine yerleştirdi ve belindeki kemerini düzeltti. Ardından beklemekten içeri girdi ve Ali'yle benim tam ortamda durdu. Etrafını incelerken, “Babanız nerede Ali Bey?” diye sordu.

Ali bizim önümüze geçti ve sağda kalan odaya yöneldi. “Buradaki balkonda.” Bizi yönlendirmesiyle vakit kaybetmeden balkona geçtik. Balkon oldukça büyük sayılırdı. Ortada ahşap bir masa vardı. Baştaki sandalyede yaşlı adam oturuyordu. Onun baktığı yere baktığımda maktulün evini gördüm. Ardından balkonun görüş açısının oldukça geniş olduğunu fark ettim.

Yaşlı adam beni fark ettiğinde ayağa kalktı ve gelip bana sarıldı. “Hoş geldin güzel kız. Az önce gördüm seni. Benim yanıma geleceğini biliyordum.” Bu ani sarılma karşısında felç geçirmiş gibi kalırken Ali'nin babasını benden ayırmasıyla normale döndüm. Rahatsız hissetmiştim. Yaşlı da olsa sonuçta röntgenci bir dedeydi. Kendime geldiğimde silkelendim ve Barış'ın yanındaki sandalyeye otururken üzerimi düzelttim. Bu sırada Barış ciddi bir şekilde adama ve oğluna bakıyordu.

“Babanızın adın nedir?” diye sorduğunda, Ali sandalyenin arkasına geçip, babasının omuzlarını tutarak yanıtladı: “Rıza...” Barış kafasını salladı.

“Rıza Bey merhaba. Ben Başkomiser Barış Karasu. Sizinle biraz konuşmak istiyoruz.”

Rıza dede sandalyesinde biraz öne kayarak kendini masaya yaklaştırdı ve ellerini masanın üzerine koydu. “Ebru cadısı beni şikâyet mi etti yoksa?”

Barış bu cevabı anlamadığında konuşmaya ben dâhil oldum. “Hayır, kimse sizi şikâyet etmedi. Biz şu karşıdaki evde işlenen cinayet ile ilgili konuşmak istiyoruz.”

Adam dediklerim üzerine maktulün evine baktı tekrar. Gözleri bir boşluğa bakıyordu sanki. Yüzü de biraz düştüğünde, “Ahmet Bey'i tanıyor muydunuz?” diye sordum. Ancak sanki başka bir âleme dalmıştı ve beni duymadı.

Tekrar sormak konusunda kararsız kaldığımda onun yerine Ali cevap verdi: “Önceden arkadaşlardı.” Sonra hüznle babasına baktı. “Yani babam Alzheimer olmadan önce. Babam sürekli unutmaya başlayınca konuşmaz oldular.”

“Son zamanlarda da hiç konuşmazlar mıydı? Belki maktul ona hayatına dair ipucu olabilecek bir şeyler söylemiş olabilirdi.” Bunu soran Barış’tı.

Ali bunu önce biraz düşündü sonra aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını kaldırdı.

“Yani buna ne kadar konuşma denebilir bilmiyorum ama babam, Ahmet ağabeyin yanında yaşayan bir kadın vardı. Adı Dilek’miş sanırım, onu gözetlerken yakalanmış ve Ahmet abiyle kavga etmişler.”

Kaşlarımı çattım. “Bu tam olarak ne zaman oldu?”

“Sanırım iki hafta önce.”

“Büyük bir kavga mıydı?” diye sordu Barış.

“Komşuların dediklerine göre evet. Ahmet ağabey çok sinirlenmiş. Babama vurmaya kalkmış. Elinde bir çekiç mi ne varmış.” Sustuğunda babasına baktı. O an yüzünde öfke vardı. “Bu adamın hasta olduğunu bilmesine rağmen ona vurabilecek kadar ileriye gitmiş. O kadın gözünü ne kadar kör ettiyse artık.”

Ali’nin maktule karşı şiddetli bir öfkesi vardı şimdi. Onu ilk gördüğümde üzülmüş gibiydi oysa. O an onun şüpheli listemize girip giremeyeceğini düşündüm. Babasını seviyordu ve ona hasta olmasına rağmen şiddet uygulamak isteyen bir adamı görmezden gelir miydi, bilemiyordum. Kapıdayken şehir dışından olayı öğrendiği gün döndüğünü söylemişti. Bunu kanıtlayabilir miydi?

Bu sefer, “Şehir dışından yeni döndüğünüzü söylemişsiniz. Ne için gitmişsiniz acaba?” diye sordum.

Ali sandalyeye yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hukuk alanında yüksek lisans yapmaya karar vermiştim ve tez savunmam vardı. O sebeple Ankara’daydım.”

SUÇ MAHALLİ

Barış masaya doğru eğilip dirseklerini koydu. “Bunu bize kanıtlayabilir misiniz?” diye sorduğunda Ali öfkeli bir ifadeye büründü.

“Ne ima etmeye çalışıyorsunuz?”

Barış’a kısa bir bakış atıp Ali’ye döndüm. “Ali Bey yanlış anlamayın ama her türlü durumu değerlendirmemiz gerekiyor.” dedim. “İspatlayabilir misiniz?”

Bıkkınlıkla nefesini verdikten sonra cebinden telefonunu çıkardı. Birkaç yere girdi ve telefonu bize doğru uzattı. Ankara’ya aldığı uçak biletinin çekilmiş bir fotoğrafıydı. Barış ekranı dikkatle inceledikten sonra kollarını göğsünde kavuşturup sandalyeye yaslandı. “Teşekkürler Ali Bey.” dedi imayla. Ali zoraki bir gülümseme ile karşılık verdi. Ardından telefonunu cebine geri koydu. “Önemli değil. Sonuçta işinizi yapıyorsunuz.” Kibar görünmeye çalışsa da sesinden hoşnutsuzluğu bariz seçiliyordu.

Bu sırada Ali’nin babası dalgınlıktan kurtulmuş bir şekilde bize döndü. Doğrudan bana bakarak buldun mu katili?” diye sordu.

“Hayır.” dedim. “Peki, sen bir şey gördün mü?”

Dürbününe baktı ve, “Hayır.” dedi. Sonra boynundan çıkarıp masaya bıraktı. “Gerçi görseydim hatırlar mıydım onu bile bilmiyorum.”

Daha fazla konuşacak bir şey kalmadığında ayağa kalktım. Barış da bu anı uzun süredir bekliyormuş gibi benimle birlikte ayaklandı. “Ali Bey iyi günler. Soracaklarımız bu kadardı.” dediğimde gülümsedi. “Soruşturma dışında da beklerim komiserim.”

Ali ilk tanışmamıza da olduğu gibi yine elini uzattı. Elini sıkamayacaktım zaten ama Ali beklentiye bana bakarken elini Barış tuttu ve, “Geleceğini çok zannetmiyorum.” dedi. Ali’nin gözlerindeki şaşkınlık görülmeye değerdi. Göz ucuyla Barış’a baktım.

Her an Ali'nin elini kırabilecekmış gibi bir ifadesi vardı. Görünürde kısacık ama bana göre dakikalar süren bir tokalaşmanın ardından ellerini birbirlerinden ayırdılar.

Sessizce bir şey olmasını beklediğim sırada Ali, kapıya kadar bize eşlik etti. Kapıdan çıkarken de hiçbir konuşma gerçekleşmedi. Ali kapıyı kapatmadan önce Barış'ı görmezden gelerek tekrar bana döndü. Ancak bu sefer yüzünde laubali bir ifade yoktu. "Komiserim iyi günler dilerim." dedi ve bir baş selamını ardından kapıyı kapattı.

Böylece Barış'la yalnız kalmıştık. Beni Ali'den kıskandığını gördüğüm için o an onunla yüz yüze gelmek beni utandıracağından gözlerimi kaçırıp yürümeye başladım. Kadir Bey'in merkezde sorgu için beklediğini hatırladığımda adımlarımı hızlandırdım. Ancak bir süre daha gittikten sonra yalnız yürüdüğümü fark ettim. Barış'ın yanımda yürüdüğünü sanıyordum ancak değildi. Olabilecek türlü senaryoyu düşünerek arkama döndüm ve onunla çarpıştım. "Barış!" diyerek geriye çekildim ve, "Kör müsün?" diye çıkıştım.

"Sayende."

"Ne?"

Anlamayarak yüzüne baktım. Sonra gözlerim gülüşüne ulaştı. Beni etkiliyordu. Sonra usulca elinde tuttuğu çiçeğe baktım. Pembe bir kasımpatı çiçeği idi. Sol elinde kalbinin üzerinde tutuyordu. Aklıma soruşturmanın ilk günü düşündüğüm şeyler geldi. Bana bir kasımpatı vermesini istemiştim.

Barış usulca bana yaklaştı ve çiçeği başörtümün kenarından sokarak kulağıma taktı. Nefesi yüzüme çarptığı an kalbim duracak gibi olduğunda yutkundum. Bunu fark ettiğinde ise gözlerini kapatıp gülümsedi.

Bu anın içinde sonsuza dek kalmak için her şeyimi verirdim.

Elini çiçekten çekip doğrulduğunda, "Kasımpatı genellikle cenaze çiçeği olarak bilinir." dedi. "Ancak bu çiçek ölümsüz aşkın simgesidir."

SUÇ MAHALLİ

“En sevdiğim çiçek.” diye mırıldandım. Bu sırada Barış ilerlemeye başlayınca ona eşlik ettim.

“Biliyorum.” dedi.

“Nereden biliyorsun ki? Sana hiç bahsetmedim.”

Bahçe kapısını açıp bana yol verdi. “Özel ilgi alanım diyelim o zaman.”

İnanamayarak, “Özel ilgi alanın çiçekler mi?” diye sordum. Çünkü Barış çiçeklerle uğraşan biri değildi.

“Hayır,” dedi basitçe. “Özel ilgi alanım sensin. Senin ilgilen-
diğin her şey.”

Karakoldan içeriye girdiğimizde Barış önde, ben arkadaydım. Ellerimi kıyafetimin ceplerine koyarken, adımlarımı biraz daha hızlandırıp Barış’a yetişmeyi başardım. Yanındaki varlığımı hissetse de gözlerini benden tarafa çevirip, öylece yürüdüğünde, dudakları yukarı doğru kıvrılıp masum bir gülücüğe sahiplik yaptı. Ona bakmayı kısa kesip kaşlarımı çatarken, gözlerimi ondan alıp önümdeki merdivenlere çevirdim. Aşağı inerken, “Bu imalı gülüşünüzün altında yatan sebep nedir başkomiserim?” diye sordum.

Merdivenlerin bitmesine üç beş basamak kalmışken, durup elimdeki yüzüğü işaret etti. “Şu nişanlı olmam olayına alışamadım. Az sonra bu rüyadan uyanacak gibi hissediyorum.” dedi tekrar hareketlenirken.

Dediklerine sadece gülümsemekle yetindim. Daha doğrusu bu ana uygun bir cümle bulamamıştım. Merdiven basamakları bittiğinde önümüzde uzanan geniş koridorda ilerlemeye devam ettik. Sekiz numaralı sorgu odasının kapısına geldiğimizde kapının önünde duran polis kenara çekilip kapıyı açtı. Barış içeriye girmeden, hemen önce bana dönüp, “Benimle birlikte sorguya girmeyi mi tercih ediyorsun yoksa izlemeyi mi?” diye sordu.

Gözlerimi devirip ardından genişçe sııttım. “Elbette sorguya girmek istiyorum başkomiserim.” dedikten sonra Barış başını sağı yatırıp seslice güldü. Onun gülüşünden etkilenip dudaklarımdaki sırıtış gülümsemeye dönerken Barış kenara çekilip elini ‘buyur’ dercesine içeriye doğru uzattı. “O hâlde buyurun.”

İçinde bulunduğumuz durumun ciddiyetine bürünürken içeri girdim. Kadir Bey oturduğu masaya ellerini koymuş ve başını öne eğmiş sessizce bekliyordu. Bu soğuk beton duvarların ürkütücü sessizliği onu bu şekilde beklemeye zorlamış olmalıydı. Duvarların gizlice fısıldadığı tüm korkular onu dik durmaktan alı koyuyordu. Şu an burası onu feci derecede ürkütüyordu.

Gerçi buradan ben bile korkuyordum. Eğer bu iç karartıcı yere bir polis olarak değil de cinayet vakasında şüpheli bir insan olarak girseydim uzun süre sakin kalmayı başaramazdım.

Yavaş adımlarla masaya doğru yürürken Barış, Kadir Bey’in karşısındaki soğuk demir sandalyeye oturdu. “Maktulün evine ne zaman ve neden gittiniz?”

Kadir Bey eğik olan başını kaldırıp, ellerini masadan çektiği sırada birkaç derin soluk alıp zayıf bedenini sandalyeye iyice yasladı. “Geçen hafta, ziyaret için gittim.” Bunu dedikten sonra yerinde huzursuzca kıpırdanıp parmaklarını alnında gezdirdi.

Barış başını sallayıp dilini dişlerinin arasında gezdirdikten sonra, “Diğerleri gibi bizi de dolandırmıyorsunuzdur umarım. Zira kanım size hiç ısınmadı.” dedi. İlk cümlesini sarf ederken takındığı alaycı tavır, son cümlesini söylerken yok olmuştu. Ben onları duvara yaslanmış hâlde izlemeye devam ederken Kadir Bey masaya doğru eğildi. “Siz burada bir cinayeti çözmeye uğraşırken, kanınızın bana ısınıp ısınmaması pek de mühim bir konu değil.” dedikten sonra tekrar geri yaslandı. “Olaydan sapıyorsunuz başkomiserim.” Kadir Bey’in bu sözleri üzerine gözlerimi Barış’a çevirdim. Ensesini ovarken birkaç saniye için bana baktı. Fakat tekrar önüne döndü.

SUÇ MAHALLİ

“Kadir Bey,” dediğimde tüm gözler benim üzerime toplanmıştı. Yaslandığım duvardan ayrılırken, kollarımı göğsümde birleştirip Kadir Bey’in arkasına doğru ilerledim. “Bize neden makulü tanımadığınızı söylediniz?”

“Dediğim gibi, korktum.”

“Neden koktunuz?” diye sesini yükselterek konuştu Barış. Fakat bu kısa süreli fevri yükselişten sonra sesi yine sakin tavrına kolayca büründü. “Öldüğünü bizden öğrendiniz sonuçta.”

Kadir Bey başını tekrar önüne eğip eliyle alnına sıvazladı. Fakat konuşmak yerine sadece sessizce beklemeyi tercih etti. Bu uzun soluklu bir sessizlikti. Nefes alışverişlerimiz dışında tek ses dahi duyulmuyordu. Barış onun konuşmadan beklemesinden rahatsız olmuş olacak ki ensesini kaşıyıp dişlerinin arasından, “Sorularıma cevap vermek zorundasınız.” dedi. Ardından masanın üzerine elini sertçe vurdu. Elinin üzerindeki damarlar bu hareketi ile iyice belirginleşmiş ve biraz şişmişti.

Kadir Bey bu hareketle irkilerek, Barış’a bakarken, “O gün evine gittiğimde,” diyerek mırıldandı. Susuşlarının onun için iyi sonuçlar doğurmayacağını kavramış gibi bir hâli vardı. “Benim gelişimden hoşlanmadı.” Gözlerini yerden kaldırıp kısa bir göz teması kurdu Barış’la. Sonra nefesini usulca kasvetli havaya bırakırken gözlerini ovuşturdu.

Barış masanın üzerindeki elini indirirken nefesini, üzerinde biriken siniri savuşturmak ister bir şekilde seslice dışarı verdi: “Devam edin.”

“Benim bir dolandırıcı ile işim olmaz falan, dedi. Tartıştık biraz. Bugün de siz gelince beni şikâyet etti sandım.”

“Tartışmanın şiddeti ne boyuttaydı?” diye sordum Barış’a karşın hep sakin olan tavrımla.

“Önce lâf dalaşıyla başladı,” Kuruyan dudaklarını ıslattıktan sonra bıkkın bir ifade ile başını iki yana salladı. “Fakat sonra biraz itişip kakıştık. Uzatmadım kavgayı çekip gittim oradan.”

Barış oluşan sessizlikten yararlanırken, masaya olabildiğince eğilip sıkığı dişlerinin arasından tehditkâr bir eda ile, “Ama bu hor görülmeyi kendinize yediremediniz. Tekrardan eve gittiniz ve bu sefer onu öldürdünüz.” Dedi, işaret parmağıyla yaptığı her vurgunun ardından masaya vurarak.

Barış’ın söyledikleri Kadir Bey’i afallatmıştı. Fakat çabuk toparladı. “O benim arkadaşındı, dostumdu. Ona böyle bir şeyi asla yapmam.”

“Şundan emin olun,” dedikten sonra dudakları alayla yukarı kıvrıldı. “Sizin yalanınızı ortaya çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Kadir Bey bu tehditkâr sözler karşısında susmayı seçtiğinde, Barış bana kısa bir süre bakıp bir şey söyleme ihtiyacı hissetmeden ayaklandı. Yine beni beklemeden sorgudan çıktı. Onun arkasından bakakalırken, ne yapacağımı şaşırarak derin bir nefes aldım. Ardından kapının dışında bekleyen polise seslendim: “Kadir Bey’i alıp gerekli test ve işlemleri yaptıktan sonra evine bırakın.”

Evimin olduğu sokağa geldiğimizde saat bayağı geç olmuştu. Barış’ın arabasından inmeden önce ona dönüp kısa bir süre de olsa mavi gözlerini izlemek istedim. Mavileri yine koyu fakat çok parlak, uykusuz ama muhteşemdi. Gözlerine uzunca bakmamdan rahatsız olduğunda bakışlarını direksiyona çevirdi ve, “Azra bakışların...” deyip sustu. “Ne olmuş bakışlarıma?” diye sordum. Dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldı ve, “Çok güzeller.” dedi. Bu yanıtı kesinlikle beklemiyordum. Cevabından aldığım güçle tek ayağımı dışarı atmışken, kapının kulpunu tutup, “Birlikte namaz kılalım mı?” diye sordum.

Anahtarı çevirip arabayı tekrar çalıştırdığı sırada düşünmeye bile gerek duymadan, “Olmaz, sen de biliyorsun aynı evde olmamız doğru değil. Üstelik saat bu kadar geçen...” dedi.

SUÇ MAHALLİ

“Biliyorum ama farklı odalarda kılabiliriz.” diye belirttiğimde nefesini sesli bir şekilde dışarıya salıp başını koltuğa yasladı.

“Olmaz.” dedi yine. İkna olmaya meyilli durmuyordu. Gözlerindeki umutlu parıltılar, onu ikna etme düşüncesinin yok olduğunu hissettiklerinde yavaş yavaş sönmüştü.

“Barış lütfen... Hem kapıyı açık tutarız perdeleri de hep açarız.” dediğimde başını bana çevirip baygın bakışlar yolladı. Bu bakışların altında yatan anlamı biliyordum. Bu yüzden önüme dönmeden hemen önce, “Peki, neyse. İyi akşamlar.” dedim. Gözlerimi ondan ayırıp açtığım kapıdan hızla çıktım. Kapıyı arkamdan kapatırken, etrafımda soğuk bir rüzgâr usulca dolanıp gitti. Rüzgâr bedenimi soğuk dokunuşu ile üşüttüğünde, artık eve girmem gerektiğini hatırlayıp adımlarımı apartmana yönelttim.

Apartmanın siyah demir kapısını iterek açtığımda arkamda onun varlığını hissettim. Yüzümde belli belirsiz bir sırtış peyda oldu. Ona dönmeden durup, olumlu bir şey söylemesi için nefesimi tutarak bekledim.

Seslice ofladığında yüzümdeki sırtış biraz daha genişledi. Tuttuğum kapının demir kulpunu heyecandan biraz daha sıkarken, “Dediğin gibi kapıyı ve pencereleri açık tutuyoruz. Namazı kıldıktan sonra hemen gidiyorum. Kabul mü?” dedi.

Teklifimi kabul etmesine sevinirken, gözlerimi kapatıp derin bir oh çektim. Ardından ona dönüp, “Tamam, kabul ediyorum.” dedim sessizce.

Barış’ı bu konu için ikna edebildiğime hâlâ şaşıyorum. Hatta şu an onun benim evimde olması bile çok şaşırtıcı. Onun kokusunun evimde dolaşacak oluşu çok farklı bir histi.

Elimdeki seccade ile birlikte odadan çıktığımda salona seccadesini serdim. Tekrar odaya dönüp dolabın çekmecesinden temiz bir havlu alıp lavabonun kapısına vurdum hafifçe. “Barış havlu...” diye seslendikten sonra bir iki adım geri çekilip, o kapıyı açarken elimde tuttuğum havluyu ona uzattım. Barış elimdeki havluyu alıp kapıyı geri kapattı. Bir iki dakika geçmemişti

ki kapıda göründü. Onun için serdiğim seccadenin başına geçtiğinde ben de vakit kaybetmeden kendi odamda ki yerime geçtim.

Namazlarımızı kıldıktan sonra onun için masanın üzerine bıraktığımı Kuran'ı alıp biraz okudu. Seccadesinin üzerinde Kuran okumaya devam ederken odamın kapısının hemen önünde oturmuş onu dinliyordum. Dudakları her aralandığında Kuran'la bütünleşen sesi kulaklarımı dolduruyor, içinde bulunduğumuz durumu daha özel kılıyordu. Onu dinlerken içimi kaplayan huzur, günün tüm stresini unutturmuştu bana. Tüm uzuvlarım dinleniyordu.

Kuran okumayı bitirince, yerinden usulca kalkıp Kuran'ı yüksek bir yere koydu. Ardından serili olan seccadeyi yerden alıp muntazam bir şekilde katladı ve onu da Kuran'ın yanına bıraktı.

Bana kısa kaçamak bir bakış attıktan sonra yerimden kalkıp yanına gittim. Tam çıkmak için kapıya yönelmişti ki koluna astığı ceketinden tutup onu durdurdum. "Nereye gidiyorsun?" dedim.

"Eve," dedi. "Anlaşmıştık değil mi, mızımızlanmak yok."

Gözlerini tekrar benden ayırıp, ayakkabısını giyerken, "Biraz daha kalsan?" dedim ve ellerimi ceketinden çektim.

Hâlâ ayakkabısının tekini giymeye uğraşırken, "Azra laf söz olur. Bak ikimiz de bekârız aynı yerde kalmamız doğru değil. Üstelik günah. Bu evde namaz kılmayı bile kabul etmemeliydim." dedi pişmanlığını açık bir şekilde söyleyip, gerçeği suratıma bir tokat gibi çarparken.

Yaptığımız bu hatayı örtbas etmeye çabalarken, "Ama namazı farklı odalarda kıldık." dedim

"Bu senin evinde olduğum gerçeğini değiştirmez." Salt sesi bir kez daha içimdeki pişmanlık duygusunu körüklerken titrek bir nefes aldım. "O zaman hemen sokağımızdaki caminin imamını buraya getir." dedim. Sonra durup düşünmeden söylediğim arkası boş sözlerin, Barış'ın kulağından usulca içeri girişini sey-

SUÇ MAHALLİ

rettim. “İmam?” dedi bakışlarını anlamsızlaştırırken. Ben söylediklerimden çoktan pişman olmuş olsam da aptallığıma verip bir patavatsızlık daha yapmayı kendime uygun gördüm.

“Evet imam,” dedim sözlerimle eş zamanlı olarak çenemi yukarı kaldırırken. “İmam nikâhı için.”

Bana bir süre boş boş baktıktan sonra dudak kıvrımlarına yerleşen gülümsemeyle göz kırpıp hızla evden ayrıldı. Merdivenlerdeki görüntüsü köşeyi döndüğünde yok olsa da inerken çıkardığı adım seslerini duyabiliyordum.

Arkasından, “Korkak, benimle evlenmek zoruna gitti değil mi?” diye bağırıp kapıyı çarptım ve içeri girdim. Apartmandaki diğer insanların beni duyması umurumda bile değildi şu an.

Odanın ortasında öylece kalakaldığımda bir süre duvarlara boş bakışlar atmakla yetindim. Ardından uyumak istemediğim için mutfığa gidip kendime kahve hazırladım. Sonra kahve bardağımla içeri girip, ne zamandır iş yoğunluğumdan dolayı ihmal ettiğim balıklarımı hatırlayıp onlarla ilgilendim. Koltuğa oturup televizyonumdaki kanalları kurcalamaya başladım. Sonunda bir sinema filmi bulup izlemeye başladım.

“Nihayet izleyebileceğim bir film buldum.” diye mırıldanırken kahvemden bir yudum aldım. Ekrandaki film, tam da aradığım gibiydi. Gerçi bu cinayet sahnelerini hayatımın çoğu bölümünde görüyorken izlediğim film bana pek korkunç gelmiyordu.

Filmin en kanlı ve korkunç sahnesine geldiğimde birden kapı çaldı. Filmin üzerimde yarattığı korku ve heyecanla birden irkilerek yerimden kalktım. Kendime gelebilmek için derin bir nefes alıp biraz bekledim. Film beni fazla korkutmamıştı fakat ani gelişen bir olay olduğu için reflekslerime yenik düşmüştüm. Filmi durdurup söylene söylene kapıya geldim. Kıyafetlerimi Barış gittikten sonra değiştirmedikten üzerimdekiler kapıyı açmak için uygundu, böylelikle vakit kaybetmeden kapıyı açtım.

Kapıyı açtığımda gördüğüm bu garip manzara karşısında aklım karışmaya başladı. Kaşlarımı çattım, bir süre karşımda olup

biteni seyrettim ve kapıyı hızlı bir şekilde geri kapattım. Soluk alışverişlerim hızlanmıştı ve fazlasıyla başım dönüyordu. Gayri-ihiyari elim kalbimin üzerinde durduğunda göğüs kafesimdeki kemiklerin kalbimi zorladığını hissettim.

“O neydi?” dedim ve derin bir nefes alıp ellerimle yüzümü sıvazladım. “Beni ciddiye almış olamaz değil mi?” diye eklerken kafamda beni ciddiye almış olması olasılığını tartıyordum. Ben kendimi ciddiye almazdım fakat sanırım o, beni fazlasıyla ciddiye almıştı.

Cesaretimi topladığımda kapıyı tekrar açtım. Barış ve diğer üç kişiyi içeri davet edip kapıyı kapatmadan onların içeriye girişlerini izledim. Barış adamlardan uzaklaşıp, kapıda dikilen benim yanıma geldiğinde anlamaz gözlerle ona bakıyordum. Bana bir açıklama yapmak yerine sus işareti yapmış ve beni tişörtümden tutup mutfığa götürmüştü.

Konuşmasına fırsat vermeden, “Barış bu ne?” diye sordum.

“İmam,” dedi salt bir sesle, “Şimdi sorguyu bırak da evlenip imamı eve gönderelim, yazık adamcağız uykusundan uyanıp geldi.”

Evlenmek mi?

Gerçekten söylediklerimi ciddiye alıp imam mı getirmişti?

Sinirle yüzümü sıvazlarken ona arkamı döndüm. “Sen beni ciddiye aldın ve imam getirdin,” Tekrar ona dönüp gözlerine baktım. “Hadi ben bir patavatsızlık yaptım bunu sana söyledim fakat sen akli başında bir insan olarak ailelerimiz burada yok iken ve evleneceğimizi zerre bilmiyorlarken tutup imam mı getirdin?”

Sinir beni gülmeye zorlarken, Barış’ın bakışları oldukça korkunç bir hâl almıştı. Öyle ki elmas gibi parlayan mavi gözleri şimdi laciverte hatta siyaha eviriliyordu. “Eninde sonunda evleneceğiz Azra. Ha şimdi ha sonra. Ama sen,” dedi son söylediğinin üzerine basa basa, “Beni öyle etkiliyorsun ki yapmamam gerekirken bile gözlerinin derinlerine bakmak istiyorum. Dokunmamam gerekirken bile ellerimde ellerinin hasretini çekiyorum.”

SUÇ MAHALLİ

Sözleri olduğum yerde kalmama sebep oldu. Kalbim sözleriyle bu kadar açık bir şekilde yaptığı aşk itirafıyla kendinden geçmişti. Kalbim öylesine hızlı çarpıyordu ki dışarıdan sesinin duyulduğuna neredeyse emindim. Ellerimi uzatıp onun kalbine dokunmak istedim. Onun da kalbi benimki gibi çırpınıyor mu, merak ettim. Ancak tek yapabildiğim ellerimi kendi kalbimin üzerine kapatmaktı. “Ben...” diye mırıldandım ama kelimelerin devamını bir türlü toparlayamadım. Barış bana doğru bir adım daha yaklaştığında çok fazla şey söylemek istesem de beceremediğim için sustum. Onu dinlemek istiyordum. “Azra, bu hayatta bana hislerim olduğunu fark ettiren ilk kadınsın. Tek kadınsın. Sana tutkunum. Şimdiye kadar hiç söylememiş olsam bile bunları biliyorsun değil mi? Seni istiyorum. Her anımda. Geçmişte, şimdi ve gelecekte.” Heyecanla sıraladığı bu sözlerin ardından birden durdu ve kuruyan dudaklarını yalayıp gözlerimizi buluşturdu.

Yapmak istediği gibi en derinlere kadar baktı ve gözlerimden akan bir damla yaşa, benimle birlikte eşlik etti. Sonra beni bir kez daha şaşırttı. Önümde dizlerinin üzerine çöktü. O an kahkahalar atarak ağlamak istedim. Mutluluğumu nasıl yaşamam gerektiğine bile karar veremedim.

“Evlen benimle Azra. Karım ol. Her şeyim ol.” Gözlerini benden ayırdı ve başını önüne eğdi. “Yalnız kalan ruhumu tamamla. Lütfen.”

Gözlerimi sıkıca kapatırken, ona arkamı dönüp ellerimi yemek masasının iki yanına koydum. Ardından gözlerimi hâlâ açmamışken başımı iki yana salladım. İçinde bulunduğumuz an tamamen bir bilinmezlik ve tutarsızlık içindeydi. Ve bu bilinmezliğin tam ortasında ikimiz de ne yapacağımızı bilmeden öylece duruyorduk. Liseli yeniyetmeler gibi düşünmeden büyük ve ani bir karar almıştık ve her şey çok karışmıştı.

“Bu, bu çok ani.” diye mırıldanırken tekrar ona döndüm. Karşısında tıpkı onun gibi dizlerimin üzerine çöktüm. Bu sırada heyecanlı soluklarını kontrol etmeye çalışarak tekrar konuştu. “Ailelerimiz buraya gelene kadar ve biz boş bir zaman bulana kadar

bu ilişki bu şekilde devam mı etsin istiyorsun?” diye sorduğunda sesinde cevabımın olumsuz olduğunu düşündüğü için derin bir hayal kırıklığı vardı.

“Seni seviyorum Barış. Öyle çok seviyorum ki tahmin bile edemezsin. Ama...” Gözümden ufak hatta belli bile olmayacak bir damla yanağıma doğru süzülürken usulca nefes aldım. “Ailemin haberi olmadan yanlış bir şey yapmaktan korkuyorum. Bu haberi duyduklarında verecekleri tepkiden korkuyorum.”

Barış kısmen uzun dalgalı saçlarını karıştırdıktan sonra yumuşacık bir sesle, “Bak Azra, seni ve korkularını anlayabiliyorum. Fakat biz sürekli yan yana olup birbirimize bakmak ya da biraz daha yakın davranabilmek istiyorsak evlenmemiz daha doğru. İnanıyorum ailen de ailem de bu duruma olumlu bakacaklardır.” dedi. Ardından eğildiği yerden kalkıp, kaşları havadayken gözlerime bakmaya devam etti.

Gülümsedim. “Kabul ediyorum.” diye mırıldandıktan sonra yanağımdaki yaşları silip, belli belirsiz tebessüm ederek mavi gözlerine kaçamak bir bakış attım. “Gidelim.” Diz çöktüğüm yerden kalkarken içimden, “Allah’ım umarım doğru yoldayım.” diye geçiriyordum.

Önce benim geçmemi beklerken, aklıma gelen şeyle tekrar durup elimi alnıma vurdum. “Barış,” derken ona dönüp bıkkınlıkla ofladım. “Odadaki herkes erkek ve ben kendimi garip hissediyorum. Kapı komşum Güler ablayı çağırmama müsaade eder misin?”

Sorduğum soruya başını sallayarak onay verirken, “Tabii,” dedi. “Bu herkes açısından daha iyi olur.”

Kısa süreli bir gülümseyişin ardından mutfaktan çıkıp kapıya geldim. Hâlâ girişte duran ayakkabılarımı gelişigüzel ayağıma geçirirken heyecanlı soluklarım beni yoruyordu. Ayağa kalktığımda beklemeden neredeyse beş adım ötemdeki kapıya vardım. Kapıya vurmadan önce kolumdaki saate baktım. Saat neredeyse yeni güne ulaşmak üzereydi. Bu vakitte uyanık olmaları çok güç diye düşünürken yanımda Barış’ın varlığını hissettim. “Umarım

hâlâ uyumamışlardır.” diye mırıldandıktan sonra kapıya art arda iki kez vurdum.

Kapı uzun bir süre açılmadı, nefesimi tutup tekrar kapıya vurdum. Nefesimi özgür bırakırken içeriden gelen çocuk sesi ve ardından kapıya yaklaşan adımlarla hâlâ uyanık olduklarını anlamıştım. Bu duruma gerçekten sevinmiştim. Çünkü böyle bir durumda beni yalnız hissettirmeyecek bir kalabalığa ihtiyacım vardı. Kapı açıldığında Güler abla karşımda oldukça bitkin bir vaziyette dikiliyordu. Öyle ki göz altları şişmiş ve biraz morarmıştı. Göz kenarında çizgi çizgi kendini iyice belli eden kazayakları, onu ellili yaşlarındaymış gibi gösteriyordu. Çocuklar ise tişörtünün uçlarını tutarak onu çekiştiriyordu.

Beni ve biraz ötemde dikilen Barış’ı gördüğünde yüzündeki solgun ve onu yaşlı gösteren ifade gitmiş yeniden dinç bir şekle bürünmüştü.

“Çocuklar, sizi burada görmek ne hoş.” dedikten sonra mütebessim ifadesiyle gözlerini ikimizin arasında ilgiyle dolaştırdı. “Özellikle sen Azra, seni doğru dürüst evinde görmeyeli uzun zaman oluyor. Hep geç geliyorsun.”

Kibarca başımı eğip, gülümserken, “Biliyorsun Güler abla işimin yoğunluğunu.” diyerek bu konuyu geçiştirip, “Aslında, şey...” dedim doğru bir cümle kurmaya çabalarken Güler abla açıklamakta sıkıntı çektiğimi hissetmiş gibi, “Seni buraya getiren asıl sebep ne tatlım?” diye soruverdi. Bunu dedikten sonra da üzerini çekiştiren ufak oğluna bakıp onu içeriye gönderdi.

“Güler abla, şu an evimin içinde imam dahil üç kişi var. Ve seni yanımda görmek istiyorum.”

Kaşları çatılırken anlamadığını belirten bir ifade yüzüne hemen oturdu. Ardından gözlerini benden ayırıp Barış’a dikti. “Ne diyor bu kız? Evde neden imam var?”

Barış’ın içinde bulunduğumuz bu garipsenecek durumda, ciddi olması gerekirken keyifle gülmesi ve bu boş vermişliğine gözlerimi devirdim.

“Güler abla, biz evleniyoruz.” dedi. Güllüşül bunu söylerken silinmişti. Sesinden anladığım kadarıyla evleneceğimizi söylerken biraz heyecan yapmıştı. Onun heyecanı benim üzerime de sinerken terleyen ellerimi kıyafetime sildim.

Güler abla doğrulamamı istercesine yüzüme baktığında bıkkınlıkla başımı aşağı yukarı salladım. “Evleniyoruz, şimdi.”

“Ne dediniz?” diye sorarken kaşları hayretle havaya kalkmış eliyle şaşkınlıktan açılan ağzını kapatmıştı. Pekâlâ, o herkesten daha heyecanlıydı. “Peki aileniz?”

Ailem bu durumu kesinlikle bilmiyordu. Bunu telefonda söylemeye de hiç niyetli değildim. Sanırım uzun bir süre, en azından şu an çalıştığımız cinayet vakası açığa kavuşmadan bilmeyeceklerdi.

“Haberleri yok.”

Barış benden önce davranıp, söylemişti. Ellerimi alnıma bastırırken, bu sancılı durumun bir an evvel benden çekip gitmesini tüm kalbimle istiyordum. “Güler abla, ani gelişen olaylar oldu. Durumlar biraz karışık. Lütfen eşeleme ve benim yanımda ol.”

Gözlerim yorgunluktan açık durmayı reddederken, biraz inat ederek aralık gözlerimle Güler ablaya baktım. Olumlu bir cevap vermesi için içimden dualar sıralıyordum.

“Peki tamam, nikâhtan sonra konuşuruz.” dedikten sonra göz kırptı. “Üzerime doğru düzgün bir şeyler alıyorum bekleyin, hemen gelirim.”

Kapıdan ayrılıp, içeriye girerken kocasına seslendiğini duydum. “Ersin hazırlan yetişmemiz gereken bir nikâh var!” Ardından bağırışlarına devam ederken sesi daha az duyuluyordu.

“Anne benim ufaklığa bakar mısın?” Barış’ın arkamdan kıs kıs güldüğünü duyduğumda bakışlarım onu buldu. Eliyle alnını ovarken ayaklarına bakıyor ve gülüyordu. Gülümsemesi bulaşıcı bir hastalık gibi bana geçerken sırtımı duvara yaslayıp başımı tavana diktim.

“Gerçekten tam bir rezalet!”

SUÇ MAHALLİ

“Ney? Evlenmemiz mi?”

Gözlerimi tavandan ayırıp, ona çevirirken, ayağımın altındaki hayali taşa vurup ileriye savurdum ve, “Hayır, evlenmeyi bile beceremiyor olmamız.” dedim.

“Bu benim sorunum değil,” Üst kata çıkan merdivenin ilk basamağına oturup saçlarını karıştırdı. “Aceleci olan sensin.”

“İmamı ben değil sen getirdin.”

Başını geriye atıp, seslice gülerken ayaklarını uslanmaz bir çocuk gibi yere vuruyordu. “İmamı getirmemi isteyen de sendin.” Sinirden tüm kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissettiğimde ortaya çıkacak kızarıklığı ellerimle kapattım.

Kapının açıldığını hissettiğimde oraya döndüm. Güler abla ve kocası kapıda bekliyorlardı. Yanlarında ise küçük oğlu Melih ve hatırladığım kadarıyla on altı yaşlarında olan büyük kızı Efsun vardı. Güler abla terliğini ayağına geçirdikten sonra boynuna astığı siyah şifon başörtüsünü kumral saçlarını tam kapatmadan başına çekti. Eşi onun kapıdan ayrılmasını bekledikten sonra hemen terliklerini giyip kapıdan uzaklaştı. Çocuklar da ayakkabılarını giymeye uğraşırken, Güler abla yanıma yaklaşp kulağıma eğildi. “Ne ara evlenmeye karar verdiniz? Üstelik aileniz bilmiyorken nasıl bir deli cesareti bu?”

Kulağıma eğilip, sorusunu sorduktan sonra kısaca ona bakıp dudağımı büzdüm. “Bu deli cesaretimin nereden geldiğini bir de ben anlayabilsem...” derken herkesin hazırlanmış olduğunu görüp, kapısı açık olan eve girip onları içeri davet ettim.

İçeri giren en son kişi Barış’tı. Yüzünde hâlâ mütebessim ifadesi varken bir yandan da ciddi gibi görünmeye uğraşıyor olması ister istemez içimde bir gülme isteği uyandırıyordu. Ayakkabılarını çıkarıp, kapının biraz ilerisinde beni beklerken kapıyı kapattım. “Bu kapıdan tekrar çıktığımda bu sefer her şey çok farklı olacak.” derken derin bir nefes aldı. “Çünkü artık benim nikâhlı eşim olacaksın.” Bunu oldukça kısık bir sesle söylemişti.

Barış beni önüne katıp içeri doğru götürdü. Bir çocuk gibi beni koltuğa oturttu ve uslu durmam için ufak bir tembihte bulundu. Onun bu hâline gözlerimi devirip, “Ben çocuk değilim!” diye itirazda bulundum. Bu dediğimi duyan başta Güler abla olmak üzere imam ve yanındakiler başlarını diğer tarafa çevirip, gülerlerken ellerimi kızaran yanaklarıma siper ettim.

Güler ablaya gözlerimi belirtip, dik dik bakarken o beni umursamayıp omuzlarını silkti ve gülmeye devam etti. Bu sırada Efsun koltuğun tepesine doğru çıkıp, aşağı sarkan kardeşini bacağından tutup, aşağıya çekerken tepkimi ölçmek için kaçamak bakışlarla bana bakmıştı. Gülümseyip sorun yok dercesine başımı salladım.

“Melih burası da bir ev yavrucuğum parka gelmedin uslu uslu oturur musun?” Güler abla kaşlarını tehditkâr şekilde havaya kaldırıırken bu tavrı belli olmasın diye zorla gülümsüyordu.

Oğlu uslu uslu koltuğa oturduktan sonra eski hâline dönüp koltuğa biraz yaslandı.

Barış’ın etrafta koşuşturması ve kendi kendine söylenmesi dışında koca evden çıt çıkmıyordu. Ersin ağabey yerinde huzursuzca kıpırdandıktan sonra üzerindeki kazağı çekiştirip karşı koltukta oturan imam ve yanındakilere döndü. “Kusura bakmayın hocam bizim yüzümüzden oldu, fazla beklettik sizi.”

İmam elini göğsüne koyup başını hafifçe eğerken, “Ne kusuru...” dedi sadece.

Bu uzun ve gergin sessizlik, nihayet Barış’ın olması gereken her şeyi ayarlaması ve herkesi olması gereken yerlere buyur etmesiyle sona ererken; ne vakittir içimde tuttuğum nefesimi, sessizce serbest bıraktım. İmam karşımıza geçip yerleştiğinde diğer iki adam da imamın yan çaprazına oturdular. Güler abla ve eşi de biraz gerimize oturduktan sonra imam ikimize tebessümle baktı. O an ki durumumuz karşısında şaşkındım, hem de çok... Ben evleniyor muydum yoksa hayal miydi bilmiyordum.

SUÇ MAHALLİ

Uzun bir zaman boyunca, aynı ortamda dahi olmak istemediğim fakat sonra tüm kalbimle sevip gülüşüne ısındığım adam, şimdi evlenmek için kapıma imam getiriyor... Hem de tek bir sözümle.

Düşüncelerimden sıyrıldığımda imam bana dönüp, “Ahmet oğlu Barış’ı kocalığa kabul ettin mi?” diye sordu.

Başımı öne eğip, belli belirsiz gülümserken, ellerimi dizlerimi üzerine bastırıp, “Ettim.” dedim. İmam soruyu tekrar sorduğunda yutkundum. “Ettim.” dedim. Son kez tekrar sordu, “Ettim.” dedim. Gözlerini benden ayırdıktan sonra Barış’a döndü.

“Ali kızı Azra’yı eşin olarak kabul ettin mi?”

Barış bana kaçamak bir bakış attıktan sonra elini, elimin yanına koydu. Yerde yan yana olan ellerimizin arasında sadece birkaç santim mesafe vardı. Bu durum damarlarımda dolaşan kanın ısınıp artırıırken Barış imama dönüp, “Ettim.” dedi.

Tekrar sordu, “Ettim.” dedi. Tekrar sordu “Ettim.” dedi. Sonra nikâhı teyit etmek için şahitlere döndü.

Onlar da şahitlik ettiklerini söylediklerinde imam bize dönüp, ellerini açarken dua etmeye başladı. Duayı âminlerimizle buluşturduktan sonra, Barış yan yana olan ellerimizi birbirine kenetledi. Elinin sıcaklığı ile kalbim deli gibi atarken, yapabileceğim tek şeyi yapıp gülümsedim.

İmam bize ve birbirine kenetli ellerimize baktıktan sonra hoşnut bir ifadeyle güldü. Yanındaki diğer iki kişiye bakıp oturduğu yerden ayaklandı. Barış da ayağa kalkarken, imamın elini tutup öptükten sonra alnına koydu. “Allah razı olsun hocam.” İmam elini Barış’tan alıp, onun başını okşarken, “Ailenizin olmamasına pek rızam yoktu ama gecenin bu vakti kapıma gelmiş beni ikna etmeye çalışan bu ısrarcı çocuğu geri çeviremezdim.”

Barış hocanın dediklerine keyifle gülerken onunla ve yanındakilerle kapıya doğru ilerledi. “Hocam sizi evinize ben bırakayım.”

“Olur. Pek güzel olur.”

Onlar evden çıktuktan sonra arkalarından kapıyı kapatıp tekrar içeri girdim. Güler abla yalnız kalmanın verdiği rahatlıkla kocasına döndü. “Ersin sen balkona çık Barış gelene kadar. Biz de Azra’yla konuşacağız biraz.”

Eşi ayaklanıp, üzerindeki hayali tozları silkelerken, başını *peki* anlamında sallayarak odadan açılan balkona gitti.

Güler ablanın peşimden geldiğini bildiğim için mutfağa girdim. Tezgâhın üzerine Barış tarafından hızlıca bırakılan kahve bardağımı alıp sudan geçirdikten sonra makineye yerleştirdim. Ardından ellerimi tezgâha yaslayıp, hâlâ inanmadığım bu nikâhı düşünerek gözlerimi kapattım. Nikâh anı gözlerimin önünde canlandığında kalbim yine göğüs kafesimi hırpalamaya başladı. Tek elimi tezgâhtan çekip, kalbimin üzerine bastırırken derin bir nefes aldım.

“Azra canım, bir çay demle de içelim birlikte.”

Adımın aniden seslenilmesi içinde bulunduğum hayal dünyamdan kurtulmamı sağlarken irkilerek tezgâha arkamı döndüm. “Ödüm patladı Güler abla.”

“Yok yok heyecandır, o ödün patlasa duramazdın.”

Yaptığı espriye gözlerimi devirip, zorla gülerken, çaydanlığa su doldurup ocağa koydum. Sonra Güler ablanın karşısındaki sandalyeye oturup muzip bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım. Fakat görmezden gelinemeyecek kadar dik dik bakıyordu.

“Nasıl karar verdiniz?”

Ani sorduğu soru boşluğuma denk geldiği için neyi kast ettiğini anlayamamıştım. “Neye?”

Gözlerini devirirken sırtına sandalyenin ahşap arkılığına yasladı. “Evlenmeye Azra.” dedikten sonra gözlerini irice açıp diyetlerini merakla bekledi.

Parmaklarımla uğraşırken ona bakmaktan kaçındım. Aldığım sıkıntılı solukların ardından parmaklarımı serbest bırakıp, “Ağzımdan kaçtı.” dedim.

SUÇ MAHALLİ

Dediklerime inanmamış olacak ki alaya alıp seslice güldü. “Alay etme.” dedikten sonra yüzümdeki ciddi ifadeye daha dikkatli bakıp gözlerini sanki daha fazlası olabilirmiş gibi irice açtı. “Doğru söylüyorsun?”

Başımı usulca sallarken, “Evet.” diyerek onayladım onu.

Daha fazlasını istediğini belli edercesine bana bakmaya devam ettiğinde ocaktan gelen sesi duymamla yerimden kalktım ve kaynayan suyla çayı demledim. Ocağın altını bu sefer biraz kısık tutup tekrar yerime oturdum. “Her şey bu gece oldu. Karakoldaki işimiz bittiğinde benim arabam burada olduğu için beni eve Barış bıraktı. Ben de hazır buraya kadar geldin namazını kıl öyle git dedim.” dedikten sonra biraz durdum.

“O ne dedi?”

Yüzümde masum bir tebessüm yer edinirken, “Zor da olsa onu ikna ettim. Namazını kıldıktan sonra gitmek için hazırlandı. Ben de biraz daha kalmasını söyledim. O da bunu kabul etmeyip laf olur söz olur, deyince ben de imam getir evlenelim o zaman dedim.” Sözlerimi bitirdiğimde ellerimi yüzüme kapatarak yorulan gözlerimi biraz ovdum.

“Ailene ne zaman söyleyeceksin?”

“Bilmiyorum. Şu an üzerine çalıştığımız bir cinayet vakası var. Onu açığa kavuşturduktan sonra ailelerimizi buraya çağıracağız. Yani ben böyle düşünüyorum. Bu haberi telefonda vermem hiçbirimiz açısından iyi olmayacak çünkü.”

Güler abla ne tepki vereceğini şaşırmış bir hâlde söylediklerime sadece başını sallarken oturma odasından gelen bağırış sesleri ikimizin de telaşla irkilmesine sebep oldu. Benden önce Güler abla kalkıp içeri koştu. Ben de peşinden hızlıca giderken kötü bir şey olmuş olma düşüncesi içimi kemiriyordu.

Oturma odasının kapısına geldiğimde Güler ablayı Efsun’un kaşına peçete bastırırken gördüm.

Melih ise Ersin abinin kucağında seslice ağlıyordu. Efsun annesinin gözlerine bakarak ağlamamak için kendini zorla tutarken, “Melih alnımı ısırды anne.” dedi.

Güler abla peçeteyi Efsun’un eline bırakırken, eşine dönüp, kaş göz işareti yaparak bir şeyler anlatmaya çalıştı. “Seni büyür yaramaz. Kanatmışsın ablayı.” diyerek bağırdı hemen peşine.

Ersin abi, Melih ile birlikte kapıdan çıkarken, onları yolcu edip tekrar içeri döndüm. Güler abla hâlâ Efsun’un kaşına peçete bastırıyor ve bir yandan da küçük oğluna söylenip duruyordu. “Amcasına çekmiş yaramaz. Amcası da böyle vahşiydi.”

Dediklerine çaktırmadan gülerken, “Merhem getireyim mi abla?” diye sordum.

“Yok canım gerekmez. Eve gidiyoruz zaten evde sürerim.” deyip kızıyla birlikte ayaklandı. Kapının önüne geldiklerinde kenara çekilip, geçmeleri için müsaade ederken, ayakkabılarını giyinip kapıda bekleyen Efsun’a el salladım.

Güler abla da terliğini giydikten sonra tekrar bana dönüp sarıldı. “Kusura bakma canım böyle olacağını bilseydim getirmezdim çocuğu.” Yüzü yaşadığı olayın etkisi ile tekrar canlılığını kaybetmiş eski solgun hâline geri dönmüştü.

“Önemli değil abla, çocuklar yapar bazen böyle şeyler.”

Benden ayrıldıktan sonra el sallayıp, kendi evlerine girip kapıyı kapattılar. Onların arkasından biraz daha baktıktan sonra kapıyı kapatmaya niyetlendiğimde merdivende duyulan gürültülü adım sesleriyle durup gelen kişiye baktım. Gecenin bu vaktinde gelen kişi tabii ki Barış’tı.

Kapının önünde durup, ayakkabılarını çıkardığında, bana bakıp içeri geçti. Kapıyı kapatıp, mutfığa gittiğimde ocağı kapatıp çaydanlığı tezgâhın üzerine bıraktım. Sonra oturma odasından Barış’ın bana seslendiğini duyunca koşar adım odaya gittim.

Kapının karşısındaki üçlü koltuğa geçmiş bacak bacak üzerine atmıştı. “Neredeler?” diye sordu gözlerini odanın içinde gez-

SUÇ MAHALLİ

dirirken. Kapıda beklemek yerine içeriye girip Barış'ın çaprazında kalan tekli koltuğa oturdum. "Güler ablanın oğlu huysuzlandı, gittiler." dedikten sonra, "Çay demlemiştim içer misin?" diye sordum.

Dudaklarını büküp başını aşağı yukarı sallarken, "Olur." dedi.

Ayağa kalkıp, tekrar mutfığa geçtiğimde masanın üzerindeki tepsiyi alıp iki bardak çay doldurdum. Yanına, daha geçenlerde aldığım kuruyemiştten küçük bir tabakla koyduktan sonra içeri gittim.

Tepsiyi sehpanın üzerine bırakıp, kendi çay bardağını alıp bir yudum içtim. Göz ucuyla Barış'a bakarken onun da çayından içtiğini gördüm. Bardağı dudağımdan uzaklaştırırken hâlâ ona bakmaya devam ediyordum. Evliliğimiz konusunda konuşmasını bir şeyler demesini bekliyordum. Sıkıntıyla ciğerlerimi şişirip bardağı sehpaye bıraktım.

Barış tabaktaki leblebiden birkaç tane alıp ağzına attıktan sonra beni yanma çağırdı. İçimde tuttuğum nefesi geri bırakırken, ayaklanıp yanına oturdum. Ben de tabaktan bir iki leblebi alıp yerken kalbim sanki yerinden çıkacakmış gibi şiddetle atıyordu.

"Azra," dediğinde ona döndüm. Bakışlarıyla beni süzerken elini bacaklarının üzerine hafifçe vurdu. "Başını koy."

Gösterdiği yere başımı koyup ayaklarımı koltuğa çekerken elini yanağıma koydu ve ufak hareketlerle yanağını okşadı. Bana dokunuşunu garipsiyordum. İlk dokunuşu tüylerimi ürpertse de ister istemez bu beni oldukça mutlu ediyordu. İçimden dudaklarıma ulaşan masum bir gülümseyiş yüzümde yer edinirken onun neşeli kahkahası sessiz odaya hâkim oldu.

"Benim minik kelebeğim." dedikten sonra susup derince nefes aldı ve yanağımla okşamaya devam etti. "Seni benim yanıma ilk verdiklerinde, şimdi bu hâlde olabileceğimiz aklımın ucundan geçmezdi." Dediklerine gülümserken yanağımda dolanan elini tutup nahif bir öpücük bahşettim parmaklarına.

"Seni seviyorum Azra."

Başımı bacaklarından kaldırıp doğruldum ve gözlerine baktım. Parlak, cam gibi mavi gözlerine... “Bende...” dedim sonra. “Ben de seni seviyorum.”

Dudaklarındaki gülümseme yok olurken, yaslandığı yerden doğrulup yüzümü avuçlarının arasına aldı ve alnımı öptü. “Şimdi gitmeme müsaade eder misin?”

Elleri hâlâ yanaklarımdayken, gözlerine bakıp başımı salladım. “Bu sefer kal diye ısrar etmeyeceğim. Çünkü ne zaman istersen kalabilirsin.”

Kollarını belime dolayıp, beni göğsüne bastırırken kalbinin hızlı atışlarını huzur veren bir melodi gibi dinliyordum. Aldığı nefesle göğsü inip kalkarken ellerimi beline doladım tıpkı onun gibi. Ve bir kez daha dua gibi mırıldandım.

“Seni seviyorum.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AŞKLAR VE ANLAŞMAZLIKLAR

Rüzgâr, huysuz bir çocuk gibi saçlarımın arasına dalıp, aheste aheste gezinirken, yumuşak yastıkta başımı biraz kıpırdatıp parmaklarımı gözlerimin üzerinde dolaştırdım. Tatlı bir meltem gibi esen rüzgâr, ürpertici bir soğukla tekrar esmeye başladığında yorganın erişemediği uzuvlarımı bir ürperti kapladı.

Gözlerimi nihayet açıp doğrulduğumda gece açık bıraktığım pencereden dışarı baktım. Hava bugün kapalıydı, üzerime kalın bir şeyler giysem iyi olurdu.

Yataktan kalktığımda pencereyi kapatıp odadan çıktım. Banyoya gireceğim sırada kapı zilin, iki kez üst üste çalmasıyla kapı deliğinden gelen kişinin kim olduğuna baktım, Barış gelmişti. Kapıyı açıp karşısına çıktığımda yüzüne yayılan masum ifade beni mutlu etti. Kapıdan kenara çekilip içeri girmesine müsaade ederken, “Hoş geldin.” diye mırıldandım.

“Tabii ki hoş geldim.” dedi lakayt bir gülüşle oturma odasına giderken. Ardından kapıyı kapatıp ben de onun peşinden gittim.

Dün akşam oturduğu yere oturup yine beni ufak bir el hareketi ile yanına çağırdı. Memnun olduğumu belirten ufak mırıltılar eşliğinde yanına otururken, beni kolunun altına alıp göğsüne bastırdı. Saçlarımdan tatmin edici koca bir nefes çektikten sonra bir

buse armağan edip iç çekti. “Ah, benim güzelim.” diye fısıldarken başparmağını yanağında gezdirdi. “Öyle seviyorum ki seni, her gördüğümde sevgine sahip olabildiğim için şükretmeyi borç biliyorum.”

Elimi yanağında gezinen elinin üzerine koyup usulca okşadım. Dudaklarım gayriihtiyari yukarı doğru kıvrılırken, başımı kaldırıp yüzüne baktım. Ademelması yutkunmasıyla belli belirsiz hareket etmişti. İçimde beliren bir dürtü ile işaret parmağımı ademelmasının üzerine değdirdim. Dokunuşumla bir kez daha yutkunurken keyifle gözlerine diktim bakışlarımı.

“Bunu yapma.” diye fısıldadı.

“Neden?” diye sordum hâlâ gözlerine bakmaya devam ederken. Sırtımdaki elini yanağıma koyarken burnumun üstüne belli belirsiz bir öpücük bıraktı. Ardından elimi tutup, kalbinin üzerine bastırıp, “O zaman kalbim çok hızlı atıyor, bu hız bir gecede evlenen bir adamı öldürebilir.” dedi. Sesinde yumuşak bir tını vardı. “Ölmemi istemezsin değil mi?” Başımı hayır anlamında sallayıp tekrar göğsüne koydum kafamı.

Konuşmamız tatlı büyüsunü kaybettiğinde Barış, “Neyse tatlım, hazırlan da karakola geçelim artık.” dedi ve bir çocukmuşum gibi yanaklarımı sıktı. Açıkçası bana dokunuşuna hâlâ alışmamış olsam da bu hoşuma gitmişti. Çünkü dün akşama kadar yanlışlıkla birbirimize çarpmadığımız sürece çok temasta bulunmamıştık.

Yüzümdeki tebessüm ile ona bakıp, “Pekâlâ...” dedim ve saçlarımı gelişigüzel toplayıp odadan çıktım.

Ayaklarımı sürüyerek, tuvalete gittim ve rutin işlerimi halledip lavabonun karşısına geçtim. Aynada kendime bakıp kabarmış, palyaçoların peruklarıyla bile yarışabilecek saçlarımı görünce gözlerimi devirerek ofladım. Pekâlâ biraz fazla abartıyordum. Saçlarım oldukça kabarmış göz altlarım yorgunluğun ve uykusuzluğun getirisi olarak biraz morarmıştı. Allah’tan Barış bu hâlime kahkahayı basmamıştı. Yoksa sinir krizi geçirebilirdim.

SUÇ MAHALLİ

Saçlarımın kabarıklığını indirmek için ellerimle üzerlerine baskı uyguladım fakat onlar inatla daha da çok kabardı.

Düzeltemeyeceğimi anladığımda ellerimi yıkamak için suyu açtım ve en sevdiğim şeyi yapıp sıvı sabunun yarısını elime dök-tüm. Biliyorum, bu yaptığım israf fakat bunu yapmaktan bir türlü vazgeçemiyorum. Sabunu ellerimde gezdirerek oynamaya başla-dığım zaman yüzümde bir sırtış çoktan yerini almıştı. Sanırım bu alışkanlığım bana çocukluğumun bir hediyesiydi.

Ellerimi suyun altında iyice yıkadıktan sonra yüzüme iki avuç su vurup musluğu kapattım. Çekmecedен en sevdiğim mavi renk havlumu alıp elimi yüzümü iyice kuruladım. Havlumu yerine as-tıktan sonra kapıyı açıp dışarı çıktım.

Tam odaya gireceğim sırada telefonum çalmaya başladı. Ben de odaya gitmekten vazgeçip telefonuma bakmayı tercih ettim. Karakoldan arıyorlardı, vakit kaybetmeden açtım.

“Alo?” dedim ve karşı tarafın konuşmasını bekledim. Kula-ğıma bir kadın sesi geldiğinde ne söyleyeceğine dikkat kesildim.

“Komiserim Dilek Hanım geldi.”

“Tamam, hemen geliyorum.” dedim ve telefonu kapattım. Ha-zırlanmak için hızlı adımlarla odaya girdim. Barış’a sonra haber vermeye karar verip hemen hazırlanmaya başladım.

Dolabımdan kot pantolonumu ve dizlerime kadar gelen bol lacivert gömleğimi çıkarttım. Üstümdeki kıyafetlerimi çıkarttık-tan sonra bir çırpıda giyindim. Ardından kıyafetlerime uygun bir şal aramaya başladım.

Bütün şallarımı alt üst ettikten sonra bir şal yerine lacivert renk ve üzerinde papatyaları olan eşarbımı buldum. Bu eşarbımı kullanmayalı uzun zaman olmuştu. Hatta bundan bir ay öncesine kadar eşarbı kaybettiğimi düşünüyordum. Aynanın karşısına geç-tim ve çok açık renk fondötenimden kızarık yüzümü kapatacak kadar sürdüm. Sonra kirpiklerimi rimel sürerek belirginleştirdim. Son olarak kuruyan dudaklarımı nemlendirmek için krem sürüp

eşarbımı yaptım. Şifon kumaş bir eşarp olduğu için yaparken biraz zorlandım. Ardından hiç vakit kaybetmeden babet çoraplarımı ayağıma geçirip geçenlerde aldığım fakat bir türlü giymek nasip olmayan beyaz spor ayakkabılarımı giydim ve silahımı alarak odadan çıktım.

Barış da salonda oturmuş beni beklerken telefonundan bir şeylere bakıyordu. Alnına dökülmüş birkaç tutam saç, telefon-
dan yansıyan ışıkla alnına belli belirsiz bir gölge oluşturmuştu.

Bu hâlini oturup akşama kadar izleyebilirdim. Fakat onu çağırمام gerektiğini hatırlayıp üzgünce dudaklarımı sarkıttım.

“Haydi çıkalım Barış, Dilek Hanım merkezdeymiş.” dedim ve kapıyı işaret ettim.

Telefonu hemen cebine atıp, “Tamam.” dedi ve birlikte evden çıktık.

Apartmanın çıkışına geldiğimizde giriş katta oturan Hacer teyzenin kapısı açıldı. İkimize de şüphe ile baktıktan sonra bana dönüp sıcak gülümsemelerinden birini bahşetti.

“Günaydın Azra kızım.”

“Sana da günaydın Hacer teyze.” dediğimde Barış’a kaşlarını çattı ve kızını damadı ile paylaşmaktan sakınan bir anne gibi dik dik baktı. “Senin ne işin var burada oğlum?”

Barış cevap vereceği sırada kolunu çimdikleyip onu susturdum. “Bugün işe birlikte gitmek istedik Hacer teyze, beni almaya geldi.” dedim.

“İyi o zaman. Gelin bir kahvaltı yapalım birlikte, sofrayı yeni kurdum.” dedi ve eliyle içeri buyur etti.

“İşe geç kalıyoruz yoksa gelirdik.” diyerek bu teklifi kibarca geri çevirdim ve bu konuşmayı daha fazla uzatmamak için apartmanın kapısını açtım.

“Peki madem, haydi kolay gelsin size.” dediğinde, ona el sallayıp Barış’la birlikte apartmandan çıktık.

Arabaya bindiğimizde Barış anahtarı takıp çevirirken, bana dönüp, “Evlendiğimizi neden söylemedin?” diye sordu.

SUÇ MAHALLİ

Emniyet kemerimi takarken ona cevap vermeyi de ihmal etmedim. “Söyleseydim eğer, bize neden gizli gizli evleniyorsunuz diye kızardı.” dedim.

“Biz de canımız istedi kıydık nikâhı derdik.” deyip, keyifli bir kahkaha eşliğinde önüne dönerek arabayı çalıştırdı.

Evet, gözümün yolda takılı kaldığını kabul ediyorum. Fakat aklımın da hep Barış’ta olduğunun farkındaydım ve evet yine çok yakışıklı. Saçlarını yana atış şekli onu daha da çekici kılmış, gözüne taktığı güneş gözlüğü ona çok yakışmıştı. Saçları camdan içeri süzülen soluk güneş ışığı ile parlarken bu anı izlemek, çok nadir gerçekleşen bir olayı izlemek kadar eşsizdi. Ve bu olaya şahit olabildiğim için şanslıydım.

Çünkü Barış, Allah’ın karşıma çıkarmış olduğu en güzel şükür sebebim. Mavi gözleri sadece bana ait bir gökyüzü, sarıyı andıran kahverengi saçları benim içinde özgürce koştuğum bir bahar tarlası gibi. Sadece bana özel.

Benim verdiğim son nefeste yanımda olacak tek kişi sadece oydu. Onu seviyordum. Dün gece kaderimizi birbirine mühürleyen bu adama âşıktım. Kalbi kalbime dokunan bu adamı ölesiye seviyordum.

Sonunda zihnimdeki çıkmazdan yol bulup, hızla kurtulan kelimelerin ne olduğuna bakmadan dilimden dökülmelerine izin verdim. “Barış biz nikâh tarihini ne zaman alacağız?” Sorumu dile getirirken yanımdaki camı indirdim. Camın açılmasıyla yüzüme çarpan serin hava ürpermeme sebep oldu. Uzun bir süre sessiz kaldığında önce beni duymadığını zannettim. Sorumu tekrarlamaya karar verdiğim sırada keyifli sesini duyunca verdiğim karardan vazgeçtim ve meraklı bakışlarımı ona kilitledim.

Gözlerini kısa bir süre yoldan ayırıp benim tarafıma dönerken, “O işi hallettim.” dedi ve nefesini küçük bir öpücükle birlikte usulca elime bıraktı. Anlamadığımı belli edercesine kaşlarımı çattım. “Ne zaman hallettin?” diye sordum, şaşırmışım.

“Geçen gün kimliğini bana vermiştin hatırlıyor musun?” diye sorup, onay beklercesine gözlerime baktığında onu başımla onayladım. Sonra tekrar yola dönüp sakince, “Ben de o gün öğle namazından sonra karakoldan çıkıp nikâh memurluğuna gittim. Bir hafta sonrası için gün aldım.” dedi. Onun sakinliği bana öfke olarak yansırken, dişlerimi sıkıp sinirden güldüm.

Tam bir şey sormak için dudağımı aralamıştım ki Barış’ın sesi buna engel oldu. “Sen sormadan söyleyeyim, ikimizin de ailesine haber verdim. Gelinlik giymeyi istemediğin için de sana beyaz bir elbise aldım. Görünce çok beğeneceksin.”

Pekâlâ, gözlerimi açmak için biraz daha zorlarsam yuvalarından fırlayabilirlerdi. Bu yüzden bu sefer kaşlarımı çatıp gözlerimi kısıtım. İşaret parmağım tehditkârca havalandığında, zihnimde senaryosu dönen tüm cümleleri atlamadan söylemeyi umuyordum. Sesimi yükseltip bir otorite kazanmayı hedefleyerek, “Evleneceğin insan benim. Tarih almayı, aileme haber vermeyi -ki onlar benim ailem, benim haber vermem daha uygun olur- ve benim için bir elbise almayı birlikte yapmalıydık.” diye bağırdım.

Savunma yapmak için konuşacağını hissettiğimde izin vermek yerine sözünü kesip yine ben konuştum. Zira o tek bir kelime daha ederse aramıza koca bir duvar örebilecek güçteydim. O arabayı kenara çekerken ben öfkeden koca bir kahkaha attım. “Kendinle evlenmiyorsun Barış! Benimle evleniyorsun, benim de fikirlerim, isteklerim var fakat sen bunları görmüyor hiçe sayıyorsun.” Tek nefeste söylediğim bu sözler içimde biriken öfkeyi biraz olsun dindirirken ciğerlerimi tatmin eden koca bir soluk aldım. Barış bu sırada ellerimi tutmak için yeltendiğinde onu geri ittim.

“Ben kendimi senin hayatında önemli bir yerde sanıyordum Barış,” dedim hissettiğim tüm hayal kırıklığı ile beraber. “Ama sen, ben yokmuşum gibi davranıyorsun.

SUÇ MAHALLİ

Sanki olmayan bir kadınla evleniyor gibi davranıyorsun. Ama yeter.” Sustuğumda kapıyı açmak için hareketlendim. Barış elimi tutmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Aşağı indiğimde beklemeden yol boyunca yürümeye başladım. Rüzgâr tenime çarptıkça hızlandım.

“Azra, bekle!”

Arkamdan gelen sese karşılık yürümeye devam ettim ve duğağıma doğru ilerleyen damlayı elimle silip derin bir nefes aldım.

“Azra dur dedim!”

Omzumun üzerinden ona baktım. Koşuyordu. Bu kadar hızlı yürüyebildiğimin farkında değildim. Onu koşturacak kadar...

Şimdi ben onu bekliyordum o bana yetişmeye çalışıyordu. Sanki dünya tersine döndü. Önceden hep ben ona koşardım. Ben-cilce bir gülümseme dudaklarıma yayıldı. Tekrar yürümeye başladım ve aramızdaki mesafeyi biraz daha açtım. “Durmayacağım.” diye mırıldandım önce. Sonra durdum. Bağırmaya başladım. “Durmayacağım.”

Gözlerim karardığında bir an dengemi kaybedecek gibi oldum ama çabuk toparladım. Bu sırada Barış daha da yaklaştı. Yüzü netleştikçe kaşları çatıldı, gözleri buğulandı, sesi zihnime uzun bir yolculuk yaptı. Acaba şu an yürümeye devam mı ediyordum yoksa durmuş muydum? Duruyorsam eğer Barış neden bu kadar hızlı koşuyor ve durmadan adımları sayıklıyordu. Sanki ağlıyordu da yoksa ağlayan ben miydim? Zihnim karıncalanıyordu. Her şey bulanıklaşmaya başladı.

“Azra! Kenara çekil!”

Ne olduğunu anlayamadan Barış nihayet bana yetişti. Elleri belimi sıkıca kavrarken dört beş adım geriye çekildik ve kulağımın dibinden geçen arabanın kornasıyla sağır olacağımı sandım. Hıçkırıklar boğazıma tırmanırken Barış beni göğsüne bastırdı ve başıma uzunca bir öpücük bıraktı. Ellerimi beline doladım ve yüzümü göğsüne biraz daha gömdüm. Kalp atışlarını duyabiliyordum, çok hızlıydı.

“Çok korktum Azra,” dedi biraz daha sarılarak. “Az kalsın seni kaybediyordum!” Yüzümü avuçlarının arasına alırken sanki tüm gücümüzü vakumlamışlar gibi dizlerimizin üzerine çöktük. O gözlerime ardı ardına öpücükler sıralarken ağlamaya devam ettim.

“Bak Barış,” dedim fısıltıyla. “Ben varım ve yok olma ihtimalim seni deliye döndürüyor.”

Burnumu öperken, “Elbette varsın.” dedi. “Varsın ve yok olma ihtimalin beni öldürüyor.”

“Ama ben hayatında yokmuşum gibi davranıyorsun!” Öfke tekrar ortaya çıkıyordu. Ama bu sefer ona hâkim olacaktım.

“Öyle davranmıyorum.” dedi yalvarır gibi.

“Öyle davranıyorsun. Bu umarsızca yaptıklarının ardını dolduracak bir sebep arama boşuna çünkü ortada bir sebep yok.” dedim dişlerimin arasından. “Ortada apaçık bir şey var, o da her şeyden habersiz saf saf ortalıkta dolanan ben.”

“Güzel meleşim,” Alnını alnıma yaslarken nefeslerimiz birbirine çarpıyordu. “Haklısın bu yaptıklarım geçerli hiçbir sebebi yok fakat seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Bu yaptıklarımın hepsi sana olan sevgimden. Beni affetmelisin, lütfen. Bak,” Gözlerini kapatıp, dudaklarını yaladığında yutkundum. “Sadece sana aldığım elbise gerçek, diğerleri değil.” dedi.

Geri çekildiğinde kaşlarımı çattım. “Ne saçmalıyorsun?”

Ellerimi tuttu. “Tamam nikâh işlemleri için belediyeye gecten gittim ama resmî olarak gün almadım. Sen olmadan yapmam.” dedi.

“O zaman neden öyle dedin?” diye sordum sinirlerim yatışırken.

“Sadece küçük bir şaka.” dedi. “Bu kadar büyük bir tepki verdiğini bilseydim asla yapmazdım.”

Histerik bir kahkaha atarken omzuna var gücümle yumruk attım. “Deli misin sen?” Barış omzunu tutup gülerken, “Şakan az daha nelere sebep olacaktı!” diye bağırdım.

SUÇ MAHALLİ

Kolumu yakalayıp beni kendine çekti. “Bir daha böyle bir şey yaparsam eşğim.” Güldüm ve başımı koluna yasladım. “Eşeksin.” diye mırıldandım. “Sana inanamıyorum, olanlara inanamıyorum.” dedim pes etmiş bir tavırla.

“İnan ben de...” derken yüzümü okşadı. Nazik dokunuşları kalbimi yumuşatıyordu. Gözlerine baktığımda gülümsedi. Özür dilemek için bir öpücük yeterli olur mu, diye sorduğunda başımı salladım.

Emniyet merkezine geldiğimizde Barış, ani bir frenle arabayı durdurdu. Ben yine her zaman olduğu gibi arabadan fırlamaktan son anda kurtuldum. Bu adam, bu arabayı böyle kullanmak zorunda mıydı?

Zihnimin içinde yankılanan sese sonuna kadar hak verip kendi arabamı ne kadar özlediğimi fark ettim. Evimin önünde park edilmiş bir vaziyette öylece duruyordu. Biliyorum o da beni özlemişti. Derin bir nefes aldım ve kokusu arabanın her yerine nüfuz eden bu adamın, ferah kokusunu içime çektim. Aklımda hâlâ az önceki olaylar silsilesi canlanırken, yüzümü ovuşturup kendime gelmeye çalıştım. Yaptığı şakayı hâlâ hazmedemesem de aramıza küslük sokmak istememiştim. Bazen affetmek tüm kusurları yok ederdi. Onu seviyordum ve ona küsmüş olsaydım benim içimde kusurlu kalacaktı, bunu istemezdim.

“Bana verdiğin her şey için sana sonsuz şükürlerimi sunuyorum Allah’ım.” dedim, sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla arabadan inerken. Sonra binaya doğru yürüyen bu adamın peşine takıldım. Ona yetişmek için yine koşuyordum. İçeri girdiğimde hiç vakit kaybetmeden odaya geçtim ve koltuğuna yaslanmış bir hâlde beni bekleyen Barış’a baktım. “Dilek nerede?”

“Sorgu odasında.”

“İnelim o zaman.” dedim ve Barış’ın yanıma gelmesini bekledim.

“Tamam.” dedi ve birlikte aşağı indik.

Sorgu odasının önüne gelince durduk. Barış kapının kulpunu tutup çevirmeden önce omzunun üstünden bana bakıp, “Hazır mısın?” diye sordu. Bu soruyu her zaman usanmadan sorardı ve ben her zaman aynı cevabı verirdim: “Evet.” Bir kez daha ve birlikte içeri girdik. Dilek Hanım ellerini masanın üstüne koymuş endişeli bir şekilde etrafı inceliyordu. Gözbebekleri büyümüş elleri ise şiddetli bir kriz geçiriyor gibi tir tir titriyordu. Bizim geldiğimizi fark ettiği hâlde hâlâ biz yokmuşuz gibi gözleri duvarlar ve tavan arasında gezinip duruyordu. Fakat titremesinin şiddeti az öncekinden biraz daha kontrol edilebilirdi.

Barış, ritim tutturduğu neşeli bir ıslık eşliğinde boş olan sandalyeye oturup, ellerini masaya vurunca kadın korkuyla irkildi. Sanki bizim geldiğimizi yeni fark etmiş gibi gözlerini nihayet bize çevirdi.

“Merhaba Dilek Hanım,” dedi Barış, alayla. “Başlayın bakalım anlatmaya.”

Kadın gözlerini masaya dikip dudağının kenarını kemirmeye başladı. “Neyi anlatmam gerekiyor?” diye sordu, parmaklarını yanaklarına bastırdığı sırada.

“Ahmet Çelik’i nasıl öldürdüğünüzü.” dedim kararlı ve tok bir sesle Barış’a fırsat vermeden.

Dilek Hanım, az önceki korkulu ruh hâlinden sıyrılıp şaşırtıcı bir şekilde kendinden emin duruşuyla, “Onu ben öldürmedim.” dedi, bunu söylerken kekelemedi, düşünmedi. Gayet soğukkanlı bir tavırla net davrandı.

Masanın yanına yaklaştım. Adımlarım sorgu odasının soğuk duvarlarında yankılanıp, keskin bir hançer gibi kulaklarımıza çarptığında, “Bir haftadır neden ortalıkta yoksunuz?” dedim.

Dilek Hanım o soğukkanlı duruşunu anında yerle bir edip gözlerini kaçırdı, ağzında bir şeyler geveledi. “Annem vefat etti onun için izin almıştım Ahmet Bey’den.”

SUÇ MAHALLİ

İnanmamıştım çünkü onun bilgilerinin olduğu raporda annesinin ve babasının sekiz yıl önce vefat ettiği yazıyordu. Histerik bir kahkaha dudaklarımı ezip, dışarı çıktığında ellerimi sertçe Dilek Hanım'ın omuzlarına koydum. Canının yandığını ağzından fırar eden acı bir inlemeyle anladım. Fakat uyguladığım baskının şiddetini azaltma gereği duymadım. “Dilek Hanım, biz polisler saf değildir. Siz buraya gelmeden evvel tüm bilgileriniz elimize ulaşır sizi didik didik araştırırız. Bu yüzden bize yalan söyleyemezsiniz.” Elimin altında ezilen omuzlarını açığını yakalamanın verdiği keyifle biraz daha sıktım. “Anneniz ve babanız sekiz yıl önce öldüler.”

Bu sefer daha ciddi bir ses tonuyla tekrar sordum. “Evden neden ayrıldınız?”

Konuşmamaktaki ısrarı ikimizi de çileden çıkarırken Barış elini masaya sertçe vurup başını geriye attı. Karşısında bir erkek oturuyor olsaydı şimdiye kadar çoktan tokat ve yumruk seslerini duyabilirdim. Barış öfkesini atamadıkça dişlerini sıkıyordu, sesi duyabiliyordum.

Dilek Hanım bu sırada inatla susmaya devam ediyordu.

Ben şiddet yanlısı biri değildim. Bu yüzden bu oda şu an hiçbir ses barındırmıyordu.

Aradan geçen beş altı dakikalık bir moladan sonra Barış pes ederek başka bir soru sormaya karar verdi. “Maktulün herhangi bir düşmanı var mıydı?” Otoriter tavrını korurken kadının her hareketini, yüzünde değişen her mimiği dikkatle izliyordu.

“Hayır, yani bilmiyorum.”

Kadının bu cevabına karşılık olarak, “Size hiç bahsetmez miydi işinden, düşmanlarından?” diye sordu.

“Hayır, bahsetmezdi,” Ellerini uzun saçlarına götürüp uçlarıyla oynamaya başladı. “Neden bahsetsin ki?” dedi kendini ispatlamaya çalışır gibi sesi yüksek ve baskıcıydı.

“Evlenecekmişsiniz maktulle.” dedi Barış bitkin bir öfkeyle.

Dilek Hanım'ın masaya mihlanmış gözleri Barış'la benim aramda mekik dokurken derin bir nefes aldı ve bu sefer konuşmaktan çekinmedi. "Evet."

İlişkisi olduğunu gizlememişti.

Masanın etrafında yavaş adımlarla dolaşmaya başladım. Bu sırada Barış tekrar konuşmaya başladı. "Gitmeden bir hafta kadar önce de kavga etmişsiniz, doğru mu? Evden de bu yüzden ayrıldınız."

"Evet doğru."

Dilek Hanım'ın arkasında durup, ellerimi omuzlarına koyup kulağına eğildim. "Peki kavganızın sebebi neydi?" diye sordum sonra kısık bir sesle. Sustuğumda verdiğim nefes, onun ciğerlerine karışırken gözlerini kapattı. Teni yay gibi gerildi ve dudaklarını yaladı. Ellerim omuzlarını tekrar sıkmak için hazırlanırken konuşmaya başladı.

Bedenindeki kasılmalar bariz bir şekilde öfkenin sonucuydu. Maktule karşı olan siniri onun bedenindeki kasılmaların sebebiydi. "Son haftalarda kasasındaki paraların eksildiğini, onları benim aldığımı iddia edince tartıştık." Barış'ın bakışları baskıcıydı. Dilek Hanım başını önüne eğip seslice nefes verdi. "O akşam da gittim zaten."

"Gidişinizin sebebi buydu yani." dedim kendi kendime konuşur gibi. Bunu başıyla onayladı. Benim açımdan da gayet kabul edilebilir bir nedendi bu.

Barış tekrar asıl konuya dönmek istediğinde elini masaya sertçe koydu. "Ahmet Bey'in sizi hırsız yerine koyması kötü hissetmenize sebep olmuş olmalı, yanılıyor muyum?"

Dilek Hanım tekrar sessiz kalınca, Barış ayağa kalkıp konuşmaya devam etti. "Sonra içinizde ona karşı nefret duyguları beslediniz, son raddeye gelince de gizlice evine gidip onu öldürdünüz ve paraları da alıp kayıplara karıştınız!" Barış heyecanla ellerini birbirine vurduğunda dalmış olan Dilek Hanım korkuyla sıçradı.

“Onu ben öldürmedim!”

Barış bu ani çıkış üzerine ortamın rutubetli kokusunu ciğerlerine çekip, saçlarını karıştırdıktan sonra kapının dışında bekleyen polise doğru dönüp, “Ercan gelin alın Dilek Hanım’ı, gerekli işlemleri halledip eve bırakın.” diye seslendi. Ardından Dilek Hanım’ın polis eşliğinde odayı terk edişini bıkkın gözlerle izledi. Biraz daha içeride tutsak her şeyi itiraf etmek üzere gibiydi.

Sandalyede oturmuş başını ovuyordu. Karşısına oturdum ve kısa bir süre sessizce bekledim. Başını kaldırıp bana baktığında, “Biraz daha üzerine gitsek neler olduğunu anlatacaktı.” dedim.

Başını usulca iki yana salladı. “Sanmıyorum Azra. Ya gerçekten masumdu ya da kendini konuşmamak için çok iyi şartlamıştı.” Saçlarını geri itti. “Elimizde onun katil olduğunu apaçık gösteren bir delil olmadıkça konuşmaz.”

Başımı sallamakla yetindim. Ardından konuşmadan biraz daha öylece oturduk. Dinlenmek için bir sorgu odasını seçmek garip görünüyordu.

“Başkomiserim artık biz de gidelim.” dediğimde beni başıyla onaylayıp sandalyeden kalktı, açık olan kapıdan dışarı çıktı.

Odamıza girdiğimizde o, şüphelilerin üzerinde bir olay örgüsü kurmaya çalışırken ben ise bana verdiği görevi yerine getirip Dilek Hanım’ın hangi sebepten dolayı kavgaya karıştığını ve cinayetle bir bağlantısı olup olmadığını araştırdım. Araştırmamın sonucunda şu bilgilere ulaştım: Dilek Hanım maktul ile tanışmadan önce bir barda şarkıcılık yapıyormuş. Kavganın yaşandığı gece bir müşterinin Dilek Hanım’a sataşması üzerine barda büyük çaplı bir arbede yaşanmış ve Dilek Hanım’ın bir adamı yaralaması ile sonuçlanmış. Bu sebepten dolayı kısa bir müddet hapis yatmış.

Bu olayın biraz sonrasını araştırmaya devam ettiğimde ise maktul ile sıradan bir şekilde karşılaştıkları sonucuna vardım. Ulaştığım bilgiler ışığında kavga ve cinayet arasında bir bağ kuramıyordum.

Gözlerimi bilgisayardan ayırdığımda telefonum çalmaya başladı. Masanın ucunda duran telefona uzanıp elime aldığımda arayanın Zeynep olduğunu gördüm. “Alo, Zeynep ne oldu?”

“Komiserim gelişmeler var buraya gelir misiniz?”

“Tamam geliyoruz.” dedim ve telefonu kapattım.

Kriminalin önüne geldiğimizde vakit kaybetmek gibi bir niyetimiz yoktu, bu sebeple hızla içeri girdik. Zeynep de elinde dosyalarla birlikte bizi bekliyordu zaten. Ellerini iki yana açarken keyifle gülümsedi. “Hoş geldiniz başkomiserim.”

Barış ellerini ceplerine yerleştirirken, sırtını dikleştirip, “Hoş bulduk Zeynep,” dedi. “Gelişme nedir?”

Zeynep elindeki dosyaları biraz kurcaladıktan sonra başını kaldırıp dosyayı bize uzattı. Dosyayı ben alıp çoğunu anlamayacağımı bilsem de gözlerimi sayfaları arasında dolaştırdım.

“Komiserim olay yerinin ikinci incelenmesinden sonra krime maktulün çelik kasasında bulunan bir kan örneği ve bir paranın üstünde bulunan kan örneği gelmişti.” dedi ve devam etti: “Kasadaki kan örneği Kadir Hancı’ya ait.”

Zeynep devam etmeyince, “Peki ya parada bulunan?” dedim. Onun da Kadir Bey’e ait olduğuna neredeyse emindim. Dudakları keyifle yukarı kıvrılırken önüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı.

“İşte buna çok şaşıracaksınız komiserim. Paradaki kan örneği Ebru Hanım’a ait.”

Bir anda zaferle gülümsedim. Sonunda şüphelendiğim bu kadını içeri atmak için somut bir delile sahiptim. Gülümsemem suratıma iyice yerleşirken elimdeki dosyayı sıktım.

“Peki ama bu nasıl olur?” diye seslice kendi kendime söyledim.

“Bilmiyorum komiserim.”

Zeynep’in verdiği yanıtın ardından, “Neyse Zeynep kolay gelsin.” dedi Barış ve hızla dışarı çıktı.

SUÇ MAHALLİ

Ben de onun gidişinin ardından fazla oyalanmadan peşinden gittim. Merdivenleri çıkarken görünürde yoktu. Anlaşılan Kadir Hancı'nın evine gidiyorduk. Beni bırakıp gitme olasılığını düşünürken, hızımı biraz daha artırıp giriş kata ulaştım.

Barış'ı hâlâ görememiş olmanın telaşıyla koşar adım kendimi dışarı attım.

Onun arabasının olduğu yere baktığımda beni beklediğini gördüm. Tek kaşını kaldırmış ve kollarını göğsünde birleştirmişti. Başımı bıkkınlıkla iki yana sallarken, hızlı davranıp yanına gittim. “Geç kaldın Azra.”

Aracın kapısını tutarken ona cevap verme gereği hissettim. “Beni beklemediniz başkomiserim.”

Seslice güldükten sonra yanıma gelip alnımı öptü. “Ah çiçeğim, hızlı olmaya alışmalısın. Hayatının her anında yanında olmayabilirim ve diğerleri seni beklemez.” Sarf ettiği kelimeler sinirimi bozmuştu. Ne demek her zaman yanında olamam? Kollarının arasındayken karnına bir çimdik attım. “Lütfen gevrek gevrek konuşmayın başkomiserim. Siz her zaman benim yanımda olacaksınız.” diye sinirle konuşurken, o beni kollarıyla daha sıkı sarıp başörtümün üzerine uzun bir buse bıraktı. “Elbette, elbette her zaman yanında olacağım hayatım.”

“İstemesen de yanımda olmak zorundasın imam nikâhlı kocacığım.” dedim keyifle.

Dediğim şeye o da gülerken benden ayrıldı ve şoför koltuğuna geçti. Arabaya bindiğimde vakit kaybetmeden yola çıktık. Adresimiz belliydi. Araç hızlı ve kararlı yol alıyordu. Yol boyunca ikimiz de konuşmadık. Biraz zaman sonra ben telsizden Ebru Hanım'ı merkeze getirmeleri için çağrı yaptım.

Kısmen uzun süren bir yolculuğun ardından araba durunca geldiğimizi anlamıştım. Vakit kaybetmeden araçtan indim ve kapıya ilerledim. Barış benden önce davranıp kapıyı yumruklaymaya başlamıştı bile. Sinirli ve agresifti. Yüzde doksan olasılıkla artık katili biliyorduk ve onun bu agresif hâlini yadsımıyordum.

Kapının yanındaki cam kısımdan içeriye bakmaya çalıştı. Kimseyi göremeyince kapıya vurmaya devam etti. Daha doğrusu kilidi kırmaya çalışıyordu.

“Aç lan kapıyı!”

Ses seda yoktu, Barış'ın bu gürültülü bağırisına karşılık bizi sadece sükûnetin karşılaması içimde bir şüphe uyanmasını sağladı. Barış'ı kapıda bırakıp evin etrafında dolanmaya başladığım sırada, adamın zemin katın penceresinden atladığını gördüm.

Hay aksi şeytan!

“Barış adam kaçtı!” diye bağırdım olağanca sesimle. Adamın peşinden koşmaya başladığımda arkamdan Barış'ın keyifsiz hayıflanmalarını duyuyordum. Koşmaktan göbeğinin düştüğünü söylerken, peşinde olduğumuz Kadir Bey'e sayıp sövmeyi de ihmal etmiyordu. Bu hâline ister istemez gülerken birden önümde beliren ara sokağa girdiğim. Köşeyi döneceğim sırada ayağım takıldı ve yere düştüm. Barış aramızdaki mesafeyi yok edip yanıma varmıştı. Durmasına müsaade etmeden, “Kaçıyor yakala! Ben arkandan geleceğim.” diyerek onu gönderdim.

Birkaç başarısız denemeden sonra hızla ayağa kalkıp, hafif topallayan ayağımla geri dönüp sokağın etrafından dolandım. Ayağım biraz ağrıyordu fakat bunu unutmaya çabaladım. Yakalamamız gereken bir katil varken, oturup küçük bir kız çocuğu gibi ağrının geçmesini beklemek ve naz yapmak aptallık olurdu.

Sokağın sonuna yaklaştığımda bana doğru gelen adamı gördüm. Yanlış iliklenmiş gömlek düğmelerinden evden apar topar kaçtığı hemen anlaşılıyordu. Belimdeki varlığını daima ürpertici bir soğuklukla hissettiren silahımı hızlıca çektim ve onu zorlanmadan durdurdum. Barış da adamın arkasında duruyordu. Nefes nefese kalmıştı. Ellerini dizlerinin üzerine koyup derin soluklar alırken, başını kaldırıp bana baktı. Rahatlamış gibi bakıyordu.

“Kaçacak yerin kalmadı!” diye bağırdı derince aldığı bir solukun peşi sıra. Temkinli adımlarla silahımı indirmeden adama yaklaşmaya başladım.

SUÇ MAHALLİ

“Ellerini uzat.” dedim ve arka cebimden kelepçeyi çıkardım. Kelepçeyi taktıktan sonra Barış adamı tutup boş bir torba gibi hunharca sarstı.

“Lan beyinsiz, yakalayamayız mı sandın?” derken sol gözü-nün üzerine güzel bir yumruk indirdi. Onun bu ilkel vahşiliğini görmezden gelmeye çabaladığımda bana döndü. Bakışlarındaki sertlik beni görünce yok olmuştu. “İyi misin?” diye sordu hemen az önceki düşüşümü ima ederken.

“İyiyim yok bir şey.” dedim ve geldiğimiz yoldan geri giden Barış’ı takip etmeye başladım.

Emniyet merkezine geldiğimizde Ebru, Kadir ve Dilek’i çapraz sorguya aldık. Dilek ilk sorgusunda annesinin cenazesine gittiğini söylemişti fakat dosyasında annesi ile babasının sekiz yıl önce öldüklerini okumuştum. Bu kadının yalan söylediğini biliyordum! Dilek’in şimdiki sorgusuna Burak, Kadir Bey’inkine Barış girerken Ebru Hanım’ın sorgusuna ben girecektim.

Sorgu katının kasvetli koridorunu hızlı adımlarla tüketip, beni ilgilendiren sorgu odasına girdiğimde, Ebru Hanım masaya kelepçeli olan elini çekiştirip söyleniyor ve bedenini titremekten alıkoyamıyordu. Karşısındaki boş sandalyeye oturduğumda elimdeki dosyaları masaya bıraktım. Sandalyeye yaslanıp üzerimdeki ceket düzeltirken nefesimi bu kasvetli havaya hediye ettim. “Sen mi başlarsın yoksa ben sorayım mı?”

Gözlerini benden kaçırdı. Ardından kelepçeli eliyle uğraşmayı kesip kısa bir soluk aldı. “Ben bir şey yapmadım. Beni neden burada tutuyorsunuz?” Sesini yükselterek beni bastırmaya çalışmasına sinirlenmişim.

Sakin kalmak için çaba gösterirken dişlerimi sıktım. “Maktülün evinde bulduğumuz para parçasında sana ait bir kan örneği bulduk.” dedim. “Sanırım artık gerçekleri söylersin.”

Gözleri şaşkın bakışlarla beni izlerken dudakları ezbere bildiği tek şeyi söylüyordu: “Onu ben öldürmedim.”

“Lan neyin yalanını savunuyorsun! Senin kanının ne işi var orada, kendi mi ayaklanıp gitti?” Bu sefer bağırmışım. Öyle ki bağırışım onu fazlasıyla ürkütmüştü. Ağlamaya başladığında başımı sinirle diğer tarafa çevirdim. Eğer bizi izleyen kameralar ve tam yanımızda duran koca cam olmasaydı bu kadını hoşlandığım şekilde gayet güzel konuşturabilirdim.

“Ben sadece onun parasını aldım, onu ben öldürmedim.”

“Ne dedin sen?” diye sordum ve ellerimi masanın üstüne sertçe vurdum.

Ebru irkilerek geri çekildi ve serbest olan eliyle saçlarını geri atıp, tereddüt ederek gözlerime baktı. Bakışları asla masum değildi ve bu beni tiksindiriyordu. Ona sadece, “Anlat!” dedim.

Sözüm üzerine uyuşukça başını sallayıp derin bir soluk aldı. Mora çalmış dudaklarını ıslatırken sabırsızca konuşmasını bekliyordum. “Ben onun paralarını çalıyordum. O gün de yine para için eve girmiştim. Eve arka kapıdan girdim. Daha öncesinde evine misafir olmak için girdiğimde arka kapının anahtarını bulup alma fırsatım olmuştu.” dedikten sonra susup ürkek bakışlarla devam etmek için onay beklercesine bana baktı. Elimle devam etmesini işaret ettim.

“Onu ilk başta göremeyince, hemen odasına girip kasayı açtım. Şifresini Dilek’e verirken duymuştum. Odasında da olmaması beni ürkütmüştü fakat girmiştim bir kere. Parayı alıp aşağı indiğimde salonda bir hareketlilik fark ettim. Ahmet ağabey beni fark edecek diye korkmuştum.

Saklanma içgüdüleriyle hareket ettim. Hava daha aydınlanmaya başlamadığı için içerisi karanlıktı. Fakat odada dolaşan Ahmet ağabey olmadığını anlamıştım. Çünkü Ahmet ağabey kilolu bir insandı ama bu kişi zayıftı. Korkuyla merdivenin altındaki boşluğa saklandım. Biri vardı, simsiyah giyinmişti. Büyüğe bir torbanın içine birkaç şey koyup odadan çıktı ve apar topar kaçtı. Gittiğinden emin olduktan sonra içeri girdiğimde Ahmet ağabey ölmüştü, korkmuştum. Yanına kadar gidip yere diz

SUÇ MAHALLİ

çöktüm ve paraların olduğu poşeti yere attım. Ne yaptığımı bilemeyecek kadar korkmuştum. Ona dokunmaya meylettiğimde aklım başıma geldi. Ayağa kalkmaya çalıştığım sırada paraların olduğu poşetin koltuğun altındaki sivri bir metal çıkıntısına sıkışmış olduğunu fark ettim. Poşeti çıkarmaya çalışırken elimi de kanatmıştım ve poşet de biraz yırtılmıştı. Oda o kadar yoğun bir şekilde kan kokuyordu ki midem çok bulanmıştı. Kendime geldiğimde koşarak kaçtım evden.” Sesi sonlara doğru kısılıp, hıçkırıklara boğulurken hâlâ onu öldürmediğini sayıklıyordu.

“Neden bunu en başında söylemedin?” diye bağırdım. Fakat soruma bir cevap vermek yerine sadece susup gözlerime bakmayı tercih etmişti. Aslında cevabı çok net bir soruydu ve gözlerinden onu okumuştum.

“Eğer her şeyi en başında olduğu gibi anlatsaydın daha az ceza alırdın!” dedim ve sorgudan çıktım. Arkamdan hâlâ, “Onu ben öldürmedim.” diye sayıklamalarını duyuyordum.

BARİŞ'IN ANLATIMINDAN

Sorguya girdiğimde, Kadir'i sandalyede başını geriye atmış ve ciğerlerini şişirerek hızlı soluklar alırken buldum. Onu kısı kıvrak ele geçiren korkuyu görmek beni sebepsizce memnun etti. Korkudan altına yapacak kadar kendinden geçmesine ramak kalmış gibi görünüyordu. Yüzü oldukça solgun ve dudakları günlerin susuzluğunu taşıyormuş gibi kupkuruydu. Beni fark ettiğinde aceleyle duruşunu düzeltti. Sert bir şekilde masaya oturdum ve sinirle elimdeki dosyaları önüne fırlattım. Şaşkınlık ve telaşlı surat ifadesi ile önüne savurduğum dosyalara korkarak baktı. Ellerini arsızca boğazında gezdirip kendini boğmak ister gibi bir hava yarattığında ilgiyle onu izledim. Gözlerini kapattığı sırada, "Bunlar ne?" diye sordu.

Yeni yeni uzamaya başlamış olan sakallarımı aheste aheste kaşıdım ve rahatsız sandalyede biraz kıpırdayıp sesli bir şekilde güldüm. Sesimin yankısı soluk renkli duvarlara çarptı ve o zavalının kulaklarına daha heybetli ulaştı.

Gülüşüm yavaş yavaş etkisini kaybederken, "Kabarık suç dosyan Kadirciğim." dedim. "Şimdi bu dosyaya bir de cinayet suçu eklenecek ne yazık ki." Yüzümde sahte bir üzüntünün gıcık eden mimikleri vardı. Dudaklarımı tiksintiyle büzmüşken onun bu zavallı hâlini büyük bir zevkle izledim.

"Ben kimseyi öldürmedim." dedi itiraz eden bakışlarını önüne savurduğum dosyalara dikerken.

SUÇ MAHALLİ

Ne vakittir içimde onu dövmeyi bekleyen huysuz ve vahşi tarafım etkisini gösterirken, hızla ayağa kalkıp boğazına yapıştım. Ona tokat atmak için kaldırdığım elimi kameraları hatırlayıp güçlükle geri çektim.

“Lan yalan söyleme adamın kasasında kanını, evinde de parmak izini bulduk. Bir de daha önceden adamla küfürlü müfûrlü kavga edip hastanelik olmuşsunuz.” dedim sinirle burnumdan solurken. “Bence cinayet için güzel sebepler bunlar.” Adama dayanamayıp bir yumruk geçireceğim sırada arkamızda kalan kapı rahatsız edici bir gürültüyle açıldı ve Azra içeri girdi. Omzumun üzerinden ona baktığımda yüz ifadesinden iyi haberler getireceğini anladım.

“Başkomiserim Ebru Hanım cinayete şahitlik etmiş, adamı bıçaklarken görmüş Kadir Bey’i.” derken Kadir Bey’in görmeyeceği şekilde parmaklarını çapraz yaptı. Belli belirsiz gülümse dim. Bu bizim şifremizdi, cinayeti itiraf ettirmek için blöf yapıyorduk. Bu sırada Kadir diklenip, sesini yükselterek konuşmaya başladı.

“Yalan!” dedi Kadir. “Kimse yoktu.” diye de ekledi. Böyle saf, geri zekâlı insanlar nasıl cinayet işliyor hâlâ aklım almıyor. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp sırtarak Kadir’e baktım. “Hani sen az önce kimseyi öldürmemiştin. Nasıl değişti fikrin?” dedim ve yumruğunu çenesine geçirdim.

“Barış kameralar var, sen ne yapıyorsun?” Azra’nın yüksek sesi kulaklarımı rahatsız etse de umursamayıp güldüm. “Amirim halleder o işi.”

Daha yeni yeni ısınıyordum ki kapıdan Burak geçti. “Başkomiserim Dilek Hanım’dan hiçbir şey çıkmadı.” Bunu duyunca, ellerimi adamın üzerinden çekip, derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. Sonra hışım la kalktığımda sandalyeye tekrar oturup Kadir’e, “Neden öldürdün?” diye bağırdım.

Kadir sessiz kalıp, önüne bakmaya devam edince histerik bir kahkaha attım ve elimi sertçe masaya vurdum. “Bana cevap ver lan!”

Başını yerden kaldırıp konuşmaya başladı. “İş kurmak için benden ödünç para almıştı. Ben de arkadaşım olmasına güvenip vermiştim. Aradan birkaç yıl geçti ama paramı geri vermedi. İsteyince de sizin bahsettiğiniz o kavgayı çıkarttı. Ben sadece paramı almak istemişim.”

Sustuğunda dilimi dişlerimin arasında dolaştırdım. “Bunca yıllık arkadaşını vahşice öldürmenin sebebi bu muydu?” dedikten sonra suratıma yerleşen tikslenme ve acıma duygusuyla elimle dağılmış saçımı geri ittim. “O gece olaylar nasıl gelişti?”

Elini az evvel yumruk attığım çenesine kuvvetle bastırırken dudaklarından küçük bir inilti firar etti. Ardından gözlerini bıkkınlık ile kapatıp başını öne eğdi. “O gece amacım aksi bir durum çıkarırsa onu öldürmekti. Sadece paramı alıp gitmek, bana yaptığına eyvallah demekti. Onun bir bedel ödemesi gerekiyordu.” dedikten sonra sert bakışlarıyla beni süzdü. Gözlerindeki öfkeyi net görebiliyordum. Fakat her ne kadar bu gözler öfkeyle bürünse de ufak bir noktada gizlenmiş pişmanlık duygusu onun içini yiyip bitiriyordu. Bunu, ara sıra kısılan ve güçsüzleşen sesinden daha iyi anlıyordum.

Yan tarafıma baktığımda Azra’nın kapıda dikilen Burak’a kapıyı kapatmasını işaret ettiğini gördüm. Burak denileni yaptıktan sonra sırtını duvara yaslayıp sorguyu ilgi ve merakla izlemeye devam etti. Gözlerimi Burak’tan ayırıp tekrar önüme döndüm.

“Evin önüne geldiğimde ön kapıya gittim. Ahmet’in bir huyu vardı, çok fazla güvenir bu yüzden de evinin kapısını pek fazla kilitlemezdi. Bunun sayesinde kolaylıkla eve girdim. Salona girdiğimde hemen karşımda belirdi, tartıştık yine. Eğer o elindeki demirle bana saldırmaya çalışmasaydı onu bu hâle getirmezdim. Demiri elinden alıp ona sapladığımda korkunç bir iniltiyle yere yığıldı. Fakat ilk duyduğumda beni korkutan bu inilti daha sonrasında kulaklarıma hoş bir melodi gibi gelmeye başladı. Demiri defalarca sapladım ona, bu da yetmeyince, koşarak bahçeden büyük bir taş aldım ve kafasına hunharca vurdum.”

SUÇ MAHALLİ

Cinayeti anlatırken kullandığı soğukkanlı ifade bana dünyada işlenmiş ilk cinayeti ve ilk katili anımsattı: Kardeş cinayeti ve Kabil...

Zamanında bu kardeşlik duygusu maktul ve Kadir arasında da kuvvetli bir bağ idi. Fakat sonra kalbe yerleşen berbat bir karartı, Kadir'in, Kabil'in görevini üstlenip kardeşim dediği adamı öldürmesini sağlamıştı. Bu günah Kabil'in defterine o gece bir daha yazıldı.

Derin bir soluk ciğerlerimi şişirirken karşımdaki adama baktıkça hissettiğim tikslenme, duygumu harladı. "Sonra ne yaptın?" diye sorduğumda bana bakmayıp duvarları seyretti. "Onu öldürdükten sonra aklımı yitirmiş gibiydim. Korkudan demiri ve o taşı alıp kaçtım."

Parmaklarımı ağrımaya başlayan gözlerimin üstüne bastırıp, "Suç aletleri nerede?" diye sordum.

"Evimde, bahçedeki su kuyusunun içinde." Sesi artık ölmek üzere olan bir adamın vazgeçmiş hâline benziyordu.

Kadir sustuktan sonra sorgudan çıktım. Burak ve Azra da benim peşimden çıktı. Oyalanmadan Burak'a dönüp elimi şakaklarıma bastırdım. "Cinayet silahı nerdeyse çıkartın Burak!" dedim ve onu gönderdim.

Burak'ın gidişinin ardından Azra'yı alıp boş olduğunu bildiğim bir sorgu odasının izleme bölümüne geçtim. Ne yaptığımı anlamayıp beni dikkatle izleyen Azra'ya döndüm. Gözleri irice açılmış dikkatle izliyordu gözlerimi. Bu hâli kalbimi deli gibi çarptırırken, "İyi misin?" diye sordu o tatlı sesiyle. Sakalımı düzeltip belini kavradığımda, "İyiyim." dedim ve aramızdaki kısa mesafeyi onu öperek kapattım.

Hemen benden ayrılıp gayriihtiyari etrafa baktı ve bana küçük, etkisi olmayan bir tokat attı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi sinirle.

“İyi olmaya çalışıyorum karıcığım.” dediğimde lakayt tavrımdan hoşlanmadığını belirten homurtular çıkardı. Bu hâline tebesüm edip onu kollarımla sıkıca sardım. O hâlâ huysuz bir afacan gibi söylenmeye devam ederken, “Sen benim karımsın tatlım, istediğimi yaparım.” dedim. Bu sefer utançtan kızarmış olan burnunu öptüm. Ona her dokunuşumda yanaklarının kızarması ya da kalbinin deli gibi çarpması, aklımı yitirmeme neden olacak diye ödüm kopuyordu. Toprak gözleri uzun ve kavisli kirpiklerinin altında biraz utanç ve biraz da öfkeyle bana bakarken benim de tıpkı onun gibi kalbim, göğüs kafesimi parçalamak istiyordu.

“Hayır yapamazsın!” dedi benimle inatlaşarak.

“Nedenmiş o? Evlendik, hatta senin isteğinle artık helalsin bana.” dedim ve kendime daha çok çektim. Sanki ona dokunmasam ölecektim.

Şükür ki kader bizi birbirimize mühürlemişti.

BESİNCİ BÖLÜM

ŞÜPHE TOHUMU

Gözlerimi araladığımda bu karanlık odanın içinde hâlâ yalnız yattığımın farkında değildim. Büyük bir olasılıkla ellerimin ve ayaklarımın da bağlı olduğunu bilmiyordum. Kendimde değildim. Fakat aynı zamanda her şeyin farkındaydım. Hissettiklerimin ve bedenimdeki sızıların bilincindeydim. Çığlık atmak istiyordum ama bilmediğim bir güç, bana engel oluyordu.

İyiden iyiye sinirimi bozan bir ses beni yavaş yavaş ayıltıyordu. Geçen her saniye bedenimdeki acıları daha da çok hissetmeye başlıyordum ve bu canımı oldukça yakıyordu. Damarlarımdaki kanın yoğunlaştığını ve akmakta zorlandıklarını hissediyordum. Ölüm sanki çok yakınımda, bana ninni söylüyordu.

Bu zifiri karanlığın içinde görebildiğim tek şey koca bir kartıdan ibaretti. Hareket eden, çırpınan ve inleyen koca bir kartı...

Tam olarak kendime geldiğimde, duvarları sıvasız ve sadece küçük bir penceresi olan izbe bir yerde olduğumu anlamıştım. Fakat bu pencere bulunduğu yeri aydınlatmakta bile aciz kalıyordu. Aldığım her nefeste etkisini artıran berbat bir koku, midemi kâfi derecede bulandırdığında kusmak en cazip seçenektir

fakat kusmaya bile mecalim yoktu. Neyin kokusuydu bu kadar dayanılmaz olan?

Kalkmaya çalıştığımda ellerim ve ayaklarımın bağlı olduğunun bilincine tekrar vardım. Bir hasta sedyesinde yatıyordum. Bir akıl hastanesinde olmayı yeğlerdim ama burası öyle bir yer gibi durmuyordu.

Bedenim beni esir alan korku ile şiddetle titrerken ağlamak istedim. Yalnız ve karanlıkta olmaktan korkuyordum. Barış'a ihtiyacım vardı. Onun varlığını yanımda hissetmek ve güvende olmak istiyordum.

Zar zor dudaklarımı aralayarak güçsüz çıkan sesimle, "Barış!" diyebildim. Şu an ismini sayıkladığım bu adama o kadar ihtiyaç duyuyordum ki... Onu görebilmek umuduyla kafamı tekrar o karartıya çevirdiğimde karanlığın içinden boğuk bir ses bana cevap vermeye çalışıyordu. Ses o kadar ürkütücü çıkıyordu ki bir an için korku tüm damarlarımı tıkadı. Biraz sonra yine o ses, "Azra buradayım." diye inlediğinde dudaklarımdan koca bir hıçkırık firar etti.

Karanlığın içinden zar zor seçtiğim bu adam benim sevdiğim adamdı ve buğulu gözlerimle seçebildiğim kadar, ellerinden kalan bir iple tavanda bulunan demir bir çıkıntıya bağlanmıştı.

"Korkma buradayım, yanında." diye sayıkladığında bilincinin nasıl bir durumda olduğunu merak ediyordum.

Tam bu sırada kapı gıcırdayarak yavaşça açıldı ve cılız ışık huzmeleri odayı kısmen aydınlattı. Küçük bir oyuncak bebekle içeri giren adam, elindeki fenerle sanki görmemi istiyormuş gibi ışığı tüm duvarlara yavaş yavaş yansıtıyordu.

Duvarlar kan ve bir sürü kadın resimleriyle doluydu. Tüm bu ceset fotoğrafları sanırım bu odada çekilmişti ve her ne olduysa bu odada olmuştu. Dikkatimi çeken bir fotoğrafta, boğularak öldürüldüğünü tahmin ettiğim ceset bir sandalyeye oturtulmuştu; önündeki masada ise oyuncak bir çay seti ve karşı sandalyede ise şu an içeriye giren adam ve elinde tuttuğu o oyuncak bebek vardı.

SUÇ MAHALLİ

Gözlerim gördüklerimi kabullenmediğinde midem kasılıyor, bedenim bir buzdolabında saatlerce beklemiş gibi buz kesiyordu. Bu korkunç fotoğrafı hafızamdan silmek istesem de başaramıyordum.

Duvarlarda gezinen fenerin ışığı en son Barış'ı bulduğunda boğazıma bir yumru oturdu. Bakmaya bile kıyamadığım adamın şimdi her yeri kanlar içindeydi. Kıyafetleri yer yer yırtılmış, açıkta kalan yerleri morarmıştı.

Barış'ı o hâlde görünce acı bir hıçkırık koptu boğazımdan.

El fenerinin parlak ışığı beni bulduğunda Barış'ın, “Ona sakın dokunma!” diye haykırışlarını duyuyordum. Adam bu bağırışlardan oldukça zevk aldığını belli ederek omzunun üstünden ona baktı ve sonra tiksiniç kahkahalar atarak dibimde durdu.

“Ona dokunursam ne yapabilirsin ki, elinden ne gelir?” dedi alaycı sesiyle. “Sen öylece çaresiz bizi izlerken ben ona acı çektiysem, kanını akıtsam ne yapabilirsin. Hiçbir şey!” Adamın dramatik bir sesi vardı. Sanki bir tiyatro oyununu canlandırıyor gibi abartılı hareketlerle konuşuyordu. Adamın yüzü görünmüyordu. Ya da gözlerim benim göremeyeceğim kadar kötü durumdaydı.

“Bırak onu lan şerefsiz!” diye kükredi Barış tüm acılarına rağmen. Her saniye öfkeden daha da deliye dönüyor ve daha çok hırpalanıyordu. Adam, yavaşça elini yüzümde gezdirmeye başladığında kurtulmaya çalıştım ama olmadı. Yine aynı koku sarıp sarmaladı burnumu. Eli de tıpkı bu izbe yeri kasıp kavuran berbat kokuya sahipti.

“Dokunma dedim lan sana!”

“Güzel,” dedi sırtarak. “Senin çaresizliğini görmek oldukça hoşuma gitmeye başladı.”

“Bırak dokunma bana!” diye bağırdım ama sesimi belki ben bile duymadım.

Duvarın dibindeki sandalyeyi alarak, Barış'ın karşısına geçip feneri ona tuttu. Yüzündeki çaresizliği görebiliyordum ve bu be-

nim canımı yakıyordu. Bedenindeki yaraları net bir şekilde görmek, kalbime keskin bir hançeri sokup çıkarıyormuşçasına acı veriyordu.

“Şimdi siz neden burada olduğunuzu merak ediyorsunuzdur. Aslında bir sebebi yok, bu benim bir zevkim diyelim.” Adam feneri duvardaki fotoğraflara çevirdiğinde keyifle güldü. “Bak şu duvarda gördüğün tüm kadınlar bu sedyede yattı. Onlarla çok hoş zamanlar geçirdim, harika oyunlar oynadık. Ama kimse oyunun sonunu göremedi. Şimdi, aynı oyunu senin karınla oynamak istiyorum ne dersin?”

Gördüğüm kâbus beni uykudan uyanmaya zorlamış ve yataktan hızla kalkmamı sağlamıştı. Derin soluklar ciğerlerimi zorlarken terli ellerimle yüzümü iyice ovaladım. Tüm bedenim ter içindeydi. Kıyafetlerim sıırsıklam olmuştu ve odanın serinliği irkil-meme neden oldu. Başımı kaldırıp, gözlerimi tavana dikerken, “Allah’a şükür sadece bir kâbustu.” diye mırıldandım. Neredeyse gerçek gibiydi.

Bedenimdeki bağların acısını hissediyordum sanki hâlâ.

Komodinin yanındaki su dolu bardağa uzandığım sırada kapının açılma sesi ile birlikte temkinli hareketlerle içeriye giren Barış’a baktım. Kapıya yaslandığında kaşlarını çatıp, elini çenesine koyarken, “İyi misin güzelim?” diye sordu. Benim için telaşlandığına göre uykumda bağırmış olmalıydım.

“İyiyim.” dedim kısa bir cevapla. Uzandığım su bardağını titreyen ellerimde zapt etmeye çabalarken kuruyan dudaklarımı ıslatacak kadar su içtim. Daha fazlasını istiyordum ama elimde bardağı tutacak kadar güç kalmamıştı. Bardağı komodine tekrar koyduğumda Barış kapıya yaslanmaktan vazgeçip yanıma oturdu ve omuzlarımı tutup gözlerine bakmamı sağladı.

“Sen iyi değilsin.” dedikten sonra yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. Konuşmak yerine uzunca gözlerime bakmayı tercih etti. Eğer telepati olarak benimle konuşmaya çalışıyorsa onu kesinlikle duymuyordum.

“Ne oldu, niye öyle bakıyorsun?” dedim gözlerimi ondan ayırıp, ellerime çevirirken. Sorum üzerine dudaklarına bir gülümseme yerleşti ve beni kendine çekti. Keyifli gülüşü kulaklarıma iliştiğinde, göğsü hafifçe inip kalkıyordu. “Güzele bakmak sevap dediler ben de uslu uslu bakayım dedim.” Bakışları tekrar beni bulduğunda, son zamanlarda az rastladığım bu neşeli tarafına gayriihtiyari gülümsedim.

Ardından ukala bir tavır takınarak sözlerini, “Bir kere o, güzele bakmak değil güzel bakmak sevap.” diye düzelttim. Sonra yüzüm asıldı. Aklıma az evvel gördüğüm ve yataktan sıçrayarak kalkmaya sebep olan kâbus geldi. Ona sıkıca sarıldım hem de çok sıkı. “Beni sakın bırakma olur mu?” dedim ardından bir fısıltı ile.

“Kâbus mu gördün?”

“Evet.” dedim.

Beni kendinden uzaklaştırdıktan sonra çenemi tutup yüzümü biraz kaldırdı ve kaşlarını çatı. “Bir doktora gitmek ister misin hayatım?”

“Gerek yok Barış,” dedim onu geçiştirmeye çabalarken. Çenemdeki elinden kurtulup yüzümü başka bir yere çevirdim. “Bence bu normal.” diye fısıldadım.

Normal olmadığının ben de farkındaydım ama zihnim bu kabullenışı her defasında geri çeviriyordu. “Ne de olsa polisiz, o kadar ceset görüyoruz.”

Barış gözlerini devirip, tuttuğu nefesini sertçe bıraktığında iç çektim. Bu huylarıma tahammül edemediğini biliyordum ama elimden bir şey gelmiyor, bu kâbusları kabullenmek istemiyordum. Onları yok saymak bana daha kolay geliyor. Onlarla baş etme düşüncesi bile beni yorarken yok saymak çok kolaydı.

Bu kâbus konusu beni rahatsız etmeye başladığında konuyu değiştirmek için, “Ailelerimiz ne zaman gelecek?” diye sormak istedim. Çatık kaşları düz bir hâl alırken nefesini seslice bıraktı.

“Bilmem.” dedi yalnızca. Dudakları muzır bir sırıtışa meylederken dizlerine vurdum. Kaşlarımı çatıp vurmaya devam ederken, “Barış kısa bir süre sonra evleneceğiz ve sen ailemizin ne zaman geleceğini bilmiyor musun?” diye sordum tüm öfkemle.

Dudaklarına yerleşen sırıtış, koca bir kahkahaya evirildiğinde karnını çimdikledim. “Sen aileni neden arayıp sormuyorsun hayatım?”

Sorulan ani soru karşısında ona vurmaktan vazgeçip bakışlarımı duvarda gezdirdim. Pekâlâ, onları buraya çağırmak için Barış aradığında çok öfkelenmişim. O haberi evlatları olarak benim söylemem gerekiyordu. Ama iş işten geçmişti ve ben ne zaman geleceklerini sormak için aramaya çekiniyordum.

Gözlerim hâlâ odanın duvarlarında gezinirken, “Çekiniyorum, telefonda onların sert bir tepkisiyle karşılaşmaktan korkuyorum.” dedim

“Gelirler bir iki güne.” dediğinde gözlerimi ona çevirdim. Bakışlarına kurulan muzır ifade yavaş yavaş siliniyordu. Ellerimi tuttuğunda, “Azra?” dedi bir şey söylemek ister gibi.

“Efendim?”

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu elimi daha sıkı tutarken.

“İyiyim Barış, neyse hadi git uyu sen.” dedim ve ellerimi kurtarıp onu ittirdim. Boşluğuna denk gelmiş olmalı ki belli belirsiz ittirişim az daha yataktan düşmesine sebep olacaktı. Kendini son anda kurtarıp, biraz daha yatağın ortalarına gelip yüzünü yüzüme yaklaştırdığında, “İstersen yanında yatabilirim, korkmaman için.” dedi ve ellerini belime yerleştirdi.

Ellerimi, belimdeki ellerinin üzerine koyarken, “Barış, hâlâ resmî olarak karın değilim, gider misin?” diye üsteledim. Kaşlarını hayretle kaldırıp ellerini üzerimden çekti ve bana sırtını dönüp yataktan kalktı.

SUÇ MAHALLİ

Arkasından onun bu çocuksu hâlini şaşkınlıkla izlerken, “Küstün mü?” diye sordum. O an boğazıma tırmanan huysuz kahkahayı bastırmaya çalışıyordum.

Sorumun altındaki imayı anladığında, “Hiç küser miyim canım!” diye söylendi ve odadan çıkarak kapıyı kapattı.

“Sen hâlâ çocuk musun acaba?”

Güneş kendini henüz belli etmeye başladığında, gözlerimi açma gereği duymadan yataktan kalktım. Hızlı adımlarla lavaboya gidip rutin işlerimi hallettim ve oyalanmadan odaya geri döndüğümde yatağın bir köşesine oturup Barış’ı seyrettim. Yatağın karşısında duran makyaj masasının koltuğunu yatağa çevirmiş ve orada uyuyakalmıştı. Gece tekrar kâbuslarla uyanınca benim yanımda kalmaya karar vermişti.

“Yazık, makyaj masasının koltuğuna kıvrılıp yatmış.” diye mırıldanırken, yataktan kalkıp, dizlerimin üzerinde onun yanına gidip sakallarıyla oynamaya başladım. Kısa sakalları ellerime batıyordu ama bu nedensizce hoşuma gidiyordu. Parmaklarımı uyuşuk bir ritimde yüzünde dolaştırmaya devam ederken kendi kendime gülümsedim. Hâlâ uyurken elmacık kemiğinin üzerine belli belirsiz ufak bir öpücük kondurdum. “Barış hadi uyan.” Sesimi işittiğinde dudaklarını büzdü, kapalı olan gözlerini daha da sıkıp başını diğer tarafa çevirdi. Huzursuz mırıltılar çıkarırken, yanağında duran elimi alıp karnının üzerine bıraktı. Anlaşılan kalkmak istemiyordu. “Barış kalkar mısın?”

“Hayır.” Cevabı kısa, net ve sinir bozucuydu.

Yanaklarımı şişirip huysuz bakışlarımı yüzünden ayırdım. “Tamam o hâlde, ben de tek başıma kahvaltı ederim.”

Dizlerimin üstünden kalkıp, arkamı döndüğüm sırada bana seslenince omzumun üstünden ilgisizce ona baktım. Gözlerini biraz aralamış pencereden gözüne uzanan güneşin ışığını eliyle kesmişti.

“Yanımda kalamaz mısın?”

Bedenimi tamamen ona çevirdiğimde, yelkenleri hemen suya indirmeme içimden kızsam da memnuniyetimi belli edercesine gülümsedim. “Kalırım.”

Elini uzatıp, “Gel o zaman.” dedi.

Yüzüme yerleştirdiğim sırtışıla yanına gidip elini tuttum ve yere oturdum. Tuttuğu elimi yüzüne götürüp yanağına koydu ve uyku sersemi gözleri ile bana baktı. Yüzü o kadar muhteşem bir hâl almıştı ki... Kaşları havada, saçları dağınık, gözleri irice açılmıştı. Sanki bir çocuk masumluluğu yüzünün tüm ayrıntılarına sığınmıştı.

“Seni seviyorum.” dediğinde başını kaldırıp bana uzandı ve burnumun üzerine kibar bir buse armağan edip çekildi.

“Bende.” dedim işaret parmağımı burnumun üzerine bastırıırken.

Bu hâlime keyifle güldü. Ben de ellerimi yanaklarına koyduğumda çenesine onun bana hediye ettiğinden daha güzel bir öpücük bıraktım.

“Sen muhteşem bir kadınsın hayatım.” Alnıma bir öpücük bırakıp koltuktan kalktıktan sonra dolabın önünde duran siyah çantasından ince bir kazak çıkarıp giydi. Ardından aynanın karşısında elleriyle saçlarını taradı ve aynanın önünde duran siyah, küçük şişeli parfümü alıp bir iki kez sıktı.

“Nereye gideceksin?” diye sordum yatağa otururken. Dizlerimi kendime çekip, kollarımı bacaklarıma dolarken iç çektim.

Omzunun üzerinden bana baktığında parfüm şişesini bırakıp yanıma geldi. “İşlerim var.” dedi ve yanağımı öptü. Yanımdan tekrar uzaklaştığında çekmecedeki silahı alıp aynada kendine baktı. Dayanamayıp gülmeye başlayınca aynadaki gözleri yavaşça beni buldu sonra da birkaç kere ne olduğunu anlamak ister gibi havayı soludu. O da bu kokunun nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. O hâlâ havayı solumaya devam ederken, “Yanlış parfüm.” dedim ve boğazıma tırmanan kahkahayı özgür bıraktım.

SUÇ MAHALLİ

Barış dediğim şeyle havayı doldurmaktan vazgeçip kıyafetini kokladığında, “Seni kahrolası parfüm şişesi!” der gibi şişeye dik dik baktı.

“Nasıl karıştırdım ben bunu şimdi?” Yataktan kalkıp yanına gittim ve şişeleri gösterdim. Barış’ın arkasına geçip kollarımı boynuna doladığım sırada, “İkisinin de kutusu aynı olduğu için olabilir mi?” dedim.

Aynadaki görüntümüze bakıp ellerimi ellerine kenetlerken, omzunun üzerini koklayıp, “Barış Hanım, parfümünüzü nereden aldınız acaba?” diye sordum alaylı bir sesle. Aynaya tekrar baktığımda bakışları anlamsız bir hâl aldı. Sonrasında, “Hanım?” dedi kaşlarını çatarak.

“Ah, pardon karıştırdım sanırım, siz erkektiniz öyle değil mi?” dedim lakayt tavrım varlığını sürdürürken. Ardından dolabın önünde duran siyah çantaya yöneldim.

Barış’ın buraya yeni getirdiği koyu yeşil tişörtünü ve siyah ceketini çıkarıp ona verdim. “Bunları giy.” dedim sonra.

Garip bir bakışla bana dönüp, eline verdiğim kıyafetleri yatağın üzerine bırakırken, “Sen bana emir mi verdin?” diye sordu.

“Ah, hayır ben emir vermem.” dedim. Tam arkamı dönüp gidecektim ki Barış bileğimden tutup kendine çekti ve üzerime yürümeye başladı. “Demek emir vermezsin.” Sesi fazlasıyla tehditkârdı. Bu biraz ürkmeme sebep olsa da pek ciddiye almadım. “E... Evet ben emir vermem.” dedim ve dolaba yaslanan sırtımla artık kaçacak bir yerimin olmadığını anladım. Allah’ım çok yakındık, sıcak nefesi yüzüme çarpıyor ve alnımdaki birkaç tel saç havalandırıyor. Ruhum, daha önce hiç tatmadığı bir duyguyu şimdi doruklarında yaşıyordu. Kalbim sanki yerinden çıkacaktı. Boyum onun boyundan kısa olduğundan gözlerine bakmak için kafamı kaldırırken burnum âdemelmasına değdi. Bu hareketimle birlikte Barış seslice yutkunup gözlerini gözlerime kilitledi.

“Sen hâlâ kadın parfümü kokarken dediklerini pek ciddiye alamıyorum.” dedim keyifle.

Fakat o dediklerimi konu dışı bulup umursamadı ve gözlerime aynı tehditkâr ifade ile bakmaya devam etti. “Ne yaparsın peki?” diye sordu nefes alırken.

“Sadece söylerim, yapmak sana kalmış.” Ellerimi iki yana açıp omuzlarımı kaldırdım. Beni bırakmasını ve aynı zamanda hiç bırakmamasını umuyordum. Ellerini belimde kilitleyip yavaşça kulağıma eğildi. “Ama ben emir veririm.” diye fısıldadı ve kulağımdan uzaklaşıp tekrar gözlerime baktı. “Şimdi sana ufak bir emir vermek istiyorum, şüpheci dedektifim.” Kadife sesi ilahi bir güzelliğe sahipti ve büyülenmişim.

“Neymiş o?” dedim gözlerimi ondan ayırmadan.

Hafif bir gülümseme belirdi dudaklarında.

“Öp beni!”

Normal şartlarda bizim bu saatte emniyet merkezinde yeni olaylarla ilgilenmemiz gerekiyordu ama izinli olduğumuz için evdeydik. Daha doğrusu evdeydim. Barış dışarı çıkmış ve benim kendisini asla takip etmememi istemişti. Benden neden böyle bir şey istediğini anlamamıştım. Çünkü ben onu hiç takip etmezdim. Doğrusu bunu özellikle belirtmesi çok garip gelmişti.

Belki de bir saattir aynı şekilde televizyon seyrettiğim için beynim uyuşmuştur, diye düşündüm. Beynim ve bedenim bu kadar fazla oturmaya ve gerekli gereksiz televizyon izlemeye kesinlikle alışık değildi. İyiden iyiye artan sıkılmışlık hissi sebebiyle kendime bir şeyler hazırlamak için mutfığa gittim.

Buzdolabını açıp içinde ne olduğuna baktım. Dolabımda ne ararsam vardı ve benim bundan haberim yoktu. İki tane kutusu açılmamış küçük boy pastalardan birini alıp tezgâhın üstüne bıraktım. Sonra vişne suyunu alıp bardağıma koydum. Pastamı kestim ve tabağa koydum. Tam mutfaktan çıkarken gözüme masadaki küçük çikolatalar takıldı, onları da cebime atıp salona geri geldim.

SUÇ MAHALLİ

Barış gittiğinden beri bayağı zaman geçmiş ama beni hâlâ aramamıştı. Kötü düşünceler beynimi çoktan kemirmeye başlamıştı. Pastamdan bir çatal alıp meyve suyumu yudumlarken derin bir iç çektim. Televizyondaki film ilgimi çekmezken Barış'ı aramaya karar verdim.

Acaba başına bir şey mi gelmişti?

Kaza yapmış olabilir, yolda yürürken balkonların birinden bir sardunya saksısı kafasına düşmüş olabilir ya da hiçbir şey olmamış olabilirdi. Ben genelde paranoyak bir insan olmuştumdur ve şimdi de bu sebeple ruhuma huzur vermiyor olabilirdim. Bu yüzden hemen kötü düşüncelerimden vazgeçtim.

Pastam ve meyve suyumu bu düşünceler içinde bitirip cebime attığım çikolatamı yemeye koyuldum. Fakat içim içimi yiyor beni sakin kalmaktan alıkoyuyordu. Onu aramaya bu kez kesin olarak karar vermiştim. Yanımda duran telefonu alıp rehbera girdim, tam bu sırada telefonum çalmaya başladı. Arayan kişi numarasını gizlemişti. Endişe ve korkuyla telefonu açıp kulağıma götürdüm. “Alo?”

“...”

“Alo!” dedim tekrar.

Telefonda yükselen genç bir erkek sesi kulağıma ulaştığında damarlarımdaki kanın donduğunu hissettim. “Kocan şu an da meydandaki kafede, bir kızla oturmuş kahve içiyor. Yerinde olsam gider vururdum onu.”

Sanki beynimin içinde şimşekler çaktı ve yıldırımlar bir yangına sebep oldu. Duyduklarımı manalı bir zemine oturtmam uzun sürmüş, anladığımda ise içimden sadece gülmek gelmişti. Bunları söyleyen biri büyük ihtimalle Barış'ı hiç tanımamış biriydi. Çünkü Barış öyle bir insan değildi. Biri bizimle oyun oynuyor olmalıydı.

“Sen kimsin, bunu nereden biliyorsun?” dedim sinir ve öfke bedenimi yavaş yavaş ele geçirirken.

Ellerimi saçlarımın arasına daldırıp sertçe çekiştirirken ekledim. “Barış böyle bir şeyi asla yapmaz!”

“Ben sadece seni uyarmak istedim, ayakta uyuyor olmana üzülüyorum.” dedi ve telefonu kapattı. Bu da neydi şimdi?

Barış asla böyle bir şey yapmazdı. Bundan adım gibi eminim. Ama içimde bir yerlerde saklanıp doğacağı anı bekleyen şüphe tohumu çoktan filizlenmiş ve hızla büyümeye başlamıştı. “Barış ne olur böyle bir şey yapmış olma.” dedim ve hangi ara yanağıma akmaya başlamış anlamadığım gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim.

Telefonu koltuğa fırlatıp hızla yerimden kalktım. Bacağımy önümdeki sehpa çarptığımda sehpa ve üstündekiler yere düşüp kırılmıştı ama ben bunları umursamadan hızla odaya gittim ve dolaptan siyah kumaş pantolonumu, uzun gömleğimi ve gri renk şalımy çıkarıp gelişigüzel hazırladım.

Çekmecedan silahımı alıp hızlı hareketlerle evden çıktım. Evin önünde duran arabamın kapısını açıp, aceleyle bindiğimde, silahımı yan koltuğa fırlatıp, ellerimle yüzümü kapatıp başımı direksiyona dayadım. Pekâlâ, biraz düşünmeli ve doğru kararlar almalıydım.

Ben bir polisim, güçlü bir kadınımy.

Böyle ağlamamam, doğru düzgün düşünmem gerekiyordu. Göz pınarlarımı bana ihanet edip ıslatmıştı yanaklarımı yine. Başımı direksiyondan kaldırıp gözyaşlarımı sildim.

“İnşallah öyle bir şey yapmamışsındır Barış.”

ALTINCI BÖLÜM

YALANLAR

Her ne olursa olsun Barış'a güvenmek istiyordum. O beni seviyordu, bunu yapmazdı. Öğrendiği onca şeyi hiçe saymazdı, buna neredeyse adım gibi emindim. Fakat az evvel gelen telefon, bana tüm bildiğim doğruları sorgulatıyordu. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu kestiremiyordum. Ama öyle bir şey yaptıysa ona hak ettiği cezayı da vermekten geri durmayacaktım.

Yanımda duran silahla daha önce birçok suçluyu vurmuştum hatta bazıları ölmüştü. Şimdi bu silahı Barış'a karşı kullanma fikri bile bana çok zor geliyordu. Hatta imkânsız...

Yapamazdım. Ben asla ona kıyamazdım, o bana kıymış olsa bile...

Bu adam beni çok zor durumda bırakıyordu.

Yine beni kendine hapsediyordu. Ona zarar verme düşüncesi aklıma iliştigi ilk an silinip yok olmuştu. Ne kalbim ne de beynim ona zarar vermeme izin vermiyordu. Gidip emin olacaktım. Kendimi toplayıp derin bir nefes aldım ve arabayı çalıştırmaya hazırlandım. Fakat duyduğum ahenksiz cılız sesler üzerine durdum. Yanılmadıysam bu bir kedi sesiydi.

Sessiz arabada kulaklarımı açıp biraz daha dikkatle bekledim ve duyduğum seslerin varlığından emin olduktan sonra arabadan indim ve arabanın altına eğildim.

“Allah’tan durmuşum,” dedim derin bir oh çekerken. “Yoksa bu kedileri ezecektim.”

Arka tekerleğin önünde üç tane yeni doğmuş kedi yavrusu vardı ve annelerine muhtaç bir hâlde bağıyor ve ağlıyorlardı. Arabamı uzun zamandır kullanmıyordum ve kedilerin burayı mesken edinmesi olası bir ihtimaldi. Onları dikkatlice alıp oradan çıkardım. Bu kedileri burada bırakamazdım. Eğer anneleri gelmeden sokak köpekleri onları bulursa bu yavrular açısından pek iyi olmazdı, o yüzden kedileri çok seven tatlı komşum Hacer teyzenin kapısını çaldım.

Bu sırada ağladığımın belli olmaması için gözyaşımın yanağımda bıraktığı ıslak emareleri yok etmeye çalışıyordum. Çok geçmeden kapı açıldı. “Azra kızım ne oldu?” diye sordu kapı açılır açılmaz. Yüzümü dikkatle incelerken endişeli görünüyordu.

Hacer teyze tesettürlü, eşine ve dinine çok bağlı sevecen bir teyzeydi. Ailemi bırakıp bu şehre ilk geldiğimde bana çok destekleri olmuştu. İlk aylarda neredeyse her gün evime gelip yemek yapmıştı benim için. “Zaten geç geliyorsun eve yavrucuğum bir de yemek yapmaya uğraşma.” derdi hep. Bir anne gibi ehemmiyet vermiş, ilgilenmişti benimle.

Ellerimin arasında hâlâ ağlamaya devam eden yavruları gösterip zoraki bir tebessüm ettim. Gözleri solgun yüzümden ayrılıp, yavrulara uzandığında yüzündeki endişe tatlı bir şefkate dönmüştü. “Hacer teyze, bu yavruları annesi bırakıp gitmiş sanırım, arabamın altında buldum. Bir süre sen bakabilir misin?” diye sordum.

Hacer teyze elimdeki minik yavruları alıp içeri bıraktı ve çok geçmeden geri geldi. Ellerimi sıkıp yüzüme baktı. Bir anne şefkati ile yüzümün tüm detaylarını aheste aheste izleyerek ellerimde olan eli yanağımı bulurken, “Ben onlara tabii ki bakarım da sana kim bakacak güzel kızım?” dedi.

SUÇ MAHALLİ

Dediklerine karşın kendimi, yüzüme sahte bir mutluluk ifadesi yerleştirmeye zorladım.

“Neden ki Hacer teyzem?” dedim sesimdeki kırıklığı saklamaya çalışarak. Güçlü olmaya çabalıyordum ama bu işe yarıyor muydu, emin değilim.

“Niye ağladın kızım, kim üzdü seni?” diye sordu. Yanaklarımı okşarken bir anne gibiydi hâlâ. Bu yumuşak hareketleri kalbimi titretirken gözlerimden bir yaş daha düştü usulca. Yanaklarıma ıslak izler bırakarak ilerleyen damla, çenemden isteksizce düşerken; apartmanın girişine hâkim olan soğuk rüzgâr, yüzümdeki ıslaklığı bir hançerin azabı ile süsleyip canımı yaktı.

“Yok bir şey Hacer teyze.” dedim hançere evirilip tenimi kesen yaşların ıslak emarelerini elimin tersiyle silerken. Ardından ciğerlerimi soğuk havanın keskinliğiyle doldurup omuzlarımı dikleştirdim.

Söylediklerime inanmayan ifadesi varlığını hâlâ tüm heybe-tiyle sürdürürken, gözlerimi sıkıca kapatıp başımı umarsızca iki yana salladım. Onu tam anlamıyla iyi olduğuma ikna etmek zor olacaktı.

“Var bir şey, belli.” Kaşlarını çatarken başörtümün üzerinden başımı okşadı. Yaşlı elleri titrek hamlelerle omuzlarıma indiğinde iç çekti. “Yoksa, o Barış olacak polis mi bir şey yaptı?”

Barış’ın ismini duyduğumda içimi kaplayan tereddüt ve öfke bedenimin titremesine sebep olmuştu. Fakat bu öfkeyi çabuk kontrol etmeyi başarmıştım. İçimdeki yangını söndürüp küllerini özenle ezdim. “Gerçekten bir şey yok Hacer teyzem.” dedim ama inanmadığı belliydi.

Bana sıkıca sarıldı ve yanaklarımı öptü. Sırtımı sıvazlarken derin soluklar alıyordu. Derdimi ona anlatmıyor oluşum da canını biraz sıkıyordu fakat bunu bana hissettirmek istemiyordu. Benden ayrıldığında, “Belli ki senin işin var,” dedi elleriyle omuzlarımı güven verircesine tutarken. “Ben seni tutmayayım canım kızım. Geline anlatırsın artık ne olduysa.”

Hacer teyzenin elini öptükten sonra oradan ayrıldım.

Yavaş ve isteksiz adımlarla arabaya bindim. Biraz bekledikten ve ciğerlerimi derin soluklarla tatmin ettikten sonra arabayı çalıştırıp gaza yükledim.

Yol boyunca gözlerimi buğulandıran yaşlarla uğraşıp durdum. Defalarca silsem de inatçı damlalar dökülüyordu art arda. Ah Allah'ım, beni bu sancılı durumdan hayırlısıyla çekip çıkar, diye dualar ediyordum.

Sonunda o kafeye gelmiştim. Pembe boyalı bu şirin kafe, karakola gidip geldiğim her seferde samimi ve iç ısıtıcı görünse de şimdi içimde bir yerlerde büyüyen şüphe duygusunu harlıyordu. Bu duygu yavaş yavaş mantığımı da uyuşturuyor tüm hükmü kalbime devrediyordu. Tam silahımı alıp arabadan çıkıyordum ki kafenin krem renk ahşap çerçeveli cam kapısı usulca açıldı ve Barış tüm asalet ve vakarı ile kapıda belirdi. Ellerini ceketinin ceplerine yerleştirip önündeki basamaktan aşağı indi. Yönünü tekrar kafeye çevirdiğinde ise kapıdan bu sefer genç, güzel bir kadın çıktı. Altın sarısı saçlarını tepeden toplamış hafif bir makyaj yapmıştı. Barış'ın tam karşısında durduğunda, ellerini uzun paltosunun ceplerine yerleştirip Barış'ın '*buyur*' anlamında eliyle işaret ettiği tarafa yürümeye başlamıştı.

Kadın önde, Barış onun biraz gerisinde yürürlerken boğazımın ortasında yutkunmamı ve nefeslerimi engelleyen koca bir yumru vardı sanki. Nefes alamıyor, yavaş yavaş boğuluyordum. Gözyaşlarım gözlerime bir perde gibi inerken acı bir hıçkırık koptu boğazımdan.

"Bu kadın kim Barış?" diye fısıldadım dişlerimin arasından. Belki bir tıslayış, belki bir tikslenme vardı kelimelerimde. Kalbim göğüs kafesimin altında sıkışıyordu ve ellerim direksiyonu tutmaktan bile acizdi.

Biraz daha ilerleyip gözden kaybolmaya başladıklarında onları takip etmeye başladım. Aramıza yaklaşık on-on beş metre bir mesafe koyup kaplumbağa hızında ilerliyordum. Önlerinde ikiye

SUÇ MAHALLİ

ayrılan yoldan sol tarafa kalan sokağa girdiler. Eğer araç ile devam edersem beni erken fark edebilirlerdi. Biraz daha uzaklaşmalarını bekledikten sonra arabamı sokağın başına park edip silahımı aldım ve takibe devam ettim.

Beni fark etmemeleri için ağır adımlarla ilerliyordum. Öyle ki üzerine bastığım yapraktan bile en ufak bir ses çıkmıyordu. Ortamın daha da tenhalaştığı bir yere geldiklerinde ansızın durdular. Barış gayriihtiyari gözlerini çevresinde dolaştırırken beni görmesinler diye saklandım. Sırtımı duvara yaslarken derin soluklar alıyordum. Fakat bu ardı arkası kesilmeyen derin soluk alma isteği, fark edilme korkumdan kaynaklanmıyordu. İhanetin kör bıçağı sırtıma acımasızca derin yaralar açtığı anda aldığım ve almak istediğim derin soluklarımın haddi hesabı yoktu. O ikisini birbirine bakıp gülümserken gördükçe Barış'ın peşinden gelmemem için yaptığı tembihler zihnimde canlanıyor, kulaklarımı hırpalıyordu. Onun beni aldattığına inanıyordum. Ah, Allah'ım lütfen bu yaşadıklarım berbat bir kâbusun son sahneleri olsun, diye dualar edip duruyordum. Başımı duvardan biraz ileriye uzatıp onları tekrar görüş alanıma aldığımda, kadının ona giderken el salladığını ve, "Görüşmek üzere." dediğini işittim. Barış buna karşılık olarak el sallamakla yetinmişti. Arkası bana dönük olduğu için yüz ifadesini bilemiyordum.

Kadın uzun parlak saçlarını savura savura aheste adımlarla oradan ayrılırken onları izlemeye devam ettim. Saçlarını her savurduğunda kalbimi kamçılamanı aldatılma hissi beni vahşileşmeye mecbur ediyordu. Dudaklarımı ıslatıp sırtımı tekrar duvara yasladım. Birkaç saniyelik sakin kalma çabasının ardından göz ucuyla tekrar oraya baktım. Kadın yavaş yavaş gözden kaybolurken biraz daha onların tarafına döndüm. Kadının gittiğinden emin olduktan sonra saklandığım duvardan ayrılıp, istikrarlı adımlarla ilerleyip Barış'ın karşısına çıktım.

Beni gördüğünde, kaşları gayriihtiyari havalanırken gözleri irice açıldı. Ellerini ceplerinden çıkarıp huzursuzca saçlarını karıştırdı. Bir iki adım ilerleyip, nefesini seslice havaya salarken burada oluşumu sorgular gibi, “Azra?” demişti.

Dudaklarım alayla yukarı kıvrıldığında büyük bir öz güven hissi ile silahımı ona doğrulttum. Bu hareketimle yüzü korkunç bir hâl alırken temkinlice bir adım atıp bana yaklaştı. Onun konuşmasına fırsat vermeden silahı tutan elimin daha kuvvetli olmasını sağladıktan sonra gözyaşlarımın hissettirdiği güçsüzlüğü umursamadım.

“Beni neden aldattın?” diye bağırdım olağanca ses ve kuvvetimle. Bağırışımın kudreti gözyaşlarımın verdiği güçsüzlüğü gölgesinde bıraktığında, omuzlarımı dikleştirdim.

“Azra, seni aldatmadım! Neyden bahsediyorsun?”

Temkinli ve ufak adımlarla aramızdaki mesafeyi yavaş yavaş azalttığında benimle göz teması kurmaya özen gösteriyordu. Onun bana yaklaşmasına mâni olmak istesem de ne yazık ki elim kolum bağlı bir şekilde onu izlemekten başka bir şey yapamıyordum. Bana attığı her adım nefesimi düğümleyen koca bir ilmek gibi acı veriyordu. Ve ben soluğum tıklandıkça güçsüzleşiyordum.

“Beni aldatmadıysan o kadın kim o hâlde?” Silahımın kontrolünü kaybetsem de birkaç saniye içinde çabucak toparlandım. “Zihnimin bana oynadığı çirkin bir oyun mu?”

“Azra seni aldattığım falan yok! Bak o kadın...”

Sözünü kesip, onu susturduğumda adım atmaktan vazgeçip durdu. “Bana sakın yalan söyleme!” Gözyaşlarımdan etrafımı net göremiyordum. O bu sırada bu boşluğumdan yararlanıp bana doğru bir adım daha attı. “Yaklaşma,” dediğim hâlde beni dinlemeyerek devam etti. “Sana yaklaşma dedim!”

“Azra bak o kadın, çok eski bir arkadaşım. Yardıma ihtiyacı olduğu için benimle iletişime geçti.”

“Ne?” dedim ve elimdeki silahın kuvvetini biraz yitirdim. “Benimle alay mı ediyorsun?”

Çatık kaşlarımın damarlarımı bunaltması üzerine ince bir sızı şeklinde kafamın her zerresine sinsice yayılan keskin bir ağrı, kazanmak istediğim tüm kuvvetimi sömürüyordu. Boşta olan elimi alnıma bastırdığımda onun emin sesi kulaklarıma ilişti.

“Sana bu zamana kadar yalan söyledim mi Azra?” Sesinde var olan kırılmışlık hissi kalbimi acıtırken, yitip gitmek üzere olan bilincimi gözlerimi sıkıca kapatarak önlemeye çalıştım.

“Söylesene sana bu zamana kadar hiç yalan söyledim mi?”

Öfke ile harmanlanmış gür sesi kulağıma ulaşır, beynimde koca bir uğultuya sebep olduğunda kapalı olan gözlerimi açtım.

“Söylemedin.” diye fısıldadım. Harfler dudaklarımdan dökülmeğe zorlanıyor, çoğu boğazımda asılı kalıyordu. Mırıldandığım tek bir kelimeyi dahi düzgünce söyleyemiyordum.

Bakışlarım onun gözlerine uzandığında ona doğrulttuğum silahı indirdim ve tükenen gücümle birlikte avuçlarımdaki varlığını kaybeden silahın yerle buluşmasına mâni olamadım. Soğuk metal zemine düştüğünde tok bir ses çıkardı. Omuzlarımı düşürdüğüm sırada isteksiz birkaç soluk aldım, hâlsiz bakışlarım hâlâ Barış’tayken o aramızdaki mesafeyi kapatarak beni kollarının arasına aldı.

Bedenlerimizin birbirine teması, içimi tatlı bir huzurun kaplamasına vesile olmuştu. Ellerimi onun beline sıkıca sardım. Onun bana olan sevgisine inancım sonsuzdu fakat hiç beklenmedik bir vakitte gelen o telefon, boşluğumdan faydalanıp beni gafil avlayıvermişti. Barış’ın sevgisinden ufak bir an bile olsa şüphe ettiğim için şimdi kendimi suçlu hissediyordum. Kendimi bir açıklama yapmaya mecbur hissettiğimde konuşmak için gereken cesareti bekledim. Fakat Barış o cesareti benden önce bulmuştu.

“Eski bir tanıdığım, başı derde girince yardım isteyecek tek kişi olarak beni bulmuş. Yardıma ihtiyacı olan birini geri çevire-

mezdim. Bu olayın gizli kalmasını istediği için sana da haber veremezdim.” Başını aşağı eğip göğsüne yaslı olan bana baktığı sırada ilgiyle dinliyordum onu. “Eğer seni bu durumdan haberdar etseydim uslu durmazdın hayatım.”

Sustuktan sonra iç çekip başörtümün üzerine uzun bir buse bıraktı.

“Bana o telefon gelince ben de sandım ki...” diye birkaç şey zırvaladım ağzımın içinde. Kelimelerimi düzgün seçememiş olmam cümlemi bitirmeme mâni olmuştu.

Huzursuzca kıpırdandığı bir iki saniyenin ardından gözleri gözlerimi buldu. İfadesi şüphe doluydu. Kaşları yavaşça çatılırken, “Bir dakika, ne telefonuymuş bu?” diye sordu.

Sırtımda dolanan elleri yanaklarıma ulaşıp, nazik hareketlerle gözümünden firar eden yaşların eski izlerini sildiğinde ellerimi onun bel boşluğuna koydum. “Özel numara aradı, senin beni aldatıldığını söyledi.” dedim tek solukta. Şimdi o adamın söylediklerine nasıl da saf gibi inanmış olduğumu düşünüyordum. Utanç, damarlarımda kanımı kaynatıyordu.

Bakışları donuklaştığında yoğun düşünceler içinde olduğunu sezdim ve konuşarak onun düşüncelerinden ayrılmasını istemedim. Fakat o kısacık bir zaman sonra bu konunun üzerini hemen örtmek ister gibi, “Neyse, sen bırak bunları düşünmeyi.” dedi. Ardından bakışlarında yüklü olan şüpheci ifade yerini saf ilgi ve sevgiye bıraktı. “Gözlerin şişmiş.” dedi ve başparmağını usulca gözlerimin kenarlarında gezdirdi. Tenime teması nazik ve şefkatliydi, tıpkı bir mücevhere dokunur gibi hassas davranıyordu bana dokunurken.

“Ağlıyordum.”

Verdiğim kısa cevaptan sonra gözlerime armağan ettiği etkili buseler ilaç gibi gelmişti. Beni daha da ele geçiren huzurun etkisiyle dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. “Hatamın bedelini, beni büyüleyen bakışlara sahip olan gözlerin ödüyorsa ruhuma azap

SUÇ MAHALLİ

veren bu pişmanlık hissi, ölüm belirtim olmalı.” diye fısıldadı kulağıma doğru.

Sıcak nefesi kulağıma gıdıklıyordu fakat bundan rahatsız değildim. “Seni seviyorum.” dedim ve boynuna ufak, belli belirsiz bir öpücük bıraktım. Dudaklarımı boynundan ayırdım ve ellerimi aheste hareketler ile omuzlarına çıkardım. Dokunuşlarım onu etkiliyordu. Gözlerini kapatıp başına yana eğdi ve birkaç defa derin soluklar aldı. Ardından, “Beni tahrik ediyorsun karıcığım.” dedi sessizce.

Kıkırdayıp ellerimi omuzlarında dolaştırdım. “Belki de bunun için yapıyorumdur.” dedim ve kazağını izleyen gözlerimi kazaktan ayırarak gözlerinin içine baktım.

Yoğun bakışları yüzümde ilgiyle geziniyorken dudakları haylaz bir gülüşle kıvrıldı. “O hâlde, bunu başarıyorsun.” dedi ve üzerime eğilmeye başladı.

O anda duyduğumuz silah sesi üzerine irkilerek arkamıza döndük. Yaklaşık on metre uzağımızda bize silah doğrultmuş bir genç vardı. Yüzünü az çok seçebiliyordum, henüz yirmili yaşlarında olmalıydı. Korku ve bilinmezlik tüm hücrelerimi sarıp sarmalarken yanımda Barış’ın varlığı biraz olsun güvende olduğumu hissettiriyordu.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu gencin burada bulunma sebebini bilmiyordum. Barış beni kolumdan çekip hemen arkasına aldı ve ben de elimi onun beline koydum. Bu sırada genç silahını bir an olsun indirmeden kararsız adımlarla bize yaklaşıyordu. Bu yüzü sanki bir yerlerden hatırlıyor gibiydim. Yüzü aşına olduğum bir simaydı. Barış öne doğru bir adım attığı sırada genç, silahı iki eliyle kavrayarak, “Yaklaşma komiser!” diye bağırdı. Elleri ne kadar uğraşırsa uğraşsın bariz bir şekilde titriyordu. Silahı tutmakta çok acemi idi.

Barış tekrar adım atmadan önce kısa bir süre bana döndü ve yandaki binaya girmemi söyledi. Fakat bunu yapmak niyetinde değildim, onu burada silahlı gençle yalnız bırakamazdım.

“Olmaz Barış!” dedim ona yaklaşmaya meylettiğimde. Belinin arkasında olan silahı yavaşça çıkarırken hem beni hem de genci kontrol ediyordu.

“Sana git dedim!” diyerek olağanca sesi ile bağırdığında sesinin kudreti altında ezildim. Bedenimden gelip geçen koca bir ürpertinin ardından söyleneni yapıp oradan uzaklaştım.

İsteksiz adımlarla en yakınımıdaki binaya doğru ilerlerken az önce silahımı yere attığım için kendime tüm öfkemle kızırıyordum.

Bugün yaşadığım tüm bu olanların mantıklı bir açıklaması yoktu ve bu durum beni çileden çıkarıyordu. Daha doğrusu, korkuyordum.

Binaya girdiğimde dışarıdan bağırışma sesleri geliyordu. Apartmanın demir kapısına sinip başımı dışarı uzattım ve onları izledim. Görüş alanım dardı fakat Barış’ı görebiliyordum. Silahını ileriye, gence doğrultmuştu. Fakat görüş alanım günümüzü batıran bu adamın ne yaptığını görebileceğim kadar geniş değildi. Bıkkınlıkla nefesimi salarken tüm dikkatimle Barış’ı izliyordum. Karşısındaki gencin *yaklaşma* uyarılarına uyuyormuş gibi görünüp yarım adımlarla ileriye doğru gidiyordu. Gencin uyarıları kesildiğinde birkaç saniye iki taraftan da ses çıkmadı. Uzun soluklu sessizlik hâlâ tüm varlığıyla etrafımızda soğuk bir fırtına gibi dolaşıyordu. Barış görüş alanımdan yavaş yavaş çıkarken kafamı dışarı az daha uzattım.

şimdi genci görebiliyordum. Yüzü kendini kasmaktan dolayı kızarmış, silah tutan elleri mosmor kesilmişti. Barış ise onun aksine silah tutmakta profesyoneldi, rahat ve ne yapacağının bilincinde hareket ediyordu. Aralarındaki mesafe geçen her saniye biraz daha azalıyordu fakat genç, bunu fark edebilecek sağlam bir bilince sahip değildi. Barış’ın atmaktan sakınmadığı büyük adımları görmüyor gibi hâlâ elindeki silahı titremeden tutmaya çabalıyordu. Benden uzakta olsalar da gencin titrek dudaklarından fırar eden gevşek kelimelerin fısıltılarını işitebiliyordum.

SUÇ MAHALLİ

Düzgün bir cümle kurmaktan bile aciz oluşu ve gözlerinin kırmızıya çalan beyazları bana gencin kendinde olmadığını düşündürüyordu. Buraya gelmeden evvel bir şeyler içtiği aşikârdı.

Barış ortamdaki itici sessizliği bozmak istercesine, “Senin amacın ne?” dediğinde gayet sakin ve temkinliydi. Adımlarını kontrollü atıyor ve ara sıra durup ortamı dinliyordu. Genç çocuk attığı koca bir kahkahanın ardından sesindeki tereddütü gizlemeye çabalayarak, “Sen benim ağabeyimi öldürdün.” dedi tek solukta.

Bağırmaktan sesi çatallaşmıştı. Tükenen nefesini ciğerlerine tekrar geri aldığında Barış onun tekrar konuşmasına müsaade etmedi.

“Hak etmiştir.” Adım atmayı kesip silahın kabzasını biraz daha kavradı. “Ben suçsuz birini asla öldürmem!” Barış tekrar adım atmayı bıraktığında elindeki silahın emniyet mandalını yavaşça indirdi.

Derin bir nefesle ciğerlerini şişirdikten sonra omuzlarını dikleştirerek, “O ölmeyi hak etmedi.” diye inledi genç. Sonra Barış’ta topladığı dikkati tekrar dağıldığında silahın tetiğini çekti. Fakat silah patlamadığında Barış’ın öfkeli bağırışları sabahtan beri bizim dışımızda tek bir insanın daha geçmediği koca sokakta yankılandı.

Öfkesi karşısındakinin hoşuna gidiyordu ve bu ona kaybettiği gücü geri kazandırıyordu. Hedefinde olan adamın silahsız oluşu epey işine geliyordu şimdi. Gencin keyifli kahkahaları bir uğultu gibi yayılırken, Barış onun bu sersemlik hâlinden faydalanıp elinde tuttuğu boş silahı fırlattı ve çevik bir hamleyle biraz gerisinde duran az önce benim düşürdüğün silahımı aceleyle eline aldı. Genç olanların farkına vardığında silahının emniyet mandalını ancak indirip bir iki adım gerileme fırsatı buldu. “Bırak o silahı komiser!”

Gencin endişeli bağırışları artığında Barış ona doğru ilerliyordu. Şimdi benden tamamen uzaklaşmışlardı ve hengâme git-

gide büyüyordu. Gencin, “Yaklaşma!” ihtarları Barış’ı durdurmadıkça sesler yükseliyor, korku hat safhaya çıkıyordu. Verdiğim ani kararlar onları görebilmek için binadan çıktım. Kaldırımdan indiğim sırada ise önüme çıkan küçük bir engel dikkatsizliğim sebebi ile düşmeme neden oldu.

Dudaklarımdan kopan ufak inilti sessiz sokakta tüm çıplaklığıyla yankılanırken Barış endişeyle bana döndü. Gözleri her zamanki maviliğinden soyutlanmış zifiri bir laciverte evirilmişti. Bakışları içinde olduğumuz bu durumun çok kötü ve kaçınılmaz olduğunu hissettiriyordu.

“Sana binaya girmeni söylemiştim.” dedi kızgın bir ifadeyle. Ardından hemen önüne dönerek genci kontrol etti. Tekrar bakışları beni bulduğunda hareleri daha da koyulaşmıştı. Bir an için bakışlarımı ondan koparıp gence baktığımda titrek ellerindeki gücü bulmuş, tetiği çekmek üzereydi.

“Barış dikkat et!” diye bağırdım var gücümle. Bağırışım üzerine Barış önüne dönüp elindeki silahı ateşledi ve kendini yere attı. Gözlerimi sıkıca kapattığımda iki el silah sesi duydum. Biri Barış’a aitti, ama diğeri...

Damlaların hücum ettiği gözlerimi tereddütle açtığımda hiçbir ses yoktu. Öyle ki rüzgâr bile esmeyi bırakmış, bizi zifiri bir hiçliğin kucağına emanet etmişti. Silik bakışlarım biraz ilerimde, yerde yatan Barış’ı idrak ettiğinde asfalt yola dokunan ellerimi çektim ve ayağa kalkarak aksak adımlarla onun yanına vardım. “Barış...” Fısıltıma karşılık olarak hiçbir yanıt vermedi. Gözleri kapalı, bedeni yerde öylece yatıyordu. Kımıldamıyor, tek kelime etmiyordu. Bedenine baktığımda beni ürküten tek şey geçen her saniye daha da çoğalan kırmızı lekelerdi.

Kan vardı.

Kan lekeleri üzerindeki kazağı kırmızıya boyadığında korkum kat kat arttı. Şimdi, bilinç ve bilinçsizliğin ayrıldığı o ince çizginin ortasında yerimde sayıyor ve titriyordum. Bir yandan Barış’ın vurulduğunu biliyor anlıyor, bir yandan da neler olduğunu kavrayamayacak kadar bilincimden kopuyordum.

SUÇ MAHALLİ

“Barış, kendine gel!”

Onu sarsmaya devam ederken içimde taşkınlar yaratan hırs ve öfkeyle Barış’ı vuran gence baktım. Aramızdaki mesafe uzak sayılmazdı, onu ve omzundaki yarasını zorlanmadan görebiliyordum. Kurşun omzundan girmişti. Canının yandığını gösteren ufak iniltilerle ayağa kalkmaya çalışıyordu. Fakat omzundaki yara, onu epey sersemletmişti.

Barış’ın sesini duyduğum anda bakışlarımı tiksinti duyduğum adamdan ayırıp ona kilitledim.

Yüzündeki acı ifade ile başını biraz eğip göz ucuyla karnındaki yaraya baktı ve ardından dudaklarını dişleyip başını geri attı. Çektiği acıya rağmen telaş yapmamı engellemek istemiş gibi alaycı bir tavırla, “Vurulmuşum ha?” dedi.

Buğulu gözlerimi birkaç kez kırptırarak daha net görmeye çabaladım fakat pek de işe yaramadı. Elimi yarasının üzerine koyduğumda dişlerini sıkarak ağzından kaçacak olan iniltiyi zapt etmeye çalışıyordu. Gözlerimden kopan ufak bir damla yanağıma doğru süzüldü. “İyi değilsin.” dedim çatallaşmış sesimle.

Dediklerimi umursamayıp acı acı gülmeyi tercih etmişti. Bu umursamaz tavrına karşılık olarak kaşlarımı çatıp yanağımda asılı kalan tek damlayı sinirle sildim. “Ölebilirdin.” diye mırıldandıktan sonra kalkmasına yardım etmek istedim. Fakat kolunda olan elimden sıyrılıp kendi doğruldu. “Ama ölmedim, Azra.” diye konuştuğunda susmakla yetindim.

Dizlerinin üzerinde ayağa kalkmaya uğraştığında ona destek olmak için kolunun altına girdim ve gayriihtiyari elimi karnına koydum. Parmaklarım karnındaki açık yara ile temas ettiğinde kan parmaklarımın arasından yer bulup çıkıyor, asfalta damlıyordu. Düşen damlalar asfaltta yayılarak irili ufaklı uğursuz birer lekeye dönüşüyordu.

Yağmurun bastırmasıyla birlikte lekeler yağmur suyunda sili-nip yok olmaya başlamıştı.

“Hey, işim daha bitmedi.” dedi genç sessizliği bozup. İkimiz de gözlerini onun olduğu tarafa çevirmiştik fakat yağan yağmurun şiddetini artırması üzerine göz gözü görmez olmuştu. Ona ait olduğunu bildiğim siluet, dizlerinin üzerinden doğrulurken attığı keyifli kahkahaları kulak tırmalıyordu.

“Bunun bedelini ödeyeceksin!” diye bağırdım hemen önümdeki siluete doğru. Bağırışım onun sadece kahkahalarına devam etmesine neden olmuştu. Ve bu sinir bozucuydu.

Tekrar Barış’a odaklandığımda omzumda hissettiğim eller, beni Barış’tan koparıp, bir bilinmeze sürüklerken hırsıyla omzumdaki baskılardan kurtulmaya çalıştım. Fakat bunu başaracak kadar kuvvetli değildim, zira bugün yaşanan onca şey tüm kuvvetimi yok etmişti. Tenimi umarsızca hırpalayarak, beni Barış’tan uzaklaştıran kuvvet hızlandığında ona ayak diremek artık neredeyse imkânsız bir hayale dönüşmüştü benim için. Ondan tamamen uzaklaşmadan önce tüm yorgunluğumla, “Barış!” diye bağırdım belki de bir fısıltıydı, bilmiyorum. Bağırığımı belki kendim bile duymadım az önce.

Zorla arabaya bindirilmeden önce Barış’ın kanıyla süslenmiş ellerimi, kollarımı sıkan ellere kalan son güç kırıntılarımı yönelirken, “Barış, arabam sokağın başında torpidoda yedek silah var, şarjörü dolu!” diye bağırdım. Kapı üzerime sertçe kapatılmadan evvel, “Azra merak etme!” diye bağırışını duydum, Barış’ın sesi güven veriyordu. Ve ben ona kendimden bile çok güveniyordum.

Kapı suratıma kapanıp Barış ile aramıza engel koyduğunda gözlerimden firar eden yaşların haddi hesabı yoktu. Kendi durumum değil de, Barış’ın açık yarası beni ölesiye korkutuyordu. “Ya ona bir şey olursa?” diye geçiriyordum içimden. Ona bir şey olursa ne yapardım ben?

İçinde olduğum arabada üç kişi vardı. Biri Barış’ı vuran genç diğer ikisi ise beni araca bindiren adamlardı. Adamlardan biri arabayı kullanıyor diğeri ise benim yanımda duruyordu. Aracın içi havasız ve dardı. Ağır bir sigara kokusu insanın burnunu sızlatıyordu, koltuklar ise kokudan bile berbattı.

SUÇ MAHALLİ

Arabayı süren adam yola diktiği gözlerini önce gence, ardından omzundaki yaraya çevirmişti. Bakışlarını kısıp tekrar yola döndü ve dikiz aynasından arkayı kontrol ederken, “Ali, seni hastaneye götürelim mi?” diye sordu. Aynadaki bakışları ile bakışlarım karşılaştığında kaşlarımı çatıp kafamı başka bir yere çevirdim.

Genç ise derin bir iç çekip elini yarasına bastırdı. “Gerek yok ufak bir yara, dayanırım.” deyip kendisine sunulan teklifi geçiştirdi.

Araçta, söylenen son kelimelerin ardından uzun soluklu bir sessizlik hâkimdi. Şimdi, nefeslerimizin çıkardığı gürültü dışında başka hiçbir ses yoktu. Ben ise bu sessizlik hâlinde, içime korkunun sinsi tohumları serpilmişken Barış’ı düşünüyordum. Yarası vardı, üstelik derin gibi görünüyordu. Umarım ona bir şey olmaz, diye geçirdim içimden bir kez daha ve elimi kötü düşündükçe hızlanan kalbime götürdüm. Hızlı hızlı çarpan kalbim göğüs kafesimi zorluyordu. Bu ise aldığım nefeslere mâni oluyor, beni boğuyordu.

Yanımda beni tutan adama çevirdim yüzümü. İfadesiz yüzünde umarsızca gezindi bakışlarım. O ise farkında olduğu hâlde aldırış etmedi dik ve öfke dolu bakışlarıma. Kolumu ondan koparmaya çalışırken, “Bırak beni,” dedim. “Zaten nereye kaçabilirim?” Dediklerim üzerine kolumu biraz daha sıktı ve ifadesiz bakışlarının hâkimiyetini korudu.

Kafamı sinirle önüme çevirdiğim sırada genç adam kanlı ellerini torpidodan aldığı eski ve kirli bir bezle silmekle meşguldü. Öfkeli bakışlarım şimdi onu hedef almıştı. Yüzünü göremesem de hayal meyal zihnimde canlanan o yüzü daha önce nereden hatırladığımı bulmaya çabalıyordum. Çok tanıdıktı ama kimdi?

Ellerini silmeye devam ederken omzunun üzerinden bana baktı. Göz göze gelince zihnimdeki bulanık görüntü sahibini bulmuştu. Daha dikkatli izledim yüzünü, emin olmak için defalarca baktım. Emindim. Bu yüzü kâbusumda görmüştüm. Kâbusumdaki psikopat adamdı bu! Onun yüzüydü.

“Ağabeyimin intikamını alacağım.” dedi elindeki bezi camdan fırlatırken. Ardından bir fısıltı gibi tekrar etti anlamsız kelimelerini. “İntikam alacağım.”

Ciğerlerimi sıkıntılı soluklarımda şişirip başımı bıkkınlıkla iki yana salladım. Ben bunları yaparken gözleri hâlâ üzerimdeydi. “Ne intikamı? Neyin intikamı?” dedim kelimelerime sert bir vurgu yaparak.

Ali, bakışlarını üzerimden çekmeden devam etti. “Abimi öldürdü. Bunun intikamı.”

“Saçmalık...” dedim ve yerimde debelenip beni tutan izbandut gibi adamdan kolumu kurtarmaya çalıştım. Fakat başarılı olduğum söylenemezdi.

Çırpınışlarım sadece yorulmama neden olmuştu, kolumun ağrıyor olması da cabasıydı.

Çaresizce başımı cama çevirdim, yağmur dinmeye başlamıştı. Yollarda küçük su birikintileri oluşmuştu. Gelip geçen arabalar bu birikintilerin üzerinden geçtikçe etrafa çamurlu sular sıçırıyordu. İzlenilesi bir manzaraydı. Tertemiz arabaların çamura bulanmaları nedensizce çocukluğumdan beri hep hoşuma giderdi. Sıçrayan damlalar aracın kenarlarında hoş desenler oluştururdu. Aklımın dünyadan soyutlandığı birkaç saniyenin ardından Barış’ın bizi takip edip etmediğini öğrenmek için arkama dönmeye çalıştım fakat beni tutan adamın zorlamasıyla önüme geri döndüm. İçimde bir yerlerde kurtuluşun çok yakın bir zamanda gerçekleşeceğini hissettiren bir şeyler vardı ve bu şey gitgide büyüyordu.

Artık yollar tenhalaşmış ve evler neredeyse yok olmuştu. Sarırmış şehir dışına doğru ilerliyorduk. Issız bir manzaranın içinde ya kurtuluşa gidiyorduk ya da yaklaşıp soğuk nefesini ensemize üfleyen sonumuza.

Aniden patlayan silah sesi ile yerimden sıçradım. Patlayan silahın benim olduğuna bahse girebilirdim. Aynı silah bir kez daha patladığında aracın içinde heybetli bir telaş kol gezmeye çoktan

SUÇ MAHALLİ

başlamıştı. Bu telaş hâli yanımdaki adamın beni sıkıca tutmasını engellemişti. Hızlı hareketlerle arkama döndüm ve kirli arka camdan görebildiğim kadarı ile peşimizdekinin benim arabam olduğunu gördüm.

Barış gövdesini camdan dışarı çıkarıp elindeki silahla aracı hedef aldıktan sonra ateşledi ve aracın lastiklerinden birini kolayca patlattı. Lastikteki hava bir anda sönmüş ve aracı kullanan adam direksiyon hâkimiyetini kaybetmişti. Bu sarsıntıdan yararlanıp beni tekrar zapt etmeye uğraşan adamın kolunu kavrayıp sırtına çevirdim ve bükttüm.

Yaptığım şey bana keyifli saniyeler sunarken ellerimdeki adam için epey sancılı geçiyordu. Ayağımla adamın tarafındaki kapının kilidine sertçe tekme atıp açtıktan sonra adamın belindeki silahı alıp hızla onu arabadan ittim. Sonra önüme dönüp silahı gencin alnına dayadım. Elleri hemen havalanırken silahı daha da yapıştırdım alnına. Kolumu boynuna dolayarak kafasını koltuğun başlığı ile kolum arasına sıkıştırdım. “Çabuk arabayı durdur!”

Ali, adama dönüp dur anlamında başını salladı. Şoför koltuğundaki adam ellerini direksiyondan çektikten sonra frene bastı. Ali’nin boynundaki elimi çekip, silah olan elimi boynuna tekrar doladıktan sonra adama dönüp silahını istedim. “Çabuk ver şunu!” Hareket etmekte ağır davranınca, belinde duran silahı o vermeden alıp ensesindeki belli noktaya sertçe vurdum ve onu bayılttım. Kafası direksiyonun üzerine düştüğünde ufak bir ses çıkmıştı. Ardından temkinli davranarak, genci dışarı çıkartıp kafasına tabancayı tekrar dayadım.

Bu sırada Barış araçtan inmiş, yol kenarındaki arabadan attığım adamla meşguldü. İşaret ve orta parmağı ile adamın nabzını kontrol ettikten sonra başını umutsuzca iki yana salladı.

Yanına doğru ilerlerken, “Yaşıyor mu?” diye seslendim. Doğrusu adamı araçtan attığımda çok da hızlı gitmiyorduk fakat benim elimin ayarı biraz bozuktur.

“Ölmüş...” dedi ellerini iki yana açıp omuzlarını silkerken. Adamın ölmüş olması biraz üzölmeme sebep olmuştu fakat bu üzüntü Barış’a olan şeylerden sonra yas tutabileceğim bir boyutta değildi. “Kusura bakma elimin ayarı yok.” dedim alaycı bir tavırla. Sonra gencin boynundan elimi çekip diz kapağının arkasına vurarak diz çökmesini sağladım.

Ayaklanmaya niyetlenirken elimdeki silahı ensesine iyice bastırdım, bu onu kolayca dizginlemişti. Barış yanıma geldiğinde gözlerim kanındaki yaraya kaymıştı ister istemez. “İyi misin?” diye sordum.

Göz ucuyla yarasına kısa bir bakış attı, boşta olan elini yarasına siper ettikten sonra, “İyiyim bir şey yok.” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. Fakat nefes alırken yüzünün aldığı ifade aslında çok şey olduğunun ispatıydı.

Gözlerim yarasında gezinmeye devam ederken çenemi kavrayıp gözlerine bakmamı sağladı. “Azra, iyiyim.” dedi kelimelelerine yaptığı vurgunun iyi olduğuna inandırmasını ümit ederek. Hâlsizce başımı salladığımda gencin önüne diz çöktü. Hareketi karnındaki yaranın durumunu kötü etkiliyordu fakat Barış iflah olmaz bir inatçıydı.

Elini yarasının üzerinden çekmeden, diğer eliyle cebinden telefonunu çıkarıp biraz kurcaladıktan sonra gence bazı ceset fotoğrafları göstermeye başladı. Telefon ekranında beliren ceset resimleri tüylerimi diken diken etmişti. Barış fotoğrafları tek tek göstermeye devam ederken, “Çok güzel fotoğraflar değil mi?” dedi ve telefonu kapatıp elinde bir tur döndürdü.

Barış’a döndüm ve kaşlarımı çattım. “Bu ne Barış?” diye sordum ve gelecek olan muhtemel cevabı bekledim. Bu sırada genç kıpırdanmaya meylettiğinde gözlerimi Barış’tan ayırıp silahın emniyet mandalını indirdim ve silahı ensesine biraz daha bastırdım. “Uslu dur!” İhtarım üzerine kıpırdanmayı kesti.

Bu sırada Barış nefesini bikkınlıkla saldı, yeniden aldığı nefesle yüzü tekrar acı dolu bir ifadeye bürünmüştü.

SUÇ MAHALLİ

Gayriihtiyari sürekli Barış'a dalan gözlerimi tekrar elimde tuttuğum silaha çevirdim. "Bu çocuğun masum abisinin masum cinayetleri." dedi ve telefonu cebine geri koydu.

Sonra elini yarasına bastırarak ufak birkaç inilti ile ayağa kalktı. Silahı elimden aldıktan sonra tekrar yere diz çöktü ve silahı gencin alnına dayadı. Gözlerini karşısındakinden ayırmadan, "Polisi ara Azra." dedi.

Başımı olumlu anlamda sallayıp onlara arkamı döndüm ve oyalanmadan Berat'ı aradım. Çok geçmeden açtığında ona hemen bulunduğumuz yere destek ekip göndermelerini söyledim.

Berat telefonu kapatmadan önce aklıma gelen şeyle ambulans çağırmasını da istedim. Konuşma bittikten sonra arkama döndüm. Barış bulduğu kalın bir iple gencin ellerini ve ayaklarını bağlamıştı. İkisi de sessizce duruyor ve öfkeyle birbirlerine bakıyorlardı. Bir iki adımda yanlarına gidip hâlâ elimde tuttuğum telefonu kıyafetimin iç cebine koydum. "Polisler yakında burada olur." Nefesimi seslice dışarı salıp kollarımda asılı duran hayali tozları silkeledim.

Beni başıyla onaylayıp, gencin alnına tuttuğu silahı yüzünden ayırmadan çenesine indirdi. Ardından dudakları keyifle yukarı kıvrıldı. "Masum seri katilimizin masum kardeşi, birazdan ait olduğun yere gideceksin. Eğer orayı beğenmezsen abinin yanına da gönderebilirim seni." Sözlerini keyifle noktaladığında silahı tekrar gencin alnına çıkardı. "Beni anlayabiliyorsun değil mi?"

Ali denen çocuk cevap vermek yerine susmayı tercih etmişti. Omuzlarını çekip başını başka bir tarafa çevirdi. Barış ise silahı kullanarak tekrar kendisine bakmasını sağladı. Silahla beynini göstererek, "Anlayamaman normal. Çünkü burası abinin masumlğu ile ilgili yanlış bilgilerle oldukça dolu." dedi. "Benim söylediklerimi anlayabilmen için önce abinin masum olduğunu düşündüren tüm şeyleri silmen gerek."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefesi ciğerlerime gönderdiğimde Barış'ın sessiz iniltileri ilişti kulağıma. Gözlerimi hızla açıp Barış'a baktım, yarası tekrar kanamaya başlamıştı. Canı çok yanıyordu ve bu hem onun hem de benim canımı çok sıkıyordu.

Barış dişlerini sıkıp kaşlarını çattıktan sonra eliyle yarasını iyice kapattı. Kaçamak bakışlarla beni kontrol ettiğinde tekrar buğulanan gözlerimi gözlerine çevirdim. Beni öyle görünce canının yanmadığını söylemek istercesine başını iki yana salladı.

Barış'ı öyle görmeye dayanamadığım için, "Ben arabadaki adama bakmaya gidiyorum." dedim ve oradan uzaklaştım.

Arabanın yanına geldiğimde ellerimi bagaja yaslayıp derin bir nefes aldım. Bugün yaşadıklarımız zihnimde canlanmıştı, tüm bu olanların sebebini bir türlü kabullenemiyordum.

Gittikçe içim daralıyor, Barış'ın yaralı olduğunu hatırladıkça deliye dönüyordum.

Tam hareketleneceğim sırada enseme hissettiğim soğuk metal ürpermeme neden olmuştu. Yavaşça arkamı dönüp ne olduğuna baktım. Az önce bayılttığım adam şimdi bana silah doğrultuyordu. Gözleri öfkeden kızıla dönmüş saçları dağılmıştı. Tehditkâr bir sırtış peyda oldu dudaklarına, ardından sırtışı birkaç saniye için sesli bir gülüşe evirildi. "Merhaba, Komiser Hanım." diye mırıldandıktan sonra boğazımın ortasında duran silahı iyice bastırdı.

Barış'tan bayağı uzak olduğum için bizi görmesi imkânsızdı. İçimdeki küçük bir hakareti özgür bırakırken sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı. "Kahretsın!"

Adam beni kolumdan tutup kendine çekti ve silahı aynı sertlikte alnıma dayadı. Ardından kolunu boğazıma dolayıp histerik bir kahkaha attı. Gözlerimi kapatıp bugün olan her şeyin rüya olmasını istedim. Kalın kolu boğazımı tüm kuvveti ile acımasızca sıkıyordu. Kesilen soluklarımsa içimde biriktikçe etkili bir zehre dönüşüyordu. İçimde biriken zehri bedenimden atamadığım her

SUÇ MAHALLİ

saniye o zehir, usulca damarlarıma ulaşıyor, aheste aheste geziyor ve ciğerlerimi yok edercesine bunaltıyordu.

Her saniye içimdeki korkunun şiddeti artıyordu.

Beni tutan adama tekme atmaya çalışıyordum ama işe yaradığı pek söylenemezdi. Hatta boğazımı sanki olabilecekmiş gibi biraz daha sıkımişti. Tek tük aldığım nefesleri bile doğru dürüst alamaz olmuştum. Gözlerimi açıp ileriye baktım. Dizlerinin üzerinden kalkmakta olan ve bedeni bize dönük olan Barış'ı zar zor görebilmiştim. Bakışlarının benimkilerle buluştuğunu hissediyordum. Bakışlarının varlığı üzerimdeydi. Sanırım bizi fark etmişti. Adamın kolu biraz gevşediğinde yaptığım ilk şey ciğerlerimi tatmin eden koca bir soluk almak oldu. Ardından kolu hâlâ gevşekken endişeli gözlerim onun olduğu tarafı dikkatle izledi.

Evet bizi görmüştü, bize yaklaşıyordu. İfadesi ise bir buz kadar soğuk ve keskindi.

Beni ve şakaklarıma bastırılmış olan silahı görmüş olması muhtemel, hatta kesindi. Tam olarak kavrayamasam da bakışlarımızın tekrar buluştuğunu ve buz gibi bakışlarının altında ezildiğimi hissettim. Bize her yaklaştığında, ortada dönüp duran olayı ve bu olayın dehşetini daha iyi anlıyor, bu ise onu feci şekilde ürkütüyordu. Bakışlarında var olan soğukluk ise bu korkudan kaynaklanıyordu. Bana kötü bir şey olmasından korkuyordu. Ona tekrar bir şey olmaması için dua ettim ve yanaklarıma doğru birkaç damla yaşı serbest bıraktım.

Barış ise hiç konuşmadan temkinli ufak adımlar ile bize yaklaşmaya devam ediyordu. Aramızdaki mesafe yaklaşık beş on metreye kadar inmişti.

Beni tutan adam kolunu biraz daha sıkıdığı için kafamı mecburen yukarı kaldırdım. Nefes alışverişlerim sıklaşmıştı ve Barış'ı görmekte zorluk çekiyordum. Ne yaptığını, hamlesinin ne olduğunu bilmiyordum. Bizi bu durumdan nasıl kurtaracağı hakkında en ufak bir bilgim dahi yoktu.

Şimdi koca bir girdabın içine çekiliyorduk ve bu girdaptan nasıl kurtulacağımızı bilmiyorduk.

Bu anın gergin sessizliğini bozan tek şey, benim nefes alırken çıkardığım gürültülü seslerdi. Her geçen saniye nefes almak biraz daha zorlaşıyordu. Dakikalar aleyhimize işliyordu ve bu durumu bir an önce lehimize çevirmemiz gerekiyordu. Biraz daha boynumdaki bu baskıdan kurtulamazsam aldığım bu nefesler, son nefeslerim olabilirdi.

Zar zor gördüğüm Barış temkinli bir şekilde bize doğru bir adım attı, ardından durup sessizliğe kulak kesildi.

“Yaklaşma dostum!” dedi beni tutan adam, boğazımı biraz daha sıktıktan sonra kafasını başımın yanına getirip histerik bir kahkaha attı. “Ağır ol biraz.”

Barış yavaş adımlarla bize yaklaşmaya devam ederken ortama hâkim olan sessizlik, ilgi bekleyen haylaz bir çocuk gibi kendini tekrar belli eden yağmurla tam bir bütün olmuştu. Ve biz, bu sessizlikte kaybolmuşuk.

Sessizlik kaybolup aşınası olduğum gür ses kulaklarıma ilişti. “Ben senin dostun değilim!” diye bağırdı Barış. Sesi oldukça yüksek, sert ve bir o kadar da tedirgindi. Belli etmese de korkuyordu. Bana zarar gelmesinden korkuyor ve ne yapacağını bilmiyordu.

Aramızdaki mesafe tahminen beş metreye kadar inmişti. Birbirimize daha yakınken Barış’ı görmekte zorlanıyordum. Bakabildiğim tek şey karanlık gökyüzü ve ıslak bulutlardı. Canım çok yanıyordu ve geçen her dakika nefes almakta zorluk çekiyordum. Göğüs kafesimin altındaki ciğerler soluk almayı unutmuş gibi içlerine nefes doldurmayı beceremiyordu. Barış’ı görebilmek için parmaklarımin ucuna yükseldim ve derin bir nefes çekmek istedim ciğerlerime fakat sadece kesik ve tatmin edici olmayan bir soluk alabildim.

“Şimdi,” dedi adam sesli bir gülüşü havaya bırakırken. Sonra derin bir iç çekip, şakaklarıma dayadığı silahı biraz oynatıp yerini düzeltti. “Seninle küçük bir ateşkes imzalayacağız. Sen o çocuğu, ben de kızı bırakacağım ve herkes kendi yoluna gidecek.”

Barış’ın böyle bir anlaşmayı kabul etmeyeceğini biliyordum. O kimseyle anlaşma yapmazdı hele ki karşısında kötü biri varsa. Ama söz konusu bendim ve beni asla anlaşma konusu yapmayacağından emindim. O anlaşma yapmadan hem beni hem de o çocuğu alabilirdi.

Barış bir adım daha atıp, “Olmaz.” dedi itirazı kabul etmeyen ses tonu ile.

Adam keyifsiz homurtular çıkarırken, kolunu gevşetip Barış’ı görmeme ve ciğerlerime birkaç derin soluk almama fırsat sağlamıştı fakat bu çok uzun sürmedi. Sonra boğazımı tekrar sıkıp şakağıma dayamış olduğu silahın kilidini indirdi ve silahı şakağıma biraz daha bastırdı. Bu baskı damarlarımda keskin bir sızı şeklinde dolanıp duran ağrıyı epey şiddetlendirmişti.

“O zaman kıza elveda de.”

Adam tetiği çekmek üzereyken son nefesimi bu şekilde vermek istemediğim için kendimden beklenmeyecek bir çeviklik ile adamın kolunu tutup silahı kafamdan uzaklaştırdım. Bu ani hareketlilik esnasında silah ateşlenmişti. Koluna dizimle serçe vurup elindeki silahı düşürdükten sonra ayağımı bacağının arkasına geçirip çelme taktım ve yere düşmesini sağladım. Sırtı yere sertçe çarptığında boğazından kopan hırıltılı bir inleme ortalıkta çıkan tek sestti. Adamdan hızla uzaklaşıp Barış’ın yanına gittiğimde ilk işim ona sarılmak oldu. Yarasını acıtmamaya ehemmiyet vererek, kollarımı beline dolayıp başımı göğsüne yasladım. Derin soluklarım ferah kokusundan nasibini alırken gözümünden bir damla yaş akıp gitti. Barış başörtümün üzerine nahif bir buse armağan ettikten sonra tek eliyle çenemi kavrayıp gözlerimin içine baktı. “Seni seviyorum Azra.” diye fısıldayıp benden uzaklaştı.

Yerden uyuşuk hareketlerle kalkıp, bize doğru gelen adama sağ eliyle yumruk atıp birkaç adım gerilemesine sebep oldu. Fakat adam dengesini çabuk toparlayıp tüm kuvveti ile Barış'ın suratına yumruk attığında, Barış yumruğun etkisi ile bir an dengesini yitirse de hemen düzeliş silkindi. Dudaklarında zapt ettiği bağırışı bir fısıltı gibi kulaklarıma ulaştı ardından. Canı yanıyordu, hem de çok... Fakat acısını görmezden gelip dövüşmeye devam etti. Adamın bacağının arkasından çelme takarken çenesine bir yumruk atmayı da ihmal etmedi. Sonra adamı yerden kaldırdı. İki eli ile adamın yakasını tutup kafa attıktan sonra ellerini çekti ve adamın yere düşüşünü izledi. Bu sırada gözleri bir an benim tarafıma döner gibi olduğunda, "Azra arabaya bin ve git!" diye bağırdı.

Sesi kulağımdan içeri süzülüp zihnimin içerisinde yankılanırken damarlarımda dolanan ağrı şiddetlenip düşüncelerimin üzerine çöreklenip. Ellerimi başıma bastırdığım sırada hâlâ anlamsız bir ifadeyle ona bakıyordum. "Olmaz!" demeyi akıl edebilmişim sonunda.

Yerden tekrar geri kalkan adama tekme attığında, "Git dedim sana!" diye bağırınca ayaklarımda birkaç saniye daha oylanmasına müsaade etmeden, arkama dönüp arabaya doğru koşmaya başladım.

Barış'ın ellerini ve ayaklarını bağlayarak bıraktığı çocuğun yanına ulaştığımda ayaklarım istemsizce yürümeyi kesti. Yerde birkaç parça ip vardı sadece. Çocuk yerinde yoktu, kaçmıştı. Öfkeden dudaklarına hücum eden hakaretleri geri tutup, ayağımın altında duran hayali taş olabildiğince sert bir tekme atarak çok uzaklara gönderdim. "Kahretsin!"

Bunu söylemek için arkama döneceğim sırada duyduğum patlama sesi ve ardından sırtımda hissettiğim yoğun, can yakıcı keskin acı beni refleks olarak bağırmaya zorlamıştı. İstemesem de can havli ile koca bir çığlık kopup kurtuldu boğazımdan. Sırtımı ıslatarak ilerleyen sıcak sıvı beni güçsüzleştiriyor, bacaklarımda

titremesine sebep oluyordu. En önemlisi ise nerede olduğumu unutuyordum.

Barış'ın kükremek ve bağırarak arasında kalmış feryatları, zihnimdeki yüksek dağlara çarparak beni korkutan yankılara dönüşüyordu. Ürkütücü sesi içimde koca bir zelzele oluşturmuş ardından hasarı büyük bir enkaz bırakmıştı. Nefes alışlarım ise tamamıyla kontrolden çıkmıştı. Kesik kesik aldığım nefesler beni tatmin edemez boyuta ulaştığında başım dönmeye başlamış ve yere yığılmıştım.

Düşerken sırtımı hızlı çarptığım için ufak çaplı bir çığlık attım tekrar. Canım şimdi iki kat fazla yanıyordu, acıdan bilincimi yitirmek üzereydim neredeyse. Sonunda sıkıca yumduğum gözlerimi açıp etrafa bakmaya çalıştığımda önümde yaşanan hararetli boğuşmayı fark edebilmişim.

Barış kuvvetli yumruklarını adama umarsızca savururken öfkeden deliye dönmüş gibi art arda küfrediyordu. Onun ilk defa küfrettiğini duymuştum. Kuran'ın muhteşem cümlelerinin döküldüğü dudakları, küfrün bataklığında çamura bulandığında durumumun artık ne kadar kötü ve somunuzun ne kadar kaçınılmaz olduğunu anlamıştım. Bulanık bakışlarımla tekrar boğuşmaya odaklandığım sırada, adamın elinde gördüğüm silah ve sonra bir patlama sesi, zor alınan nefesler, görüş alanımı kapatan gözyaşları ve acı inleyiş...

Barış'ı yere düşerken gördüğüm o an, boğazıma yutkunmamı engelleyecek koca bir yumru oturdu. Nefes alamadım, ağlayamadım. Bedeni yerle buluştuğunda dudaklarından firar eden çelimsiz haykırışın ardından kalbim paramparça oldu. Gözlerimin kenarında asılı kalan son damla, iplerinden kurtulup toprağa karıştı. Toprağın üzerine ufacık bir leke oluşturdu.

Adamın elindeki silahı atıp kaçmaya başladığını gördüğümde benden ve yaralı bedenimden beklenmeyecek bir şekilde aksak ve tembel hareketler ile ayağa kalkarak ona doğru koşmaya başladım.

Sırtımdaki acı kendini ne kadar arsızca belli etmeye çalışsa da bu acıyı şu an için umursamak istemiyordum. Yerde gördüğüm silahı alıp kaçmaya çalışan adama art arda ateş etmeye başladım.

Ali denen çocuğu elimizden kaçırmıştık ama bu adam mutlaka ölmeliydi. Birkaç saniye durup ensesini nişan aldıktan sonra silahı oyalanmadan ateşledim. İyi bir nişancı olduğum söylene-
mezdi fakat bu dakikalar içinde yaptığım tüm atışlar hedef şaşırmadan yerini bulmuştu. Barış'ın yanına geldiğimde ise tüm şarjörü boşaltmıştım. Elimdeki silahı bir kenara fırlatıp Barış'm önüne diz çöktüm.

Aralık göz kapaklarının altından, kısa kirpikleri yüzüne belli belirsiz gölgeler oluştururken o mavi gözleriyle uzun uzun baktı gözlerime. Bana ait olan o gökyüzünde, ilk defa korku ile ilmek ilmek işlenmiş kapkara bulutlar gördüm. İlk defa bu adamın gözlerini sis kaplamıştı. Sisli mavi...

Gökyüzündeki kapkara, sevimsiz bulutlar içlerinde tuttukları damlaları yeryüzüne tekrar gönderirken bunu kendine bir gizlenme yolu gibi gören gözyaşları, Barış'ın gözlerinden ayrılıp teninde ince bir çizgi gibi yol almaya başlamıştı.

Yağmurla ne kadar gizlenmeye çalışsalar da apaçık ortadaydılar. "Ağlıyorsun," diye fısıldadım, başparmağımla sevimsiz damlaları sevdiğim adamın yanaklarından silip atarken. Güçlkle elini kaldırıp yanağındaki elimi tuttu, teni tenime değıyor ondaki tüm korkuları benim damarlarıma aktarıyordu. Damarlarımda dolanmaya başlayan şiddetli korku, gideceğı yeri biliyormuş gibi başka yerlerde hiç oyalanmadan kalbime, oradan da gözlerime hücum edip görüş alanımı kapattı. "Öyle miymiş? Oysa ben yağmur onları gizler sanmıştım." dedi dişlerinin arasından. Acısı her saniye çoğalıyordu ve ne yaparsa yapsın bu acı, yüzünde tüm çıplaklığı ile var oluyordu.

"Ama öyle olmadı, bak ben gördüm onları." Başım tekrar dönmeye başladığında kendimi soğuk ve ıslak yolda bırakmıştım, tıpkı Barış gibi.

SUÇ MAHALLİ

Sırtımdaki acı inatla artıyordu ve artık yok sayılamayacak kadar şiddetli bir hâl almıştı. Yüzümü ekşittim ve gökyüzüne dönük gözlerimi onun gözlerine diktim. Elini tuttum ve diğer elimle göğsünün üstündeki yaraya dokundum nahifçe. Yüzünü buruşturduğunda yüzümü buruşturdum. Onun yarası hem onu hem de beni öldürüyordu. Biz iki ayrı beden fakat tek ruhtuk.

“Seni seviyorum.” dedim neredeyse duyulamayacak bir sesle. Ama o beni duydu. Gözlerini kapatıp zorlanarak yutkundu. Sonra gözlerini tekrar gözlerimle buluşturduğunda konuşmak adına nefes alıp dudaklarını araladı. “Ben de Azra...” dedi, daha çok bir sayıklama gibiydi. “Sana aşığım.” Bunları söyledikten sonra kapattı gözlerini.

Kalbimi mesken edinen tüm korkunç hisler, bir bomba etkiyle kalbimi yok edip göğüs kafesimi parçaladı. Defalarca sarsım onu ama uyanmadı. Ciğerlerimdeki tüm nefes beni terk edip kasvetli havanın içinde kendine yer edinirken, “Barış sakın ölme!” diye inledim.

Ardından bedenimi serbest bıraktım. “Çünkü âşık olduğun bu kadının sana çok ihtiyacı var, anlıyor musun?”

Gözyaşlarım yanaklarıma ıslak izler bırakarak ilerliyordu. Ama onları silecek bir güç kalmamıştı bedenimde. Öylece durdum, bekledim. O uyanmadı, ben de ayık kalamadım. Yağmur üzerimize bir örtü gibi serildi ve biz örtünün altında ne ölü ne canlı uzandık. Bilincim beni terk etmeden önce son gördüğüm şey Barış’tan başkası değildi.

İşte kaçınılmaz son buydu: Ölüm. Sinsi bir yaratık gibi biz fark etmeden hemen dibimizde bitmişti. Gafil avlanmıştık.

YEDİNCİ BÖLÜM

ŞİFASIZ YARALAR

Bilinç ve bilinçsizlik arasında sıkışıp kalmış olan beynim, gözlerime açılmamasını söylüyor ve ruhumu daraltıyordu. Kendimi sanki havası çekilmiş bir yerde yalnız başıma kalmış ve çıkış yolunu bir türlü bulamıyormuş gibi hissediyordum. Ve bu his her saniye katlanarak artıyordu. Kendimi zorlayıp nefes almaya uğraştığımda kesik nefeslerle birlikte, ciğerlerime çektiğim bu steril koku, genzimi yakmıştı. İçinde bulunduğum bu soğuk ortam ise beni fena hâlde ürpertmişti. Fakat biraz sonra bu soğüğün bedenimde bıraktığı etkiye alışmıştım. Tekrar nefes almaya çalıştığım sırada sırtıma saplanan keskin acı, buna engel olmuştu. Sırtımdaki acı, zihnimde vurulduğum anın hayal meyal görüntülerini canlandırmıştı. Hemen ardından ise Barış'ın vurulduğu anı... Hızlı hızlı almak istediğim nefesler boğazıma dizilip, bir türlü ciğerlerime ulaşmadığında kuru öksürüklerim eşliğinde nihayet gözlerimi aralayabilmişim.

Vücudumda aheste aheste dolanıp duran ve benim yeni yeni anlamaya başladığım bu ağrılar, canımı çok yakıyordu. Öyle ki parmağımı bile oynatmak, bir gökdelenden atlayıp yere çakılmak gibi muazzam bir acı tattırıyordu bedenime.

SUÇ MAHALLİ

Gözlerim bulunduğu ortama alıştığında üzerime yapıştırılmış kabloları henüz fark etmiştim. Gözlerimin ulaşabildiği yere kadar kabloların bedenimde edindikleri yerleri izledim. Sonra, önümde duran büyük cama odaklanmaya çalıştım. Tam idrak edemesem de ufak bir kalabalık görmüştüm. Beni izliyor olmalıydılar çünkü hareket ettiğimi fark ettiklerinde oluşan neşeli hareketlilik bunu hissettirmişti. Hâlâ bulanık gören gözlerimi o tarafta fazla tutmayıp başımı diğer tarafa çevirdiğimde koluma takılmış olan serumu görmüştüm.

Kolumun çok uyuşmuş olduğunu fark ettim.

Çok geçmeden içeri giren beyaz önlüklü dört beş kişinin doktor olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Yanıma geldiklerinde sırtıma aniden saplanan acıyla birlikte yüzümü buruşturdum.

Doktorların bir tanesi başımda durup elindeki fenerli kalemin ışığı ile gözlerimin içine bakarken, “Nasılsınız bakalım?” demeyi ihmâl etmemişti. Sonra kalemi kapatıp önlüğünün cebine attı ve yüzümden uzaklaştı. Konuşmamı beklermiş gibi bir bakış attığında, “Yorgunum.” diyebilmişim sadece.

Doktorun gözleri benden uzaklaşıp, koluma bağlanan seruma uzandığında, ciğerlerimde eskiyen nefes kırıntılarını bedenimden uzaklaştırıp gözlerimi kapattım. Bu esnada doktorun ilgili sesi tekrar duyuldu: “Merak etmeyin, hemşire arkadaşlarım size bir ağrı kesici yaptılar.”

Bana soru yönelten dışındaki doktorların gitmesiyle odada hemşireyle birlikte üç kişi kalmıştık. “Neden buradayım?” diye sordum. Ardından boşta olan elimle ağrıyan şakaklarıma sert bir baskı uyguladım. Olaylar zihnimde kesit kesit belirse de parçalar tam olarak oturmuyordu. Ne olduğu, nasıl olduğu uçup gitmişti zihnimden.

Doktor serumla ilgilenmeyi bırakıp benim anlamadığım bir takım şeylerle uğraşırken sorumu yanıtsız bırakmadı. “Ateşli silah yaralanması,” dedi. Hemşireye not etmesi gereken birkaç şey saydıktan sonra bana dönüp nefesini seslice bıraktı.

“Ameliyatınız çok zor geçti ama sizi kurtardık.”

Zihnimdeki eksik parçalar yerine otururken olanlar bir film şeridi gibi geçti gözümün önünden. Gelen o telefon, Ali denen çocuk, vurulmamız... “Peki, Barış?” dedim güçlkle. “Ona ne oldu?”

Doktor başucumdan uzaklaşıp kapıya ilerledi. Ardından bana dönüp gözlüklerini çıkarmadan burnunun gözlerine yakın yerlerini baş ve işaret parmağı ile ovaladıktan sonra kaşlarını çattı. “Barış Karasu mu?” diye sorduğunda hızlıca başımı sallayarak onayladım onu.

Cevap bekleyen bakışlarım doktorun üzerinde gezinirken doktor ellerini ceplerine yerleştirdi. “O hâlâ yoğun bakımda,” dedi. “Dualarınızı eksik etmeyiniz.” Doktor oyalanmadan odaya çıkarken gözlerimden bir damla süzldü yanaklarıma.

Ve tekrar karardı her yer.

Gözlerimi tekrar açtığımda ilk uyandığım diğer odaya göre daha aydınlık bir yerdeydim. Vücuduma bağlanmış kablolardan -kolumdaki serum dışında- kurtulmuştum. Bedenimdeki ağrılar kısmen hafiflemiş, ruhumdaki acıların ise daha fazla hissedilmesini sağlamıştı. Özellikle tüm benliğimi öyle hırpalayıp güçten düşüren bir acı vardı ki bu hissettiğim en berbat acıydı. Barış’ın vurulduğunu zihnimde canlandırdığım her an ruhum daha da daralıyordu.

Tam olarak kendime gelmeye başladığımda dışarıdan kulağıma boğuk ve cılız sesler geliyordu. Biraz sonra karşımda duran ailemin, hemşirelerin ve doktorun farkına varmışım. Hâlâ uyandığımı fark etmemişlerken, yerimden doğrulup sessiz öksürüklerimin peşinden, “Barış nerede?” diye sordum.

SUÇ MAHALLİ

Konuşmam içerideki herkesin ilgi odağı olmamı sağlamıştı. Annem şaşkın bakışları ile dikkatle beni izlerken oturduğu yerden kalktı. Fakat kimse konuşmadı. Annem, yanıma gelip yatağın kenarındaki sandalyeye oturdu ve özlemle elimi tuttu.

Babam ise yatağın karşısındaki, odada tek olan kasvetli bir kahverengi eski hastane koltuğa oturmuş ifadesiz gözlerle bizi izliyordu. Çenesindeki kırlaşmış kısa sakallarını parmaklarıyla düzeltirken başını bıkkınlıkla öne eğdi.

Hemşireler kontrollerini yapıp odadan ayrıldıktan sonra doktor yatağın karşısına geçip elinden sarkan stetoskopu aheste hareketler ile boynuna asıp gözlüklerinin üzerinden bana baktı. “Biri bana bir açıklama yapmayacak mı?” diye sorduğumda odadaki sükût hâli değişmedi. Sinir bozucu bir sessizlik vardı ve bir türlü yok olmuyordu.

Derin bir nefes almak istedim. Fakat sırtımdaki kurşun yarasının hissettirdiği berbat acı buna engel olmuştu. Alamadığım nefesi titrek bir şekilde geri bıraktım. Sorduğum sorunun üzerinden hatırı sayılır bir vakit geçmesine rağmen soruma yine tek bir cevap alamadım. “Neden susuyorsunuz?” dedim bu sefer. Sesim öncekine nazaran biraz daha yüksekti.

Doktor burnunun ucuna yaklaşmış olan çerçevesiz gözlüklerini işaret parmağı ile geriye itip başını salladı. Konuşacakmış gibi bir izlenim vardı hareketlerinde. Bu esnada çatık kaşlarım düz bir hâl almış, diyeceklerine kulak kesilmiştim. “Çok zor bir ameliyat geçirdiniz.” dedi ve devam etmek için bir nefes aldı. “Ameliyat esnasında kalbiniz durdu. Ama sizi kurtarmayı başardık.”

Sonra tekrar bir sessizliğe gömüldük. Fakat verilen cevap benim sorunun cevabı değildi.

“Ya Barış?” dedim. “Ona ne oldu?”

“O hâlâ yoğun bakımda Azra Hanım. Bilinci kapalı, söylemesi zor ama hayata dönmesi için büyük bir mucize gerekiyor.”

Doktor bunları söylerken duraksamadan, alıştırmadan dökülmüştü kelimeler ağzından. Sanki dünyanın en kolay cümlesini söylüyormuş gibi davranmıştı. Ölümün bahsi geçerken bu kadar duygusuz oluşu, kalbimi kırdı.

Ölümün muhtemel kurbanı Barış'tı, sevdiğim adamdı. Kalbine usulca sızan ölümün tohumlarına direniyordu şimdi. Ya tohumların zehrini direnciyle ezip geçecekti ya da o zehri içecekti. *Ah Allah'ım ona yardım et,* diye geçirdim içimden.

Akmakta direnen gözyaşlarımı yanaklarıma doğru serbest bırakırken hedef bulmakta zorlanan ıslak gözlerimi, çaresizce aneme çevirdim. Başımı göğsüne koyup ellerimi beline doladım. "Allah'ım yardım et." diye fısıldadım sadece kendimin duyabileceği cılız sesimle.

Bu sırada babam da doktorla birlikte odadan dışarı çıktı. Onların odadan çıkışından hemen sonra annem kollarını sıkıca sardı bedenime. Güven veren dokunuşları yüreğimdeki darlığı ufak da olsa dizginleyebiliyordu. İç geçirirken, duyduğum cılız sesi sıcak nefesiyle başımın üzerinde kısa bir süre dolanıp kayboldu. "Üzülme kuzum," dedi ardından, "Allah'ın izni ile iyi olacak Barış."

Annemin samimi duasının kabul olması için içimden defalarca fısıldadığım aminler yüreğimin üzerine soğuk sular döküp, kısa bir süre yangını dindirdiğinde gözlerimi kapattım. "Ne zamandır buradayım anne?"

Başını eğip bana baktığını hissettiğim sırada tatlı bir tını eşliğinde sakince akıp gitti kelimeler dudaklarından. "Üç hafta oldu. Buraya gelirken ne kadar da mutluyduk. Sonra sizin bu haberinizi aldığımızda dünyamız başımıza yıkıldı kızım." dedi.

Nikâh tarihimiz geçmişti. O gün ellerimin, ellerimizin arasından bir kum gibi kayıp gitmişti. Hayatımızın bir anda böyle bir noktaya geleceğini hiç tahmin etmemiştim.

Hafızamda o olaydan geriye kalan net tek şey: Barış'ı yere düşerken gördüğüm o andı.

SUÇ MAHALLİ

Ardından hissettiklerim ise karanlık bir sisten ibaretti, her şeyi beraberinde yok eden kocaman simsiyah bir sis... Başımı kaldırıp anneme baktım. Onu çok özlemiştim, uzun zamandır -haftada bir kere iyi geceler demek için aradığım vakitler dışında- birbirimizle çok sık konuşamıyorduk.

“Seni o kadar özledim ki anne...”

Fısıltı gibi çıkan sesimin ardından annem burukça gülümsedi. “Ben de seni özledim kızım.” dedi ve ellerini yanaklarıma koyup nazikçe okşadı. “Barış’ın yanına gitmek istiyorum anne.”

Elleri hâlâ yanaklarımın üzerinde narin bir tüy gibi usulca gezinirken, gözlerini kapatıp başını salladı. “Baban gelsin götüreceğiz.” dedi sessizce. Ben de daha üstelemedim.

Bu sırada babam gelmiş ve gözlerini hemen bana dikmişti. Gözleri fark edilebilir ölçüde ağlamaktan dolayı kızarmış ve biraz da şişmişti. Bu durumu saklamak için yalandan bir gülümseme yerleştirdi dudaklarına.

Birbirimize özlem ile baktığımız kısa bir zamandan sonra buğulanan gözlerini yaşının ona hediye ettiği titrek elleri ile hızlıca silip yok etti, tıpkı ben çocukken üzülüğünü belli etmemek için sildiği gibi. Duygusal bir insandı benim babam, en ufak bir şeyde oturup ağlayıverirdi. Ben de onun inci gibi gözyaşlarına kıyamaz kucağına oturur ve küçük ellerimle yanağındaki yaşları silerdim. O yalancı tebessümü tekrar dudaklarına yerleştirmesinin ardından yanıma gelip saçımı okşadı ve anıma özlem dolu bir öpücük bıraktı. Sonra yatağımın kenarına oturup duygu yüklü gözlerle izledi beni. “Ağrın var mı kızım?” diye sorduktan sonra şöyle bir süzdü tüm bedenimi.

Yerimde biraz kıpırdanıp çok geçmeden cevap verdim. “Çok değil, sadece biraz sırtım ağrıyor.” Babam, ellerini ak düşmüş saçlarından geçirdi, ağır ağır. Beni beklerken oluşan yorgunluk onlara biraz daha yaşlılık ve hüznü katmıştı. İkisinin bu hâline kendimi suçlar gibi bakıp iç geçirdim. Aslında suçlu ben değilim, suçlu onlardı. Bizi gafil avlayan vicdan yoksunu insanlardı.

Başımı, hoşuma gitmeyen bu düşüncelerden kurtarmak ister gibi iki yana salladıktan sonra tekrar babama döndüm. “Baba beni Barış’ın yanına götürür müsün?”

“Tamam kızım, gidelim.” dedi yorgun çıkan sesiyle.

Barış’ın olduğu yoğun bakım katına indiğimizde ufak bir kalabalıkla karşılaştım. Uzaktan gördüğüm simalar, zamanında Barış’ın bana fotoğraflarda gösterdiği aile üyeleri idi. Fakat şimdi kimin sevdiğim adamın nesi olduğunu hatırlayamayacak kadar üzücü olaylar yaşamıştım. Herkes, bir yerlere sinmiş, bakışları donuk, sessizce gelecek umutlu bir haber için bekliyordu. Onların bu hâline tanık olmak, kalbimi yoruyor ve çok can yakıyordu. Göğüs kafesimdeki kemikler kasılan kalbime dayanamayıp kırılacak gibi hissettiriyordu.

Kalabalıktan biri bizim olduğumuz yere döndüğünde babam tekerlekli sandalyeyi durdurdu, nefesini seslice dışarıya bırakmasının ardından babam, “Selamünaleyküm.” diyerek kalabalığın içindeki tahminen yaşıtı olduğu adamla tokalaştı. Selamlaşmalarının peşinden bana bakıp tebessüm ettiğinde, zoraki bir gülümseme ile karşılık verip, “Merhaba.” dedim. Babamın yanından ayrılıp tam önümde durdu.

“Ben Barış’ın babasıyım.” dedi. Sonra benim gibi zoraki bir tebessümle bana bakıp, “Sen de evleneceği kız olmalısın?” Sadece başımı sallamak ile yetindim zira konuşacak hâlim bile yoktu, haddinden fazla yorgun hissediyordum kendimi. Gözlerimi Barış’ın babasından ayırıp yavaş adımlarla yanımıza gelen dört beş kişilik topluluğa diktim. Hepsi oldukça yorgun ve hüzünlüydü fakat bunu bana ve aileme hissettirmemek, hiç kimse-nin daha fazla üzülmemesini sağlamak için simalarımıza, içinde bulunduğumuz duruma eğreti duran belli belirsiz tebessümler ile bakıyorlardı. Barış’ın kardeşleri olduğunu düşündüğüm bir kız ve bir erkeğin tebessümden bir hayli uzak ve yaşlı gözler ile beni

SUÇ MAHALLİ

izlediklerini fark ettiğimde, huzursuzca oturduğum sandalyede kıpırdanıp konuşmak için dudaklarımı araladım.

Fakat benim konuşmama fırsat vermeden herkes gelip kendini tanıtmaya başlamıştı. Önce annesi geldi. Adı Hüsne'ymiş, çok kibar ve hoş bir hanımdı. Hafif toplu, fiziği tombul yüzüyle herkesin sahip olmak isteyeceği bir anne modeliydi. Fakat Barış'ın durumu onun bu tatlılığına koca bir gölge düşürmüştü, güleç simasına hüznünlü bir perde indirmişti. Gözümden aktığı anı hatırlamadığım bir damla yaşı, hemen yanımda duran babam, canımı acıtmamak için gösterdiği büyük bir ehemmiyetle silerken gözlerimi sıkıca yumdum. Ardından sevdiğim adamın yokluğu ile köhneleşmiş kalbim göğüs kafesime art arda kuvvetlice çarptı. Göğsüm sıkıştığında, derince nefes alıp hâlâ yanağımda olan babamın elini sıkıca tuttum.

“Azra, bebeğim iyi misin?”

Başımı aşağı yukarı sallayıp yumduğum gözlerimi hafifçe araladım. “İyiyim baba.” dedim fısıltıyla.

Nefeslerimi tekrar sakın bir düzene soktuğumda daralması hafiflemiş olan göğsümün üzerinden çektim elimi. Tekrar kalabalığın içindeki o genç kıza odaklandığımda sol gözünün kenarından akan yaşı silip kendini tanıttı bana. “Ben, Eylem. Barış abimin küçük kardeşiyim.” Konuşurken sesi titredi ve sonlara doğru iyice kısıldı. Eylem orta boylu, fiziği hoş bir kızdı. Özellikle çekik koyu kahve gözleri, ince dudakları ve biçimli burnu ile yüzü fazlasıyla güzeldi.

Onun arkasından erkek kardeşi Batuhan geldi yanıma, Barış'a benziyordu. Sadece gözlerinin renkleri farklıydı o kadar. Lise son sınıf öğrencisi olduğunu abisi söylemişti. Daha sonra teyzesi ve dayısıyla tanıştım. Hepsi çok iyi insanlardı.

Acımasız düşünceler beni en çok yalnız olduğumda bu kadar çok yaralıyordu. Bu hayatta bazı şeyler hesapladığım gibi gitmemişti. Kurduğum hayallerin hep gerçekleşeceğine inanırdım. Sadece hayal olarak kalabileceklerini bu zamana kadar hiç düşünmemiştim. Bundan bir ay öncesine kadar sadece sevdiğim adamla mutlu olmak ve evlenmek istiyordum. Onunla yaşamayı ve yaşlanmayı hayal ediyordum. Ancak bizim bir lanetimiz olan o gün, hayallerimin öylece yitip gitmesine sebep olabilirdi. O gün, o olayların yaşanacağını bilseydik kurtulmanın bir yolunu bulur muyduk, düşünmeden edemiyorum.

Saatlerdir o kapının önünde Barış'ın bir hayat belirtisi göstermesini bekliyordum. Hiç bıkmadan, bir an olsun yanından ayrılmayı düşünmeden sanki mihlandığım yerde sessizce bekliyordum. Dışarıdan bakıldığında belki bir ruh gibi görünüyordum, bilmiyorum. Bildiğim tek şey Barış'tı, hissetmek istediğim tek şey onun nefesleriydi. Oturduğum yerden camın karşısında yatışını seyrediyordum. Solgun yüzünü dikkatle izliyor ve dua edip duruyordum.

İfadeden arınmış yüzü o kadar yorgun görünüyordu ki...

Omzunda hissettiğim elin sahibini görmek için arkama döndüm.

Bu Barış'ın teyzesi Hediye Hanım'dı. Barış gibi onun da gözleri maviydi. Ona bakınca sevdiğim adamın büyüleyici bakışlarının kime çektiği zahmete girmeden anlaşılıyordu. Başımdaki örtüyü düzelterip yanıma oturdu. Bakışlarımı birkaç saniye Hediye teyzeden ayırıp Barış'a baktım. O ise bu sırada derince iç geçirdi.

"Korkma kızım," dedi ardından. Sesi ile bakışlarım yavaşça ona yöneldi. "Barış daha önce de iki kez yoğun bakımda kaldı."

Bakışlarımı Hediye teyzeye dikerek, "Bana söylememişti." dedim. Bir iki damla yaş yanaklarımı ıslatırken ellerimle yüzümü kapatıp bedenimi hıçkırıklara teslim ettim. Fakat çok geçmeden, Hediye teyze ellerimi tutup yüzümden uzaklaştırdı.

SUÇ MAHALLİ

“Üzme kızım kendini.” dedi. Ardından çatık kaşlarını ve başörtüsünün alnına düşen önünü düzeltti. Bakışları hâlâ üzerimdeydi ve ağlamaya devam ettiğimi gördükçe gözleri buğulanıyordu. Onun da benim gibi ağlamasını istemediğim için yanaklarım dökülen yaşları silip zoraki bir tebessümle, “Tamam, ağlamıyorum.” dedim. Hediye teyze de kendini zor tutuyordu ağlamamak için. Ama buna rağmen iki damla yaş düşmüştü gözlerinden.

“Diğerleri nerede?” diye sordum. Konuyu değiştirme çabamı anladığında elleriyle yüzünü sıvazladı. “Mescide Kuran okumaya çıktılar.” dedi. Sonra elinin tersiyle yanağındaki yaşları sildi.

Ellerimi yüzüme kapatıp biraz ovaladım. “Siz neden gitmediniz?” diye sordum.

“Seni yalnız bırakmak olmaz.” dedi. Mahcup bir tebessümle başımı yere eğdim. Sonra başımı kaldırıp Barış’a baktım. Bana söylediği son şey yankılandı zihnimde.

“Sana aşığım...”

Hediye teyzenin sesiyle irkildim. “Eee, kızım anlat bakalım nasıl tanıştınız?” Hediye teyzenin kafamı dağıtmak istediği aşikârdı. Ama onunla olan anılarımı dile döktükçe canımın daha çok yanacağını hissediyordum. Zira anlatma düşüncesi bile nefesimi kesmişti. Başımı yoğun bakım odasının camına çevirip karsısızca Barış’ın ifadeden arınmış yüzüne baktım. Sırtımdaki acıya rağmen derin ama titrek bir nefes aldım. Anlatmak istiyordum, çekeceğim acıyı bilmeme rağmen onunla olan anılarımızı hatırlamak istiyordum.

“Benim göreve başladığım gün tanıştık. Onun yanında başlamıştım göreve.” Zihnimdeki olayları birleştirip bir hikâyeye kurmak için biraz durdum. “Hediye teyze sen bizim o hâlimizi görseydin inan bu günleri göreceğim aklının ucundan geçmezdi. Ke-diyle köpek gibi sürekli kavga ediyorduk.” Hediye teyze iki damla yaşla ufak bir kıkırtı yolladı hastanenin sessiz koridoruna.

“Ah deli oğlan.” dedi başörtüsünün ucuyla gözlerini silip. Ben de onun kıkırtısına ufak bir karşılık verip devam ettim. “Sonra bir gün bir ihbar aldık.” Hediye teyze sözümü kesti ve, “Tabii yine cinayet var.” dedi. Hafif bir tebessüm ettim ve devam ettim.

“İşte gittik. Cesedin başında konuşuyoruz, “İntihar olabilir mi?” dedim. Sonra Barış, “Bence benim sana söyleyeceklerimi öğrenip şok geçirmiş ve ölmüş olabilir.” dedi. Ne demek istediğini anlamadığım için Barış’a dönüp, “Ne?” dedim.

Biraz durup nefes aldım. O an, gözümün önünde canlanmış ve onun hayret dolu bakışlarını tekrar üzerimde hissetmiştim. Gayriihtiyari bir ürperti bedenimde dolanıp yok oldu. Sonra tekrar devam ettim. “Hediye teyze, bana ne dedi biliyor musun?”

“Anlat da bileyim kızım.”

“Azra biz seninle çıkalım mı?” diye sordu. Tabii ben o ara hâlâ ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. “Nereye?” dedim. Sonra başladı gülmeye. İçerideki herkes bize bakıyordu sanki delirmişiz gibi. Sonra Barış, “Öyle değil, sevgilim olur musun anlamında. Şimdiki gençler hep öyle diyorlar. Sonra da çok beklemeden evleniriz.” dedi. Hediye teyze anlattıklarına istemsizce gülmeye başlamıştı. Onun gülmesini sağladığımız için içten içe memnun olmuşum.

“Sonra bir gün yanına gittim.” dedim ve durdum. Anlatmak istediğim şey yine gözümün önüne geldi ve ben sevdiğim adamın laciverte evirilen buz gibi bakışlarını tekrar görür gibi oldum. “Ona, ayrılalım dedim Hediye teyze.”

“Kızım sen ne yaptın Barış mahvolmuştur.” derken bakışları yaptığım şeyi sorgular gibiydi. Gözümünden düşen yaşları silerken titrek bir nefes aldım. Gerçekten ben ne yapmıştım öyle?

“Bana tamam, dedi ve gitti. Çok pişman olmuşum. Onunla konuşmayı çok denedim ama o hep benden kaçtı.”

Derin bir nefes alıp devam ettim. “Sonra bir sabah kapı çaldı. Karşımda Barış’ı görünce çok mutlu oldum. Sonra cebinden bir yüzük çıkarıp parmağıma taktı.

SUÇ MAHALLİ

Hediye teyze, o günün akşamı Barış'ı eve çağırdım. İlk başta gelmek istemedi ama çok ısrar edince beni kıramayıp kabul etti.”

O günü hatırlayınca yüzümde bir tebessüm peyda oldu. “Evden çıktığında ona imam getirmesini söyledim, imam nikâhı için.”

“Evlendiniz mi?” diye sordu Hediye teyze. Gözleri irice açılmış kaşları hayretle havaya kalkmıştı. Bu beklenmedik evliliğe kendini ikna etmeye çalışır gibiydi. “Evet,” dedim. “O gece evlendik.” Hediye teyzenin bakışları normale dönerken oturduğu sandalyeye iyice yaslandı. “Helal kızım sana. Barış’a kalsa bu iş bir beş yıl daha uzardı.” Sessizce gülümsedikten sonra iç geçirdi. “Barış aslında çok iyidir düşüncelidir ama böyle durumlarda ona bir kal geliyor, bildiği tüm şeyleri unutuyor.”

Ondan gözlerimi kaçırarak, “Hediye teyze bu aramızda sır olarak kalabilir mi?” diye sordum usulca.

“Eh, böyle büyük bir şeyi gizlemek çok doğru olmaz kızım ama,” Ufak bir kıkırtı sesi duyduğumda mahcup olmuştum. Yanaklarımın kızardığını görmemesi için uğraşmam gerekti. “Ben sır saklamayı çok iyi beceririm.” Heyecanla yüzüne baktığımda dudaklarını kapatıp hayali bir fermuar çekti. Gülümsedim.

“Kızdın mı?” diye sordum ardından. “Sonuçta gizli bir şekilde evlendik. Barış'ın anne babası çok kızar mı Hediye teyze?”

Hediye teyze düşünür gibi gözlerini kıstı ve beni meraktan çatlayacak kadar bekledi. Onun diyeceği şeyi beklerken dudaklarımı kemiriyordum ve aslında bundan hiç de hoşlandığım söylenemezdi. En nihayetinde Hediye teyze, “Elbette kızacaklardır.” dediğinde ister istemez yüzüm asıldı. “Ama korkma kızım, sizin kalbinizi kıracak kadar büyük bir tepki vermeyeceklerini düşünüyorum. Her şey bittiğinde onlara olanları düzgünce anlatırsınız. Anlayış göstereceklerdir.” Hediye teyzenin söylediklerine başımı sallamakla yetindim.

Gözlerim tekrar Barış'ı bulduğunda sırtımdaki ağrı kendini göstermiş ve gözlerim kararmaya başlamıştı.

Hediye teyzenin sesleri kulağıma boğuk bir uğultu şeklinde geliyordu. Bilincim gitmek konusundaki kararını belirtince bunu istekle karşıladım.

Alnımda ve saçlarımda hissettiğim narin eller beni gevşetip rahatlatırken gözlerimi açmak için çabaladım. Bedenimde hissettiğim ağrıların şiddeti artınca istemsizce yüzümü buruşturdum.

Gözlerimi açtığımda yüzüme çarpan ışık nedeniyle gözlerim geçici bir ağrı ile baş başa kalmıştı. “Anne?” dediğimde gözlerim annemi aradı. Az önceki aynı eller yanaklarımı okşamaya devam ederken, “Buradayım kızım.” cümlesi beni rahatlatmıştı. Gözlerim odadaki parlak ışığa alışıp ağrısı dindiğinde kısık olan gözlerimi serbest bıraktım. Şimdi her şey daha berrak daha netti.

“Azra, canım nasılsın?” sesi üzerine gözlerimi sesin sahibini bulmak için odanın içinde gezdirdim. Bunu söyleyen Hüsne teyzeydi. Başörtüsünü düzelttikten sonra hastane odalarına has bej rengi eski ve yıpranmış tekli koltuğa yaslandı. Ufak bir tebessüm edip nefes aldım. “Barış’ın durumu nasıl?” Gözlerimi kucağıma dikip gelecek olan cevabı bekledim. Onu ve anlamlı bakışlarını çok özlemiştim.

“Aynı.” Kapının açılmasıyla birlikte içeri giren kişinin kim olduğunu öğrenmek için kapıya baktım, Remzi dayı ile Eylem gelmişti. İkisi de çok gergin görünüyordu. Sanırım Eylem gelmeden önce ağlamıştı. Şükrü dayı ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirip, odanın ortasına doğru yürürken sinirle söylenmeye devam ediyordu. “Doktorlar sürekli yanına girip çıkıyorlar ama durum aynı. Üstelik sanki bizden kaçıyor gibiler.”

Ortam Şükrü dayının susması ile gergin bir sessizliğe gömülürken bu sessizlik ortamını bozmak istedim. “Diğerleri nerede?”

“Bilmiyoruz.” dedi hepsi.

Oda, sessiz ve oldukça kasvetli bir hâldeydi ve kimse bu iç karartıcı havayı bozmak istemiyordu.

SUÇ MAHALLİ

Alışmıştık gerçi, ruhumuz da aynı kasvetli havaya sahipti. O kadar bitkindik ki bu havayı savuşturmak çok zor geliyordu.

Aradan geçen yarım saatlik bir vaktin ardından odanın kapısı tıklatıldı ve içeri Hacer teyze girdi. Onun gelmesine çok şaşırmıştım. Hatta belli belirsiz bir gülümseme uğradı dudaklarıma. Benim manevi annemdi o. Ailem yokken yanımda hep o vardı. Hacer teyze sevecen bir tavırla içerdekilere selam verdikten sonra ona uzatılan bir sandalyeye oturdu. Yerinde rahat ettikten sonra bana bakıp ilgi ile, “İyi misin kızım?” dedi.

“İyiym Hacer teyzem,” dedim. “Geldiğin için çok teşekkür ederim.”

“Hacer teyze kusura bakma tanıştırmadım sizi.” derken Hacer teyze sözümü böldü. “Kızım biz zaten tanışıyoruz.” Bu sırada annem sözü Hacer teyzeden kapıp kendi konuştu. “Sen yoğun bakımdayken de sizi görmeye gelmişti.”

Ortam bir anda durgunlaştı. Odanın sessizliği ve iki hafta önce o gün gibi yağan yağmur sanki bu karenin eksik parçaları gibiydiler. Hacer teyze garip bir ifadeyle beni izlerken, “Kızım şu olayın aslı astarı ne?” diye sordu. Ardından siyah küçük çantasını karnına biraz daha çekip omuzlarını dikleştirdi. “Sizin vurulmanızın nedenini kimse doğru dürüst bilmiyor. Olay nasıl oldu? Sen niye o gün çok kötüydün?” Hacer teyze tedirginlikle duraksadı. Mahcup bir ifadeyle, “Kızım kusura bakma. Sorularla bunalttım seni.” dedi.

Art arda bana yöneltilen sorular üzerine gözlerimi tavana dikip nefesimi seslice saldı. “Sorun değil Hacer teyze.” diye mırıldandım. O gün olanları anlatması ve yaşaması çok zor şeylerdi. Düşündüğümde bile yutkunmamı engelleyen bir yumru oturmuştu boğazıma. “Ah Hacer teyze...” diye fısıldadıktan sonra olayları düzgün anlatabilmek için biraz bekleyip düşündüm.

Konuşmam bittiğinde herkesin gözü odanın herhangi bir köşesine umarsızca sabitlenmişti. Anlattıklarım kolay kabullenilecek bir durum değildi.

Ben bile hâlâ kabullenememiştim. Sanki Barış hiç vurulmamış biraz sonra şu kapıyı açıp yanıma gelecek, o muzip bakışlarıyla beni izleyecek gibi hissediyordum. Ama o vurulmuştu ve durumu ağırdı. Bunu hatırladığımda yüreğimin ortasında peyda olan koca yangına mâni olamıyordum ve o yangın beni küle çeviriyordu.

Yanağımdan akan yaşı kimse fark etmeden sildikten sonra gözlerimi pencerenin önünde duran Şükrü dayıya çevirdim. Benim ona baktığımı fark edince, “Bir şey mi istedin?” diye sordu. Sonra tamamen bana döndü.

“Barış’ın yanına gidebilir miyiz?” diye sordum. Hüsne teyze gözlerini bir boşluğa bakarmış gibi baktığı Eylem’den çekmiş ve Şükrü dayıya yöneltmişti. Onun da gözlerinde benim gibi bir umut vardı.

“Şükrü tekerlekli sandalyeyi al da gel, oğlumun yanma gideyim.” dedi ve ardından gülümseyerek bana döndü. Bir şey söylemek niyetinde değildi. Sadece bana güç vermek için yaptığını biliyordum. Bana güç vermek için kendi acısını yaşamıyordu, yaşayamıyordu.

“Tamam abla.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KORKUNUN ESİRİ RUHLAR

Aşağı Barış'ın olduğu kata indiğimiz sırada, onunla ilgilenen doktor da yoğun bakımdan çıkıyordu. Yorgun siması ve ara ara beyazlaşmış saçları ile çok yaşlıca ve çökmüş görünüyordu. Hüsne teyze doktorun varlığını henüz fark etmiş olacak ki saniyeler içinde doktorun yanına vardık. Tekerlekli sandalyemi Hüsne teyze sürüyor, ben de mecburen götürdüğü yere gidiyordum.

Doktor bizi fark ettiğinde, tam dibimizde durup ellerini cebine soktu. Yüzü yakından daha bir yorgun görünüyordu. “Oğlumun durumu nasıl Doktor Bey?” Hüsne teyze gözlerini umutla doktora çevirdikten sonra ellerimi sıkıca tuttu. Canımızdan bir parça yoğun bakımda yaşamak için mücadele verirken sakın kalamıyor, iyi haberler duyabilmek için can atıyorduk.

Hüsne teyze umutla doktora bakmaya devam ettiğinde, içinde bıkkınlık barındıran sesi kulağımdan içeri süzülüp sinirlerime baskı yaptı. “Aynı,” dedi ve hastasının sağlığı pek umurunda değilmiş gibi ekledi: “Maalesef durumunda bir değişme yok. Bundan sonrası yaratanın takdiri.”

Ne! Bu kadar kolay mıydı yani?

Doktorlar sadece bunu söylemekle mi görevlendirildiler? Hiçbir açıklama yapmadan, hasta yakınları ile empati kurmadan, konuşmak istemedikleri için sadece dudakları bu kelimeyi söylemeye kurulmuş gibi *aynı*, diyorlardı. Peki, bizim ne hissettiklerimizden haberleri var mıydı?

Sanmıyordum.

Kalbim kor olup ruhumu için için yakıp kül ederken ümitli bir haberin müjdesini almak isteyen kulaklarım, sürekli aynı kelimeyi duyuyordu. Bu durumda doktorun hissettiklerimi anlaması imkânsızdı. Kaç gündür kalbim aralıksız sızlarken, içime akıttığım gözyaşlarım birikip sel olmuştu artık. Dolmuştum ama akıtamıyordum içimdeki bu seli.

Bedenim bundan kurtulmak için can atıyordu fakat ruhum sanki bu sel ile hayata tutunuyormuş gibi onsuz yapamıyordu. Ruhum dahasını istiyordu hep. Çok daha fazla gözyaşı...

“Ne demek aynı? Başka bir kelime bilmiyor musunuz siz?” dediğimde sert tavrım yanımdan uzaklaşmak üzere olan doktorun dikkatini çekti. Kısık bakışları anında beni buldu fakat yine tek kelime etmeden, sadece suratıma bakıp durdu. Sözlerimin devamını bekliyor gibi bedenini tamamen Hüsne teyze ve bana çevirdiğinde içimde biriken sel, ruhumun çırpınışlarına rağmen öfkeli bakışlarımdan, öfkeli tıslayışlarımdan akarak uzaklaştı benden. Geride ise ruhum susuz kalmış bir balık gibi son nefesini verip yok oldu. Göğsüm ruhumun kuruyuşunun ardından şiddetle kasıldığında, nefesimi tutup ellerimi göğsüme bastırdım. Ciğerlerim soluk almakta zorlanıyor ve gözlerim kararıyordu. Fakat buna rağmen, “Onu görmek istiyorum.” dedim tehditkâr bir ses tonu ile. Onu gördüğüm, kokusunu içime çekip varlığını hissettiğim an yok olacaktı hissettiğim tüm acılar, biliyordum. Benim sadece ona ihtiyacım vardı. Başka bir şeye değil.

“Bakın, onu görmeniz söz konusu bile olamaz yoğun bakıma ziyaretçi sokamayız.” Doktorun net sesi bu isteğimi eziyordu. Ona ulaşamadığım her saniye yaşayamıyordum.

SUÇ MAHALLİ

Doktorun tekrar bize arkasını dönüp gidişini bulanık gözlerle izlerken Hüsne teyzenin parmakları elimden ayrıldı ve önüme geçip yaşlı gözlerle doktora seslendi: “Lütfen Doktor Bey.” Doktor bu yalvaran acı dolu sözlerin eşliğinde alnını ovalayarak yanımıza geldi tekrar. Bu sefer duygusuz görünen siması gitmiş, çaresiz bakışları ikimizin üzerinde gezinir olmuştu. “Bakın bu isteğinizi anlayabiliyorum fakat bu aykırı bir durum, yoğun bakıma hasta yakını sokamayız.”

“Bir kere mazur görseniz.”

Hüsne teyzenin son yalvarışının ardından başını iki yana sallayıp dudaklarını büzdü, gitmeye yeltendi fakat son anda onu beyaz önlüğünden kavrayıp sinirli bakışlarımın esiri kıldım. “Eğer beni o odaya sokmazsan seni doğduğuna pişman ederim.”

Sesim bunları söylerken, oldukça otoriter çıkmıştı. Açıkçası bu hâlime biraz şaşırdım. Bir doktora, böyle saygın bir mesleğe sahip bir insana, böyle davranıyor ve saygısızca konuşuyor olmam içimi burkuyordu. Ama ben sevdiğim adamın acısını acım bilip, onunla birlikte can çekişirken beynimin bana koyduğu hükümler geçersizdi.

Doktor benim yaptığım bu saygısızlığa karşı sakın tavrını bozmadan, bana aşağılayıcı bakışlarla bakmadan konuştu. “Benimle bu şekilde konuşamazsınız.” Hatamı ifade ederken kullandığı dil, benim kullandığım dilin tam aksiydi. Bu anlayışı altında ezildiğimi hissettim tekrar.

Fakat yine de bir özür dilemek yerine, “Sizinle istediğim gibi konuşurum.” dedim çünkü eylemlerimi beynim değil kalbim yönetiyordu.

Hüsne teyze araya girip beni susturdu. “Kızım lütfen böyle konuşma, ayıp oluyor.” Bu sırada buraya hangi ara geldiğini anlamadığım Şükrü dayı, doktoru benden uzaklaştırmış ve kendi konuşmaya başlamıştı. Uzakta oldukları için ne konuştuklarını duyamıyordum. Hüsne teyze örtülü başımı şefkatle okşarken, gözlerine bakmaktan çekinip gözlerimi ellerime indirdim ve Barış’ın bir an önce uyanması için dua ettim.

Onun uyanması gerekiyordu.

Başımı Şükrü dayının olduğu yere çevirdiğimde yanımıza geldiğini gördüm. Hüsne teyze önüme geçip başörtüsünün ucuyla yüzünü silerken, “Ne oldu Şükrü, ne dedi doktor?” diye sordu.

“Abla, on dakikalığına bir kişinin girmesine izin verdi.”

Hüsne teyzenin yaşlı gözleri kardeşinden aldığı haberle sevinçle parladı. Oğlunu görecektir olması onu kâfi derecede mutlu etmişti tabii. Onun için ben de sevindim. Kaç zamandır oğluna hasretti. Başını anne şefkati ile okşamayalı uzun vakit geçmişti. Eğer bu hastaneden sadece ben çıkarsam o oğluna hiç dokunmamış olacak ve canı parça parça yırtılıp ruhunu boğazlayacaktı.

“Çabuk oğlunun yanına git Hüsne teyze. Seni görünce uyanacak belki de.” dedim ve tekerlekli sandalyemi yüzünü daha iyi görebilmek için döndürdüm. O, bu sırada önümde eğilip durdu.

“Ben değil sen gideceksin kızım. Asıl sen gidince uyanır Barış.” Sözlerine huysuz bir çocuk gibi itiraz ettim. O annesiydi ve bu hak onundu. “Olmaz Hüsne teyze sen varken benim gitmem pek yakışık almaz. Hem sen onun annesisin.” dedim ve ellerinden tutup ayağa kalkmasını sağladım.

“Ben annesiysem sen de onun eşi olacaksın. Sana bir büyük olarak söylüyorum, git ve onu uyandır evladım.”

Utangaç tavrımı ve kızaran yanaklarımı saklamak için başımı öne eğdim. “Peki Hüsne teyze.” diyebildim ardından.

Yoğun bakım kapısının önüne geldiğimizde Hüsne teyze sandalyemi durdurup yanımda diz çöktü. “Kızım içeri girince ona, eğer hemen uyanmazsan uyandığında annen seni terlikle kovalayacakmış de, tamam mı?” dediğinde içindeki acıyı saklamak için gülümsedi. Fakat ben bu gülümseyişin acı emarelerini gözlerinin buğulu harelerinde çok net görebiliyordum. Hissettiği acıyı hissedebiliyordum. Hüsne teyzenin tebessümüne tebessüm edip, “Peki söyleyeceğim.” dedim.

“Hadi kızım herkes onun uyanmasını dört gözle bekliyor.”

SUÇ MAHALLİ

Hüsne teyzeyi, Şükrü dayıyı ve ailemi arkamda bırakıp önümde soğuk bir esintiyle açılan kapıdan içeri girdim. Bir hemşire karşıladı beni. Yeşil kıyafetleri vardı ve yüzünde de bir maske. Sadece gözlerini görebiliyordum ama gülümsediğini hissettim. Üzerime bir kıyafet geçirdikten sonra elime bir maske verdi. Sonra beni bir odaya yönlendirdi ve yalnız bıraktı. Şimdi tamamıyla yalnızdım, yarım dım. Yüreğimin yanına gittiğimde bir bütün olacak ve tekrar nefes alabilecektim. Ve belki de birlikte nefes alacaktık. Nefesi nefesime değecekti, birlikte yaşayacaktık. Kapının kolunu yavaşça çevirip sandalyemi tek elimle içeri sürdüm. Odanın sert soğuğu yüzümü yalayıp geçti. Bedenimden bir ürperti aheste aheste dolandı fakat çok geçmeden eski hâlime geri döndüm. Soğuk umursayacağım bir mevzu değildi.

Şimdi onunla aramızda sadece birkaç adımlık ufak fakat adımlaması yıl alan bir mesafe vardı. Her küçük ilerleyişimde uzaklaşıyor gibiydim ya da belki hiç hareket etmiyordum. Yüreğim deli gibi çarpıyordu diğer yarısına kavuşmak için. Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Güzel yüzü uyurken ifadeden arınmış bir bebek kadar temiz ve masumdu. Ona olabildiğince yaklaşıp elini avuçlarımın arasına aldım, parmaklarını parmaklarıma dolayıp kokusunu içime çektim. “Barış bak sevgilim, ben geldim.”

Gözlerimi masum yüzünden çekip etrafı mahcup tavırla incelemeye koyuldum. Bir sürü tıbbî cihaz vardı. Gözlerim bir cihazın üstünde olması gerektiğinden fazla oyalanmıştı. Onun kalp atışlarını gösteren bir aletti bu. Küçük ekrandaki hoş ritmi izlerken belli belirsiz gülümsedim. Kalbinin attığını görebiliyordum, ahenkli ritmi izleyip onun yaşadığına, canımın yarısının gitmediğine, ölmediğimize şükrediyordum. Diğer elimi kalbinin üzerine koyduğumda göğüs kafesinin altındaki ahenkli çırpınışları hissetmek güzel bir his yaydı bedenime.

“Sence de burası çok soğuk değil mi? Üşümüyor musun sevgilim?”

Cevap alamadım.

Gözlerimden yaşlar düşmeye başladığında, Barış görüp de kızacakmış gibi yüzümü ondan saklayıp yaşlarımı sildim. Ama görmüyordu, göremiyordu. Ne akıttığım yaşları ne de parça parça olan yüreğimi... “Kızma ağlamıyorum, sadece soğuk dokundu.” diye mırıldandım.

Yine cevap vermedi. Ellerini biraz daha sıkıca tutup yüzüne baktım. “Biliyor musun sevgilim, dışarıda herkes senin uyanmanı bekliyor. Özellikle de annen. Hatta bana, “Ona söyle eğer şimdi uyanmazsa uyandığında onu terlikle kovalayacağım.” dedi. Sözlerim bitince tebessüm ettim. Onun da söylediklerime gülmesini bekledim fakat yüzünde buna dair en ufak bir emare yoktu.

Kalbinin üzerindeki elimi çekip uzamış sakallarında hasretle dolaştırdım. Teninin soğukluğu korkutsa da kalp ritimlerini izlediğim ekrana bakınca rahatlıyordum. “Neden uyanmıyorsun?” dedim sonlara doğru kısılan sesimle.

Cevap vermedi, yine sustu. Gözlerimden yaşlar ardı ardına dökülmeye başladı bu sefer. “Ya uyanmazsa?” diye geçirdim içimden. Bu düşünce iliklerimi yeterince titretirken başımı iki yana salladım.

“Ölme tamam mı sevgilim? Eğer ölürsen sana küserim. Bana dediklerini hatırlıyor musun Barış?” dedim ve devam ettim: “Sana aşığım Azra,” dedin. Ben de sana, “Ölme çünkü âşık olduğun bu kadının sana ihtiyacı var.” demiştim. “Bu yüzden ölemezsin.” Elini yanağıma bastırıp özlemiyle yandığım kokusunu içime çektim. Yılların yorgunluğu sinmişti kokusuna ve biraz da yüreğimin kanlı yarası kokuyordu teni.

“Vaktiniz doldu Azra Hanım.” açılan kapıdan hemşirenin girişiyle irkildim.

“Tamam, çıkıyorum.” dedim ve Barış’ın elini bıraktım. Ayrıliyordu ellerimiz ama tekrar buluşacaktık. “Ben şimdi gidiyorum. Tekrar yanına geldiğimde uyanmış ol, lütfen.” Son kez yüzüne dokunup ona arkamı döndüm ve odadan çıktım. Çıkarken yine yarımdaydım ve yüreğim yine çırpınıyordu.

SUÇ MAHALLI

Yoğun bakımdan çıktığımda yüzümdeki maskeyi çıkarıp avuçlarımın arasına saklamıştım. Barış'ın kokusu sinmişti ona bırakamazdım. Gözlerimi sakladığım maskeden çektiğim sırada tanıdık simaların oluşturduğu ufak bir kalabalıkla karşılaştım. Gelenler emniyet merkezinden iş arkadaşlarımızdı. Hepsinin de elinde küçük buketler hâlinde renkli, hayat dolu çiçekler vardı. Onları burada yanımızda görmek beni çok mutlu etti. Keşke Barış da yanımda olsaydı, Burak'la yine tatlı tatlı atışsalar, diye düşünerek hüznle iç geçirdim.

“Merhaba Azra.” dedi Zeynep çiçekleri kucağıma bırakıp, boynuma sarılırken.

Sarılmasına karşılık verip benden habersiz çoktan akmaya başlamış olan gözyaşlarımı pek umursamadım.

Ellerimi sırtında gezdirdikten sonra birbirimizden ayrıldık. “Çok teşekkür ederim hepinize, beni çok mutlu ettiniz.” dedim. Gözlerim Ecem'in üzerinde biraz gezindikten sonra gülümseyip Burak'a döndüm.

“Sizin yanınıza daha önce de uğradık ama o zaman ikiniz de yoğun bakımdaydınız. Bak şimdi geldik biriniz çıkmışsınız bir dahaki gelişimize Barış Başkomiserim de çıkar, cinayet âlemine geri döneriz.” dedi Burak. Beni güldürmüştü. Belki gülüşümü duyar uyanırdı Barış. Tek elimle çenemden aşağı damlayan gözyaşının izini silip canlı çiçeklerin kokusunu içime çektim. “Sağ olun, sizi burada gördüğüme çok sevindim.” dedim ve kucağımdaki çiçeği sıkı sıkı tuttum.

“Azra, sakın çok üzülme olur mu? Başkomiserime hiçbir şey olmayacak.” Ecem yanıma gelip sarıldığında tekrar ağlamamak için başımı havaya kaldırdım. “O iyi olacak.” diye fısıldadı sonra kulağıma doğru. Sesi güven veriyordu.

Geri çekildiğinde Burak'ın ondan ayrılmayan bakışları anında başka bir tarafa odaklanmıştı. Ellerini ceplerine soktukten sonra gözlerini kapatıp omuzlarını silkti. Bu farklı ve utangaç tavrına bir anlam veremiyordum.

Sonra her şey zihnimde parça parça oturdu ve aydınlandım. Barış'la hastaneden çıkar çıkmaz konuşacağımız konu belliydi.

Haylaz bir gülümseme yüzümde gezindi.

Gözlerimi rahatsız bir şekilde sıktım. Gözlerime vuran ışık, gözlerim kapalı olmasına karşın yine de rahatsız ediyordu. Saat akşam vakitlerinde olmalıydı ki odanın ışığı yanıktı. Sırtım çok ağrıyordu ve hareket etmeye meylettiğimde nefesimi kesiyordu. Biraz durup, ağrının geçmesini bekledikten sonra gözlerimi açıp odayı inceledim. Odanın ışıkları tahmin ettiğim gibi açıktı ve gerçekten akşam olmuştu.

Dışarıda yıldızlı bir gökyüzü dünyanın üzerine usulca örtülüvermişti. Odanın içinde ise Eylem'den başka kimse yoktu. Onun yalnız olması ve üstelik henüz ağlamış olması beni endişelendiriyordu. Acaba Barış'a bir şey mi olmuştu?

Yerimden aceleyle doğrulup terden yüzüme yapışan saçlarımı hırsla geriye ittim. “Eylem diğer herkes nerede?” diye sordum endişeli bakışlarım onu hedef seçtiğinde. Eylem sesimi duyar duymaz cama diktiği gözlerini gözlerimle buluşturup ellerini birbirine kenetledi ve dizlerinin üzerine sabitledi. Konuşmak ve konuşmamak arasında kararsız kalmış gibi tereddütle yüzüme bakıyordu. Uyanmamı beklemediği açıktı. Hazırlıksız yakalanmıştı ve ne söylemesi gerektiğini bilmediğine karar vermiştim. Cevap beklediğimi fark ettiğinde, “Abim,” dedi ve durdu. Gözlerinden düşen yaşlar daha da korkmama ve endişelenmeme neden olmuştu. Eylem burnunu çektikten sonra tekrar cama çevirdi yüzünü.

“Ona bir şey mi oldu?” diye sordum, sesim oldukça yüksek çıkmıştı. Biraz irkilip, yanağındaki yaşları sildikten sonra ayağa kalkıp odada volta attı. “Bir komplikasyon olmuş abimin durumu kötüleşmiş, az önce tekrar ameliyata aldılar.”

SUÇ MAHALLİ

Söyledikleri ile kalbime saplanan keskin ve öldürücü bir acı kasıp kavuruyordu ruhumu. Yüzümü buruşturup üzerimdeki çarşafı parmaklarımla bir mengene gibi sıktım. Çarşaf parmaklarımla arasında kırış kırış olurken, boğazımdan kopup giden hıçkırığa engel olamadım. Gözlerimden hızla akan yaşlar, yanığımdan ilerleyip, dudaklarıma ulaştığında gözyaşının tuzlu tadı tiksindirici bir hisle dilimin üzerine yayıldı. Eylem yanıma gelip kollarını boynuma dolamış tıpkı benim gibi ağlıyordu. Sırtımdaki eli aşağı yukarı narince hareket ediyor hıçkırıklarını belli olmasın diye yutuyordu. Ellerimi çarşaftan çekip ona sarıldığımda, “Beni onun yanına götür, onun yanında olalım Eylem.” dedim yalvarırcasına.

Pek sevgili eşimin bana ihtiyacı vardı.

Ben henüz çocukken babam ağır bir hastalık atlatmıştı. O zamanı, yaşadıklarımızı hiç unutmuyorum. Bizim için çok zor bir dönemdi. Sanki annemle uzun bir bekleyiş girdabında kaybolmuştuk. Anneme sürekli beklemekten sıkıldığımı söyler ve bir an önce babamın eve geri gelmesini isterdim. Annemse çaresizce bakardı gözlerime. Yine bir isyanın eşiğindeyken beni sakinleştiren, annemin sözleri olmuştu: “*İnsan bekler kızım. Birçok şey için hem de. Kalbi deli gibi atsa da gözlerinden sicim gibi yaş aksa da bekler. Çünkü bazı şeylerin beklemekten başka çaresi yoktur. Nasıl bir sonuçla karşılaşırsak karşılaşalım hep umut dolu bekleriz ki kalbimiz yatışsın.*” Annemin bu dedikleri sayesinde sabırla beklemiştim babamı. Şimdi de aynı sabırla beklememin nedeni yine bu sözlerdi. Çünkü beklemekten başka çarem yoktu. Barış’ın uyanacağı anı, zor zapt ettiğim bir sabırla bekliyordum. Ancak umutluyum. Onun ölme ihtimali hiç geçmiyordu aklımdan. Çünkü hissediyordum. Öylesine şiddetli bir his, iyi haberi alacağımızı fısıldıyordu kulağıma. Bu hissin ruhumu sakinleştirmesine izin verdim ve usulca gözlerimi kapattım. “O uyanacak.” diye mırıldandım.

Kimse duymadı sesimi. Herkes kapının önünde elleri havada Allah'a dua ediyordu. Hüsne teyze ellerini sürekli yüzüne sürüp duruyor ve, "Allah'ım onu kurtar bize bağışla." diye ağlıyordu. Onun hissettikleri hepimizinkinden daha fazla ve farklıydı. O Barış'ın annesiydi. Yorgun ve ağlamaktan bulanık gören gözlerimi bizim dışımızda kimsenin olmadığı koridorda gezdirdim usulca. Hüsne teyze, eşi ve çocukları tam kapının bitişiğinde, annem ve babam iki yanımda ellerimi tutuyorlardı. Babam ara sıra yanımdan gidip yalnız kaldığı bir yerde ağlıyordu. Hediye teyze ve Şükrü dayı ise bizim karşıımızdaki sandalyelere oturmuş bekliyorlardı.

Barış'ın babası Ahmet amca, Hüsne teyzenin alnını öpüp göz yaşlarını sildikten sonra ayaklanıp bizim olduğumuz tarafa doğru gelmeye başladı. Gözleri babama bir şeyler anlatır gibiydi.

Babam yanımdan ayrılıp, onun yanına gittiğinde, aralarında bir şeyler konuşup koridorun sonundaki merdivenlerden yukarı gittiler. Ne hakkında konuştuklarını merak etsem de üstünde fazla durmadan tekrar önüme döndüm.

"Azra, istersen odana çıkalım yavrum gözlerin kan toplamış biraz dinlenmelisin."

Annemin dedikleriyle başımı hayır anlamında salladım. "Gitmeyeceğim. Dinlenmek de istemiyorum." dediğimde Batuhan oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi. Üzerindeki siyah hırkasının hayali tozlarını silkeledi ve bana bakıp gülümsedi.

"Azra abla, birlikte dışarıya çıkalım mı? Hem biraz kafan dağılmış olur."

Vereceğim cevabı beklemeden tekerlekli sandalyemi tutmaya meylettiğinde kollarını tutup onu durdurdum ve, "Yürümek istiyorum." dedim. Doğrulup kolunu bana uzattı, sandalyenin kenarlarından destek alıp ayağa kalktıktan sonra kolunu tutup birlikte asansöre doğru yürüdük. Asansörden indiğimizde zemin katın soğuk havası ikimizin de ürpermesine neden oldu.

SUÇ MAHALLİ

Batuhan bana dönüp, “Azra abla üşüdüysen ben hemen bir hırka alıp geleyim sana.” dediğinde yürümeye devam edip, “Lüzum yok.” diyerek geçiştirdim onu. O da üstelemeyip bana eşlik etti.

Dışarıya çıktığımızda ağaçların olduğu taraftaki banklardan birine oturup etrafımızı seyretmeye başladık. Hava bugün oldukça güzeldi. Ilık bir meltem dallardaki yaprakları aheste aheste dans ettirmişçesine esiyordu.

“Barış’a çok benziyorsun.” diye mırıldandım uzun bir sessizlikten sonra.

Nefesini seslice dışarı salıp ellerini diz kapaklarının üzerine koydu. “Herkes çok benzetiyor.” dedi sonra. “Kahve ya da başka bir şey getireyim mi?”

Ona dönüp gülümsedikten sonra banka yaslandım. “Ben içmeyeceğim, teşekkür ederim.”

Başını sallayıp tekrar önüne döndü ve benim gibi gözlerini gökyüzüne uzanan ağaçlara dikti. Rüzgâr esmeye devam ediyor, cılız ve güçsüz kuru yapraklar dallarından kopup yere süzülüyordu. Düşen yapraklar yerde birikerek sarı ve kırmızı tepecikler oluşturuyordu. Hoş ve izlenilebilir bir manzaraydı, huzur veriyordu nedensizce. Konuşmadığımız birkaç dakikanın ardından Batuhan sıkılmış gibi kıpırdanıp bacaklarını karnına çekti ve kollarını bacaklarına doladı. “Polis olmak nasıl bir duygu Azra abla?” diye sordu çenesini dizlerine dayadıktan sonra. Sorduğu soruyla birlikte gözlerimi yerdeki yapraklardan ayırıp ben de onun gibi bacaklarımı kendime çektim. “Sorumluluk verici. Masum insanların sorumluluğunu üzerinde hissediyorsun. Onlara sahip çıkmak için elinden geleni yapman gerekli ve bu bazen çok yorucu olabiliyor.”

“Abim bana hep benim gibi olma, rahat bir meslek seç der.”

Sıkışan kalbimi görmezden gelip başımı salladım. “Doğru söylemiş. Bizim yaptığımız zor meslek. Barış olmasa ben çoktan istifa etmiştim.”

“Abimi çok seviyorsun değil mi?” diye sordu ufak bir çocuk masumiyetiyle.

“Evet.” diye mırıldandım.

Batuhan’la, Barış hakkında biraz daha konuştuktan sonra güzel hava aniden kararmış ve yağmur bastırmıştı. Biz de ıslanmak için daha fazla oyalanmayıp hastaneye geri döndük. Konuşmak iyi gelmişti, biraz olsun göğsümün üzerindeki ağırlık hafiflemiş ve bana rahat nefes alabilmem için biraz zaman tanımıştı.

Ameliyathane katma geldiğimizde babam ve Ahmet amca geri dönmüşlerdi. Batuhan benim tekrar sandalyeme oturmama yardım ettikten sonra yanımda kalıp sırtını duvara yasladı ve diğer herkes gibi sessizce bekledi. Bu sırada ameliyathanenin kapısı gürültüyle açıldı. Doktor ve iki hemşire maskelerini yüzlerinden indirip önümüzde durdular. Doktor yanındaki iki hemşireyi gönderdikten sonra Hüsne teyze hemen ayaklanıp, “Oğlum nasıl?” diye sordu.

Sesindeki endişe hareketlerine de yansırken kendine hâkim olmaya çalıştı. Doktor maskesini yüzünden tamamen çıkarıp güler yüzüyle biraz bekledi. Fakat hemen sonrasında bizi daha fazla bekletip yormamak için konuştu: “Mucize gerçekleşti diyebilirim. Barış Bey’in ameliyatı oldukça başarılıydı. Kendisi turp gibi biraz sonra normal servise alacağız. Hepinize geçmiş olsun.”

Hüsne teyze beklediğimiz o mutlu haberi aldığı anda dudaklarından fırlar eden koca hıçkırığı umursamayıp Ahmet amcaya sıkıca sarıldı ve sayıklar gibi tüm şükürlerini mırıldandı. Sonunda hepimiz o haberi almıştık. Ahmet amca eşinden ayrılıp, kızına sarıldığında Hüsne teyze, “Sağ ol doktor, Allah senden razı olsun.” dedi.

Doktor gülümsedi ve, “Sağ olun dualarınız için.” Deyip, bizi sevincimizle yalnız bırakıp uzaklaştı.

Doktor asansöre binip kattan ayrıldıktan sonra Batuhan bana sarılıp ne zamandır içinde tuttuğu gözyaşlarını serbest bıraktı. “Azra abla, abim ölmedi.” diye fısıldadı sonra.

SUÇ MAHALLİ

“Şükürler olsun Rabbim!” Ahmet amcanın sesini duyduktan sonra Batuhan benden ayrılıp teyzesinin yanına gitti. Annem ve babam yanımda olduklarını gösterircesine omuzlarımı tuttuklarında onlara bakıp ne zamandır ilk defa gerçekten gülümsedim. Babam alnımı öpüp geri çekildiğinde, yanındaki sandalyeye oturup başını başıma yasladı. Ben de ellerimi yüzüme kapatıp bir liseli utangaçlığı ile gözyaşlarımı sakladım. “Teşekkür ederim,” dedim bir mırıltı şeklinde. “Allah’ım teşekkür ederim.” Sonunda sevdiğim adam, diğer yanım iyileşmişti. O artık hep bizimle olacaktı. Annemin, “Şükürler olsun.” diye fısıldadığını duyduktan sonra onun gibi ben de tekrar ettim. Şükrettikçe göğsümdeki daralma yok oluyordu. İçimde süregelen yangın ise Barış’ın iyileştiğini duyduğum an sönmüştü ve geride hiçbir kül kalmamıştı. Oturduğum sandalyeden bir anda ayağa kalkıp kollarımı iki yana açtım. “Barış uyandı, o uyandı. Ben demiştim!” diye bağırdım olağanca sesimle.

Ve tekrar ettim içimden: “*O uyandı!*”

DOKUZUNCU BÖLÜM

EVLİLİK MESELESİ

Geriye sıyrılan başörtümü düzeltip uzun zaman sonra ilk defa mutluluktan akan gözyaşlarımı elimin tersi ile sildim. Oturduğum koltukta geri yaslanıp gözlerimi kapattım ve birkaç saniye huzurun bedenimi ele geçişini izledim. Ruhum, huzura kavuştuğça kaybolduğuş hiçliğın içinden kurtulup tekrar bedenimde kendine yer ediniyordu.

Sonunda o iyileşiyordu. Şimdi tam karşımda hasta yatağında beyaz örtülerin içinde bir melek kadar temiz görüntüsü ile uyuyordu. Onu bir kez daha büyük bir hayranlıkla izledim. Tüm detaylarıyla, sanki ezberlercesine... Özlediğim gökyüzü bakışlarından hâlâ mahrumdum fakat şu an artık gözlerimin önünde oluşu ve istediğim zaman ona ulaşabileceğim gerçeğuş içimde var olan huzurun daha da çoğalmasını sağlıyordu.

En çok gözlerini özlemiştim. Aslında, gözleri benim için bir gözden de öte sonsuzluğın simgesi gibiydi. Bakışlarının mavi harelerine dalıyor dibe, hiç bilmediğim ve tam anlamıyla keşfedemediğim bir evrenin içine çekiliyordum. Ne de uzun zaman oldu mavilerinin derinliklerinde kaybolmayalı, saçlarının hissettirdiğuş başak tarlalarına dalmayalı...

“Ne zaman uyanıp gözlerime bakacaksın sevgilim?”

SUÇ MAHALLİ

Koltuktan aheste bir şekilde kalkıp yatağının yanına gittim. Sonra yanına oturup ona baktım, hâlâ uyuyordu. Her kirpik tanesi birer birer gözlerinin altına gölgeler oluşturmıştu. İnce, soluk pembe dudakları dümdüz ve ifadesiz bir hâlde huzurla uyuyordu. Elimi yanağına uzatıp uzamış sakallarına dokundum belli belirsiz. Sakalları elime batıyordu ama umursamadım. “Seni seviyorum.” dedim ve serum takılı olan elini sıkıca tuttum. İnce uzun parmaklarım elinin her zerresine ulaştı ve sakince elini okşamaya devam etti.

Dudaklarım mütebessim bir hâl alırken gözlerimi kapattım ve sessizliğin ruhumda var ettiği eşsiz müziğin ritmini dinledim. Bu müzik dalgaların kayaları dövüşü gibi hoyrat, bir annenin bebeğine armağan ettiği buse kadar masum ve şefkatliydi.

Sevdiğim adam yanımda, gözlerimin önündeydi. Nefesi önce havaya ardından benim nefesime karışıyordu.

Elimde bir hareketlilik hissettiğimde kapalı olan gözlerimi açıp elime baktım. Barış’ın benimkinden büyük ve biçimli eli kasılıp gevşiyor parmaklarımı sıkıyordu. Görüş alanım buğulanıp sol gözümün kenarından bir damla yaş sakince akıp gittiğinde gözlerimi hemen yüzüne çevirdim. O bakışlarla tekrar karşılaştığım için mavilerini seyre çıkabildiğim için Allah’a bir kez daha şükrettim. Güzel bakıyordu gözlerime. Kısık bakışlarının üzerine uzun kirpiklerinin gölgesi düşmüş, uzayan saçları alına dökülmüştü. Dudakları kıvrımlı, ifadesi ise olabildiğine masumdu. “Seni özledim Azra.” dediğinde ise artık dur durak bilmeden umarsızca akıyordu gözyaşlarım. Engel olmadım, silmeye de uğraşmadım. Sadece gülümseyip baktım gözlerine.

“Seni çok bekledim.” Boşta kalan elimi alına getirip belli belirsiz vurdum. Canı bu ufak hareketimle acımasa da o yüzünü ekşitip canı yanmış gibi davrandı. Elini alına götürüp ovuştururken, aynı zamanda seslice nefes verip, yanağında duraklayan elime nahif bir buse armağan edip huzurla beni izledi. Bakışları onca şey anlatıyordu ki.

“Neden hemen uyanmadın?” dediğime gülümseyip elini alnından çekti ve yanağındaki elimin üzerine koydu. Muzip bakışları yüzümde gezinmeye başlamışken onun söyleyeceklerini ciddiye almamı engelliyordu. “Sabrını denedim,” dedi. “Yokluğuma dayanabiliyor musun merak ettim.”

“Öyle sabır denenmez Barış Bey, nasıl üzüldüğümden haberin var mı?” Kızgınlıkla söylediğim cümlemin ardından doğruldu ve alnımı öpüp, yüzümden fazla uzaklaşmadan durdu, gözlerime baktı ve dudaklarını hiç acele etmeden araladı.

“Hayatının her anında yanında olamam, bunu sana her defasında söylüyorum. Sen ne kadar inkâr etmek istersen iste ama gerçek bu.” Başparmağıyla yanağımı okşarken her kelimesi ruhumda şiddetli bir zelzeleye sebep olan yaralayıcı sözlerine devam etti: “Ben orada ölebilirdim, senin benim yok oluşumla yok olmaman gerekiyor. Ben olmasam da hep dindik duracaksın.” Fısıltı hâlindeki sesi önce tüm sıcaklığıyla yüzüme çarptı ardından keskin kelimeleri kalbimi parçaladı. O kelimelerinin keskinliğini ne kadar köreltmeye çalışmış olsa da bu işe yaramadı ve yaralandım.

İki elimi yanaklarına kapatıp, derince nefes alırken, “Sen hep benim yanımda olacaksın ve biz, hiçbir zaman ayrılmayacağız. Bu sözlerini unut ve beni bir daha yaralama.” dedim. Onun nefesinden birkaç parçayı da kendi nefesime katıp ciğerlerime gönderirken yutkundum.

O da benim yaptığım gibi ellerini yanaklarıma koyup iç çekti ve beni kendine çekip başörtümün üzerine derin ve anlamlı bir öpücük bıraktı. İrkilip geri çekilmek istediğimde buna izin vermayıp beni göğsüne yasladı ve kollarını bedenime sardı. Kalbim deli gibi çarpıyor, her atışında içimden taşacak kadar göğüs kafesimi boğuyordu. Sevdiğim adamın yanımda oluşu bana huzur veriyordu.

“Seni çok özledim.” diye fısıldarken, sırtını yatağın başlığına iyice yaslayıp, rahat bir pozisyon aldığı anda ben de yatağa biraz daha uzanır gibi oldum.

SUÇ MAHALLİ

“Bakışlarını, kalp atışlarını, en çok da bana hissettirdiğin aşktan öte duyguyu çok özledim benim küçük meleğim.”

“Kalp atışlarım mı?” diye sordum usulca belinde parmaklarımı gezdirirken. Hareketlerim ufak bir gülümsemeden, kaçan tatlı tınıya sebep olduğunda, bedenimden gelip geçen titremeyle gözlerimi kapattım. Aramızdaki bu ilişkiyi seviyordum.

Barış çenemi kavrayıp, gözlerine bakmamı sağladığında, sebebini bilmediğim bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüp Barış’ın parmağına ulaştı ve kayboldu.

“Kalp atışlarını özledim meleğim,” derken, elini kalbimin üzerine koyup benim elimi de kendi kalbinin üzerine koydu. “Çünkü ben sadece senin kalp atışlarınla var olabiliyorum. Eğer biz birbirimizden uzak olursak ben ölürüm.”

“Sadece sen değil, ben de ölürüm.” diye fısıldadım.

Başımı boyun girintisine gizleyip, kokusunu ciğerlerime doldururken ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Söyledikleri, öyle bir zelzele oluşturmuydu ki zihnimde sarf edebileceğim iki üç kelimeyi de bu koca enkazın altında kaybetmişim.

Bacaklarımı tamamen yatağa çekip ona biraz daha sokuldum, rahatsız olmasından endişelendiğim için kaplumbağa hızında hareket ediyordum fakat bir inleme sesi, kulaklarımdan içeri süzülüyordu, hızlıca ondan ayrılıp telaşla yüzüne baktım. Ardından neresini acıtmış olabileceğimi düşünerek gözlerimi dikkatlice uzuvlarında gezdirdim. Tekrar yüzüne baktığım sırada kaşları çatıldı ve ifadesi garip bir hâl aldı.

“Bir yerini mi acıttım?” diye sordum.

Sorduğum sorunun cevabıyla ilgilenmeyip, “Azra yüzünde bir şey var.” dediğinde ellerim hemen yüzümü buldu. Ellerimi yüzümdeki şeyin gitmesi için gezdirirken umutla Barış’a baktım. “Gitti mi?”

Başını olumsuz anlamda salladı, kaşlarını biraz daha çatıp dudaklarını büzdü. “Hayır, az yaklaş da alayım.” dedi ve elini uzattı.

Ben de ona karşılık yüzümü eline yaklaştırdım. Dikleşip elini yüzümde gezdirdi. Gözlerimi sıkıca kapattım ve kaşlarımı olabildiğince çattım. “Al şu şeyi çabuk.” Sabrımın taşmasına ramak kalmışken söylediğim bu cümle, Barış’ın hızlanmasına neden olmadı ve sanki inadına yapıyormuş gibi biraz daha yavaşladı. Tam geriye çekilmek için hareketlenmişim ki dudaklarının sıcaklığını burnumda hissettim. Kapalı olan gözlerim anında açıldı ve çatık kaşlarımdan geriye eser kalmadı. “Şey, sen ne yapıyorsun?”

Sorumun ardından güldüğünü hissetsem de göremedim.

Dudaklarını burnumdan çekip yüzünü yüzümden uzaklaştırmadan konuştu. “Özlem gideriyorum.” Fısıldarken kısık sesini ne kadar özlediğimi fark ettim. Gözlerim bunun üzerine tekrar buğulanırken biraz afallamış ve saf bir hâl almış bakışlarımı yere indirdim.

“Aa... Şey... Peki...”

Güldü ve dudaklarını bu sefer alnıma bastırdı. Dokunuşu o kadar büyüleyiciydi ki...

Dışarıda aheste aheste yağan yağmurun sesi kulaklarımıza tatlı birer melodi gibi geliyordu. Onun yanında mutluydum. Arkamda daima beni koruyacak birini görmek güzeldi. Bu kişi sizin en değer verdiğiniz kişiye yokluğunda bir o kadar da yalnızlığa ve kimsesizliğe ait gibi hissediyordunuz kendinizi. O yoğun bakımda canıyla savaşıırken ben de canımı geri kazanmak için koca bir uğraş peşindeydim. Yokluk beni kimsesizlik örtüsüne sarıp bağrına basmak isterken ben bu isteğe her defasında olumsuz yanıt veriyor, umudumu kaybetmemek ve bu isteğe yenilmemek için dilime ardı ardına dualar sıralıyordum.

“Seni seviyorum meleğim.”

Tebessüm edip ellerimi yanaklarına koydum. “Ben de seni seviyorum.”

SUÇ MAHALLİ

Bedenim ağırlaşmaya başladığında uykunun kendini arsızca bilincime sokmaya çalıştığını anlamıştım. Fakat yapılması gereken onca iş varken uyumak benim için biraz zor bir seçenektir. Sandalyede biraz daha dikleşip önümde duran dosyayı açtım ve incelemeye başladım. Fakat ağırlaşan göz kapaklarım buna üstün bir güçle engel oluyordu. Biraz daha ayık kalmak için bir saat kadar önce aldığım acı kahvenin son yudumunu, büyük bir mide bulantısı ile içtim. Kahve, üzerinden geçen zamana bağlı doğal olarak buz kesmişti.

“Tamam, uyumamam gerekiyor bunu biliyorsun beynim. Organlarıma sürekli uyu diye emir verip durmayı kes, sinir oluyorum.” diye konuştum ve dosyanın birinci sayfasını çevirdim. Fakat sayfayı bitiremeden tekrar ağırlaşan göz kapaklarıma ve kemiksiz bir et yığınının anımsatan masaya yığılan bedenime, daha fazla dayanamayıp gözlerimi yavaşça kapattım. Bu kurbanın dosyasını ne diye kapatacaktım ben, intihar mı? Savcılıktan soruşturmayla ilgili ne karar çıkmıştı?

Kulağıma gelen fısıltı sesleri ile gözlerimi açmaya çabaladım ama olmadı. Şu an sadece uyumak istiyordum. Bu yüzden çok fazla çaba harcamadım ve bilincimin uykuya yenik düşmesine pek aldırmadım. Kulağıma ulaşan fısıltıların sahibinin Barış olduğunu düşündüğüm sırada konuşmak için dudaklarımı araladım. “Barış sen misin?” diye sordum fakat bir yanıt gelmesini ummuyordum çünkü sesimi ben bile zor duymuştum.

Kim olduğunu bir türlü anlayamadığım karşıdaki ses, “Sana bu kadar yorul diyen olmadı ki.” dedi. Konuşmasının üzerinden birkaç saniye geçtikten sonra bedenim havalandı ve onun ferah kokusu burnuma doldu. Dudaklarım istemsizce yukarı kıvrılırken artık kim olduğunu bildiğim bu adamın göğsüne hasretle biraz daha sokuldum. Göğsü sarsıldığında ve dudaklarından ufak birkaç tını kulağıma kaçtığında güldüğünü anladım. Ama ona karşılık veremeyecek kadar yorgundum. Sonra kısık sesine karışan kelimeleri kulağıma ulaştı.

“Nasıl da ağzın kulaklarında,” dedi ve devam etti. “Mutlu olacağın yeri iyi biliyorsun şüpheci dedektifim.”

Gülümseyip, göz kapaklarımı hafifçe aralarken onun bana baktığını gördüm. Kaşları biraz çatık duruyordu, bunun canının yanmasından kaynaklandığını düşündüm. Hastaneden ayrılalı iki hafta kadar oluyordu ve Barış’ın yaraları henüz iyileşmemişken beni kucağında taşıması kesinlikle yanılttı. “Beni neden kucağına aldın, yaraların daha tam olarak iyileşmedi.” dedim düşüncelerimin ardından fısıltıyla.

Omuzlarını silkmek istedi ancak kucağında olduğumu hatırlayınca, bunu yapmaktan vazgeçip hemen dudaklarının altında olan alnıma naif bir öpücük bırakıp nefes verdi. “Yaralarım umurunda değil, kucağımda senin kadar etkili bir ilaç varken.”

Söylediği şeye olabildiğince içten bir gülümseme bahşedip arsızca kapanmaya uğraşan gözkapaklarımı yavaşça araladım ve, “Eve gidelim.” dedim içime kaçmış sesimle.

Hâlâ ilerlemeye devam ederken ansızın sırtıma çarpan soğukla titredim, dışarı çıkmış olmalıydık. Barış üşüdüğümü anlamış olacak ki beni kendine daha da çok çekti ve biraz daha ilerleyip durdu. Durduğumuzda tekrar kapanan gözlerimi zor da olsa açmayı başarmıştım. Bana bakıp gülümsedi ve kısık sesi ile ruhumu okşayıp uyutur gibi konuştu: “Arabaya bineceğiz.” Sözlerinin ardından dudaklarından kopan bir öpücüğü daha yanağıma uğurladı. Öpücüğü beni kendime getirirken ellerim bir haftadır kesmediği sakallarına ulaştı. Parmaklarımin altındaki teni havanın etkisiyle soğuktu fakat damarlarında hızlı dolaşan kanın sıcaklığını buna rağmen hissedebiliyordum. Sakalları kısa değildi bu yüzden parmaklarıma batmıyor, huylandırmıyordu fakat uzun da sayılmazlardı.

Gözlerine bakarken gülümsedim. Dudaklarını birbirine bastırmış çenesi kasılmıştı. Biraz daha aşağı indiğimde elim tam âdemelmasının üstünde durdu. Diğer elimse dokunuşlarımla kalbinde meydana gelen hızlanmayı hissetmek ister gibi tam kalbinin üzerinde duruyordu.

SUÇ MAHALLİ

Bir kalp nasıl bu kadar hızlı atabilirdi? Sonra Barış sesli bir şekilde yutkunup, “Bunu bana şimdi yapma!” dedi isyankâr bir biçimde. Sözüne karşılık elimi boynunda gezdirmeye devam ettim ve uslanmaz bir çocuk gibi gülümseyip gözlerinin içine baktım.

“Ama benim hoşuma gidiyor.” dedim.

Başını biraz eğip, yüzüme daha da yaklaşıırken gözlerini bir an olsun yüzümden ayırmadı. “Ama seni öpmek istiyorum.” dediğinde ellerimi teni sanki beni yakan bir ateşmiş gibi hemen boynundan çektim. Beni öpmesine izin veremezdim. En azından burada olmazdı.

Hareketime sesli bir şekilde güldü. “Eninde sonunda seni öpeceğim bundan kaçışın yok. Çünkü ben senin kocanım, pek sevgili karıcığım.” Bedenim söylediğine tepki olarak damarlarımdaki tüm kanı yanaklarıma göndermiş rengimi âdeta kırmızıya çevirmişti. “Şöyle konuşma, utanıyorum.”

“İşte bu da benim hoşuma gidiyor.” dediğinde yanaklarım artık tamamen kırmızı rengine bürünmüştü.

Barış konuşmayı sonlandırıp arabanın kapısını açtı ve beni yavaşça koltuğa bıraktı. Sırtım yumuşak koltukla buluşunca uyukum tekrar, “Ben buradayım!” dercesine kendini belli etti. Barış fazla oyalanmadan, kapımı kapatıp diğer tarafa geçti ve arabaya binip motoru çalıştırdı. Gaza yüklenince, koltukla birleşen bana bakıp haylazca gülümsedi. “Sür sür hızlı sür... Aman yavaş sürersen ziyan olur.” diye sitem ettim ve cama doğru dönüp gözlerimi kapattım.

“Azra hadi kalk, sabah namazına.”

Yorganın altına biraz daha girip ensemdeki saçlarda gezinen eli geri ittim. Yastığıma iyice gömülürken gevşeyen kaslarım beni rahatlattı. Fakat uslanmaz el bu defa topuzumu çekince tüm

rahatım bozuldu. Sırtüstü yatarken nefesimi bikkınlıkla salıp kollarımı yorganın altından çıkardım. Gözlerimi aralayıp saçımdaki kocaman eli tuttum ve önüme çektim. “Sen ne yaramaz bir elsin böyle, uyuyorum diyorum rahat bırak beni!” derken işaret parmağımı tehditkârca sallıyordum.

“Ben de namaz geçiyor diyorum.” diye cevapladı el. Bir dakika, el mi? Hemen yattığım yerden doğrulup tuttuğum eli, kendimden uzaklaştırmak için gelişine savurdum. Elimi göğsüme koyup düzeni bozulmuş nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum. “Anneciğim evime konuşan eller musallat oldu. Bunlar hep sözünü dinlemediğim için biliyorum.” diye yakınırken benim yaşadığım korku ve paniğe tezat olan keyifli ve gür bir kahkaha sesi karanlık odayı doldurdu.

Yere oturmuş ve kamını tutarak gülen Barış’a hayret ve merakla baktım. Neye gülüyordu bu şimdi, komik bir şey mi olmuştu? “Neye gülüyorsun sen katıla katıla?” diye sorarken, ellerimi belime koyup kaşlarımı çattım. Pekâlâ, dışarıdan nasıl gözüktüğüm hakkında bir fikrim yoktu fakat Barış’ın hâlâ gülmesine bakılacak olursa sert ve tehditkâr durduğum söylenemezdi. “Bana baksana sen!” Bana bakmadan gülmeye devam etti. Sadece birkaç saniye gözleri dikkatsizce yüzümde gezindikten sonra sakinleşmek için elleriyle yüzünü kapattı fakat bu onun daha da çok gülmesine neden oldu. Bense ne olduğunu sorgularcasına ona bakmaya devam edip ayaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Soğuk zemine değen ayaklarım ürpermeme sebep olsa da umursamayıp çatık kaşlarımı düzleştirdim.

Barış kahkahalarının arasından kopan boğuk bir sesle konuşmaya çalıştığında sesi kulak tırmalayıcıydı. “Çocuk musun kızım sen?” dedikten sonra kendine hâkim olamayıp gülmeye devam etti. Gülmesi her ne kadar hoşuma gidiyor olsa da bu durum şu an için geçerli değildi. Şimdi daha çok sinirlerim bozuluyor ve agresifleşiyordum. “Narkoz etkisindeki insanlar bile böyle saçmalamıyor. Konuşan el de ne demek?”

SUÇ MAHALLİ

Dur durak bilmeyen kahkahalarının sebebinin ben olduğunu anladığımda utançtan kızarmış yanaklarımı avuçlarımın içine aldım ve çaktırmadan hâlime ben de güldüm. Daha önce hiç böyle saçmaladığıma rastlamamıştım ve bu durum biraz canımı sık-mıştı. Gerçekten böyle saçmalamayı nasıl başarmıştım ben?

“Ya tamam sus, sen sanki hiç uykunda konuşmuyorsun.” diye çemkirdim fakat sesim yüksek olmadığı için bu daha çok sessiz sinema oynarken yanlışlıkla bir kelimeyi seslice söylediğim zamanki gibi garip çıkmıştı.

Barış dizlerini karnına çekip elleriyle yüzünü sıvazladıktan sonra nefesini seslice dışarı bıraktı.

O bunları yaparken gözlerimi ondan ayırmamış her hareketini ilgiyle izlemiştim. Hastanede onunla ilgili olumsuz şeyler duyduğumda onu bir daha göremeyecek olmak zihnimi sürekli eşeliyor, derinlere indikçe geçip gittiği her yere hasarı yok olmayacak büyük izler bırakıyordu. Fakat şimdi tüm bu olumsuzluklara rağmen o burada, karşımda hayranlık uyandıracak bir güzellikte oturuyordu. “Ben bir el ile konuşmaya çalışmıyorum.” dediğinde bir kez daha güldü.

Ayaklarımı huysuz bir çocuk gibi yere vurup sesler çıkardığımda suratımı astım. “Ben de senin bir açığını bulunca sömürürüm ama.” dedim. Biraz tehditkâr olmak istemişim fakat komik olmaktan öteye geçememişim. Üstüne üstlük Barış’ın sözlerime karşı yaptığı sevimsiz espri de cabası olmuştu. “Ben her tarafımı örtüyorum açığımı bulamazsın, hayatım. Sonuçta imanlı bir erkeğim.”

Yaptığı espriye karşı gözlerimi hoşnutsuzca devirip ayaklarımı yatağa geri çektim. “Ay kusacağım sanırım.”

Gülme sesi bir anda kesildiğinde ona döndüm. Barış ayaklanıp bana döndü ve elini uzattı. “Hadi kalk namaz geçiyor.” Sesinde var olan ılık ve yatıştırıcı tını, içimdeki sahte öfkeyi bir toz bulutu gibi dağıtırken, onda şeytan tüyü olup olmadığını düşündüm. Bir insan bu kadar etkileyici ve büyüleyici olamazdı çünkü.

Nedense her söylediğini ilahi bir melodiymiş gibi dinliyor büyü-
süne kapılıp gidiyordum.

Uzattığı eli tutup yataktan kalktım. Sonra bozulan topuzumu büyük bir özensizlik ile tekrar yapıp tuvalete doğru yol aldım. Rutin işlerimi hallettikten sonra musluğun karşısına geçip niyet ettim ve abdestimi aldım. Su, soğuk olduğu için tenime değdikçe ürperiyordum fakat bu benim kendime gelmem için gerekli olan bir şeydi.

Abdestimi aldıktan sonra askıdaki havluyu alıp yüzümü ve kollarımı kuruladım. Vakit kaybetmeden odaya geri döndüm. Odaya döndüğümde hava hâlâ karanlıktı ve ışık olmasa bile sokak lambalarının loş ışığı perdeden içeri süzülüyor ve odanın karanlığını biraz olsun azaltıyordu. Kapıyı kapatıp tamamen içeri girdiğimde Barış benim seccademi sermişti fakat kendi seccadesi yoktu. “Neden kendi seccadeni de sermiyorsun?” diye sorduşumda yüzünü kaldırıp rahatça güldü ve gururla gözlerime baktı. “Çünkü ben kıldım.”

Kaşlarımı çattım. “Beni neden beklemedin?”

“Bekleseydim de vakit mi geçseydi?” diye söylenirken yatağa oturdu bacaklarını yukarı çekip bağdaş kurdu. Haylazca yüzüme bakmaya devam ederken, ona dilimi çıkartıp arkamı döndüm ve dolabımı açıp içinden siyah feracemi ve başörtümü çıkarttım. Küs olduğum adama bakmadan seccadenin başına geçtim ve sabah namazı için niyet etmeden önce Barış’a odadan çıkmasını söyledim.

Sabah olmuş ve güneş tüm güzelliği ile ışıklarını dünyaya göndermişti. Hayat, aydınlanan gökyüzü ile tekrar hararetlenmiş, yollar insan ve arabalarla yalnızlığından kurtulup gürültünün kurbanları olmuştu. Israrcı kornaların sesi, beni kendime getirirken, saatlerdir oturduğum halının üstünden kalkıp odanın perde-

SUÇ MAHALLİ

lerini açtım ve güneşin odaya vurmasına izin verdim. Sabah namazından sonra uyumamıştım. Çalıştığım günlerde sabah namazını kıldıktan biraz zaman sonra hazırlanıp işe gittiğim için alışık olduğumdan uyku tutmamıştı. Barış ise erkenden karakola gidip düğün için biraz daha izin almayı deneyecekti. Levent Âmir, Barış'a çok değer verdiği için bunun zor olmayacağını düşündüm.

Omuzlarımı silkip, uykunun kalan son kırıntısını üzerimden atmak istercesine gerinirken, aksak adımlarımı mutfağa yöneltip kahvaltı için ne hazırlayabileceğimi düşündüm. Mutfaka girdiğimde ilk olarak çaydanlığa su koyarak kaynaması için ocağın üstüne koydum. Sonra masayı buzdolabındaki kahvaltılıklerle doldurmaya başladım. Barış gelene kadar güzel bir sofraya hazırlamak için titizlikle işime koyuldum.

Nihayet sofrayı hazırladığımda ustalık eserime şöyle bir göz gezdirdim ve egomu okşamadan edemedim. İşim gereği evde pek vakit geçiremezdim ve bu yüzden yiyecek bir şeyler hazırlamak konusunda biraz yetersiz kalırdım. Ama şimdi Barış'la baş başa kahvaltı edecek olmam ister istemez sofraya biraz daha özen-meme sebep olmuştu.

“Annem de mi aşçıydı be?” diye kendi kendime konuşurken kaynayan çayın altını kapatmak için ocağa yöneldim. Bu sırada çalan kapı ile konuşmayı kesip ocağı kapattım ve koşarak kapıya gittim. Barış gelmiş olmalıydı. Üzerimi düzelterip kapıyı aralarken yüzümde keyifli bir gülümseme vardı.

“Hoş geldin Ba...” Sözümlü tamamlamadan ağzımı kapatıp suratımı astım. Kapıda elleri kolları dolu olan annemle babama zoraki gülümseyip habersiz burada oluşlarına karşı aval aval baktım. Annem beni kenara itip, içeri geçerken bana seslendi: “Kızım sen bu saate kadar fosur fosur uyumuşsundur. Gel de kahvaltıyı hazırlayalım.” Anneme cevap yetiştirmek yerine kapıda duran babama gülümseyip ellerindeki poşetleri aldım ve, “Hoş geldin baba.” dedim.

İçeri girerken, “Hoş buldum güzel kızım.” dedi.

Onların arkasından kapıyı kapatıp mutfığa girdim. Annem kahvaltı masasını dikkatle süzerken ben yavaşça elimdeki poşetleri yere bıraktım. Pekâlâ, birazdan annem büyük bir şok yaşayacak gibi hissediyordum. Bu kadar süre, masayı dikkatle incelerken sessiz kalması hayra alamet değildi. Temkinli olmak için birkaç adım gerileyip mutfak kapısına yaslandım.

“Allah’ım bu gördüklerim gerçek mi?” Ellerini havaya kaldırmış hayretle konuşan anneme cevap vermek yerine sadece bakmayı tercih ettim. Omzunun üzerinden bana bakıp kaşlarını kaldırdı fakat hâlâ sessiz kalmaya devam edince, umursamayıp konuşmaya devam etti: “Kızım sofrayı hazırlamayı öğrenmiş.” Deddiği şeye sadece gözlerimi devirdim. Beni hâlâ çocuk sanıyordu herhâlde.

“Tabii ki öğrendim anne.”

Annem masaya arkasını dönüp bana baktı ve dolu dolu olmuş gözlerini gözlerime dikerken özlemle kollarını açtı. Yıllardır bu anı bekliyormuşum gibi seslice güldüm ve hemen kollarının altına girip bana sıkıca sarılmasına izin verdim. Onun sevgisine bu denli ihtiyacım olduğunu şimdi fark etmiştim. Bana dokununca bedenimin onun varlığına ihtiyacı olduğunu ve bu ihtiyacın hiçbir zaman yok olmayacağını anlamıştım. Ne Barış’ın ne de arkadaşlarımdan sevgisi, bana annemin sevgisinden daha iyi hissettiremezdi. Çünkü o benim annemdi, kimse yanımda olmayacağına o hep benim yanımda benim tarafımda olacak tek kişiydi.

Babam öksürüp, kıskanmış gibi kendini varlığını belli edince, annem gülerek ona döndü. Ben de kollarımı ondan ayırıp ikisinin konuşmalarını izlemek için sessizce kenara çekildim. Babam klasik olarak ellerini cebine sokup mutfak duvarına yaslanmıştı. İfadesi biraz alınmış gibiydi. Fakat pek sahici bir alınma değildi, sadece bizimle takılmak istemişti. “Hanım bana hiç böyle sarılmadın darılıyorum bak.” diye sitem edince annem bir iki adımda babamın karşısına geçip ona da sarıldı. Tabii babamın göbeği -ona göre asla göbek değil o bir Türk kası- buna engel oluyordu.

SUÇ MAHALLİ

“Evimin direği, bak sarıldım işte hemen böyle naz yapma kız gibi.”

Babam, annemin kız gibi benzetmesine bu sefer gerçekten gücenip kaşlarını çattı ve yüzünü başka bir tarafa çevirdi. Babamın öfkesinin de alınmasının da saman alevi gibi olduğunu annem de ben de biliyorduk. Bu sebeple onun gücenmesine pek aldırmadım. “Öyle olsun hanım.” dedi ve tıpkı bir kız gibi anneme gözlerini devirip oturma odasına geçti. Annemse onun bu kız gibi tavırlarına karşılık sadece arkasından bakıp gülmekle yetinmişti.

Biraz sonra annem telaşla bana dönünce, yanlış bir şey yaptığımı düşünerek ürktüm. Başörtüsünün önünü açıp kollarını sıvadı. “Kızım dünürlerim de gelecek şu sofrayı biraz daha dolduralım.” dedi ve hızlıca getirdiği poşetlere yöneldi. “Onlara mahcup olmak istemiyorum.”

Barış’la yalnız kalacağız sanmıştım. Ama şimdi hem benim hem de Barış’ın ailesi bizimle olacaktı. Yalnız kalmak ve baş başa vakit geçirmek artık sadece imkânsız bir hayalden başka bir şey değildi.

Umutlarım bir balon gibi tek tek patlarken harıl harıl çalışmaya başlayan anneme yardım etmek için kollarımı sıvadım.

İşimiz bittiğinde mutfağı son bir kez gözden geçirip oturma odasına geçtik. Babam üçlü koltuğa oturmuş ve ayaklarını uzatmış futbol yorumu izliyordu. Her zamanki babam işte, diye içimden geçirip koltuğa oturdum ben de. Fakat daha beş dakika dolmadan çalan kapı ile ayaklanıp üstüme çekidüzen verdim ve kapıya koştum. Kimin geldiğini pek tabii biliyordum. Kapıyı açıp Barış ve ailesini içeri buyur ettim. “Hoş geldiniz efendim.”

Onlar içeriye geçerken Barış ellerini ceplerine yerleştirmiş kapının kenarında sessizce bekledi. Sonra ailesinin içeride olduklarından emin olduktan sonra suratını asıp bana döndü.

“Umutlarım bir gül gibi soldu.” dedi. Oturma odasını kontrol ederek yanıma geldi ve yanağımı öptü.

Öpüşüyle huylanırken sessizce kıkırdadım. Ardından ellerimi geniş omuzlarına yerleştirip dudağımı sarkıttım. “Biliyorum, nereden çıktı şimdi bu yemek işi?”

Barış omzunun üzerinde olan elimi alıp öptükten sonra ellerini belime koydu ve alnını alnıma yasladı. Şu an şu şekilde içerdekilere birine her an yakalanabilirdik fakat Barış bunu önemsiyor gibi değildi. Pekâlâ, aslında ben de pek fazla önemsemiyordum. Her ne kadar onlar bilmese de biz evliydik ve yanlış bir şey yapmıyorduk. Omuzlarındaki ellerim biraz daha ilerleyip, ensesindeki saçlarla ilgilenirken, “Bizim ne zaman evleneceğimizi konuşacaklar sanırım.” dedi. Gözlerim irice açılırken kalp atışlarım olması gerekenden daha hızlı atıyordu ve bu hız mantıklı davranmamı engelliyordu. “Barış anneler ve anneler bizim imam nikâhı kıydığımızı bilmiyor. Sadece teyzen biliyor, ben de ona kimseye söyleme dedim.”

Gülümserken dudaklarından sızan ılık havayı titrek bir hamleyle ciğerlerime çektim ve endişeyle gözlerine baktım. Benim gözlerimde bol miktarda endişe olmasına karşın o, bir o kadar rahat görünüyordu. Sinirlerim bozulmuştu. “Tamam sakın ol hayatım, şimdi gidip münasip bir dille evli olduğumuzu söyleriz.”

“Umarım aşırı bir tepki göstermezler.” dedim ve kaşlarımı yukarı kaldırdım. Barış alnını benden ayırmadan hemen önce kısa bir öpücükle kalbimi çalıp tüm endişemin toz bulutu gibi dağılmasını sağlamıştı.

Oturma odasına girdiğimizde koltukların boş olmasına şaşırmayıp yemek masasına doğru ilerledim. Evimin oturma odası ve mutfak birleşikti. Aslında sürgülü kapı sayesinde mutfak ve oda birbirinden ayrılıyordu fakat bugün kapıyı açık bırakmıştım.

Mutfakta ailelerimiz oturmuş bir yandan kahvaltılarını yaparken bir yandan da nikâhımız için konuşuyorlardı. Barış’a bakıp sessizce, “Hadi.” dedim. Beni başıyla onaylayıp babasının yanındaki sandalyeye oturdu. Ben de annemin yanındaki sandalyeye oturup konuşmaya hazırlanmak için birkaç kez öksürdüm.

SUÇ MAHALLİ

Annem anlamaz gözlerle bana baktıktan sonra, ne var dercesine kaşlarını çattı. İrkilip tabağımı işaret ettim ve, “Lokma boğazımda kaldı.” diye fısıldadım. Başını sallayıp önüne döndüğünde, “Diyorum ki imam nikâhını birkaç gün sonra kıyalım.” dedi annem çatalındaki peyniri ağzına atarken. “Sonuçta birbirlerini iyice tanıyorlar uzatmaya gerek yok.”

“Hayır!” diye söze atladım. Bunun üzerine bütün gözler üzerime çevrilince süt dökmüş kedi gibi sandalyeme geri oturdum ve tekrar konuştum. “Yani hayır derken evlenmek istemediğimden değil. Tabii ki isterim yani Barış kocam olsun. Ama şey...” Ben ağzımda bir şeyler gevelerken umutla Barış’a baktım. O da bakışımın sebebini anlamış olacak ki sözü benden aldı.

“Çok değerli aile büyüklerim.” diye söze başladı ve sesinin titremesini düzelttikten sonra devam etti: “Bizim Azra’yla imam nikâhımız var.”

Onun annesi ile benim annem aynı anda ayağa kalkıp, “Ne?” diye bağırırken, elimi alnıma koyup bu anın bir an önce bitmesini istedim.

Annem ve Barış’ın annesini beni yatak odama aldıktan sonra onlara çaktırmadan uyduracağımız yalanı -biraz gerçeklik payı var- Barış’a mesaj olarak attım ve beni şüphe ile süzen annemin ve Hüsne teyzenin yanına gittim.

Ailemiz bizim evli olduğumuzu öğrendikten sonra evde küçük kıyamet kopartmış, bizi taşa tutmalarına ramak kalmıştı. Annem olayı kendi çevresinde oldukça büyütüp kendini kalp krizi geçirtmeye çalışmıştı. O an keşke söylemeseydik de ikinci bir imam nikâhını kıysaydık, diye geçirdim içimden. Fakat olan olmuş, söylenen söylenmişti. Hüsne teyze ise sadece bakışlarıyla Barış’ın boğazına yapışmış öldürüp öldürüp diriltmişti.

“Anlat kızım.” dedi Hüsne teyze. İkisi yatağın ayak ucuna oturmuşlardı. Ben de onları karşıma almak için yatağın karşısındaki halının üstüne oturup bacaklarımı kalçamın altına aldım. Gözlerimi onlara dikerek şalımı huzursuzca birkaç kez çekiştirdim.

“Şimdi anneciğim şöyle...” diye lafa başladığımda daha doğrusu mırıldandığımda ikisi birden, “Söyle evladım.” dedi. Annem, benim cümlemdeki *anne* kelimesinin Hüsne teyzenin üzerine alınıp cevap vermesine bozulmuş gibi yüzünü astı ve iç geçirdi. Bu hâline çaktırmadan gülümsedim ve kafamda anlatacağım olayı toparlamaya çalıştım. Nihayetinde derin bir nefes aldım ve kaldığım yerden devam ettim.

“Şimdi şöyle oldu. Biz Barış’la aynı yerde çalışıyoruz bildiğiniz gibi. Neyse bir gün Barış yanıma geldi ve seninle niyetim ciddi birbirimizi tanımak için bir süre konuşalım dedi.” Anlatmaya ara verdiğimde tereddütle onlara baktım. Sakin görünüyorlardı. Annem gözlerimin içine bakarken, rahatsız olduğumu hissedip gözlerimi kaçırdım. Kesik bir nefes alıp, “Ben de kabul ettim.” dedim.

“Bak sen şunlara Hüsne Hanım. Bize hiçbir şeyden bahsetmemişler.” dedi annem çatık kaşlarının ardındaki koyu kahve gözleriyle beni izlerken. Hüsne teyzeye baktığımda güldüğünü gördüm. Gülmesine sebep olan, onlara karşı olan utancımдан ezilip büzülmem miydi yoksa bu olanlar hoşuna mı gitmişti, anlayamadım. Ama mutlu olmasına ben de sevindim. Onunla en son hastanede Barış için ağlıyorduk. “Gençler işte.” dedi Hüsne teyze, ardından bana yandan bir bakış attı.

İkisi tekrar bana dönünce devam etmem gerektiğini anladım ve öksürerek boğazımı temizledim. “Sonra biraz zaman geçti tanıştık anlaştık. Barış artık uzatmanın anlamı yok evleneceğiz dedi ve imam nikâhını kıydık. Ama sonra sadece ara sıra benim evimde kalmaya başladı, kaldığında da farklı odalarda kaldık.” dedim ve sözümü noktaladım.

SUÇ MAHALLİ

“Ha bir de aynı odada kalsaydınız.” bu sefer çıkışan Hüsne teyzeydi. Yüzünde tatlı bir ifade olduğundan cümlesindeki amacın benimle eğlenmek olduğunu anlayıp sustum. Annemse bir şey demeden öylece duruyordu. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Utanmış ve mahcup bakışlarımı ellerime dikip onların bir şey demesini bekledim. Yani en azından şu an bana kızmaları gerekiyordu.

“Madem nikâhı kıymaya niyetlendiniz, neden bize haber vermiyorsunuz? Hadi tamam kıydınız diyelim, neden sonradan söylemiyorsunuz o zaman? Biz milletten mi duyacaktık evlendiğinizi.” Annem kendi kendine söylenirken Hüsne teyze bana bakıp gülümsedi. “Ah siz gençler yok musunuz? Deli edersiniz insanı.”

Konuşmadım yine.

Annem annelik yapıyordu. Elbette biz yanlış bir şey yapmıştık bunu savunmuyordum. Ama o an bir şeyler doğru gibi gelmiş ve olmuştu işte.

Hüsne teyze annemin kolunu tutup sıvazlarken, onu telkin edip sinirlerini yatıştıracak sözler söylüyor ara sıra da bizi savunuyordu. Bense onları sadece üçüncü bir göz olarak izliyordum.

“Tamam, hadi sıkma canını zaten olan olmuş biz de resmî nikâhı kıyarız.” Anneme dolu gözlerle bakıp hızla yerimden kalktım ve ikisine birden sıkıca sarıldım. Hüsne teyze sırtımı okşayıp, yanağımı öperken annem burnunu çekip, “Zaten ben sofrayı iki kişilik hazırlamandan şüphelenmiştim.” dedi. Kıkırdayıp başımı dizine koydum.

Düzenleme

Ny.ozlem

BARIŞ'IN ANLATIMIYLA

Azra'dan gelen mesajı okuduktan sonra onun babası ve babamla birlikte oturma odasına geçtik. Beni bekleyen iki tane dünya tatlısı adama gülümseyip karşılarındaki koltuğa oturdum. Derin bir nefes alıp sakallarımı sıvazladım ve konuşmak için dudaklarımı araladım. Pekâlâ, karşımda bir kız babası varken bir damat adayı olarak konuşmak pek kolay değildi. “Baba ve Ali amca sözü fazla uzatmadan anlatacağım.” Babam oturduğu koltukta rahat bir pozisyon bulup rahatladıktan sonra bir kolunu, bana bakıp homurdanan Ali amcanın omzuna attı ve, “Anlat bakalım oğlum.” dedi.

Ali amcaya baktığımda hâlâ somurtkan daha doğrusu öfkeli bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Bakışlarımı kaçırdığım sırada Ali amcanın, “Sanki evlenmemiş de istemeye gelmiş gibi utanıyor bir de.” diye mırıldandığını duydum. Buna o kadar gülmek istememe rağmen ayıp olacağını bildiğim için duymazdan geldim. Tekrar onlara baktığımda Ali amca, bacak bacak üstüne attı ve bileğindeki saate göz ucuyla baktı.

“Ali amca ben sizin kızınızı gördüm beğendim. Biliyorsunuz ki bu zamanda eli yüzü düzgün birini bulmak çok zor. Ben de Azra'ya seninle tanışıp anlaşılm çok beklemeden de nikâhımızı kıyarız dedim o da kabul etti. Sonra da birbirimizi sevip anlaşınca hemen imam nikâhını kıydık.” dedim. Sustuğumda babam ayaklanıp yanıma geldi ve enseme bir tokat attı.

SUÇ MAHALLİ

Babamın eli ağırdı ve çocukken her yaramazlığımın bedelini enseme aldığım bu tokatla ödemiştim. Gel gör ki zaman geçti büyüdüm ve yine aynı tokatla cezalandırıldım. Sanırım bu sefer biraz kendim kaşındım.

“Ulan eşek sıpası, size hemen evlenin diyen oldu mu, az sıkamadın mı dişini?” Babam hâlâ enseme vurmaya devam ederken söylemişti bunları. Ali amca ise görebildiğim kadarıyla gülüyordu. Onu güldüren şeyin yediğim tokatlar mı yoksa olanları kabul ettiğinden mi kaynaklandığını anlamadım.

“Baba ayıp oluyor ama koca adamı dövüyorsun.” dediğimde Ali amca ile babam aynı anda sesli bir şekilde güldüler. Sonra babam Ali amcaya dönüp, “Yaa, gördün mü dünür? Çocuklarımız büyümüş de bize haber vermeden evlenmişler... Ah bu zamane gençleri...” Babamın söylediklerine Ali amca sadece başını sallamakla yetinmişti. Gözleri ise nedendir bilinmez biraz sulanmıştı ve bunu gizlemeyi pek gerek görmeden elinin tersiyle silmişti. Ona baktığımı görünce gülümsedi. İçten ve bağışlayıcı bir tebesümdü bu.

Ali amca elini kaldırıp, bana doğru uzatınca, oturduğum koltuktan bir çırpıda kalkıp elini öptüm ve başıma koydum. Ali amca da hoşnutluğunu belli eden bir ifade takınıp, “Hadi bakalım bize de resmî nikâhı kıymak nasip olacak.” dedi ve ekledi. “Bana bundan sonra baba de.” Başımı sallayıp onu onayladığımda ikimizin arasında bir bağ oluştuğunu hissettim ve bu beni mutlu etti. Sevdığım kadının babası tarafından kabul görülüp seilmek bana iyi hissettirmişti. Kamburumu düzelterip doğrulurken, “Peki baba.” dedim sessizce.

“İşte şimdi oldu.”

“Sevgi...” diye mırıldandım. Sonra bu kelimenin Barış’a karşı hislerimin tanımını olamayacak kadar basit olduğunu düşün-

düm. Onu sadece sevmiyordum. Ona öyle derin bir tutkuyla bağılıydım ki henüz bunu tanımlayabilecek bir kelime yoktu benim için.

Üzerimdeki kırık beyaz, hafif kabarık ve sade elbisemin pelerinin omuzlarımdan dökülen kumaşını tutup aynada kendime baktım. Daha önce beyazı kendime bu kadar yakıştırmamış ve hiç kullanmamıştım. Ama bu farklıydı. Bu benim nikâh kıyafetimdi. Masumluğun temsiliydi. En önemlisi ise bu elbiseyi bana Barış almıştı.

Benden habersiz nikâh tarihi aldığı gün bunu da araya sıkıştırmıştı. O gün ona çok sinirlenmeme, küsmeme rağmen nihayetinde bir şekilde her şey hallolmuş, düzene girmişti. Ve şimdi üzerimde onun aldığı elbise ile nikâhımıza hazırlanıyordum.

Pelerinin şapkasını kafama örtüp koltukta gözleri yaşlı beni izleyen anneme döndüm. Siyah iri gözleri buğulanmıştı. Yüzünde ise mutlu ama biraz da hüznünlü bir ifade vardı. Tebessüm ederken çukurlaşan yanaklarının içine gözünden süzülen birkaç damla yaş gördüğüm an benim de gözlerimin dolduğunu ve ağlamak üzere olduğumu fark ettim. Onu o şekilde görünce bir garip hissettim. “İlle de tutturdun ben gelinlik giymem diye!” Annemin ağlamaklı sitemine tebessüm edip elbisemin eteklerini tutarak etrafımda döndüm.

“Güzel olmamış mıyım anne?”

Beni bir kez daha detaylıca süzüp elindeki mendille yanağına birikmiş damlaları sildi. O hâlini izlerken durdum ve ellerimi önümde birleştirip derin bir nefes aldım.

“Güzel olmaz mısın hiç, bir melek kadar saf ve temizsin.”

“Anne...” dedim ve bir damla yaş düştü gözlerimden. “Seni seviyorum.”

Annem seslice güldüğü sırada ayağa kalkıp yanıma geldi ve bana sıkıca sarıldı. Kolları sırtımı okşarken, başımı omzuna koyup kokusunu içime çektim. O da bundan keyif almış gibi daha da sokuldu bana. “Canım kızım benim.” dediğinde gülümsedim.

SUÇ MAHALLİ

Bu sırada içeri babam girince, annem benden ayrılıp babamın yanına geçti ve onun koluna girdi. Annem ona bakarken babam da beni izliyordu. Gözlerimi babama diktim. Ağlayacak gibi duruyordu. O zaten duygusal bir adamdı. Gözyaşlarını saklama gereği de duymaz, “Ağlamak insanın en doğal eylemidir.” derdi. “Nasıl olmuşum baba?” Babam gözlerini gözlerimden ayırmadan yanıma geldi ve ellerini yanaklarıma koyup alnımı öptü. Kalbim göğüs kafesimi zorlarken, ellerimi babamın beline sarıp gözlerimi kapattım. Pekâlâ, ben bugünün bu kadar duygulu geçeceğini hiç tahmin etmemiştim.

Uzun bir süre konuşmadığında ağladığını anladım. Gözlerinden akan yaşlar yanağını ıslatıp ilerlerken benim de yüzüme uğruyor benden birkaç damla çalıp bilinmezliğe karışıyorlardı. Annemin burnunu çekip iç geçirdiğini duyduğumda, babam dudaklarını alnımdan çekip omuzlarımı tuttu ve yaşlı gözleriyle gözlerimi izledi.

“Cennet kokulum benim.”

“Canım babam.”

Bu anın büyüleyici atmosferini bozan kapı büyük bir gürültüyle çalarken gülümsedim. Anneme baktığımda çoktan kapıya bakmak için odadan çıkmış olduğunu gördüm.

Babamın uzattığı koluna girip birlikte odadan çıktık. Ara sıra babama kaçamak bakışlar attığımda sessizce bir şeyler söylediğini fark ettim fakat ne söylediğini anlamadım. Ona baktığımı görünce gülüp, “Dua insana güç verir benim küçük kızım. Dua etmeyi sakın bırakma.” dedi. Ona sadece başımı salladım.

Nihayet aşağı indiğimizde Barış kapıda bekliyordu. Kapıya yan durmuş ve gözlerini apartmanın merdivenlerine dikmişti. Arkası ise gördüğüm kadarıyla biraz kalabalık ve gürültülüydü.

“Gelinimiz geldi!”

Hüsne teyze, Eylem’in çektiği videoya el sallayıp parmağıyla beni gösterdi. Başımı öne eğip babamın kolunu sıkıca tuttum.

Utanmamıştım fakat o an içimde bir yerlerde babama sıkıca tutunma isteği hissetmiştim.

Küçüklüğümde kalabalık bir ortamın içinde bulunursam eğer yanımda hep babam olurdu. Bazen kalabalığın beni yutacağını düşünür ve babama sıkıca sarılırdım. Kendimi yine o anlardan birinde gibi düşündüm. Bu sırada Barış gözlerini merdivenden ayırmadan konuştu.

“Efendim kızınızı alabilir miyim?”

Babam bana kısaca göz atıp, kollarımızı ayırırken Barış’ın önüne geçti ve elini Barış’ın öpmesi için uzattı. Barış da uzatılan eli öpüp başına koydu. Ben ise ellerim birbirine kenetli onları izliyordum. Babam elini çekip Barış’ın omzuna koyduğunda yutkundum. Barış’ın kısa bir süre bana baktığını görsem de onunla göz göze gelmekten kaçınıp gözlerimi ellerime indirdim.

“Ben biricik kızımı, Azra’yı bu yaşına getirdim, yetiştirdim, büyüttüm ve ona öğrettiğim bilgilerle olgunlaşmasını sağladım. Bir baba olarak görevlerimin hepsini yapmaya çalıştım. Şimdi ise sen geldin ve ben bir görevimi daha yerine getirerek kızımı sana emanet ediyorum. Azra bundan sonra önce Allah’a sonra sana emanet.” Sonra babam elini bana uzattı ve tekrar konuştu: “Ve Barış, Peygamber Efendimiz’in veda hutbesinde söylediği şu sözü sakın unutma: *Kadınlar size Allah’ın emanetidir.*”

Nikâhımızın kıyılacağı alana geldiğimizde küçük bir kalabalık karşıladı bizi. Çok kişiye haber vermemiştik zaten, ailelerimiz ve iş arkadaşlarımız vardı. Levent Amir’i de çağırmıştık fakat şehir dışında olduğunu söyleyerek katılamayacağını belirtti. Barış ise sanki ona biraz gücenmişti. Belli etmese de o telefon konuşmasından sonra yüzü asılmış tüm gün pek fazla konuşmamıştı. Onu anlıyordum, Levent Amir her zaman Barış’ı çok sever ve diğer polislerden ayırırdı. Barış da çoğu zaman onu babası gibi gördüğünden bahsederdi. Şimdi babası yerine koyduğu bir adamın nikâhımızda bulunmayacak olması onu elbette üzüyordu.

Barış’la bana özel olarak hazırlanan masaya doğru yürürken davetli masalarına bakıyordum.

SUÇ MAHALLİ

Ecem, Zeynep ve Burak aynı masaya oturmuşlardı. Ecem bir şeyler anlatırken Burak dikkatle onu izliyor Zeynep ise o ikisine anlamaz gözlerle bakıyordu.

Sonra Burak gözlerini Ecem'den ayırdığında bizi gördü ve telaşla ayaklandı. Onun bu hâline gülerken yanımıza geldi.

“Başkomiserim, hayırlı olsun sonunda evlendiniz.”

“Ya, sonunda evlendim.”

Barış çevresine kısa bir bakış atıp tekrar Burak'a döndükten sonra, boşta kalan eliyle Burak'ın kulak memesini tutup sıkı. Burak'ın acı inlemeleri Barış'a zevk verirken onun bu hallerini bildiğim için omuz silktim. Hâlâ masada oturan Ecem ve Zeynep'e el sallayıp yürümeye devam ettim.

“Komiserim lütfen yardım edin, eşiniz kulağımı kopartıyor.”

Güldüm ve Barış'a baktım. Gülümsemem onun da dudaklarına yayılırken tekrar Burak'a döndüm. “Ben bir şey görmüyorum. Yoksa sen hayal mi görüyorsun Burak?”

Burak gözlerini irice açıp kuvvetli bir kahkaha attıktan sonra Barış'ın elini çektiği kulağını tutup iyice ovdu. “Ben de kime, ne anlatıyorsam! Elbette kocasını savunur beni niye savunsun! Olan da kulağıma oldu, tüh.”

Barış sandalyemi çekip, oturmama yardım ederken Burak hâlâ karşımızda kendi kendine söyleniyordu. Elbisemin eteklerini toplayıp, sandalyede rahat bir pozisyon alırken, Barış da kendi sandalyesine geçip oturdu. “Burak biraz daha karşımızda durup böyle konuşmaya devam edersen dilini de koparabilirim.” Barış'ın dediğine Burak eliyle ağzını kapatarak karşılık verdi. Barış'ı biliyordum, belki o dili koparmazdı ama kopmaktan daha çok can yakan bir şey illaki yapardı.

“Tekrar hayırlı olsun, ikiniz adına sevindim. Malum ben dilimi severim, görüşürüz.”

Burak gittiğinde ben de bulunduğumuz yeri incelemeye başladım. Açık bir alandı burası. Etrafı güller ve çiçeklerle kaplı şeh-

rin hengâmesinden uzak huzurlu ve şirin bir yerdi. Bulunduğumuz yer aslında bir tesisti, deniz kenarına yakın bir balık tesisiydi.

Daha önce buraya Barış'la birkaç kere balık yemek için gelmiştik. O zaman burası gözüme muhteşem bir yer gibi görünüyordu, hâlâ da öyle.

Tesisin sahibi bizi tanırdı, elli küsur yaşında tombul ve sevimli bir adamdı. Nikâhı burada kıymak istediğimizi söylediğimizde bunu sevinçle kabul etti.

Gözlerimi yanımda oturan Barış'ın yüzünde gezdirdim. Kısa kestirdiği sakallarını düzelterip gözlerini kapattı ve başını geriye attı. Kirpikleri elmacık kemiklerinin üzerine gölge oluştururken yutkunduydu, âdemelması boğazında aşağı yukarı hareket ettikten sonra tekrar eski yerine geldi. Ona baktığımı anlamış olacak ki gözlerini usulca açtı ve dudaklarının kenarı muzırca kıvrıldı. Ardından bakışları beni bulup gözlerime kaydı. “Mutlu musun?” diye sordu.

Gözlerimi ondan ayırmadan, “Evet.” diyerek cevap verdim. Başını salladı ve yüzüme yaklaştı. Nefesi yanaklarıma çarparken yutkundum. “Hatırlıyor musun?” Biraz uzaklaşıp güldü. “Dini nikâhı kıydığımız gece evlenmeyi bile beceremediğimizi söylemiştin.”

O günü hatırladığımda ister istemez gülümsedim. “Hatırlıyorum,” dedim ardından. “Sanırım bu sefer evlenmeyi becerdik.”

Elini masanın altından bana uzatıp parmaklarımızı birbirine kenetledi. Elim onun eli içinde kaybolduğunda, “Şimdi bir çift benziyoruz.” dedi.

Gözlerine baktım. Mavi gözleri kristal gibi parlıyordu. “Biz bir çiftiz.”

Geleli bir saati geçmeden nikâh memuru geldi ve bizim olduğumuz masanın karşısına geçti. O gelene kadar birkaç müzik çalmış, Barış ve benim için dualar edilmiş, bir ara Zeynep ve Ecem'le kısa bir sohbet etmiştik.

SUÇ MAHALLİ

Burak ise kendi canını korumak adına yanımıza uğramamıştı. Fakat bir ara Ecem yanımızdayken onun buraya gelmek için kıvrandığına şahit olmuştum.

Fazla mı şüpheliydim bilmiyorum fakat Burak'ın Ecem'e karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyordum ve bu his gün geçtikçe artıyordu.

Nikâh memurunun prosedür konuşması bitip bizi asıl ilgilen-diren konuya geldiğinde yüzümde ister istemez bir tebessüm be-lirmişti. Memur kırçillaşmış saçlarını eliyle düzelterip, gözlüğünü taktıktan sonra bize bakıp memnuniyetle gülümsedi. Barış'ın elini biraz daha sıkı tutup derin bir nefes aldım. Bu sırada nikâh memuru bana hitaben konuşmaya başladı. "Azra Duman, Barış Karasu'yu eşin olarak kabul ediyor musun?" Gözlerimi çevrede-kilerin üstünde gezdirip en son annemde durdum. Gözleri hâlâ yaşlıydı, yüzü gülüyordu ve tombul yanakları pembeleşmişti. Ba-şını evet anlamında heyecanla sallayınca gülümseyip, "Evet" de-dim. Babamın sesini duyamıyor olsam da uzun uzun dualar etti-ğini ifadesinden kolayca anlayabiliyordum. Göz göze geldiği-mizde elleriyle yüzünü sıvazladı.

Sonra nikâh memuru o arada Barış'a döndü ve, "Barış Karasu, Azra Duman'ı eşin olarak kabul ediyor musun?" diye sordu.

Masanın altından Barış'ın elini tutup gözlerine baktım. Mavi-lerinin mutlulukla parladığını gördüğümde ikimizin de yüzüne bir gülümseme yayıldı. Kristal gibi parlayan gözleri benim top-rak rengi gözlerimi kamaştırırken, gözlerini benden ayırıp nikâh memuruna döndü.

"Evet kabul ediyorum."

Davetlilerin alkış sesleri kulaklarımızı doldurduğunda, ayağa kalkıp ellerimi sıkıca tutan Barış'ın gözlerinin tam içine baktım ve alnıma bir öpücük bırakmasını sevinçle karşıladım.

Düzenleme

Ny.ozlem

ONUNCU BÖLÜM

ORMANDAKİ KADIN CESEDİ

Çaresizce yerdeki birkaç cılız bitkiyi kanlı elleri ile sıkıca tutup kendini ileri çekti. Fakat kurtulamayacağını biliyormuş gibi bağırarak ağlıyordu. Gözyaşları yanaklarını ıslatarak ilerliyor ve çenesinden, çamura dönüşmüş toprağa damlıyordu. Bağırmasına rağmen sesi neredeyse hiç duyulmuyordu. Zaten onu bu dağ başında kim bulabilirdi?

“Lütfen... Kimse yok mu?”

Son gücünü de bağırarak harcarken karnındaki açık yaradan kanlar sinsice sızarak toprağa karışıyor ve o, ölüme biraz daha yaklaşıyordu. Zamanın akrep ve yelkovanı sabırsızca ilerliyordu.

Tık tak...

Tık tak...

Gece bu olaya karşı ruhsuzdu. Sanki her zaman, toprağında bir ceset yatıyor, yıldızlı gökyüzü bir cinayete şahit oluyordu. Gece, insanları saklıyor yardım çığlıklarını duymasınlar diye kulaklarını tıkıyordu.

Ormandan uğursuz sesler yükselirken gecenin en karanlık saatleri yaşanıyordu. Bir kurdun uğultusu, baykuşun kanat sesleriyle birlikte göğe yükseldiğinde, yaralı kadının dudaklarından kan damlıyordu.

SUÇ MAHALLİ

Kendini bir kan gölünün içinde hissediyordu. İlerledikçe dibe batıyordu. Parmakları bir ağaç fidanını kavradığında kendini ileriye çekecek kadar bile gücü kalmadığını fark etti ve asıl korkunç geleceğiyle yüzleşti: “Öleceğim. Kanımda boğulacağım.”

“Dayanıklı çıktın... Seni fahişe!”

Arkada, arabasına yaslanmış ve önündeki yaralı bedenin ölmesini büyük bir zevk ve iştahla bekleyen kişi, katilden başkası olamayacak kadar hastalıklıydı. Attığı kahkahalar ormanın sakinlerine ninni oldu.

Yaşayan her şey uykuya daldı ve bir cinayet işlenirken kimse şahit olamadı. Katilin kanı soğuktu, damarlarında dolaşırken soğuk her hücresine enerji veriyordu.

“Yardım et bana!”

Kurbanın sesi artık tamamen kısılmıştı ve belki de sadece birkaç nefes hakkı kalmıştı. Artık ölümün kaçınılmaz son olduğunun farkına büsbütün varmıştı. Bir son, neden bu kadar acımasız ve korkunçtu?

Katil ise soğukkanlı davranışlarını sürdürerek arabanın kapısını açıp koltukta duran silahı eline aldı. Soğuk metal, katilin soğuk kan dolaşan ellerine geldiğinde yabancılik çekmedi. Sanki o silah, o soğuk elin bir uzantısı gibi katilde hiç eğreti durmadı.

“Senin kendi kendine öleceğin yok.”

Çaresiz kadın gittikçe kararan gözlerini acıyla kapatıp otlardan biraz daha yardım aldı. Kısa tınaklarının içi her saniye kararıyor, çamur beyaz tırnak diplerine sanki dahası olabilirmiş gibi biraz daha doluyordu. Kendini ileri çekmeye çalışıyordu çaresizce ama zamanla ölüm ağırlığı çöken bedeni, bir santim bile ileriye gitmiyordu.

Sırtüstü dönmek istedi. Yaşamaya devam etmek için ona bunu yapan adamın gözlerine bakmak ve yalvarmak istedi. Ölmek istemiyordu en azından bu şekilde...

Öleceğini biliyordu.

Biraz uğraşması gerekse de sonunda onun gözlerine bakabilmişti. Onun çelik kadar sert ve emin ifadesi gözlerine yansıyordu. Gözleri bir insana ait olamayacak kadar korkunçtu. Canavar gibi bakıyordu. İradesiz bir canavar gibi. Kadına doğru hareketlendiğinde adımlarının altında ezilen yapraklar ve çalılarının sesi kadını sıçrattı. Geriye kaçmak istese de yapamadı. Sanki bedeni bir tür felç geçirmiş gibi öylece kaldı ve silahın üzerine doğrultulmasını çaresizce seyretti.

“Yapma!” diye yalvardı.

Adam başını sağa yatırdı ve onaylamadığı belirten mırıltılar çıkardı. “Artık çok geç.”

Sonra kadın pes etti. Kendini yüzüstü bir şekilde toprağa bıraktı ve gözlerini usulca kapattı. Ölümünü kabullendi ve bekledi.

Kısa bir süre dünya durdu, herkes sustu ve bir silah sesi ormanın derinliklerinde kayboldu.

Gözlerim uykuya alışmaya başladığı sırada kulaklarımı tırmalayan berbat telefon melodim, yüksek sesi ile odanın içinde yankı yaparak çalmaya başladı. Daha yatağa gireli üç dört saat ancak olmuştu. Karakoldan daha yeni ayrılmıştık ve ben evimi özlemiştim. Bu duruma derin bir iç çekip komodinin üstündeki telefonumu almaya çalıştım. Fakat rahatımı bozmamak için verdiğim çaba beni daha kötü bir durumun içine çekmişti.

Telefonum yere düştüğünde sıkıntıyla ofladım. Sonra çok rahat ve uyunası yatağımdan aşağı sarkıp telefonu elime aldım, düşmemek için bir elimi yere koydum. Kolumun ağırlığını taşıdığı an uyuştüğünü hissettim fakat umursamadım. “Alo?” Uykunun verdiği sarhoşluk ve az önceki telefon susturma çabalarımın vermiş olduğu yorgunlukla sesim, sesi kısılmış bir horozu andırıyordu. Öksürüp boğazımı temizledim. Şimdi biraz daha normaldi, yani artık bir horoz değil de tavuk gibi çıkıyordu.

“Komiserim iyi misiniz?”

SUÇ MAHALLİ

İçimden, “Şimdi tam oldu!” diye geçirip Burak’a cevap verip vermemek arasında gidip geldim. Eğer gecenin bu vaktinde arıyorsa yatağa tekrar yatıp uykuma geri dönmem biraz olanaksızdı. Cevap vermezsem beni rahat bırakmaz telefonu açana kadar arardı. Bu sebeple cevap vermek daha mantıklı bir yoldu.

“İyiyim sorun ne?”

Telefonun karşısındaki Burak, zevkle gülüp hemen bana cevap verdi. “Cinayet var komiserim.” Pekâlâ, sesi muhteşem bir şekilde enerjik ve mutlu çıkıyordu. Sanki hoşlandığı kıza açılmış ve olumlu bir cevap almış gibiydi.

Hoşlanmak demişken onun Ecem’e olan hislerinde hâlâ şüpheliydim. Eğer somut bir delilim olsa bunu hemen Ecem’e söyledim fakat sadece Burak’ın bakışlarından yola çıkmak, sırf cese dokundu diye bir masuma katil damgası vurmak gibi bir şeydi.

Burak sustuğunda arkasından gelen konuşmaları ve birkaç saniye süren polis sireninin sesini duymuştum. Anlaşılan uyumayacaktım.

“Cidden buna mı gülüyorsun?” dedim gözlerimi devirirken. Ben şu an oturup uyku uyuyamayacağıma bir saat ağlayabilirdim fakat o cinayet var diye gülüyordu.

Burak bazen tam bir kaçık olabiliyordu.

“İşimi seviyorum diyelim.”

Ağırlığımı verdiğim kolum aniden sızladığı sırada, “Bana adresi konum at, birazdan oradayım.” dedim. Cevabı beklemeden, telefonu kapatıp yatakta olan bacaklarımı çektim ve saniyesinde yere kapaklandım. Sonra hemen ayaklanıp telefonu yatağa attım ve saçlarını geriye atıp bana bakmakta olan Barış’a olayı özet geçtim.

“Cinayet.”

Barış yatağa sırtüstü tekrar uzanıp nefesini seslice dışarıya bıraktıktan sonra elleriyle gözlerini ovdu. Saçları terden alnına yapışmıştı her ne kadar yanına uzanıp saçlarıyla oynamak istesem

de bunu yapacak vaktim yoktu. Barış nihayet yataktan kalkıp telefonu eline aldı ve saate bakıp, “Yuh!” dedi. Sonra bana dönüp bıkkınca ofladı. “Anlaşılan bize uyku haram.”

Ona sadece başımı sallamakla yetinip giysi dolabının kapğını açtım. Kısa bir süre dışarıdaki havaya göre üzerime uygun bir şeyler alıp odadan çıktım ve banyoya girdim. Suyu açıp abdestimi aldım ve su bedenimde soğumadan havluyla iyice kurulandım. Aynadaki aksime bakma gereği duymayıp yanıma aldığım kıyafetleri bir çırpıda üzerime geçirdim. Gözlerim tekrar uyumak için ne kadar çırpınsa da bunu yapamazdım.

Batan gözlerimi rahatlaması için kapatıp katil olmuş ve olacaklara Allah’ın vicdan vermesi için tüm kalbimle dua ettim. Belki dualarım kabul olurdu da biz de bu kadar uğraşmazdık.

Düşüncelerimden sıyrıldığım sırada hızlı olmam gerektiğini hatırladım ve askıdaki siyah şalımlı alıp gelişigüzel başıma dola-dım. Hava soğuk olduğu için şah, boğazımda bir tur fazla dolayıp beni soğuktan korumasını umdum. Aynadaki aksime son bir kez göz atıp şişmiş ve kızarmış gözlerimle banyodan çıktım.

Odaya geri döndüğümde Barış şifonyerin karşısında saçlarını taramakla meşguldü. Benim geldiğimi fark edince, elindeki tarağı bırakıp bana döndü. Yüzü o kadar solgun ve bitkindi ki onu burada bırakıp olay yerine yalnız gitmeyi düşündüm. Mavi gözlerinin etrafı kızarmıştı. Gerçi bu hâliyle bile kolayca âşık olunabilecek kadar çarpıcı bir güzelliğe sahipti.

Yanıma gelip haylazca gülerken yanağımdan makas aldı.

“Hazır mısın?” diye sorduğunda parmağıyla kavradığı çeneme küçük bir öpücük kondurup geri çekildi.

“Evet.”

Yatağımın üstünde duran telefonu elime alıp saate baktım. Henüz on beş dakika geçmişti. Hızlı oluşumuza içten içe sevinip hemen Burak’ın attığı konuma bakıp Barış’a döndüm. Koluna saatini takarken beni izliyordu. “Konum belli hadi gidelim.” Başıyla beni onayladığı sırada birlikte odadan çıkmıştık.

SUÇ MAHALLİ

Apartmandan çıkıp arabaya bindiğimizde ikimiz de konuşmuyorduk. Aramızda yorgunluğun verdiği bir sessizlik vardı. Elimizden gelse ikimiz de ilk fırsatta uyumanın yollarını arardık. Koltuğa oturduğumda emniyet kemerimi taktım ve telefonda konumu açtım. Barış da sürücü koltuğuna geçip sessizce esnerken arabayı çalıştırdı.

Yol ayrımlarına geldiğimizde ona doğru tuttuğum telefonda adrese bakıyor ve yola devam ediyordu. Bunun dışında bir iletişim kurmuyorduk. Ara sıra gözlerimi dalmaktan ne yazık ki alıkoymıyordum. Bazen işimi bırakıp bir ormana kaçmak ve günlerce hiç uyanmadan uyumak istiyordum. Fakat hemen ardından bu fikrimden vazgeçip uyku düzenini boş veriyordum.

Gözlerimi ondan ayırmadan esnedim ve, “Çok yorgun görünüyorsun.” dedim. Aslında daha çok bir mırıldanmaydı.

Ben tekrar esnerken, o direksiyondan bir elini çekip kızarık gözlerini ovuşturdu. “Bana diyene bak.”

“Ben senin kadar yorgun değilim.” Sırtımı dikleştirdim. “Barış son zamanlarda fazla yorgunsun bazen beni eve gönderip sen karakolda kalmaya devam ediyorsun. Hayatım, bir sorun mu var?” Kaşlarını kaldırıp bir anlık afallamayla gözlerime baktı. Sanki onun gizlice sakladığı bir şeyi bulmuşum gibi bir bakıştı. Biraz bekledikten sonra, “Hayır tatlım.” dedi ve hemen peşinden ekledi: “Sadece biraz uykusuzum, hepsi bu.”

Doğru değildi.

Sadece uykusuz olmakla ilgili bir şey olsa böyle olmazdı. Bana söylemediği bir şeyler vardı ve bu beni incitiyordu. Ya da şu cinayetler yüzünden kafamda çok fazla şey kuruyordum. Ama yine de bir şeyler inanmamı engelliyordu. Ona inanmadığımı açıkça belli ederek, “Peki.” dedim ve önüme döndüm. O da bundan memnun kalmış gibi derin bir nefes aldı.

Ormanın girişine geldiğimizde polis arabalarının farları toprak yolu aydınlattı. Kamaşan gözlerimi kısıp ellerimi gözlerime siper ettiğimde, Barış hızını düşürüp uygun bir yer bulana kadar

biraz daha ilerledi. Nihayet arabayı bir polis arabasının arkasına park edip dışarı çıktı. Kapıyı açtığım sırada vücudumu sarıp sarımalayan soğuk hava ile ürperdim. Kollarımı birbirine sarıp, ısınmaya çalışırken çoktan arabadan inmiş ve olay yeri inceleme ekiplerinin yanına ulaşmıştım.

“Janset bana bir eldiven getir!”

Janset isteğim üzerine diz çöktüğü yerden hemen kalkıp en yakınındaki arabaya gitti ve bana istediğim eldiveni getirdi.

Eldiveni elime geçirirken ona teşekkür etmeyi ihmal etmedim. Janset yanımdan ayrıldıktan sonra gözlerimi etrafta gezdirip Barış’ı aradım. Arayışım pek uzun sürmedi. Burak ile birlikte çoktan maktulün başına dikilmişlerdi. Geç kaldığım için kendime kızıp hızlı adımlarla yanlarına gittim. O ikisi ilk defa birbirleri ile tartışmadan sakince olay hakkında konuşuyorlardı. Bu duruma şaşırsam da belli etmeden onları izlemeye devam ettim. O sırada Barış, göz ucuyla bana bakıp kaşlarını çattı ve Burak’tan biraz uzaklaşıp kulağıma eğildi.

“Sen neden bu kadar tatlısın bakalım? Şimdi sürekli Burak’ın önünde durmam gerekecek. Beni yoruyorsun güzelim.” diye fısıldadı. Dediğine kıkırdayıp yanağına belli belirsiz bir öpücük bıraktım. “İşimize bakalım başkomiserim.” Ondan geri çekilmeye çalışırken, belimi tutup buna engel oldu. Göz göze geldiğimizde, “Lütfen!” diye mırıldandım. Barış’ın şu an yaptığı şeylerin yeri burası değildi. Bir cesedin başında durmuş cilveleşiyorduk.

Tam bir rezalet!

Barış’a uyarın bakışlarla bakmaya devam ederken nihayet beni anlamıştı. “Peki Azra Komiser.” dedi ve yüzünü benden uzaklaştırdı. Tekrar Burak’a dönüp, konuşmaya başladığında ise rahatlardım ve bizi izlemiş olabilecek birileri var mı diye etrafa baktım. Şükür ki kimse bizimle ilgilenmiyordu, herkesin meşgul olduğu işleri vardı. Etrafı izlemekten vazgeçip gözlerimi cesede diktim ve detaylıca incelemeye koyuldum. Ceset yüzüstü bir şekilde duruyordu. Kollarını önüne uzatmış, elleri ise kapalıydı, sü-

rünerek ilerlemeye çalışmış gibiydi. Üstelik yerdeki sürtünme izleri de bunu destekliyordu. Bacağının biri düzdü diğerini ise bük-müştü. Üzerine giydiği beyaz gömleğin neredeyse her tarafı çamur ve kana bulanmıştı keza siyah pantolonu da öyle. Başının hemen altında bir kurşun yarası vardı ve hâlâ kanıyordu. Daha iyi bakma merakıyla cesede oldukça yaklaştım ve ortaya doğru, “Savcı geldi mi?” diye sordum.

“Evet komiserim, inceleme yapıp gitti.” dedi üniformalı polislerden biri.

Başımı salladım. “İyi o zaman.” dedim ve dibine kadar girdiğim cesede ayakkabımın ucu ile dokundum. Yumuşak gibi görünüyordu, tam anlayamamıştım. Biraz eğilip koluna dokundum, sertlik yoktu. Yeni ölmüştü demek. Ardından yerdeki kan izlerine baktım. Yol yol olmuş, eğimin olduğu yere doğru akıyorlardı. Cesedin başının arkasındaki yaraya dokunduğumda benimle birlikte cesedi inceleyip olay yeri fotoğraflarını çeken polis konuşmaya başladı. “Komiserim ölüm katılığı henüz yok. Fakat ceset soğuk, hava soğukluğundan kaynaklandığını düşünüyoruz.”

Bana cevap veren polise bakıp, “Sağ ol.” dedim ve tekrar önüme döndüm.

“Komiser Azra, cesedin karın bölgesinde açık bir yara var sanırım, fark ettin mi?” Barış’ın sorduğu soru ile yüzümü ona çevirdim. Ardından bundan emin olmak için cesedi omzundan itip karnını görmeye çalıştım ve karşılaştığım manzarayla buna emin oldum. Kanın metalik kokusu burnuma dolarken cesedi geri bıraktım. “Evet başkomiserim, fark ettim.”

Barış kafasını tamam anlamında sallayıp, “O hâlde o yarayı incele bakalım.” dedi. Ardından Burak’a döndü ve Burak’ın başını tutup kendine çevirdi. Barış zavallı çocuğun yanaklarını tuttuğu için Burak’ın dudakları bir Japon Balığı’nı andırıyordu. Benim açımdan görüntü sadece komikti fakat Burak’ın canı yanıyor gibi görünüyordu. Barış da bunu fark ettiğinde ellerini çekti. Ardından, “Söyle bakalım neyin nesi bu kız?” diye sordu.

Kollarını göğsünde birleştirip kısa bir süre omzunun üzerinden bana baktı fakat oyalanmadan önüne döndü.

Bu sırada Burak da, “Üzerinden kimlik çıkmadı başkomiserim.” diyerek Barış’ı cevapladı.

“İyi o zaman ilk görevin bu, kızın şeceresini bul ve bana getir.” Barış’ın otoriter sesi cümlesine ayrı bir hava katarken, yüzünün aldığı şekli merak edip önüne geçmek istedim fakat sonra gerek görmeyip yerimde pineklemeye devam ettim.

Burak, “Başüstüne.” dedikten sonra yanımızdan ayrılıp yakınlarda buluna arabalara doğru ilerledi.

Onun gidişiyle Barış kaşlarını çatıp yere diz çöktü ve cesedin elini kaldırıp tırnaklarına baktı. Onunla birlikte ben de baktım. Tırnaklarının içi çamur doluydu.

“Topraktaki otlara tutunup kaçmaya çalışmış. Parmaklarında ot ve toprak var ve yerdeki sürtünme izleri de bunun kanıtı.” Bunları söyledikten sonra cesedin elini bırakıp etrafa dağılmış saçlarını geri itti ve ensesine baktı.

Parmağını cesedin ensesinde gezdirip kafasını olumsuz anlamında salladı. Ben parmağının olduğu yere bakarken, “Sanırım boynundan bir şey koparılıp alınmış, belirgin yara izleri var. Fakat eski izler. İşimize yarar mı, bilmem.” dedi.

Başımı kaldırıp, Barış’a baktığımda Janset koşarak yanımıza geldi. Nefes nefeseydi. Birkaç saniye soluklandıktan sonra elindeki delil torbasını gösterip, “Komiserim olay yerinde bir adet mermi kovanı bulduk.” dedi.

Dediğini anlamaya çalışırken, “Evet Janset zaten maktul silahla öldürülmüş.” dedim. Janset başını iki yana sallayıp suratını neredeyse kaplayan maskeyi indirdi ve nefes aldı. “Hayır Komiserim, maktulün karnındaki yara da kurşun yarası. Ama başka kovan bulamadık.”

Elimi çeneme koyup kaşlarımı çattım. Janset’in dediklerini düşünürken, “Demek kurban buraya geldiğinde zaten yaralıydı.”

diye mırıldandım. Bunu sessiz söylediğimi sanırken Janset dediğimi onayladı. “Büyük olasılıkla öyle komiserim.”

“Etrafta lastik izleri var mı Janset?” diye sordu Barış ayaklanıp üzerini düzelttiği sırada. Janset nefesini kontrol altına aldığı anda sakın bir tavırla konuşmasını sürdürdü. “Evet, lastik izleri vardı. Örnekler alıp fotoğrafını çektik”

“Tamam o zaman, sonuçlar bir çıksın bakalım.”

Janset başını sallayıp yanımızdan ayrıldığında hemen peşine Burak dibimizde belirdi. Bu kadar hızlı bilgi almış olmasına şaşırsam da konu dağılır diye söylemedim. Burak’ın yüzündeki sırıtışı gören Barış, gözlerini devirip saçlarını karıştırdı ve Burak’ın söyleyeceklerini dinlemek için hazırlandı. “Başkomiserim son birkaç gündür yapılan kayıp başvurularına baktım ve maktule benzeyen bir kayıp ilanı buldum. Şu an için maktulün adı: Melek Tekcan. Yirmi dokuz yaşında İstanbul doğumlu, iki gündür kendisinden haber alınamıyormuş. Kayıp ilanını annesi vermiş.”

Burak sustuğunda, Barış sakalını kaşıyıp nefesini seslice bıraktı. Gözleri Burak’ın üzerinde olsa da sanki onu görmüyor gibiydi, dalmıştı. Onu düzelteceğim sırada ise birden toparlanıp konuştu. “Ceset adli tıpa gittiğinde kayıp ilanı veren anneyi teşhis için merkeze çağırın.”

“Peki.”

Burak tam gideceği sırada Barış onu omzundan tutup durdurdu ve kendine çevirdi. Anlaşılan soracakları daha bitmemişti.

“Cesedi kim bulmuş?”

“İleride küçük bir köy var başkomiserim, silah sesi duyunca polise haber vermişler. Cesetten haberleri yok.”

“İfade aldınız mı?”

“Evet, tek el silah sesi duymuşlar.”

Barış gülümsediğinde elini Burak’ın omzundan çekti. “Bu da demek oluyor ki kurbanın buraya yaralı geldiği kesinleşti.” dedi ardından kendi kendine konuşur gibi.

Burak da onu onayladı. “Evet başkomiserim.”

“Neyse Burak, buralar size emanet biz Azra ile merkeze geçiyoruz.” Burak başını sallayıp, bizden uzaklaşırken, Barış ile birlikte arabaya binip olay yerinden uzaklaştık.

Orman yoldan çıktığımızda yolu görmemizi engelleyen yoğun sis yerini, yeni yeni ağarmaya başlayan gökyüzüne bıraktı. Henüz hava karanlıktı ama aradan tek tük yeryüzüne ulaşan birkaç huysuz gün ışığı ortamı yumuşatıyor ve bize, az önce içinde bulunduğumuz kasvetli havayı unutturuyordu.

Uyku hâlâ kendini arsızca belli ederken yüzümde engelleyemediğim bir tebessümle kollarımı göğsümde birleştirip arabanın yumuşak ve sıcak koltuğuna biraz daha sokuldum. Gözlerimi usulca kapatıp arabanın içindeki sıcak havayı ciğerlerime çektim ve biraz daha mayıştım. Birkaç saatlik uykuyla ayık kalmaya ancak bu kadar dayanabilirdim. Şimdi oturduğum her yerde uyuyacakmış gibi hissediyordum. Bedenim uykuya alıştığında ise duyduğum şehir sesleri bir ninni gibi dolanıp durdu kulağımda. Biraz karışık bir ninni idi. Ara sıra Barış’ın sesini duyuyor gibi oluyordum.

“Azra?”

Barış’ın bana seslendiğine emin olsam da rahatımı bozmamak adına cevap vermemeyi tercih ederek mayışma işime kaldığım yerden devam ettim. Ne için çağırırsa çağırsın umurumda değildi. Şu an geri zekâlı, manyak bir katil, bir kadını öldürüp kaçtığı için uykusuz kalmıştım ve bu gerçekten ama gerçekten sinir bozucuydu. Aslında asıl sinirimi bozan şey uykusuz olmam değil, yeni yürüteceğimiz soruşturmanın bir kadın cinayeti olmasıydı. Katilin yetersiz adalet sistemi yüzünden belki de hak ettiği cezayı alamayacak olmasıydı. Asıl sorun bir kadının ölmesiydi.

“Azra?”

Barış tekrar bana seslendiğinde, gözlerimi yavaşça aralayıp ona baktım. Emniyet kemerini çözmüş ve bana dönmüştü. Uyanıldığımı görünce belli belirsiz gülümsedi.

“Hı?”

SUÇ MAHALLİ

İşaret parmağını ön cama uzattı ve, “Geldik tatlım.” dedi usulca. Elini camdan çektiği sırada neredeyse yapıştığım koltuktan doğrulup, gösterdiği karakol binasına gözlerimi devirerek baktım ve kollarımı açıp gerindim. Kemiklerin sanki bu anı bekliyormuş gibi çıtlarken derin bir nefes aldım. Arabanın içi havasızdı ve aldığım nefes az kalsın beni boğuyordu.

“Ama benim uyunması gereken bir uykum var.” diye sitem ettiğim sırada Barış sesli bir şekilde güldü.

Yanağımdan makas alırken, “Biz uykusuzluğu göze alarak polis olmadık mı zaten Azra Komiser?” diye alayla sordu.

Buna daha çok gözlerimi devirdim. Eğer vaktinde bu kadar uykusuz kalacağımı bilseydim polis olmak yerine, kendime bir pastane açardım.

Koltuğa tekrar yaslanıp yüzümü ona çevirdim ve kaşlarımı çattım. O benim yüzümün şekilden şekle girişini izlerken fazla keyif alıyor gibi görünüyordu. Belki de bu hâllerimi seviyordu. Parmaklarımı çıtlattığım sırada, “Başkomiserim hadi siz gidin benim yerime de katili bulun.” dedim.

Dudaklarını büzdü. “Siz ne yapacaksınız Komiser Hanım?”

Esnerken, “Ben sizin yerinize de uyuyacağım.” dedim.

Barış elini sakalına götürüp kaşdı ve tek kaşını havaya kaldırıp mavi gözlerini gözlerime sabitledi. Ciddi olup olmadığımı sorgular gibiydi. Onun mavi gözlerine karşı benim kahverengi gözlerim vardı. O bir gökyüzüyse ben o gökyüzünün muazzam ışığında parlayan ve çiçek açan bir topraktım. O ışık olmasa çiçeklerim solardı. O her ne kadar ışıksız yaşayabileceğimi söylese de öyle değildi. Işık gereksinimdi.

“Katili sen olmadan da bulabilirim fakat sen olmadan nefes alamam.” dedi ve yüzüme biraz yaklaşıp devam etti: “Nefesim kesilirse ölmez miyim?”

Gözlerim yakından daha parlak görünen gözlerini hayranlıkla izlerken ellerim anlık bir istekle kısa sakallarına gitti.

Sakalları ellerimi üzerinde gezdirdikçe avuçlarıma batıyordu ama geri çekmedim. Göz gözeydik ve sözleri hâlâ kulağımda yankılanıyordu. Söyledikleri ile yavaş yavaş beynim uyuşuyordu. Kalbimin ağzımda attığını hissettim. O sanki bir uyuşturucuydu, ben bağımlı bir kadındım. O olmadığında krizler geçiyor yanımdayken, ona ulaşabiliyorken beni uyuşturuyor mantığımı ele geçiriyordu. Uyuşturucu öldürür diyorlar hep ama o, beni yaşıtıyordu.

“Ben senin nefesin miyim?” diye saçma bir soru sorduğumda içimden kendime kızıp bu büyümlü ortamın bozulmaması için dua ettim ve ortamın büyümlünde beynim biraz daha uyuştı. Hayatımın bunca senesine kadar Allah’a şükürler olsun bir damla içki içmedim fakat içseydim bundan daha sarhoş olamazdım, diye düşünmeden edemedim. O, neden yanımdayken mantığımı yitiriyordum? Ben böyleydım, peki o da benim yanımda sarhoş olup aklını kaybediyor muydu?

Barış dudak kıvrımlarına yerleştirdiği ufak fakat benim gözümde koca bir kahkaha atan gülüşü ile yüzüme daha da yaklaştı ve dudakları burnumun üstüne nazikçe kondu. Aynı zamanda nefesini verip yanağımlı okşadı.

“Sen, benim nefesimsin.”

“Seni seviyorum.” dediğimde ellerini yanaklarıma koydu ve beni kendine çekip alnımı öptü. O şekilde kaldığımız birkaç saniye bana tüm yorgunluğumu unutturmuş ve huzurlu hissettirmişti. Şu an dünyadaki en mutlu ve tasasız insan bendim.

Barış’ın dudakları alnımdan ayrıldığında, beklemeden aşağı indi. Yaptığı bu romantikliğin ardından böyle odunca davranmasına hayret ederken hızlı bir şekilde emniyet kemerimi çözdüm ve arabadan beni beklemeden inmiş olan Barış’a yetişmek için ben de arabadan indim.

Bir iki adım ötemde olan Barış’ın hemen yanına gidip adımlarına ayak uydurdum. Gerçi benim iki adımım, onun bir adımına denk geliyordu fakat yine de yanında yürüyebiliyordum.

SUÇ MAHALLİ

Yavaşlamamıştı ve ben de hızlanmamıştım fakat yan yana gidebiliyorduk. Başımı ona çevirdiğimde onun da bana baktığını fark ettim. Gülümsüyordu. “Ne oldu?” diye sordum. Bu sefer bakışları muzip bir hâl aldı ve çapkınca güldü. Gülüşünden kaçan ufak ses kulaklarıma ulaştığında ben de güldüm. “İstersen elini tutabilirim.” dedi nihayetinde.

Elimi ağzıma kapatıp gözlerimi devirdim ve tebessüm ettim. “Ciddiyet başkomiserim.” dediğimde buna aldırmadı. Omuzlarını silkip *bana ne*, der gibi bir şeyler mırıldandı. Kolunu kaldırıp beni yanına çekti ve kolunun altına alıp sarıldı. “Yemişim ciddiyetini! Karımın elini de tutamayacaksam, istifa ediyorum.”

Onun bu sözlerini bizi hiç bilmeyen biri duysa ayda yılda bir kere buluşuyormuşuz da o yüzden dert yakınıyormuş gibi düşündü. Oysa bizim ayrı olduğumuz bir dakika bile yoktu.

“Yapma aç kalırız.” dediğimde yüzünü yüzüme çevirip göz kırptı. Bu bakışları herhangi bir kızı etkilemezdi ama ben yine sarhoş olmuştum. O beni fazlasıyla fena etkiliyordu.

“Peki karıcığım.”

Emniyet merkez binasının heybetli kapısından içeri adım attığımda Barış’ın kolundan ayrıldım ve aramıza bir karışlık mesafe koyarak yürümeye devam ettim. Diğer herkese bu şekilde yakalanmak istemiyordum. Sonuçta adımızın *liseli âşıklar* olarak çıkması ikimizin de hoşuna gitmezdi. Bu sırada Barış çatık kaşları arasından bana uzun bir bakış atıp sadece benim duyabileceğim bir sesle fısıldadı: “Bunu sana ödetirim Komiser Hanım.”

Ona cevap vereceğim sırada bize doğru koşarak gelen polis buna engel oldu. Polis elinde tuttuğu telsizi üniformasının cebine koyup, derin bir nefes alarak konuştu. Konuşurken kısacık seyrek saçlarını sıvazladı. “Başkomiserim morga getirilen maktulün anesi fenalaşmış.”

Polisin dedikleri üzerine şaşırdım. Onlardan önce çıkmıştık yola fakat nasıl olur da bizden önce gelirlerdi. “Daha biz yeni geldik ceset ne hızla geldi buraya?” diye sessizce kendi kendime

konuştuğumda polis bunu duymuş olmalı ki bana dönüp soruma cevap verdi. “Komiserim siz çıktıktan hemen sonra onlar da kestirme yoldan gelmişler. Burak Komiser öyle söyledi.” Polis sustuktan sonra bizden onay almak ister gibi biraz bekledi. Ya da fazla yorulduğu için biraz soluklanmak istedi, emin olamadım. Alnı terlemişti ve nefes alırken göğsü fazla şişiyordu. Yorulduğu kesindi.

Barış ile aralarında geçen ufak bir bakışmanın peşinden, “Peki, tamam. Kadın kendine gelince teşhis etmeye onunla giderim.” dedim. Ardından Barış’a baktım, beni onaylar gibi gözlemini kırptı.

“Peki komiserim, bu arada ben maktul ile ilgili bilgileri odanıza bıraktım.” dedi polis gitmeden hemen önce. Bu sefer konuşmak yerine susmayı tercih ettim.

“Sağ ol koçum.” Barış genç polisin omzunu tutup sıvazladı. Ona Burak’a davrandığı kadar acımasız değildi. Burak’ın kemiklerini kırmaktan hastalıklı bir şekilde keyif alıyordu. Gerçi tek hastalıklı olan o değildi. Burak da hastalıklı bir şekilde bağımlı gibi Barış’a sataşıyordu. Onların arasında anlamlandıramadığım garip bir bağ vardı. Barış birkaç şey daha söyledikten sonra polis yanımızdan uzaklaştı. Ben de burada daha fazla dikilmemeye karar verip hızlı adımlarımla merdivenlere yöneldim. Barış arkamdan beni takip ediyordu ve telefonda Burak’la konuşuyordu. Onu ne ara aradığını anlamasam da bir de buna kafa yormadım. Ne konuştuklarını anlamak için adımlarımı yavaşlatıp dikkat kesildim.

“Sen neden söylemedin bize kestirme yol olduğunu?” Bunu söyledikten sonra Barış sustu ve Burak’tan gelen cevabı dinledi. Burak konuşurken, Barış nefesini sinirli bir hâlde verip ofladı. “Oğlum siz ışınlanmayı buldunuz da bi bizim mi haberimiz yok?” Barış’ın bu söylediğine çaktırmadan güldüm. Kısa bir sessizliğin ardından sesi tekrar kulaklarıma ulaştı. “Bundan sonra bana her şeyden haber vereceksin anladın mı?”

SUÇ MAHALLİ

Barış'ın telefonu kapattığını anladığımda yüzümdeki gevşek gülüşü silip, ciddiyetimi koruyarak yürümeye devam ettim. O da çoktan yanıma ulaşmış ve benimle birlikte yürümeye başlamıştı. O konuşmuyordu, sessizce yanımda ilerliyordu. "Neden Burak'a sürekli sert davranıyorsun?" diye sordum yüzümü ona dönerek. Dudakları yukarı doğru kıvrılıp gözleri kısıldı. Bana bakmadı ve yürümeye devam ederken elimi tuttu, geri çekmek istesem de buna izin vermedi. "İnsan değer verdiği insanla sürekli konuşmak, iletişim hâlinde olmak ister Azra." Yüzünü bana döndü ve az önceki kadar içten bir gülüşle derin bir nefes aldı. "Burak'a değer veriyorum, o benim kardeşim gibi. Bunu o da biliyor. Ama ona yumuşak davranacak olursam çabuk şımarıyor ve ben şımarık insanları sevmiyorum. O yüzden ona sert davranıyorum."

Bu sefer ben güldüm ve kolunun altına girdim. Muzip ve haylaz bakışlarımı onunkilerle buluşturduğumda, "Peki ben?" diye sordum. "Bana da değer veriyor musun?" Değer verdiğini elbette biliyordum fakat bunu onun ağzından duymak çok keyifliydi.

"İnsan canına elbette değer gösterir Azra. Can giderse beden denenen et yığınının ne anlamı kalır?"

"Bu sözleri, bana böyle her gün her saat söylesene Barış." dedim ve uzanıp yanağını öptüm. Geri çekileceğim sırada ise o da benim burnumu öptü. Sonra keyifle güldü. "O zaman şımarırsın." dedi.

"Beni öyle olunca sevmez misin?"

"Severim."

"O hâlde?"

"Seni öpsem geliyor."

"Burada mı?"

"Fark etmez. Herkes arkasını dönerse sorun çıkmaz."

"Sapık mısın?"

"Hayır."

"Sapık!"

Odaya geldiğimizde ilk iş olarak üzerimdeki ince hırkayı çıkarttım ve askıya astım. Sonra hemen kendi masama geçip önümde açılmayı bekleyen, az önce konuştuğumuz polisin bıraktığı dosyayı büyük bir merak ile açıp ilk sayfadaki bilgilere göz gezdirmeye başladım.

“Maktul neyin nesiymiş?”

Sorulan soruyla birlikte başımı dosyadan kaldırıp odanın boş duvarına yazı tahtasını çekmekle meşgul olan Barış’a baktım.

Arkası bana dönüktü, tahtayı hizaladığında bana döndü ve cevap ister gibi yüzüme baktı. Başımı salladığım sırada hızlıca cevap verdim. “Burak’ın bize olay yerinde söylediği gibi maktulün adı Melek Tekcan. Yirmi dokuz yaşında Özel Karaca Hastanesi’nde psikiyatri bölümünde çalışıyormuş.” Dosyadaki bilgileri okuduktan sonra Barış’a baktım tekrar. Başını öne eğip umutsuzca iki yana salladığında, sandalyeni geri itip kalkmaya meylettim fakat konuşunca, bundan vazgeçip eski pozisyonuma döndüm.

“Kıza yazık olmuş.”

Barış’a sadece kafamı sallamakla yetindim. Diğer sayfalara da şöyle bir bakıp son sayfada yer alan, maktulün olay yerinde çekilmiş fotoğrafını dosya poşetinden çıkarıp, oturduğum rahat sandalyemden kalkarak Barış’ın hazırladığı yazı tahtasına yöneldim. Resmi, bir bant kullanarak tahtanın ortasına yapıştırdım. Beyaz tahtanın ilk siyah noktası bir günahı. Acımasızca işlenmiş bir cinayetti. Şüpheliler arttıkça siyah noktalar çoğalacak beyaz tahta görünmez olacaktı. İnsan günahkârdı. Beyazı kirletir, can yakardı. Beyaz güçsüzdü, siyah ona bulaştığında karşı koyamaz, kararırđı. Ve günah bitmezdi, dünya yok olana kadar günah büyür ve yayılırđı; beyazları kirletmeye devam ederdi.

Onaylamazca başımı sallayıp daldığım düşünceleri yok etmeye çalıştım. Bu pek kolay sayılmazdı fakat ilk seferde tekrar eski hâline dönebildiğime hayret ettim. Sonra masama geri dönüp siyah bir tahta kalemi aldım ve fotoğrafın altına *Maktul Melek Tekcan* yazıp bıraktım.

SUÇ MAHALLİ

Barış, ben hâlâ tahtanın üzerindekiyle bakarken, arkama geçip kollarını belime doladı. Çenesini omzuma koyup nefes aldı. Geri çekilmeye çalıştığımda ise buna izin vermeyip kollarını daha çok sıktı. Yapabildiğim kadar yüzümü ona döndüm. Gözleri kapalıydı ama dudakları hareket ediyordu, ne dediğini duyamıyordum. Nihayet gözlerini açtığında mavileri kahverengilerime karıştı. Bakışları o kadar yoğun ki benim hafif bakışlarımla karşılaşınca derinlere battı.

“Çok yorgunum Azra.” diye fısıldadı gözlerini tekrar kapatıp yüzünü boyun boşluğuma sakladığı sırada. Nefesi başörtümün içinden geçip, tenime değdikçe tenim yanıyordu.

“Sen arabada uyurken ben bugünün üstesinden gelebilirim.” dedim ve uzanıp yanağını okşadım. Bu sırada o doğrulup karşıma geçti. Kaşları çatıktı ve yüzünde sahte bir sinir dolaşıyordu. “Sen yanımda değilken uyuyabileceğimi nereden çıkardın?” diye sorduğunda tahta kalemi masamın üzerine geri bırakıyordum. O hâlâ söylenirken kalçamı masaya yasladım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Onun bana sürekli söylediği sözlerine gönderme yaparak, “Yorgunsun ve dinlenmen gerekiyor Barış. Kusura bakma ama hayatının her anında yanında olamam.” dedim. O da bunu anlamış olacak ki güldü ve yanıma gelip yanağımı öptü.

“Sen beni bayağı taklit etmeye başladın bakıyorum.”

“Öyle.” dedim sadece.

Birkaç kez çalman kapının sesini duymamızla başımı kapıya çevirip içeri giren polis memurunun ne diyeceğine baktım. Bu polis, az önce girişte konuştuğumuz polisti. Nefes nefese kapını kulpunu tutup ondan destek alıyordu. Acelesi varmış gibi bir çırpıda konuştu. “Başkomiscrim maktulün annesi sizi bekliyor.”

“Geliyoruz.”

Barış’la birlikte ayaklanıp hızlı bir şekilde odadan çıktık. Bizi solgun ve kırış kırış yüzüyle kapının çaprazındaki sandalyelerden birine oturmuş bekleyen kadının yanına gittik. Yüzü bir ölü kadar

solgun ve cansızdı. Gözlerinin ve dudaklarının çevresinde yaşının ona hediye ettiği derin kırışıklıklar vardı. Yaşlı gözleri yeşildi, ağlarken ellerine bakıyordu. Yanına geldiğimizde yaşlı kadın ayağa kalkmak istedi fakat Barış onu hemen yerine oturttarak benimle birlikte önüne diz çöktü. Sessizliği bozan kişi bendim. “Teyzeciğim, aslında ölen kişinin senin kızın olduğunu tespit ettik. Senin teşhis etmene gerek kalmadı fakat sen onu görmek istiyorum dersin...” Kısık bir sesle söylediğim bu cümlelere yaşlı kadın acı bir inilti ile karşılık verdi.

Ellerinde gezinen gözleri yavaşça yukarı kalkıp, benim gözlerime gelince derin ve kederli iç çekişi içimi titretti. “Yavrum! Ardındaki yaşlı anneni bırakıp nereye gittin kuzum?” Teyze fenalaşacak gibi olduğunda, öne düşen başını tutup kaldırdım ve kendine gelmesi için hafifçe sarstım. Bu sırada Barış arkamda telaşla bağırdı. “Çabuk kolonya, su, bir şey getirin!”

Arkamızda dikilen polis bunu duyar duymaz hemen yanımızdan ayrıldı. Omzumun üzerinden Barış’a baktığımda kollarını göğsünde kavuşturmuş duvara yaşlı hâlde bize baktığını gördüm. Sıkıntıyla ofladığında önüme döndüm. Kadın hâlâ yarı baygın bir şekilde duruyordu. Dikkatli davranarak başını duvara yasladım ve ellerimi çektim. Hâlâ sayıklıyordu, gözlerini aralayıp öylece bakıyordu dünyaya. Kızı gitmişti, kızı onu terk etmişti. Şimdi o yorgun ve perişan bir hâlde ona iyice yabancı gelen dünyayı ürkererek izliyordu. Sayıklamaları yavaşladığında gözlerini kapattı. Derin soluklar almaya başladığında, yaşlı kadının bileğini tutup masajı andıran birkaç ufak hareket yaptım. İyi gelmediği kesindi fakat bir an bunun onu rahatlatacağını düşünmüştüm. Bileklerini ovmaya devam ederken, “Teyzeciğim lütfen metanetli olun, kızınızın katilini bulacağız bize güvenin.” dedim. Yaşlı kadın zar zor nefes alıp boşta olan elini başörtümün üstünde nazikçe gezdirdi. Dokunuşu o kadar farklıydı ki karşısında gördüğü kişinin ben değil de ölen kızı olduğunu hissettim. Silkindiğim sırada kısık ve bitkin bir sesle konuştu: “Bana kızımı geri getiremezsiniz.”

SUÇ MAHALLİ

“Ama katilin başkalarına zarar vermesini engelleyebiliriz.” diyerek karşılık verdim sözlerine. Hiçbir tepki vermeden durdu.

“Komiserim su.”

Polisin bana uzattığı pet şişedeki suyun kapağını açıp kadına uzattım. “İçin lütfen.” Kadın suyu elimden alıp birkaç yudum içti. Sonra suyu bana geri uzatıp yavaşça ayağa kalktı. Sırtı kamburdu, yaşlandıkça giden her bir yaşı sırtına yüklenmiş gibiydi. Bastonunu eline alırken bana döndü. “Kızımı son bir kez görmek istiyorum.” dedi güçlü bir duruşla.

Morgun önüne geldiğimizde daha içeri girmeden, bizi sarıp sarmalayan soğuk havayla ürperdim. Tedirgince soluk aldım ve göz ucuyla çevreme bakındım. Soğuk bir loşluk içinde geniş bir koridordan geçiyorduk. Mavimsi duvarlar, ben yürüdükçe daralıyor ve beni içine hapsedmeye çalışıyor gibiydi. Silkindiğimden birkaç saniyeliğine gözlerimi kapattım.

Gözlerimi tekrar açtığımda ilk başta olduğundan daha sakin dim. Kolunu sıkıca tuttuğum teyzeye bakıp gözlerindeki hazır olduğunu hissettiren bakışı gördüğümde kapıyı açmak için bekleyen Barış’a *aç* anlamında işaret verdim. Kapı açıldığı anda şu anki soğuktan daha da soğuk bir hava ile karşılaştık. Fakat bunu yadırgamadım, belki de çoktan alıştım bu korkunç soğuğa. İki üç adım daha atıp sedyenin önüne geldiğimizde durduk. Ecem maskesini indirip bize baktı, onunla göz göze geldikten sonra cesedin üstündeki mavi ve yeşilin karışımı tonlardaki örtüyü cesedin yüzünü gösterecek kadar açıp anne kız arasına girmekten kaçınır gibi geri çekildi. Onunla birlikte ben de kadını tutmayı bırakıp geriledim ve Barış’ın yanına sokuldum. Şimdi hiçbirimiz anne ve kıza karışmıyorduk. Hepimiz onları izleyen üçüncü bir gözdük sadece.

Barış eliyle sırtımı sıvazladığında ona döndüm. Donuk yüzünde gezindi bakışlarım. Usulca başını bana çevirdiğinde gözlerinde korku ve üzüntü karışımı bir ifade vardı. Mavilerinin etrafını bir katran gibi sarmış, kristal rengini kirletmişti. Onu korkutan neydi, bilmiyordum. Sanırım bilmek de istemiyordum.

Yaşlı kadının sesi bakışmamızın ipini kırdığında, o tarafa dönüp kollarımı göğsümde birleştirdim. “Kuzum benim,” Yaşlı kadın zayıf ellerini usulca kızının yüzünde gezdirdi ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Yutkunup titrek ellerini kızının siyah uzun saçlarına koydu. “Hani biz hep birlikte olacaktık? Sen hep benim küçük bebeğim olarak kalacaktın hani? Şimdi niye gittin benden?” Kızının saçlarını öptü. “Şimdi bu saçlarının kokusunu almadan nasıl yaşayacağım ki ben bebeğim?” Az öncekilerden daha şiddetli bir hıçkırık duyuldu dudaklarından.

Ardından bayılacakmış gibi dengesini kaybetti. Telaşlanıp ileri atıldığımda Barış beni durdurdu. Kadının yanına gidip onu daha fazla üzülmemesi için kolundan nazikçe tutup biraz geri çekti. Kısık bir sesle, “Artık çıkalım.” dedi ve sonra bana dönüp konuşmaya devam etti: “Azra sen burada kal.”

Başımı salladım. “Peki başkomiserim.”

Onlar çıktıktan sonra Ecem’e dönüp iç çektim. Daha önce teşhis için birçok kişiyle morgda bulunmuştum fakat aralarında beni en çok etkileyen, şimdiki olmuştu. Kadının hıçkırıkları hâlâ zihnimin içinde yankı yapıyordu. Bir katil, bir annenin evladı için bu kadar ağlamasına sebep oluyorsa bunun cezası kapalı bir odaya hapsedilmesinden çok daha fazlası olmalıydı. Öldürdüğü kişi yemek yiyemez, nefes alamaz, göremezken; katilin nefes alması, yemesi, görmesi ve yaşaması ölenin yakınlarına saygısızlık olmaz mıydı?

“Kadına çok üzüldüm.” dedi Ecem cesedin yüzünü tekrar örttüğü sırada. Dalgın bakışlarımı ona çevirdim. Düşünceli düşünceli nefes aldığı anda onu başımla onayladım. Ben de üzülmüştüm. Fakat bu üzüntüyü konuşmak yerine kadının yüreğini rahatlatacak bir haber vermek daha mantıklıydı. Katili bir an evvel bulmamız gerekiyordu. Bunun için toparlanıp aklımdaki ilk soruyu sordum: “Maktulün ölüm sebebi ne?”

Cesedin üzerindeki örtüyü beline kadar açtıktan sonra başını tutup biraz çevirdi.

SUÇ MAHALLİ

“Başının arkasındaki kurşun omuriliğini zedelemiş. Yaşasa bile felç olarak yaşarmış. Bu ölüm onun kurtuluşu muydu yoksa sonu mu, bilemedim. Ateşli silah yaralanmasına bağlı kan kaybından ölmüş.” dedi. Benim bir şey dememi beklemeden devam etti: “Üzerinde herhangi bir DNA çıkmadı maalesef.”

Kaşlarımı kaldırırken çenemi kaşıdım. Bunu en çok Barış yaptı. Şimdi ben de onu taklit ediyordum. Sanırım gitgide ona benziyordum. “Peki, üzerinden çıkan kurşun?” diye sorduğumda bakışlarını tekrar cesede dikti. “Kurşunu çıkarttım ve balistik inceleme için gönderdim.”

Elimizde hiçbir DNA’nın olmaması canımı sıkıyordu fakat henüz her şeyin başında olduğumuz için çok aldırış etmemeye çalıştım. Gitmeye hazırlanacağım sırada aklıma gelen soru ile hemen durdum. Ecem bana bakarken, “Ölüm saati?” diye sordum.

Bunu bekliyormuş gibi soruma hemen cevap verdi. “Ölüm katılığı oluşmamıştı ve ceset tam anlamıyla soğuk değildi. Muhtemelen üç dört saat önce ölmüş olmalı.”

Teyit etmek ister gibi Ecem’e baktığımda, “Yani gece bir iki gibi.” dedim.

“Evet.” diyerek doğruladı beni.

Üzerimdeki hayali tozları silkeledikten sonra kapıya doğru ilerledim ve gitmeden önce arkama dönüp gülümsedim. “Sağ ol Ecem, beni gelişmelerden haberdar et. Sana kolay gelsin.”

“Sana da kolay gelsin Azra.”

Bu soğuk ve ürkütücü ortamdan kendimi uzaklaştırdığımda, büyük bir zafer kazanmış edasıyla ciğerlerime derin bir nefes çektim. Pekâlâ, pek temiz sayılmazdı, çok fazla hastane kokusu vardı ve hastane kokusunu sevmezdim. En son Barış’la başımıza gelen o olaydan sonra daha da nefret etmiştim hastanelerden ve o berbat kokusundan. Düşüncelerimden sıyrıldığımda vakit kaybetmeden merdivenleri çıkmaya başladım. Soruşturacağımız cinayeti düşünmeden edemiyordum. “Bu sefer bizi gerçekten zorlayacak bir cinayet bekliyor.” diye geçirdim içimden.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

İYİLİĞİN YOK OLUŞU

Ayaklarımdaki damarlar, saatlerdir ayakta kalmanın verdiği yorgunlukla yay gibi gerilirken tüm bedenime anında yayılan sızı ile kaşlarımı çattım. Sanki parmak uçlarıma iğne batırıyorlar ve sancısı tüm bedenimi esir alıyordu. Gözlerimle masanın ucundaki küçük saati şaşkınlık ile izleyip bir yandan da dönen sandalyeme yaslanmış ayakkabılarımı bağcıklarını çözmeden çıkarmaya çalışıyordum. Beş dakikadır uğraştığıma bakılırsa pek başarılı sayılamazdım. Nihayet ayaklarım ayakkabılardan kurtulunca bacaklarımı birbiri üzerine atıp masanın altına doğru uzattım. Ayaklarım sanki bir tonluk yükten kurtulmuş gibi hafiflemişti. Rahatladığımı hissettiğimde gözlerimi kapattım ve mutlulukla, “Oh be...” dedim.

“Ne o, çok yorulmuş gibi bir hâlin var?” Barış koltuğuna yaslanmayı bırakıp ellerini masanın üstüne yerleştirmiş ve hafiften gülümsemişti.

Ona döndüğümde iç geçirdim. “Bir de soruyor musun Barış? Oturdum mu ben bugün hiç Allah aşkına! O kadar koşuşturmamıza rağmen hiçbir bilgi öğrenemedik ve sonuçlar da çıkmadı. Maktulün annesi fenalaşıp durdu, soru falan da soramadık.”

SUÇ MAHALLİ

Durduğumda kaşlarımı çattım. Söylediğim cümleleri zihnimde analiz edip tekrar ona döndüm. “O zaman biz niye bu kadar yorulduk?”

Nefes almadan söyledığım bu sözlerle karşılık olarak sadece sesli bir şekilde fakat kahkahayı andırmayarak güldü. “Bu gece dinlenirsin diyeceğim ama...” Cümlesinin sonunu getirmeden muzip bakışları arsızca yüzümde gezindi. Gözlerimi ellerime indirip parmaklarımla oynamaya başlamadan önce utangaç fakat sert bir şekilde ona olması gereken cevabı verdim. İşte benim pek sevgili eşim aynı zaman diliminde hem şakacı hem de sinir bozucu olabiliyordu.

“Saçmalıyorsun.”

“Belki, şu an için saçmalıyor olabilirim ama vakti gelince saçmalamadığımı anlayacaksın.” dedi.

Yanaklarım iyiden iyiye kızardığında gözlerimi devirdim. Bu adam hep böyle olmak zorunda mıydı? “Barış lütfen sus artık. Hazır olmadığım ve konuşulmasına dahi katlanamadığım bir konuyu uzatman beni rahatsız ediyor.” dedim. Sesim olabildiğince düz ve otoriterdi.

“Sadece sana takılıyorum Azra.” dediğinde gözlerindeki parıltı bir anlığına yerini kırgınlığa bıraktı. Gözleri bir anda dipsiz, fırtınalı bir okyanusa dönüşüp beni alabora etti. Dibe batıyordum ve o böyle karanlıkken beni kurtaracak kimsem yoktu. Yalnız hissediyordum. Ardından ufacık hatta minicik bir tebessüm, sönen parıltıyı geri getirdi. “Bak, ben bu konuda hazır olmadığının elbette farkındayım ve seni asla istemediğin bir şey için zorlamam. Beni tanıyorsun.” Sözlerini bitirdiğinde yutkundum. Aramızda süregelen şakacı sohbet, ciddileşiyordu. Verdiğim derin bir nefesin ardından sandalyeme yaslandım ve gözlerimi ondan kaçırdım. “Bu konu sohbetimize dâhil olunca kendime hâkim olamıyorum, istemsizce domates gibi kızarıyorum.” diye mırıldandım.

Sözlerim biter bitmez erkeksi kahkahası odayı doldurduğunda, ellerimle yüzümü kapatıp kızarmış yanaklarımın normale

dönmesini bekledim. O saçmaladıkça ben kızarıyordum ve bundan nefret ediyordum. Kızarmak hayatta istediğim en son şey bile değildi. Fakat bu, Barış hâlâ gülmeye devam ederken gerçekleşmesi zor bir eylemdi. Onunla yan yana olduğum çoğu zaman zaten hep kızarıyordum. Yavaşça parmaklarımı aralayıp gözlerimi açtım.

“Sus artık, terbiyesiz adam.” diye inledim isyankâr bir tavır ile.

Şaşkınlık ile kaşlarını kaldırıp birkaç saniye boyunca bana baktıktan sonra terbiyesiz dememe alınmış gibi omuzlarını silktiler ve önüne döndü. “Peki tamam sustum, dediğim her şeye utanan kadın.”

Ve tekrar gözlerimi devirdim. Bazen olması gerekenden fazla alıngan oluyordu ve sanırım o nadir zamanı şu an yaşıyorduk. O benimle eğlenirken sorun yoktu fakat ben ona tek bir kelime söyledim diye ufacık çocuklar gibi küsüyordu. Bu haksızlıktı.

“Bu konuyu konuşmak istemiyorum. Hazır olmadığım bir şeye zorlanmak da.”

Barış tam bana cevap vermek için yeltendiği sırada kapıdan gelen ses ile odak noktası olmaktan çıkmıştı. Bunun için Allah’a şükrettim. Ortam ciddi havasına bürünürken, sırtımı dikleştirip kapıya döndüm. İçeri yirmilerin başında olduğunu tahmin ettiğim genç bir polis memuru girmişti. Sıksa bir vücudu vardı fakat güçsüz gibi değildi. Üniformasının üzerinden belli olan sağlam kol kasları vardı. Boyu Barış’tan en fazla beş santim kısa olabilirdi. Kısacık saçlarının diplerinden alnına doğru ter damlacıkları süzülüyordu. Sanırım tüm ayak işlerine onu göndermişlerdi. “Başkomiserim maktulün annesi kendine gelmiş. Doktor onunla konuşabileceğinizi söyledi.” dedi hızlı bir şekilde.

Barış, genç adam sustuğunda ayaklanıp kendi masasının önüne geçti ve belindeki silahını biraz daha sağa çekerek düzeltti. “Sağ ol koçum.” Tekrar genç polise dönüp minnetle başını eğdi. Polis hızlı bir şekilde odadan ayrılırken, Barış ensesini kaşıyarak

SUÇ MAHALLİ

yazı tahtasının önüne geçti ve rahatlamış bir ifadeyle tahtayı izledi. Parmaklarını *maktul* yazısının üzerinde gezdirip, başını sağa yatırdığında, “Sanırım bu tahtaya yeni fotoğrafların yapışma vakti geldi.” diye mırıldandı. Ellerimi masaya koydum ve sandalyemi geri iterek ayağa kalktım. “Bir an önce katilin bulunması tek arzum.” Aheste adımlarla yanına vardım ve koluna dokundum. “Hadi gidelim o zaman.”

“Tamam.” deyip arkasından yürümeye başladığımda durup bana şöyle bir baktı. Sanki dünyada ilk defa gördüğü bir şahısmışım hissine kapıldım o an. Bana neden böyle baktığını anlamamıştım. Başımı iki yana salladığımda, “Ne var?” diye sordum.

Sessizce güldü. “Ayakkabılar,” Ayaklarımı işaret edip suratına tatlı bir ifade kondurdu. “Yeni moda sanırım.”

Gözlerim hemen ayaklarımı ve giydiğim beyaz kedili çoraplarımı bulurken bıkkınca oflayıp mızızıldandım. “Böyle gelsem olmaz mı?” Ayaklarım bu şekilde çok rahatlardı ve böyle kalmasını istiyordum. Tabii bu mümkün müydü, orası tartışılır.

“Sence?” dedi tek kaşını kaldırıp, ardından bir adımda yanıma gelip yanağımdan makas aldı.

Omuzlarım düştü. “Off...” Masamın arkasına geçip çıkarttığım ayakkabılarımı bir çırpıda ayaklarıma geri geçirdim. Sonra ise asık surat ifademi değiştirmeden Barış’ın arkasından koşuşturmaya devam ettim.

Hastanenin kapısından içeri girdiğimizde Burak bizi her zamanki gibi neşeyle karşıladı. Oturduğu sandalyeden bir çırpıda kalkıp üzerindeki hayali tozları silkeledi ve yüzündeki kocaman gülümseme ile yanımıza geldi. “Nabersiniz başkomiserim?” diye lakayt bir şekilde sorduğunda olacakları önceden sezip dudaklarımı birbirine bastırdım.

Barış ensesini kaşırken yüzüne bıkkın bir ifade çöreklenmişti. O genelde laubali hareketlerden pek hoşlanmazdı ve bu yüzden

Burak'la çok sık tartışırlardı. Yine o zamanlardan birindeydik. Gözleri Burak'ı hedef alırken boynunu çıtlattı. Bu şekilde sinirlerinin tepesinde olduğunu Burak'ın gözüne sokmak istiyor gibiydi. "İyidir askerlik arkadaşım seni sormalı." dediğinde Burak daha geniş bir şekilde gülüp, "Ben de çok iyiyim vallahi." dedi. Barış insanı ürkütecek sakinlikle elini Burak'ın omzuna koydu ve tehdit eder gibi güldü. "Lan benimle böyle gevşek gevşek konuşup sinirlerimi hoplatma." Barış'ın bağırması ile Burak ellerini saçlarına daldırıp sırttı. Bilmiyordu ki Barış onun sırttığını görse ağzını yırtacaktı. Belli ki dayak yemeye hasretti.

"Niye öyle diyorsunuz başkomiserim ben de bir polisim, yani meslektaşız."

Barış tüm egosu ile göğsünü kabarttı. "Sen komiser yardımcısısın ben ise başkomiser. Aramızdaki rütbe farkına bak."

Elinin altında duran omzu, biraz daha sıkıp devam etti. "Hem biz senle meslektaş olana kadar ben emekliye ayrılıyorum." Bu sırada Burak acıdan kıvranıyordu. Bense olanları ikisinin biraz gerisinde keyifle izliyordum.

Bu konuşmanın uzayacağını anladığımda kollarımı göğsümde birleştirip gözlerimi devirdim ve onları arkamda bırakıp Fehime teyzeyi sabah bıraktığımız iki yüz kırk numaralı odaya doğru ilerledim. Odanın kapısında iki tane polis duruyordu. İkisi de oldukça ciddi bir şekilde rahatta bekliyorlar ve başlarını eğmiyorlardı. Yanlarına iyice yaklaştığım sırada odanın kapısı açıldı ve orta yaşlı bir doktor dışarı çıktı. Doktor beni fark ettiğinde başımla selam verdim, omuzlarımı dikleştirip doktorun karşısına geçtim ve oldukça kısa bir tebessüm ettim. "Fehime Tekcan'ın durumu nasıl?" diye sordum hemen. Zira oyalanmak istemiyordum.

Doktor gözlüklerini çıkarıp önlüğünün cebine attı ve tebessümüne karşılık ciddi tavrını korudu. "Fehime Hanım'ın durumu gayet iyi, sabah öğrendiği haberden dolayı biraz tansiyonu düşmüş sadece." dedi ve nefesini sesli bir şekilde bıraktı. Kendinden uzaklaştırdığı soluğun her zerresi yorgunluk barındırıyordu.

SUÇ MAHALLİ

“Sizden tek bir ricam var Komiser Hanım,” dediğinde başımı salladım. “Buyurun.”

“Ona kızı hakkında fazla ağır sorular sormayın.”

“Elimden geldiğince kısa kesmeye çalışacağım.”

“O zaman içeriye buyurun.”

Doktor yanımdan ayrıldıktan sonra kapıda bekleyen polislere selam verip usulca içeri girdim. Koca bir sessizlik ve kasvet üzerime çöktü. Geri gitmek istedim fakat hemen ardından bu düşüncemden vazgeçip ardından kapıyı kapattım.

Beyaz hastane yatağının içinde hareketsizce yatıyordu fakat uyumuyordu Fehime teyze. Gözlerini tavana sabitlemiş boş ve yorgun gözleriyle sadece bakıyordu. Ne düşündüğünü tahmin etmek zor değildi.

Henüz birkaç gün evvel sarılıp kokusunu içine çektiği biricik kızı bugün yoktu ve asla geri gelmeyecekti. Ölüm uzak değildi, hep bizimleydi fakat biz bunu göremeyecek kadar kördük.

Yürümeye devam ettim. Beni görünce doğrulmak istedi fakat ben hemen ona engel oldum. “Sakin rahatsız olmayın.” Hafifçe kaldırdığı başını yastığa geri koydu. Tek kelime etmeden tavana bakmaya devam etti. Konuşma isteği yoktu. Ama benim sormam ve onun da cevaplaması gereken birtakım sorular vardı.

O hâlâ ben yokmuşum gibi davranırken cebimden küçük not defterimi ve mavi tükenmez kalemimi çıkarıp göz ucuyla yastıkta olan başına baktım. Kıpırtısızdı. “Kızınızla en son ne zaman konuştunuz?” diye sordum usulca. İlk başta sorumu duymadığını düşündüm. Fakat hemen sonra derin bir nefes alıp morarmış dudaklarını araladı. Eğer biraz daha konuşmasaydı onun ölmüş olabileceğini düşünürdüm. “İki gün evvel.” cevabı kısa ve net olmuştu.

“Aynı evde mi yaşıyorsunuz?”

Yine aynı şekilde ilk başta cevap vermeyip biraz bekledi. “Bir ay öncesine kadar, evet.”

Sayfanın kenarlarını kırıştırdım. “Bir ay önce ne oldu?”

İç çekti ve anlattığı ana geri dönmüş gibi yüzü hüzünlendi. “Evden çok erken çıkar çok da geç dönerdi. Anne yüreği işte geceleri uyumaz onu beklerdim. “Biraz durup diliyle kurumuş dudaklarını ıslattı. “Benim onu beklemem onu rahatsız ederdi, yanlış anlamayın annem yoruluyor diye kendini suçlardı. Bana başka bir ev ve hanım hanımcık bir kız bulmuş, yardım etmesi için. Derdini anlatınca mecbur kabul ettim.”

“Peki, son zamanlarda hâl ve hareketlerinde bir gariplik sezdiğiniz mi?” diye sordum not aldığım cümlelerin sonuna nokta koyarken.

Gözlerim tekrar ona odaklanırken ifadesinde beliren öfkeyi net bir şekilde görmüştüm. İnce kaşları hafifçe çatılırken çenesi kasıldı. Konuşmasını sessizce bekledim.

“Son iki üç aydır eve çok tedirgin geliyordu. Hatta bazen ağlayarak... Sorduğumda bir şey olmadığını söyleyip duruyordu. Ama ben anlıyordum bir şey olduğunu.” Fehime teyze ne zamandan beri gözlerini ayırmadığı tavana bakmaktan vazgeçip yüzünü hafifçe bana döndü. Devam etmesini bekledim. “Kızım daha önce kısa süreli bir evlilik yapmıştı. Kocasına ona zarar vermeye başlayınca hemen boşanmış ve benim yanıma gelmişti. Kocasını ile ayrıldıktan sonra bir sene boyunca hiç rahatsız etmemişti bizi. Ama...” Devam etmeyip susunca heyecanla, “Ama?” diyerek onu konuşmaya teşvik ettim.

“İki üç aydır kızımı sürekli rahatsız ediyordu. Ağlamalarının bana söylemediği sebebi de buydu. Onları telefonda konuşurlarken duydum. Kızımı, ‘*Seni yaşatmam!*’ diye tehdit ediyordu büyük bir ihtimalle, kızımın bağırışlarından anladığım buydu. Ben o hayırsızın yaptığını düşünüyorum.”

Fehime teyzenin söylediklerinden önemli gördüklerimi deftere not edip bir soru daha sordum.

“Başka bir gariplik var mıydı?”

Dudaklarını büzdü. “Hayır, sadece ondan şüpheleniyorum.”

“Kızınızın arkadaşı falan var mıydı peki?”

SUÇ MAHALLİ

“Ben bilmem, eve hiç arkadaşlarını getirmezdin bana da hiç bahsetmedi.” dedi düz bir sesle. Başımı salladığımda kalemin ucunu kâğıttan ayırıp sayfayı boyayan mürekkep izine baktım. Beyazın içindeki siyah, saf iyilik ve saf kötülük. Kurban beyaz, katil siyahtı. Katil merhametsizdi, sertti ve iyiliği göremeyecek kadar kördü. Öldürdüğü kadının arkasında zavallı bir annenin gözyaşları akıyordu. Merhamet etmedi, vicdanı sızlamadı ve belki içinde kalan son beyaz noktayı da yok etti.

İyiliğin içindeki kötülük sadece ilk sefer için küçücük bir lekeydi, daha sonra kötülük büyüdü ve beyazı küçücük bir nokta kalıncaya kadar yuttu.

“Peki Fehime teyze, tekrar başın sağ olsun.” dedim ve ayağa kalkıp Fehime teyzenin elini tuttum. “Allaha emanet ol.”

Yorgun gözleri beni bulduğunda iç geçirdi. “Sen de polis kıyım.” Kelimeler dudaklarından öyle bir dökülmüştü ki yüzyılın acısı boğazında düğüm olmuş gibiydi. Üzüldüğümü hissederken ellerimizi ayırdım.

Tekrar gözlerini tavana dikerken Fehime teyzeye arkamı dönüp, vakit kaybetmeden odadan çıktım. Not ettiğim bilgilerin nasıl bir kapıya çıkacağını düşünürken, gözlerimi etrafta gezdirip Barış ve Burak’ı görmeye çalıştım. Fakat ortalıkta gözüküyorlardı. Bulduğum kat tamamen sessizdi. Not defterimi cebime attığım sırada yanımdaki polise dönüp aceleci bir tavırla, “Başkomiser Barış’ı gördün mü?” diye sordum.

Esmer olan polis, robotları andıran hareketler ile bana baktığında fazla kasıldığını hissettim. “Az önce dışarı çıktılar komiserim.” dedi kaskatı bir ifade ile.

“Peki sağ ol.” dedim ve kapıdan uzaklaşıp büyük döner kapıya yürümeye başladım. Kapıdan dışarı çıktığımda oyalanmadan otopark tarafına ilerledim. Nihayetinde ikisini arabanın önünde yine çocuk gibi kavga ederlerken buldum. Burak heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatırken Barış bıkkınlıkla kulaklarını tıkıyordu. İstemsizce gülüp hızlı bir şekilde yanlarına gittim. Barış beni gördüğünde çölde suya kavuşan bedevi gibi sevinmişti.

Ellerini kulaklarından çekerken rahatladığını belli eden bir nefes verdi. “Azra Komiser, yardımcınız olan Burak Eroğlu’nu benim başımdan alabilir misiniz?” diye sordu. Sesinin her zerresinden bıkkınlık akıyordu.

Omuz silktim. “Ne yaptınız yine?”

“Ben hiçbir şey yapmıyorum. Beni oyalayan Burak.”

Barış başını yana yatırıp, boynunu çıtlattığında Burak’ın gözleri şaşkınlıktan açılmıştı.

“Yalan komiserim,” diye itiraz edince kollarımı göğsümde kavuşturup onu dinlediğimi belirten bir baş hareketi yaptım. Burak tekrar konuşmaya başladığında ise benim pek sevgili eşim gözlerini devirdi.

“Başkomiserim benim terfi etmeme mâni olmaya çalışıyor.” O da benim gibi kollarını birleştirdi ve Barış’a sırtını döndü. Pekâlâ, ikisi de kesinlikle beş yaşında çocuklardı ve şu an yanlış yerdelerdi. Asıl olmaları gereken yer kreşti.

“Mâni olmuyorum asla terfi edemeyeceğin gerçeği ile yüzleşmeni sağlıyorum.” dedi Barış ciddi bir tavırla.

“Ah... Tamam, susun artık.” dediğimde Burak ellerini serbest bırakıp Barış’ın yanına geçti. Bu sırada cebimdeki not defterini onlara uzatıp okumalarını bekledim.

Bir süre sonra Barış gözlerini defterden kaldırıp tek kaşını havaya dikti. Çocukluğu bırakıp eski hâline geri dönmüştü. Ciddi ve tam bir lider. Aslında o sadece Burak ile birlikte olduğu zamanlar ciddiliği bir kenara bırakır ve bir çocuk gibi davranırdı. Belki de tüm sorumlulukları kapının ardında bırakma şekliydi bu. Gözlerim hâlâ onun üzerindeyken bana baktı ve içimi ısıtan bir gülümseme gönderdi. Ardından kendine has ses tonu ile konuştu. “İlk şüphelimiz ortaya çıktı.”

Burak defteri bana geri verdiğinde, “Başkomiserim adamı bulup merkeze getireyim mi?” diye sordu. Barış başını *evet* anlamında sallarken Burak’a döndü. “Getirmediğin kabahat.”

“O zaman ben gidiyorum görev beklemez.”

SUÇ MAHALLİ

Ardından Burak koşarak bizden uzaklaştı.

Göğsümde birleştirmiş olduğum kollarımı ayırıp şoför koltuğunda yavaş bir şekilde ilerleyen Barış'a kısa bir bakış attım. Normalde arabayı bu kadar düşük hızda kullanmazdı fakat bugün diğer günler gibi değildi. Solgun teni, kızarmış gözleri ve karışık saçlarıyla uykusuz ve yorgun olduğu açıkça belli oluyordu. Onun bu hâlini gördükçe keşke polis olmak yerine başka bir mesleği seçseydi diye düşünüyordum. Kendine bu kadar hor davranması hoşuma gitmiyordu belki de. Fakat ben ne kadar onun yorgunluğunu görüp üzülsem de tıpkı o da benim gibi mesleğini severek yapıyordu ve bu zorlukları pek fazla umursadığı söylenemezdi.

Parmaklarımı birbirine kenetleyip gerinirken derin bir nefes aldım ve dudaklarımı araladım. “Bugün erken git sen eve, çok yorgunsun.” dedim ve yüzümü ona dönüp başımı koltuğa yasladım. Yola bakmaya devam ederken anlamamış gibi kaşlarını kaldırdı.

“Nasıl?” diye sordu ardından. Esnedim. “Amirim seni ayrı tutuyor diğerlerinden. Çok değer veriyor sana.” Elim vitesin üzerinde duran elinin üzerine koydum. “Ondan bu akşam için izin istesen sana hayır demez.” Sustuktan sonra ona bakmaya devam ettim. Gözlerini kısa bir süre için yoldan ayıldığında birlikte olan ellerimize baktı. “Yorgun değilim Azra, amirin bu iyi niyetinden de istifade etmek istemiyorum.” dedi düz bir sesle.

Sessiz kaldım ve gözlerimi kapattım. Bu sırada Barış konuşmaya devam etti: “Hem sen beni bu kadar düşünme, eve erken gitsem bile sen gelmediğin sürece dinlenemem.” Söylediği son kelimeler sanki en sevdiğim bir şarkının can alıcı sözleriydi, usulca gözlerimi açtım. “Teşekkür ederim, kendimi değerli hissettirdiğin için.” Belli belirsiz gülümseyip iç geçirdi. Verdiği nefes ruhuma karıştı ve beni yeniden hayata döndürdü.

Birlikte olan ellerimi sıktıktan sonra, “Her iltifatımda bu kadar heyecanlanman ağzımın çok iyi laf yaptığına mı işaret acaba?” dedi ve ufak bir kahkaha mırıltısı fırar etti dudaklarından. Sessizce izledim onun gülüşünü. Sanki ılık bir meltem yanaklarıma çarptı, ayaklarıma denizin suları dolandı ve güneş kalbimi ısıttı. “İltifatlarım seni neden bu kadar utandırıyor Azra?” diye sordu kısa bir zaman sonra.

Sorusu üzerine bakışlarımı ellerime sabitleyip küçük bir nefes aldım. “Evliliğe alışamadım daha, sanırım ondan, biraz utanıyorum.” dedim.

“Evlenmeden önce de sürekli beraberdik aslında Azra.” derken sesi düz çıkmıştı.

Yola baktığımda ağaçların üzerinde uçan iki kuş gördüm, bizi anımsattı. Büyük olan ve önde uçan kuş Barış’tı, bense onun biraz gerisinde uçan küçük kuştum. Ona yetişmeye çalışıyordum.

Kuşlar gözden kaybolduğunda Barış sessizliğimizi bozdu. “Aslına bakılırsa sana çok belli etmesem de ben de utanıyorum. Seninleyken değil, ailenle ve kendi ailemle olduğumda biraz gergin oluyorum. Bu tavrım ise onların bize olan yaklaşımları ve konuşmaları yüzünden.” Sustuğu bir iki saniye içinde dudaklarını ıslatıp elimi öptü. “Mesela geçen gece aradı beni annem. O zaman konuşmaları rahatsız edici ve belki biraz utandırıcıydı. Ne istediklerini biliyorsun değil mi?” Bunu söylerken tek elini direksiyondan çekmiş ve yanağıma dokunmuştu.

Ne istediklerini pek tabii biliyordum. Barış’la benim bir bebek sahibi olmamızı istiyorlardı. Ama ben buna hiç hazır değildim. “Eğer istedikleri şey gerçekleşirse mesleğimi bırakmak zorunda kalabilirim. Bu benim için çok zor bir süreç olur.”

Başını salladığında beni onayladığını anladım. “Onlar da bu nedenle istiyor zaten. Senin bir kadın olarak bu meslekte zarar göreceğini düşünüyorlar. Bana kalırsa yanlış bir düşünce ama eğer bir çocuğumuz olursa...” Cümlesini bitirmesine izin vermedim.

SUÇ MAHALLİ

“Öyle değil.” Yüzümü ona dönüp gözlerine baktım. “Ben bir çocuk sahibi olmak için daha çok erken olduğunu düşünüyorum.” dedim düz bir sesle. Gözlerindeki parıltı yavaş yavaş solarken elini yanağımdan çekti ve yutkundu. Gözlerim istemsizce inip kalkan âdemelmasını izliyordu. Araladığı dudakları küçük hareketler ile kımıldadı. “Peki, biliyorsun seni istemediğin şeyler için zorlamam.” dedi ve aramıza bir sessizlik çörekledi.

Bana bakmaktan vazgeçip gözlerini yola dikti ve gaza daha da yüklendi. Bir an için kendimi kötü hissettim. Onun kalbini kırmıştım sanırım. Yolun geri kalanında hiç konuşmadık. Ara sıra sadece kaçamak bakışlar attım ona. Fakat bakışlarıma karşılık sadece arabayı sürmeye devam etti.

Kalbime büyük bir ağırlık bir anda çöktüğünde kısa tırnaklarımı sertçe avuçlarıma sapladım. Fakat elimin acısı kalbimin acısının yanında cılız bir el feneri gibi sönük kalmıştı. Yetersiz fakat derin bir nefes aldım. Sonra bakışlarımı karnımın üstüne indirdim. Hayal ettim kısa bir süre. Karnımın yavaş yavaş büyüdüğünü, bebeğimin hareket ettiği zaman yaşayacağım tatlı heyecanı, sonra Barış’ın yanıma gelip elini karnımın üstünde gezdirenrek bebeğimizi seveceğini... Güzel bir heyecana benziyordu. Fakat ben, kendimi henüz hazır hissetmiyordum. O hayallerin içinde kendimi bu heyecanın kollarına bırakıp mutluluğu iliklerime kadar hissetmek çok kolaydı. Ama gerçek olursa ne olacak bilmiyordum. Gerçekten hayallerimde olduğu kadar mutlu olabilir miydim ki?

Arabada birbirimiz arasında esen soğuk rüzgârlar ruhumu kâfi derecede ürperterek beni kendimden geçirmişti. Bu soğukluğun daima aramızda kalması düşüncesi ise beynimin her köşesini sinsi bir fare gibi kemiriyor, kontrolümün yok olmasını sağlıyordu. Yanağımdan boğazıma ince bir çizgi şeklinde yol olmuş bir damla akmaya başladığında, dudaklarımı araladım ve sadece birkaç kelime diyebilmek için gereken cesareti bekledim.

“Gerçekten çocuk sahibi olmayı bu kadar çok mu istiyorsun?”

Sessizliğini koruyup birkaç saniye için gözlerime baktı. O an gözlerinde gördüğüm ışık bana gereken cevabı vermişti çoktan. “İstiyordum.” Sadece bunu söyleyip ayağını gazdan çekti ve arabadan indi. Kızgın değildi inerken, kapıyı kapatırken kırgındı ve hayalleri yıkılmıştı. Başımı arabanın ön camına çevirdiğimde emniyet merkezine gelmiş olduğumuzu gördüm ve sesli bir şekilde nefes vererek arabadan indim.

Barış çoktan binanın içine girmişti. Kapıdan geçen silüetini belli belirsiz gördüm ve sessizce iç geçirip yürümeye başladım. Adımlarımı hızlı tutup soğuk havadan nasibini alan kuru ve kızarık yanaklarımı avuçlarımın içine alarak emniyet merkezinin büyük kapısından içeriye girdim. Sıcak hava dalgası kendime gelmemi sağlarken biraz durdum. Herkes kendi hâlinde ufak koşuşturmacalar içinde dolanıp duruyordu önümde. Gözlerimi etrafta gezdirip Barış’ı aradım. Fakat görünürde yoktu. Odaya gitmiş olabileceğini düşünerek merdivenlere yöneldim.

Basamakları ağır adımlarla çıkıyordum. Belki de ağırdan almamın sebebi onunla yüz yüze gelemeyecek kadar kararsız olmamdı. Bu konuda onun bu kadar hassas oluşu ve isteği beni zora sokuyordu.

“Azra Komiserim!”

Zihnim kaybolduğu düşüncelerin arasından ani bir şekilde sıyrılırken boş bakışlarımla bana doğru koşmakta olan Zeynep’i izledim. Yanıma geldiğinde yüzümü izleyen bakışları anlamsızlaştı ve kaşları hafıften çatılıp yukarı kalktı. Sanırım bir derdim olduğunu çok belli ediyordum.

“Komiserim siz iyi misiniz?”

Elini omzuma koyup konuşmaya devam etti. “Yüzünüz çok solgun görünüyor.” Omzumdaki elini tutup iyi niyetine karşılık gülümsedim. “İyiyim. Bugün biraz geceden kalkmak zorunda kaldık yorgunum o yüzden.”

SUÇ MAHALLİ

İnanmadığını gösteren bir yüz ifadesi takındığında, “Eğer bir sorun varsa...” diyerek konuşmaya başladı. İyi olduğumu anlaması için onu susturdum. “Sorun yok. Sen neden gelmiştin?” Bozulmuştu ama çabuk toparlandı. Koltuk altına sıkıştırdığı somon rengini andıran dosyasını eline alıp bana uzattı. Dosyayı elime alıp sayfalarını karıştırırken açıklama yapması için Zeynep’e kısa bir bakış attım. Zira dosyanın içinde pek de anlayabileceğim cümleler yoktu.

“Komiserim olay yerinde bulduğumuz lastik izleri Range Rover marka bir arabaya ait. Özel üretim bir serinin lastikleriymiş. Aslında o lastiklerden buralarda çok nadir satılıyormuş. Pahalı bir marka. İstanbul’da ise sadece tek bir yerde satılıyor. Adresi dosyaya not ettim. Ayrıca lastik izlerinin derinliğine bakılırsa satın alıncı çok zaman olmamış. En fazla iki haftalıktır.” Kollarını göğsünde kavuşturup bana baktı. Elimdeki dosyayı kapatıp Tekrar Zeynep’e döndüm. “Başka?”

“Şimdilik bu kadar komiserim.”

“Tamam o zaman, sağ ol.”

Zeynep’i arkamda bırakıp hızlı adımlarımı odaya yönelttim. Dosyayı elimde rulo yapıp kapının kulpunu tuttum. Kendime güven vermek için biraz bekledikten sonra kapıyı açtım.

Barış kendi masasının önünde kollarını göğsünde birleştirmiş yazı tahtasını izliyordu. Usul bir şekilde içeriye girip kapıyı ayağımla kapattım. O ise bu sırada benim geldiğimi fark etmemiş olmalıydı. Dikkatini çekmek için öksürdüm. “Başkomiserim?” Gözlerini tahtadan ayırmadan cevap verdi. “Söyle.” Bu biraz kabaydı. Ama aldırmadım. “Olay yerindeki lastik izleri Range Rover marka bir arabaya aitmiş. Lastikler burada sadece bir yerde satılıyormuş ve lastikler daha yeni alınmış.” dedim masaya kalçamı yaslarken.

“Adres?”

Dosyayı işaret ettim. “Elimde.”

Başını *tamam* anlamında usulca salladıktan sonra nefesini seslice bıraktı. Ardından kollarını ayırıp, tek eliyle alnına dökülen dalgalı saçlarını düzeltip bana döndü ve yumuşak bakışları gözlerimi hedef aldı.

“Neden öyle bakıyorsun?” diye sordum.

Birkaç adımda yanıma gelip, hiçbir kelime demeden sadece dudaklarını alnıma bastırdı. Boşta olan elimi, omzuma koyduğu elinin üzerine koydum. Dudakları alnımdan ayrıldığında bakışlarını koyu tonların hâkimiyet kurduğu gözlerime sabitledi. Mavileri kahverengilerime karışıp muazzam bir renk oluşturdu zihnimin derinlerinde. Sarf edebilecek bir kelime yoktu yaşadığım bu duyguyu. Dudaklarım mühürlendi az önce. Belki konuşursak bu sahne tüm anlamını yitirebilirdi. Fakat bu olasılığa karşı Barış susmayı layık görmedi dudaklarına. Kısık fakat benim zihnimde bir haykırışı andıran sesi usulca kulağımdan içeri süzüldü.

“Sana kırgın ya da üzgün değilim. Seni rızan olmadıktan sonra hiçbir şey için asla zorlamam.” Sustuğunda sıcak nefesi yanağıma çarptı. Dolu gözlerimi Barış’tan ayırmadan fısıldadım. “Seni üzmem istemezdim.”

Kaşlarını çattığında, parmaklarıyla çenemi tutup yukarı kaldırdı ve dudaklarıma bir öpücük kondurup gözlerime baktı. Sanki söylemem gereken bir şey söylemişim gibi. “Beni üzdüğüm falan yok. Ben sen mutluyken mutluyum, sen güldüğünde güler sen ağladığında ağlarım. Şunu sakın unutma Azra,” Omuzlarımı tutup beni kendime getirmek istermiş gibi sarstı. “Önemli olan sensin, yaşadığın bu hayat senin hayatın. Ben dâhil olmak üzere kim senin sana müdahale etmesine izin verme, güçlü ol.” Ellerini omuzlarından indirdiğinde, “Seni seviyorum.” diye mırıldandığını duydum. Parmaklarımın ucuna yükselip, kollarımı boynuna dolarken, muzırca gülümseyip dudağının kenarını öptüm. Daha fazlasını istermiş gibi gözlerime baktı. Bazen çok fazla şey istiyordu.

SUÇ MAHALLİ

“Azra, bazen çok yanlış yerlerde çok tehlikeli işlerle uğraşıyorsun.” dedi ve ellerini belime doladı. Ardından usulca okşamaya başladı. Ellerim saçlarında gezinirken sessizce güldüm.

“Tehlikeli işleri her zaman çok sevmişimdir başkomiserim, bu sebeple bu meslekteyim.”

“Anlıyorum Azra Hanım fakat bazen o çok bayıldığınız işler, içinden çıkılamaz boyutlara ulaşip sizi sarabilir.” diye fısıldadığı sırada beni masaya oturtmuş ve alnını alnıma yaslamıştı. Bu açıdan seksi olmaktan ziyade çok komik duruyordu fakat gülmeyecektim, yoksa bu anın tüm büyüğü bozulabilirdi. Gözlerimi kapatıp ona biraz daha yaklaştım, dudaklarım onunkilerle buluştuğunda içimde harlanan alev sanki dudaklarımdan onun dudaklarına yayılıyordu. Elleri belimde ahenkle gezinirken ben onun saçlarıyla oynuyordum. Harika bir andı. Ta ki odanın kapısı çalınmaya kadar.

Barış’tan ayrıldığımda yüzünde gördüğüm o ifadeye gülmemek için kendimi zor tuttum. Bu anın bozulması kesinlikle istemediği bir şeydi. Masadan indikten sonra üzerimi düzeltip kollarımı göğsümde birleştirdim. Bu sırada Barış da saçlarını düzeltip, ‘gir’ onayını verince Burak kapıda belirdi. Doğrusu şu an hayret etmem gerekirdi. Çünkü Burak kapı çalma âdeti bilmez, inat olsun diye pat diye odaya girerdi. İyi ki bu sefer yapmamıştı yoksa asla unutamayacağım rezilliklerine bir yenisini daha eklemem gerekecekti.

“Başkomiserim ben de sizi arıyorum sabahtan beri.”

Barış ciddi olmaya çabalarken, “Bulduğuna göre artık gidebilirsin.” dedi. Ardından kendi masasına oturup yaslandı. “Ne oldu, neden geldin sen?”

Burak kapıyı kapattıktan sonra duvara yaslanıp ellerini ceplerine soktu. “Haa, şey... Cesedin yani maktulün eski kocası birazdan burada olacak haber vereyim dedim.”

Barış başını *tamam, zaten biliyordum* anlamında salladıktan sonra bana döndü ve nefesini seslice dışarı bıraktı. “Hadi o zaman maktulün eski eşi merkeze gelmeden, şu lastiklere bir bakıp gelelim Komiser Hanım.” Bana hitap şekli hoşuma gittiği için gülümserken, başımı sallayıp aheste adımlarla kapıya ilerledim. Bu esnada Burak ikimizin birbirimize yaptığı cilveleşmeyi kaşları çatık bir hâlde izlerken kollarını iki yana açarak, “Peki ben ne olacağım?” diye sordu.

Barış omuz silkip, yerinden kalktığı anda, kapıyı açıp bir ayağını dışarı attım ve yanıma gelmesini bekledim.

“Sana gelince,” deyip duraksadı Barış. “Sen buralarda dolaş işte böyle, gereksiz eleman.”

Burak Barış’ın dediğine oldukça bozulmuş olacak ki yüzü anında düştü ve ciddi bir şekilde, “Peki başkomiserim.” dedi ve yanımdan olabildiğince hızlı bir şekilde ayrıldı.

Araba lastiklerinin satıldığı dükkânın önüne geldiğimizde emniyet kemerimi çözmüş ve arabadan inmiştim.

Barış yanıma gelene kadar çevremi tüm detaylarıyla inceleyecek fırsatım olmuştu. Küçük bir yerdi, girişte paketli bir şekilde araba lastikleri üst üste diziliydi. Her şey oldukça nizamlı, derli topluydu. Fakat hâlâ bizim önümüze çıkan bir kişi olmamıştı.

Barış önümden geçip, ilerlemeye başladığında hemen onu peşinden takip ettim. Dükkânın girişinin önüne geldiğimizde karşımıza on on beş yaşlarında saçları kısa kesim yapılı bir erkek çocuğu çıkmıştı. “Buyurun ne için gelmiştiniz?” diye sordu çocuk elindeki kiri tişörtünün uçlarına silerken.

Barış çocuğun kısa saçlarını karıştırıp cevap bekleyen soruyu yanıtladı. “Merhaba ufaklık, ben bu dükkânın sahibini arıyorum.”

Çocuk kendine ufaklık denmesine biraz bozulmuş gibi görünüyordu. Yüzünü Barış’tan ayırıp, kısa bir süreliğine bana döndüğünde, gülümseyip çocuğun keyfini yerine getirmek istedim

SUÇ MAHALLİ

nitekim başardım da. Ufak bir gülümseme dudaklarına uğradığında sorumuzu yanıtladı.

“Melih ağabey mi? O içeride.”

“Bizi ona götürür müsün?” diye sordum.

Kafasını salladı. “Beni takip edin.”

Çocuk bize arkasını dönüp, yürümeye başlayınca biz de onu takip ettik. İlerledikçe artan araba lastikleri ve lastiklerden yayılan ağır plastik kokusu genzimi yakmaya başlamıştı.

“Buyurun, bu odada.”

“Sağ ol ufaklık.”

Barış bir kez kapıyı çalıp, onay beklemeden içeri girdi ve cebinden polis kimliğini çıkarıp karşımızdaki geniş masada oturan adının Melih olduğunu öğrendiğim adama gösterdi. Melih Bey rahatlığından biraz ödün verip oturduğu ofis sandalyesinde dikleşti. Kızıl, kulağına kadar gelen saçları vardı. Teni beyazdı ve çillerle süslenmişti. Hiç de sıradan bir lastikçiye benzemiyordu. Daha çok dergi kapaklarında boy gösterecek bir yüze sahipti. Üzerindeki beyaz gömleği düzeltirken dikkatle onu izliyordum.

“Ben Başkomiser Barış Karasu.” Barış durup bana baktı ve beni işaret edip tekrar konuştu. “Yardımcım Komiser Azra Karasu.”

İsimlerimizin sonunda aynı soyadını duyunca içim kıpır kıpır olmuştu. Yüzüme bir gülümseme yayılırken bulunduğumuz ortamı ve neden burada olduğumuzu anımsayıp hemen toparlandım ve devam eden konuşmalara dikkat kesildim.

“Melih Bey son birkaç gün içinde sizden Range Rover marka bir araba için lastik alan oldu mu?” Bunu söylerken Barış masanın önündeki sandalyelerden birine oturmuştu. Onun oturduğunu görünce ben de karşısındaki sandalyeye oturdum. Kollarımı birbirine dolarken sırtımı dikleştirdim. Gözlerim Melih Bey’in üzerindeydi. Dirseklerini masaya koyup kısa bir müddet düşündü. “Evet, geçen hafta o lastiklerden bir kişiye sattığımı hatırlıyorum.”

“Bize kimin aldığını söylemenizin bir sakıncası var mı?”

“Hayır tabii ki. Kayıt defterinde yazıyordu hemen bakayım.” derken masanın çekmecelerinden birini açıp içinden siyah deri kaplama bir defter çıkardı ve sayfalarını karıştırmaya başladı.

“İşte buldum. Melek Tekcan diye bir kadın almış bu lastiklerden. Fakat parasını henüz ödememiş. Başka bir kişiye de satmamışım. Sadece Melek Tekcan.” Melih Bey ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bize bakıyordu. Duyduğum şeyle gözlerim olabildiğince açılırken Barış ciddi ifadesini korudu. Benim aksime şaşır-mış gibi görünmüyordu.

“Melih Bey, Melek Tekcan öldürüldü.”

Adam şaşırdığını belli eden mimikleriyle kısa bir müddet konuşmadı. Ellerini ovuştururken başını öne eğdi. “Üzücü bir durum, umarım katili bir an önce bulunur.” dedi önüne düşen saçını kulağına sıkıştırdı. Ortama gergin bir hava hâkim olurken Barış gerinerek parmaklarını çıtlattı. Ardından, “Melek Hanım sizden lastik almaya geldiğinde onda garip bir durum sezdimiz mi?” diye sordu.

Melih Bey elini çenesine koyup hatırlamak için biraz düşündü. “Hayır, her şey gayet normaldi.” Aldığımız bu kısa cevaptan sonra sandalyeden kalkıp Melih Bey’e döndüm. Bu sırada Barış da ayaklanmıştı. “Kolay gelsin Melih Bey.”

“Sağ olun komiserim.”

Odadan çıktıktan sonra hızlı bir şekilde arabanın önüne gittik. Barış hiçbir şey elde edememiş olmanın verdiği üzüntü ile elini saçlarına daldırıp ofladı. “Elde var sıfır.”

“Başkomiserim hemen öyle karamsarlığa kapılmayalım. Ben maktulün kendi şahsına ait bir arabası var mıymış araştırayım isterseniz?” diye sordum kalçamı arabaya yaslar-ken. Benimle birlikte Barış da yaslandı. Bir süre lastikleri izledikten sonra, “Tamam Azra ben seni olay yeri ekipleriyle birlikte maktulün evine gönderirim. Oraya bir bakarsın.” dedi.

“Peki başkomiserim.”

SUÇ MAHALLİ

Arabaya bineceğimiz sırada Barış'ın telefonu çalmaya başladı. Cebinden telefonu çıkardığında yüzünde beliren bıkkınlık ifadesi bana kimin aradığını hemen hissettiriyordu zaten. Barış telefonu açarken arabanın kapısını açtım.

“Söyle Burak.” Susup Burak'ın konuşmasını dinledi. “Tamam, yoldayız geliyoruz.”

Telefonu kapattıktan sonra bana dönüp, ben sormadan merakımı giderdi. “Maktulün eski eşi merkezdeymiş.”

“O hâlde hızlı olalım.” dedim ve koltuğa oturup emniyet kemerimi taktım. Barış kendi tarafına geçip anahtarı çevirdiğinde telefonu gelen bildirimle titremişti. Umursamamış gibi davranacaktı fakat benim ona baktığımı görünce, dudaklarını ıslatıp mesajla baktı. Kaşları anında çatıldı ve nefesini seslice dışarı bıraktı. Onu kızdıracak bir mesaj olduğu apaçık belliydi. Ama kimden gelmişti ve ne diyordu, deli gibi merak ediyordum.

“Ne olmuş?” diye sorduğumda telefonu kapatıp cebine geri koydu. Bana baktığında ise az önce sinirlenen kendisi değilmiş gibiydi.

Omuz silkti ve, “Önemli değil, kredi kartımı iptal ettirecektim ama iş uzatıyorlar.” dedi.

Nedense pek inandırıcı gelmemişti ama üstelemeyerek sadece başımı salladım. “Gidelim, haydi.” Başını salladığımda, vakit kaybetmeden gaza bastı ve dükkândan uzaklaştık.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ŞÜPHELER VE SORGU

Elimde balistikten gelen dosya ile merdivenleri çıkmaya başladım. Bu sırada hiçbir şey elde edemiyor olmanın verdiği his ile birlikte sıkıntılı nefesler alıp veriyordum. Az önce yaptığım araştırmalar sonucunda maktulün kendine ait bir arabasının olmadığını öğrenmiştim. Şimdi ise elimde açmaya korktuğum balistik dosyası ile odanın kapısını açıp içeri giriyordum. Gözlerimi odanın içinde gezdirdim fakat oda boştu. Nereye gitmişti?

Barış'ın sorguya gittiğini hatırladığımda elimi alnıma vurdum ve hızlı adımlar ile odadan geri çıktım. Aynı hızla koridorun sol tarafında kalan merdivene ilerleyip iki kat aşağıda olan sorgu odalarının olduğu koridora doğru yol almaya başladım. Aşağıya indikçe kasvet artıyor ve insanın üzerine karabasan gibi çöküyordu. İnsan böyle bir yerde olmaktan hiç zevk almazdı. Suçluları böyle bir yerde tutmak elbette pek doğru bir tercihti. Korku üzerlerine çökerken vicdan ve pişmanlık kalplerini boğuyordu. Böylece suçlarını itiraf ettirmek kolaylaşıyordu.

Aşağı kata indiğimde karşıma çıkan ilk polise Barış'ın hangi odada olduğunu sordum. Polis önce düşünür gibi gözlerini kısıttıktan sonra hatırlamış olacak ki çok beklemeden yanıt verdi. "Beş numaralı sorgu odasında komiserim."

SUÇ MAHALLİ

Başımı salladığımda, “Sağ ol.” dedim ve uzun koridorda ilerledim. Koridor sessiz ve oldukça uzundu. İçimi karartacak derecede ise az ışık alıyordu. Burası benim için hep korkutucu bir ortamdı. Duvarları bana katillerin, tecavüzcülerin, ahlaksızlığın pis kokularını sunuyordu. Nefesimi tutsam da o koku tenime sınıyor damarlarıma ulaşıyordu. Acı çeken onlarca insanın çığlıkları beynimde yankılanıyordu. Ben ne kadar hoşlanmasam da Barış bu ortamda bulunmaktan büyük zevk alıyordu. Sanki burası onu kendine hapsediyor ve buraya ait hissettiriyordu. Onun bu kadar çok kasvet aşığı olması ise benim canımı sıkıyordu. Bazı konularda birbirimizin tam tersiydik.

Sorgu odasının gri kapısına ulaştığımda hızla kapıyı açarak içeri girdim. Şu an içinde olduğum bölüm Barış’ın olduğu kısmın izlenmesi için yarım cam ile ayrılmış olan yerdi. Barış’ın olduğu kısmı tüm detayları ile kayda alan kameraların başında üniformalı orta yaşlı bir polis bulunuyordu. Önündeki sorguyu izlediği bilgisayar ekranından başını kaldırıp, benim olduğum tarafa bakınca ufak bir baş hareketi ile onu selamladım. Sonra bakışlarım açılan kapıdan girerken geniş bir şekilde sırttan Burak’a ve yanındaki kişiye kaydı. Rahat duruşum kaybolurken, omuzlarımı dikleştirip seri ve kararlı adımlarla yanlarına ulaştım. “Amirim sizin burada olduğunuzu bilmiyordum.” dedim ve karşı taraftan gelecek olan cevabı bekledim.

Amir, kırklı yaşlarının sonlarında, ara ara beyaz saçları ile çok babacan bir görüntü sunuyordu. Etli bir yüzü ve sevecen bir duruşu vardı. Aslında sevecen tarafını bize çok az neredeyse hiç göstermezdi, daha çok otoriter ve azimli hâli en çok gördüğümüz yüzüydü. Ellerini cebine soktuğunda, “Barış Başkomiserin nasıl bir iş çıkardığını görmek istedim.” dedi babacan bir tavır ile. Bakışlarımı elimdeki dosyaya indirip, “Peki efendim.” dedim ve Burak’ın sağ tarafına geçip sorguyu izlemeye başladım.

Barış oturduğu sandalyeye iyice yaslanmış, karşısında konuşan adamı dikkatle dinliyor ve ara sıra adamın sözünü kesip bir

şeyler soruyordu. Onun rahat tavrı, karşısındaki adamı etkilemiş olmalı ki o da bir hayli rahat davranıyor ve konuşuyordu.

Adamı daha dikkatli incelediğimde ise maktulün ölümünün onu hiç etkilemediğini, hatta memnun bile ettiğini düşündürecek kadar neşeli bir ifadesinin olduğunu gördüm. Fakat yalan söylüyor gibi de görünmüyordu. Oldukça olgun ve sakin bir şekilde konuşuyordu. Belki de yalan söylemek onun için zor değildir, diye düşünmeden edemiyordum. Sonuçta bazı insanlar yalan söylemekte usta olurlardı. Hatta bize asıl doğruları bile unuttururlardı.

Barış parmaklarını ritmik bir şekilde masanın üstüne vururken tek kaşını hafifçe kaldırıp karşısındaki adamı dikkatle inceledi.

Onu yargılar hatta ezer gibi bakıyordu ki karşısındakini etkisi altına alıp rahatını kaçırmak istiyordu. Bu onun en çok yaptığı şeydi. “Demek olay saati evinizdeydiniz Kürşat Bey.” Barış bunu söylerken, sesi oldukça düzdü, hiçbir ima barındırmıyordu.

“Evet öyle.” diye cevapladı Kürşat onu.

Barış başını sallarken ellerini masanın üstünden çekti ve, “Evde olduğunuzu kanıtlayacak bir şahidiniz var mı?” diye sordu bu sefer.

“Hayır evde yalnızdım.”

“Demek öyle.”

“Evet öyle.”

İkisi de tepelerinde yanan çirkin ışığın altında hırs ve öfke ile birbirlerine bakıyordu. Barış ne derse desin ne sorarsa sorsun Kürşat Bey’in ona verecek bir cevabı mutlaka oluyordu ve bu benim eşimi ziyadesiyle rahatsız ve huzursuz ediyordu. Çünkü Kürşat Bey’in bu olayla bir bağlantısı olduğunu biliyor ama ispatlayamadıkça deli oluyordu. Bir kurt gibi sert bakışlarını dikmiş, karşısındaki adamı öldürmek ister gibi bakıyordu.

Barış masadan kalkıp, çok beklemeden, odayı terk edince, elimdeki dosyayı hatırlayıp ben de hemen Barış’ın peşinden çık-

SUÇ MAHALLİ

tım. Dışarı çıktığımda Barış'ı telefonda biriyle konuşurken bulmuştum. Beni fark edince, hafifçe gülümseyip elini uzattı. Ben de gülümseyip uzattığı elini tuttum ve balistik dosyasını havaya kaldırıp ona gösterdim. Bana göz kırpıp telefondaki kişi ile konuşmaya devam etti. "Tamam o zaman çıktığı zaman bana haber verin." deyip telefonu kapattı ve cebine yerleştirdi.

Anlamaz gözlerle ona baktığımda elimdeki dosyayı alıp sayfalarını karıştırdı. Parmak uçlarıma yükselip, Barış'ın yüzüne daha da yaklaşıırken, "Kiminle konuşuyordunuz başkomiserim?" diye sordum

"Savcılıktan Kürşat Bey'in evine arama izni çıkarılması için başvuruda bulundum." dedi.

Başımı salladım ve parmak uçlarımda durmayı bıraktım.

"Sen ne için geldin, maktulün evine gitmeyecek miydin?" diye sordu tek kaşını kaldırıp yüzümü incelerken.

Gözlerimle Barış'ın elindeki dosyayı gösterip, "Tam çıkıyordum elime bunu tutuşturdular." dedim. Başını aşağı yukarı sallayıp dosyayı elime geri verdi. Sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirip, "Biliyordum, en başından beri." dedi.

"Neyi?" diye sordum.

"Olay yerinde kullanılan silah Kürşat Saygın adına ruhsatlıymış." dedi ve daha yeni çıktığı sorgu odasına bir hışımla tekrar girdi. Ben de onu takip ettim. Kürşat Bey bizim tekrar içeri girmemize şaşırılmış gibi görünüyordu. Tek elini masanın üzerine koyarken diğer eliyle sakalını düzeltti. Bu sırada Barış da masanın karşısında yerini almıştı.

"Eminim neden tekrar geldiğimizi merak ediyorsunuzdur." dedim ellerimi arkamda bağlayıp, onun etrafından geçerken. Kürşat Bey dudaklarını yalayıp, gözleriyle beni takip ederken, "Elbette." dedi sadece.

Barış, "Kürşat Bey eski eşinizin ölümüne sebep olan silah ne tesadüftür ki sizin adınıza ruhsatlıymış." dedi. Ardından masanın üzerine biraz daha eğilip yüzünü Kürşat Bey'e yaklaştırdı.

“Bize bir silahınız olduğundan bahsetmediniz ya da daha doğru bir tabir ile katil olduğunuzdan.” O kadar sert konuşmuştu ki söyledikleri ve ses tonu beni bile ürpermişti. Lâkin kendimde gördüğüm bu ürpertiye Kürşat Bey’de görmem imkânsızdı.

Kürşat Bey şaşırtıcı bir şekilde sakin tavrını koruyup seslice güldü. Hayretle ona bakıyordum. Bir insan nasıl olur da böyle bir durum karşısında bu kadar sakin kalmayı başarabilirdi? Hepimiz onun başına dikilmiş elimizde kanıtlarla onu suçlarken nasıl böyle olurdu, aklım almıyordu. Ya gerçekten masumdu ve hayat ona acımasız davranıyordu ya da usta bir oyuncuydu.

“Ben katil değilim başkomiserim.”

Barış onun bu hâline şaşırmış olmalı ki kaşlarını havaya kaldırıp sandalyesine yaslamıştı. Ensesini kaşırken kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu. Şayet kendini dizginlemezse Kürşat Bey’i ben dahil hiç kimse onun elinden kurtaramazdı. Barış işaret parmağını ona doğru uzatıp, “O hâlde ispat edin.” dediği sırada duvara yaslanmış biçimde onları izliyordum.

Kürşat Bey, sandalyesine daha da kurulup konuşmaya başladı. “Melek ölmeden iki gün önce evime bir hırsız girdi ve sizin Melek’in ölümüne sebep olduğunuzu söylediğiniz silahım da o gece çalındı.”

“Size inanmamızı sağlayacak kanıtlarınız var mı?” diye sordum olaya müdahil olmak istediğimi belirterek. Barış’la kısa bir an göz göze geldiğimizde sabır dilenir gibi bakıyordu. Kürşat Bey yüzünü bu sefer bana çevirip kendinden emin bir şekilde başını salladı. “Evet var, hatta hırsızlık olayının olduğu gece silahımın çalınmış olduğunu polislere bildirdim.”

Her şeyi düşünmüştü.

“Silahı bilerek çalındı olarak göstermediğini nereden bilebiliriz? Sonuçta insanın gözü bir kere dönünce çok sinsice planlar kurabiliyor.” Kollarını göğsünde birleştirdi. “Şimdiye kadar karşılaştığım birçok olayda bu tür şeylere çok rastladım.”

SUÇ MAHALLİ

Kürşat Bey Barış'a döndü. "Böyle bir şey olmadı ama olsaydı da bunu kanıtlayamazdınız."

"Kendinizden bu kadar emin olmanız insanı dehşete düşürüyor."

"Bunu iltifat olarak kabul etmek istiyorum." dedi Kürşat Bey tüm laubali tavrını bize karşı sergilerken. Gerçekten insanın tüylerini ürperten biri olduğunu düşünmek yanlış olmazdı.

Barış sinirle oflayıp, elleriyle yüzünü sıvazladıktan sonra bana dönüp sadece baktı. Bakışları bir şey demiyordu, konuşmuyordu da. Oldukça yorgun ve sinirliydi. Kürşat Bey tekrar konuşmaya başlayınca ona döndüm.

"Başka soracak bir sorunuz ve atacak bir iftiranız yoksa ben gerçekten gitmeliyim." dedi ve konuşmaya fırsat bırakmadan devam etti. "Zira hiçbir deliliniz yokken beni burada tutamazsınız."

"Haklısınız sizi bir delilimiz yokken kırk sekiz saatten fazla burada tutamayız. O zaman size son bir sorum daha var." dedi Barış ve ciğerlerindeki tüm nefesi sesli bir şekilde boşalttı.

Kürşat Bey, "Buyurun," derken başını aşağı yukarı sallamıştı.

"Hırsız bulundu mu? Katilin o hırsız olma ihtimali çok yüksek." Sesinin tonu ima barındırıyordu.

"Maalesef hırsız bulunamadı başkomiserim."

"Evinizin güvenlik kameraları?"

Kürşat Bey Barış'ın sözünü kesip aceleci bir tavır ile konuştu. "Güvenlik kameralarım yaklaşık bir haftadır bozuktur. O geceye dair bir görüntü de yok ne yazık ki." Bu konu sanırım onu rahatsız ediyordu ya da bıkmıştı, şu an onu anlayamıyordum. Beden dilini okumak oldukça zordu.

Barış bu sorgunun kısır bir döngüye girdiğini anladığında, kapının yanından iki polis çağırıp, "Buyurun gidebilirsiniz." dedi. Kürşat Bey bunu bekliyormuş gibi hızla sandalyesinden kalkıp polisler ile giderken, boşalan sandalyeye oturup dirseklerimi masaya dayadım.

Sessizlik, karanlık duvarları etkisi altına alırken yorgunluk gözlerime karabasan gibi çöküyordu. Duvarlar sanki küçüldükçe küçülüyor bizi boğmak istiyordu. Neden ışık bu kadar sönük yanıyordu? Sorgu odalarından zaten hep nefret ederdim, buradan bir an önce çıkmak için can atıyorum.

Barış'a baktığımda benden farklı olmadığını gördüm. İkimiz de oldukça yorgunduk. Gözlerimi ovuşturduktan sonra sırtımı sandalyeye yasladım.

"Arama izni ne zaman çıkar başkomiserim?"

"Bilmiyorum," Odanın cam ile bölünmüş izleme odasına baktı. "Ama acil olduğunu belirttim."

Başımı salladım. "Maktulün evine gitmeye ne dersiniz?"

"Hadi kalk o zaman." dediğinde onunla birlikte oturduğum sandalyeden kalktım ve dışarı çıktık. Biz kapıdan çıktığımızda Levent Amir ve Burak da bizi bekliyordu. Barış, Levent Amiri gördüğünde yüzüne yerleştirdiği belli belirsiz bir gülümseme ile elini uzatıp, "Selamünaleyküm amirim." dedi.

Levent Amir Barış'ın uzattığı eli kavrayıp selamına karşılık verdikten sonra gözlerini ikimizin üzerinde gezdirip, "Nikâhınıza gelemedim çocuklar ama hediyem hazır müsait bir vaktinizde size misafir olmak isterim." dedi.

Garip hissettiğimde başımı öne eğip, çaktırmadan Barış'ın arkasına sindim. Fakat Barış tek elini cebine sokarken diğer eliyle de beni arkasından yanına çekmişti. "En yakın zamanda bekleriz amirim." derken kolumu okşuyordu. "Değil mi Azra?" diye sorduğunda başımı salladım. "Elbette, en yakın zamanda." diyerek tekrarladım onu.

"Peki o vakit. Ben işlerimin başına döneyim size de kolay gelsin. Bu olayı çözeceğinize inanıyorum." dedi ve merdivenlere doğru yöneldi. Amir gittikten sonra Burak yine her zaman olduğu gibi ellerini cebine yerleştirip lakayt tavrı ile Barış'a uylamaya başladı. Gözlerimi gelenek hâline gelmiş bu duruma itina ile de-

SUÇ MAHALLİ

virirken Burak'ın ne zaman akıllanacağını düşünüyordum. "Başkomiserim adamın amiri bile delirtecek bir hâli vardı. Siz nasıl dayandınız ona? Ben sizi adamı döverken hayal etmiştim tüm sorgu boyunca." Hayalleri suya düşmüş gibi bakıyordu.

Barış gözlerini kapatıp, dişlerini gıcırdatırken, Burak nefes almadan konuşmaya devam ediyordu. "Sahi nasıl dayandınız?" diye sorduğunda, Barış elini sertçe Burak'ın omzuna koyup, "Seni bekledim dövmek için. Senden başkasını dövmeyi hazzetmiyorum. Biliyor musun, yumruklarım kaşındığı zaman Burak Burak, diye sayıklıyor." dedi. Konuşması bittiğinde Burak'ın omzunu biraz daha sıktı. Burak acıyla inleyince Barış nihayet tatmin olmuş ve ellerini ondan tamamen çekmişti.

"Başkomiserim bu nasıl bir kuvvet, omzum çıkıyordu."

"Benimle nasıl konuşman gerektiğini öğrenene kadar sen daha çok şiddet görürsün benden Komiser Yardımcısı Burak."

Bu konuşmanın sonunun yine rütbe farkına doğru ilerlediğini anladığımda olaya el atmak ve bir an önce maktulün evine inceleme için gitmek istemiştim. "Lütfen artık susun baylar. Birbirimizi bulduğumuz mevki ile yargılamak hiç etik değil. Sonuçta hepimiz aynı amaç için hizmet etmiyor muyuz?" diye sorduğumda Barış gözlerini devirmiş Burak ise onu savunduğum için hayli sevinmişti.

"Evet aynı amaç için çalışıyoruz." diye onayladı beni Burak.

"Hadi o zaman herkesin işi başından aşkın." dedim ve Barış'a döndüm. "Başkomiserim bizim maktulün evine gitmemiz gerekiyordu."

Gülümseyen surat ifademe karşı gülümseyip elimi tuttu. "Tamam gidelim." Burak'a dönüp, kaşlarını çatarken Burak bir iki adım geriledi. "Sen Komiser Yardımcısı Burak, sen de maktulün çalıştığı kliniğe git ve yanına olay yeri inceleme ekibini almayı unutma."

Herkes eski ciddiyetine geri dönerken Burak, “Hemen başkomiserim.” dedi ve bizden önce merdivenlere koşup gözden kayboldu. Barış sesli bir şekilde besmele çektikten sonra beni kolunun altına alıp elime nahif bir öpücük bıraktı.

“Azra Komiser?” diye sorduğunda yine bir muziplik peşinde olduğunu sezdim.

“Efendim başkomiserim.” dedim gülümseyerek.

Muzipçe gözlerime bakarken gülümsüyordu. “Biliyor musun şu an kameraların bizi izleyemediği çok kör bir noktadayız.” Neyden bahsettiğini anladığımda kolundan sıyrılıp ondan uzaklaştım ve merdivenlere doğru koştum. Bozulduğundan adım gibi emindim. İlk basamağa çıkarken arkama döndüm. “Başkomiserim mesai saatleri içindeyiz.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KANIT ARAMAK

Maktulün evine ulaştığımızda olay yeri inceleme ekibi vakit kaybetmeden çalışmaya başlamıştı. Barış benim önümde ilerlerken tek eline eldiven geçirmeye uğraşıyor ve eldivenin yapışkan oluşuna söyleniyordu. Onun bu hâline çaktırmadan gülüp etrafı incelemeye koyuldum. Ev, oldukça bakımlı görünüyordu. Krem tonların hâkim olduğu iki katlı bir evdi. Zemin kat açık plan olarak döşenmişti, kapı direkt olarak oturma odasına ve mutfığa açılıyordu. Sade bej rengi mobilyalar etrafı olduğundan daha geniş gösteriyordu. Oturma grubunun gerisinde ise beyazlarla döşenmiş mutfak bulunuyordu. Sanki burada biri yaşamıyormuş gibiydi. Her şey olması gereken yerdeydi, ufak bir toz tanesi bile yoktu, az önce temizlenmiş gibi.

Herkes işiyle ilgilenirken üst kata çıktık, bizi geniş bir koridor karşıladı. Biraz ilerleyip durdum ve detaylıca etrafa bakındım. Koridor, tıpkı bir labirent gibi iki farklı kısa koridora daha ayırıyordu. Sağ tarafımda olana girip ilerlemeye kaldığım yerden devam ettim. Bu bölümde iki oda vardı, solumda kalan odaya girdim. Evin genişliğine bakınca, oldukça küçük bir odaydı.

Kapıyı aralık bırakıp odayı incelemeye başladım. Burası sanırım maktulün çalışma odasıydı. Derli toplu, ferah ve huzur verici bir yerdi. İki duvarı kaplayan bir kitaplık vardı, çoğu kitaplar oldukça kalındı. Romanlardan ziyade mesleği ile alakalı kitaplarla doluydu raflar. Çalışma masasının önüne gelip, masanın üstündeki birkaç eşyayı elime alıp inceledim. Bir tükenmez kalem, boş bir not defteri ve maktulün annesi ile gülümseyerek çektiği fotoğraftan başka bir eşya yoktu. Sanki eşyalar toplanıp götürülmüş gibiydi. Masanın, açıp içine bakabileceğim çekmeceleri yoktu bu yüzden bir şey bulamayacağımı anlayıp odadan çıktım. Barış da karşıdaki diğer odadan çıkmıştı. Elinde iki tane delil kutusu vardı ve içlerinde de iki cam bardak.

Bardaklardaki sıvıların büyük bir bölümü içilmişti geriye sadece birkaç yudum kalmıştı.

“Bunlar ne?” diye sordum. Sorum biraz, hatta fazlaca gereksizdi sonuçta kör değildim ve Barış’ın elindeki bardakları görebiliyordum. Fakat yine de bir cevap vermesi için gözlerine baktım. “Sanırım maktulümüz ölmeden önce birileri ile kafayı dağıtmak istemiş.” diye cevapladı sorduğum gereksiz soruyu. Başımı aşağı yukarı hafifçe sallayıp aralı olan kapıdan içeriye baktım. Odanın ortasında büyük ceviz rengi bir masa vardı. Tek görebildiğim bundan ibaretti. “Başka bir şey bulabildiniz mi başkomi-serim?” diye sordum.

Ellerinde tuttuğu delilleri elime tutuşturup kapıyı kapattı ve beni arkasında bırakıp ilerledi. “Hayır başka bir şey yoktu.” dedi ve birkaç saniyeliğine durup omzunun üstünden bana baktı.

Gözlerine bakıp, “Peki.” dedim ve ben de onu takip ettim. Koridordan çıkıp diğer odalara bakma görevini olay yeri ekipleri bizden aldığı için direkt merdivenlerden indik. Aşağısı hâlâ inceleniyordu. Gözlerimle, yanıma çağırıp elimdeki delilleri verebileceğim birilerini aradım. Gülşen boştaydı. “Gülşen elimdekileri de alın!” Sözümü bitirdiğimde Gülşen hemen yanımda belirmişti. Delilleri ona verip gülümsedim ve, “Kolay gelsin.” dedim. O da bana aynı şekilde cevap verip işine geri döndü.

SUÇ MAHALLİ

“Başkomiserim sanırım bizim burada bir işimiz kalmadı.”

Barış, başında beklediği incelemenin yanından ayrılıp bana döndü. Eliyle çaktırmadan, gel işareti yapıp, göz kırpınca sanki beni hiç yanma çağırmamış gibi etrafa bakınarak yanına ilerledim ve bana uzattığı elini tuttum. Parmakları parmaklarımı sıkıca kavradı.

“Evet yapacak başka işimiz yok, öyle ise biz merkeze gidelim.” dedi. Sesinde gizlenen haylazlığı hissettiğimde güldüm.

“Tabii başkomiserim.”

Ellerimizi birbirinden ayırmadan önüme geçti ve evden bir an önce çıkmak için adımlarını olabildiğince hızlandırdı.

Onun bu hızına karşılık ben arkasında son sürat koşuyordum. Evden ayrılıp تنها bir yere geldiğimizde durdu ve beni yanma çekti, kolunun altına aldı. Bu şekilde biraz daha yürümeye devam ettik. Evden uzaklaşıp, arabalar artık görünmez olunca durduk.

“Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun Komiser Azra?” diye sordu ansızın. Kolunun altındaki bana bakarken kısa bir tebesüm etmişti. Kolumu beline sarıp, gözlerimi gözlerinden ayırmadan, “Kollarını açabildiğin kadar mı?” diyerek çocuksu bir örnek verdim. Güldü. Gülüşü ondan bana yayıldı.

“Hayır.” dedi ve sesli bir şekilde uzun bir nefes aldı. Sonra beni önüne çekti ve biraz eğilerek boylarımızı eşitledi. “Allah’ın bana tanıdığı tüm nefeslerin her bir zerresi kadar çok seviyorum seni.” Sözlerini bitirdikten sonra başörtümün üstüne nahif bir öpücük bıraktı ve kollarını boynuma dolayıp beni göğsüne bastırdı. Bu sırada ben konuşmaktan aciz, içinde uçuşan kelebeklere hâkim olamayan, onun bu romantikliğine karşılık sadece aval aval bakmayı tercih eden, romantikliğin yanından bile geçmeyen sıradan bir polistim.

“Bu ani gelen romantiklik neyin nesi başkomiserim?” diye sordum başımı göğsünden kaldırıp.

“Bari şimdi, ‘başkomiser’ deme.” dedi ve kaşlarını çatıp alnını alnıma dayadı. Gözlerimi kapatırken güldüm ve onunla uğraşmaya devam ettim: “Ama bunu siz istemiştiniz. Hani iş başka özel hayat başkaydı?”

Çenemi öptükten sonra, “Bak şimdi de sizli-bizli konuşuyor!” diye çıkışınca istemsiz bir kahkaha attım. Fakat Barış’ın eli ağzımı kapatınca gülüşüm yarım kalmıştı. Sustuğuma emin olunca ağzımı kapatan elini indirdi. “O kadar sesli gülme!” diye bir uyarıda bulundu.

Şaka yapmıyordu ve sesli gülmemden gerçekten hoşnut gibi de durmuyordu. Bunu bakışlarındaki soğukluktan anlayabiliyordum. Bu yüzden ben de onun ciddiliğinden etkilenip, “Tamam.” dedim sadece. Açıkçası biraz kırılmıştım. Bakışlarımı yere indirip bir adım geri gitmek istedim fakat Barış buna müsaade etmedi ve omuzlarımı tutup beni kendine daha da yaklaştırmayı tercih etti. Sert tavrının beni kırmış olduğunu anlamış olmalı ki sesindeki tınıyı yumuşatıp, “Bizi burada bu şekilde görmelerini istemiyorum canım,” dedi. “Amacım kesinlikle seni üzmemek değildi.”

Hoşlanmadığım bu konuyu kapatmak için, “Anladım.” dedim ve biraz geri çekildim. O da bunu hissetmiş olacak ki üstelemedi. “Pekâlâ, daha ileri gitmeden karakola gitsek iyi olacak ha?” Kamburunu düzelterip kollarını esnetti ve yanağımdan makas alıp arabaya doğru yürümeye başladı. Aramızdaki mesafe açılınca telefonunun çaldığını duydum. Arkasını dönmek üzereyken, yere eğilip ayakkabımın bağını bağlıyormuş gibi yapıp telefonu açmasını bekledim. Normalde asla böyle bir davranışta bulunmazdım fakat bir şey beni buna itmişti. Biraz daha ilerleyip durduğunda sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısıktı. “Şimdi gelemem,” dediğini duyduğumda çaktırmadan biraz daha yaklaştım. “Sen yine de hazırlıklı ol, geldiğimde vakit kaybedemeyiz bu çok riskli.” Telefondaki kişiyi biraz daha dinleyip, “Tamam.” dedikten sonra aramayı sonlandırdı.

Nereye gitmesi gerekiyordu?

SUÇ MAHALLİ

Bana bir şey söylememiştii. İçimde tuhaf bir his belirirken du-dağımı ısırđım. “Neyin peşindesin Barış?” diye mırıldandığımda arabanın kapısını açıyordu. Gelmediğimi fark ettiğinde, “Azra haydi!” diye seslendi.

“Geliyorum.”

Karakolun önüne geldiğimizde Barış arabayı her zaman ol-duğu gibi ani bir frenle durdurmuş ve beni beklemeden arabadan inmişti. Gözlerimi artık aşınası olduğum bu duruma devirerek emniyet kemerimi çözdüm ve havalı olduğunu düşündüğüm bir tavır takınarak arabadan indim. Aklım hâlâ az önce kimle konuş-tuğuyla ilgilenirken, adımlarımı hızlandırıp bunu ona sormayı düşündüm ama sonra vazgeçip cevabı kendim bulma isteğine ka-pıldım.

Barış kapının önünde beni bekliyordu, yanına gittim. “Bekle-meyi öğrendiniz sanırım?” diye sordum imalı bir bakışla. Güler-ken, “Sanırım,” dedi ve gözlerime baktı. Bakışı belki onlarca şey anlatıyordu ama bilmek imkânsızdı. “Hayatım boyunca yanımda olup bana destek olacak bir insanı gerimde bırakmanın ne kadar saçma olduğunun farkına vardım diyelim.”

Birlikte merdivenleri çıkmaya başladığımızda, “Bugün ol-dukça enteresan bir eşim var anlaşılan...” dedim ve ona yandan bir bakış attım. “Oldukça romantik, oldukça kibar ve duygusal.”

“Bazen seni ihmal ettiğimi düşünüyorum Azra, o kadar çok yoğun oluyoruz ki ne sana ne de evliliğimize vakit kalmıyor.” Sesinin tonu oldukça pişmanlık kokuyordu. Bu biraz içimi acıttı. Söyledikleri doğruydı, ilişkimize zaman ayıramıyorduk ama o daha fazla umursuzdu. Üstelik şu son zamanlarda oldukça ben-den kopmuş gibiydi. Elbette çok yoğun çalışıyorduk ama sebebi bu gibi gelmiyordu. Sanki başka bir şey vardı.

“Sebebi sadece bu mu?” diye sordum. “Benden kopmanın ve vakit ayıramamanın tek sebebi yoğun çalışmak mı?”

Bakışları anlamsızlaşırken, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu. “Elbette tek sebep bu!”

Histerik bir gülüş gelip geçerken ona bakmaktan kaçındım. “Benden gizlediğin bir şey var, bunu hissedebiliyorum. Başını derde sokacak bir iş gibi.” Bunu az önceki telefon konuşmasını ima ederek söylemiştim. Fakat anlamadı ve susmayı tercih etti. Aramızda derin bir sessizlik oluştu, ağırlaşan havanın altında eziliyor gibi hissettiğimde derin bir nefes aldım.

“Çok fazla şey kuruyorsun kafanda.” Bunu söylerken ciddi olup olmadığına baktım. Söylememiş olmasını isterdim ama söylemişti.

Yalan söylüyordu.

“Bana hayalperest mi demeye çalışıyorsun?” Sesim yüksek çıkmıştı, merdivenden inen bir polis dönüp hayretle bana baktı.

Umursamadım. “Az önceki telefon konuşması neyin nesi o zaman?” İfadesi aniden değişti. “Sen beni mi dinliyordun?” Öfke cümlelerine bir sarmaşık gibi dolanıyordu.

“Kiminle buluşacaktın?”

“Burada konuşamayız.”

Güldüm.

“Riskli olan şey ne?”

Yumruklarını sıktığında, “Ben senin iyiliğini düşünüyorum Barış, senin canını düşünüyorum ben.” diye bağırdım.

Bizim kata geldiğimizde Barış bileğimi tutup beni yanına çekti. Kaşlarını çatmış bir hâlde bana bakarken derin bir nefes aldı. Sinirlenmişti ama sakin kalmaya çalışıyordu. Parmakları kolumu acıtacak kadar kasiyordu kendini. Elimi ondan kurtarabilirdim ama yapmadım. Konuşmamız gerekiyordu. Gidersem bu konu böylece kapanırdı.

Odaya girdiğimizde elimi bıraktı, kapıyı kapattı ve bana bakmadan odanın camlarını açtı. Serin rüzgâr odaya dolarken ürperdim. Sırtımı duvara yasladım ve konuşmasını bekledim.

SUÇ MAHALLI

Uzun bir süre konuşmadan üzerinde çalıştığımız dosya ile ilgilendi, bir şeyler yazıp çizdi. Beni oldukça görmezden geliyordu. Hiçbir sorunumuz yok gibi davranıyordu. Bu beni sinirlendiriyordu. Onun bizim hakkımızda sorumsuz oluşu, çözümlerden kaçıp kendini soyutlaması katlanılır gibi değildi.

Ayağımı yere sertçe vurup odada olduğumu hatırlattım. Kafasını kaldırıp bana baktı. Yüzü az öncekine nazaran daha sakindi. Kaşları hâlâ çatıktı ama gözlerindeki öfke kıvılcımı sönmek üzereydi. Parmaklarıyla saçlarını tararken, “Azra,” dedi. Ona bakmaya devam ederken pencerenin önüne geçtim. “Beni üzüyorsun.” Sanki ciğerlerimi söküp almışlar gibi nefes alamadım. Söylediklerine inanamıyordum.

“Ben mi seni üzüyorum?” diye sordum hayretle. Histerik bir kahkaha boğazıma tırmanırken kendimi tuttum.

“Üzülen biri varsa benim Barış!” Kelimeler güçlkle çıktı dudaklarımdan. Öfkeyle masanın önüne geçip ellerimi sertçe masaya vurdum. “Sen benim kocamsın. Ölene kadar yanımda olacak adamsın ve ben seni düşünmek zorundayım. Ailemizi, evliliğimizi düşünmek zorundayım. Senin için endişe etmek benim hakkım.” Sesimin bozulmaması için durup bekledim. O sırada ayağa kalkıp yanıma geldi, arkama geçip belime sarıldı ve başını omzuma koydu. Konuyu kapatmak için seçtiği bir kaçış yöntemi bu. Barış konuyu çözmezdi sadece kapatırdı. “Ama sen,” dedim ve derin bir nefes aldım. “Benden tehlikeli bir şey gizliyorsun ve senin için endişe etmemi istemiyor, konuyu kapatıp hiç böyle bir şey olmamış gibi davranıyorsun.”

Ellerimi masadan çektiğimde belime biraz daha sarıldı hiçbir şey demeden yanağını yanağıma getirdi. “Biz neden evlendik Barış?” diye sordum. “Birbirimizden sürekli bir şeyler gizleyip duracaksak neden evlendik?” Çenesini sıkıldığını hissettiğimde gözlerimi kapattım. Sözlerim lanetli bir büyü gibi canımı yakmıştı.

“Sana anlatmamam gereken şeyler var.” diye mırıldandı kulağıma doğru. Sıcak nefesi yüzüme çarparken önüme geçti. Dudaklarından çıkan her kelime kalbime batıyordu, her daim birlikte

olacağımıza söz vermişken onun böyle yapması beni yaralamıştı. “Seni çok iyi tanıyorum Azra. Eğer bunu sana söyleyecek olursam bu iş benden fazla bulaşırsın ve ben bunu istemiyorum. Bu senin karışmaman gereken bir iş.”

Gözlerimi kapatıp ellerimle yüzümü sıvazladım. “Bana güvenmiyorsun.” Yanaklarımın içini dişlerimle ezerken ellerim belime dolanmış ellerine gitti. Ondan kurtulmaya çalışırken o daha fazla sıktı ellerini. Kaşları çatıktı ve her zaman gördüğüm adama benzemiyordu. Son zamanlarda onu tanıyamaz oluyordum, aramızdaki mesafe gittikçe uzuyordu. “Sana güveniyorum Azra, sakın güvenimi sorgulama. Ben seni çok iyi tanıyorum ve senin gözlerimin önünde ölmene katlanamam. Bu çok tehlike bir iş evet ama ben üstesinden geleceğim ve sonra her şey daha güzel olacak.”

Bedenlerimiz ayrıldığında ikimiz de ne diyeceğimi bilemez hâlde birbirimize bakıyorduk. Benden bir şey gizlediğini öğrenmiştim ama neyi gizlediğini hâlâ bilmiyordum ve bu tehlikeli işin üstesinden tek başına geleceğini zırvalıyordu. Bu işin beni öldürebileceğini söylediye kendi nasıl kurtulacaktı?

“Ne demem gerekiyor bilmiyorum, kendimi hiç iyi hissetmiyorum.” Karşısından geçip yazı tahtasının önünde durduğumda kollarımı göğsümde birleştirdim. Fazlasıyla kırgın hissediyordum.

“Çok az kaldı Azra, her şeyin düzelmesine çok az kaldı.” Arkamdan yanıma geldiğinde o da benim gibi yaptı. Gözlerim tah-tadaki yazıları izlerken, “Zaten her şey düzgün! Ne düzelecek hayatımızda?” diye sordum.

Aldığı nefesin sesi kulaklarıma dolarken birden çok yorulduğunu fark ettim. “Bundan sonra sadece böyle bir konuşma hiç yaşanmamış gibi yapmanı istiyorum. İtiraz edeceksin ama bu önemli.”

Beni iyi tanıması canımı sıkarken üstelemek yerine, “Tamam,” dedim ve karşısına geçtim. Tıpkı onu terk ettiğimi söyle-

SUÇ MAHALLİ

diğimde onun yaptığı gibi. Gözlerimi o anı anımsamış gibi baktığında, dudaklarım hissiz bir gülüşle yukarı kıvrıldı. “Şunu bil ki, ne olursa olsun sana karşı kırgınım ve bundan sonra eski Azra’yı görebileceğini pek zannetmiyorum.” Kendi masama geçip otururken sert sesi ürpermeme sebep oldu. “Yapma şunu!” Belli etmemeye çalışarak hiçbir şey olmamış gibi yapmaya çalıştım, onun gibi. Ama pek beceremiyordum. Sandalyemi tutup, kendine çevirdiğinde sinir ellerimin kasılmasına sebep olmuştu. “Azra, sevgilim,” Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve dizlerini yere koydu, yanaklarımın içini ısırdım. Bu anın içinde keşke başka şeyler konuşuyor olsaydık. Keşke onun ölebilme ihtimali içimi kemiriyor olmasaydı ya da benden hiçbir şey gizlememiş olsaydı. O zaman her şey daha güzel olurdu.

“Neler hissettiğini, endişelerini anlıyorum ama bu şey bizim evliliğimiz ve geleceğimiz için. Az önce konuşulanları unutmamız gerek, hiç olmamış gibi. Bunu yapmak zorundayız söz veriyorum bundan sonra çok iyi bir eş olacağım. Senin de bana söz vermeni istiyorum.”

“Ne için?” diye sordum.

“Bu konuyu didikleyip kurcalamayacaksın.” Eminim kendi de biliyordu ki bu söylediği imkânsızdı. Ama yine de, “Söz.” dedim ve parmaklarımı arkamda çapraz yaptım. Beni öpmek için uzandığında sandalyemi geri ittim. Göz teması kurmaktan kaçınıp önüme ne olduğunu bile bilmediğim bir dosyayı açtım. Ne onda oluşan hayal kırıklığını görmeye ne de kendi canımı yakmaya niyetim vardı.

Az önce yaşananlardan sonra artık eskisi gibi değildim.

İçimde onlarca şey gitmişti, geriye kalan boşluklar ise canımı yakıyordu. Ölüyormuşum gibi bir histi bu ama ne gariptir ki yaşamaya devam ediyordum.

Bir şey söylemek için adım seslendiğinde kapıdan gelen ses onu durdurdu. İçeri girmesini söyleyince açılan kapıdan Burak girdi. Her zamanki, *hayatı boş verdim* tavrı yerini ciddiyete bı-

rakmıştı. Canı sıkkın gibi görünüyordu ama emin değildim. Neden böyle değiştiğini düşünmeden edemedim. Bu konuyu her ne kadar merak etsem de şu an için bunu bir kenara bırakıp Burak'ın neden geldiğini öğrenmek için anlatacaklarını dinledim. Zira kafamı bir şekilde dağıtmalıyım.

Burak, ikimizi de rahatça görebileceği bir sandalyeye oturduktan sonra nefesini sesli bir şekilde dışarıya verip alını ovdu. “Başkomiserim maktulün çalıştığı hastaneye gittim, kamera kayıtlarını topladım ve sekreteri ile görüşüm.” dedikten sonra nefesini düzenleyip konuşmaya devam etti: “Odasından bir şey çıkmadı maalesef.”

Barış sandalyesini biraz geri itip ayağa kalktı ve maktulün bilgilerinin olduğu yazı tahtasının önüne geçti. Göz ucuyla ona baktığımda onun rolüne çoktan girmiş olduğunu gördüm. “Bundan önceki cinayette olduğu gibi incelettiysen bu sefer Levent Amir'den kurtulamazsın haberin olsun.”

Burak gözlerini irice açıp arkasını döndü. “Başkomiserim bu sefer gerçekten çok detaylı çalıştık. Lütfen o konuyu unutalım artık.” dedi yalvarır gibi bir sesle. Onların her durumda birbirlerine bir şekilde laf atma ya da şakalaşmalarına imrenerek baktım. Gülmek istedim ama yapamadım. Bunun yerine, “Sekreter ne dedi?” diye sordum. Burak gözlerini Barış'tan ayırıp, bana dönünce, sırtımı dikleştirip ellerimi masanın üstünde birleştirdim.

“Komiserim sekreter son birkaç aydır maktulü sürekli rahatsız eden birinden bahsetti.”

“O kim?”

“Maktulün şizofreni teşhisi koyduğu bir hastasının babasıymış. Hastanede birkaç kere olay çıkartmış. Sürekli oğlunun şizofren olmadığını, maktulü dava edeceğini falan söylüyormuş. Olay gününün kamera kayıtlarını izlediğimizde aynı adamın maktulün odasına girdiğini biraz zaman sonra da birlikte hastaneden ayrıldıklarını gördük. Maktul ondan sonra hastaneye bir

daha dönmemiş.” dedi ve gözlerini kısa bir süre ikimizin üzerinde gezdirdi. Sanki aramızda bir soğukluk olduğunu hissetmiş gibiydi. “Ne oldu?” der gibi baktığında omuzlarımı silktim.

Barış sakalını kaşıyıp kollarını göğsünde birleştirdi ve çatık kaşlarını Burak’ın üstünde sabitledi. Bir şeyler düşünüyordu. Fakat bunun ne olduğunu bakışlarından anlayamıyordum.

“Bana o adamı bulun Burak!” Otoriter bir tavırla konuşmuştu. Bunun üzerine Burak ayaklanıp, “Başüstüne başkomiserim.” dedi ve kapıya yöneldi. Fakat Barış’ın sesiyle tekrar durmak zorunda kaldı. “Ayrıca maktulün evinin yakınlarındaki tüm kamera kayıtlarını da toplayın.”

“Peki.”

Burak odadan çıktıktan sonra Barış, masamın karşısındaki sandalyeye oturup başını geriye yasladı ve parmaklarını ritmik bir şekilde masaya vurmaya başladı. Az önceki dosyayı tekrar önüme açıp inceliyormuş gibi yapmaya başladım. Bu esnada hâlâ orada oturuyor ve bana bakıyordu. Umursamıyormuş gibi yapmaya çalıştım. Fakat gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu bilmek rahatsız ediciydi. Hâlâ dosyaya bakmaya devam ederken, “Ne oldu başkomiserim?” diye sordum.

Sesindeki şaşkınlığı gizleme gereği duymadan, “Hiçbir şey.” dedi.

“Soruşturma hakkında yeni bir düşünce veya bir teoriniz var mı?” diye sordum. “Bu vaka bana biraz karmaşık gelmeye başladı.” Kafamı kaldırıp ona baktığımda çok fazla soğuk davrandığımı düşündürtecek kadar kırılmış bakıyordu. Ağlamak üzere gibi hissettim kendimi. Bir vakayı çözmeye çalışırken kendi hayatını geri planda tutmak çok zordu. Fakat Barış bu işte benden daha becerikliydi. Tüm sorunlarını halının altına çoktan süpürmüştü bile. Üstelik zamanı gelip, gün yüzüne tekrar çıktığında o sorunların etrafı daha çok kirleteceğini bilmesine rağmen.

Gözlerimiz birbirine daldığında Barış tekrar eski hâline dönüp başkomiser olmaya devam etti. “O adamdan alınan DNA ile maktulün evinden alman bardaktaki DNA’nın karşılaştırılmasını istiyorum. Maktul hastaneden çıktıktan sonra adamla birlikte eve gitmiş olabilir.”

Başımı salladım.

Sorunlarımı bir dolaba kilitledim. İşe dönme sırası bendeydi, komiser olmaya devam ettim. “Peki ama neden içki içmek istersinler?”

“Bilmiyorum.”

Daha fazla soru sormayı bırakıp sandalyeden kalktım ve masanın sonundaki şüpheli dosyasından Kürşat Bey’in fotoğrafını çıkarıp yazı tahtasına yapıştırdım, resmin altına *maktulün eski eşi* yazdıktan sonra iki resim arasına ok çıkarttım.

Yazı tahtasındaki işimi bitirince yerime geçtim ve oturdum. Laboratuvarıdan sonuçların gelmesini bekliyorduk. Gözlerimi kızarana kadar ovaladım, bu sayede az daha ağlayacak olduğumu gizlemek daha kolaydı. Çok fazla kalp kırıklığı insanı güvensiz yapardı. Fakat Barış bundan habersiz gibiydi. Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum ama az önce geçen konuşmayı kısa bir süre yok saymak benim için daha iyi olacaktı. Kafamı işime vermek zorundaydım. Fakat bu çok zordu.

Barış gibi kafamı geriye yaslayıp derin bir nefes aldım. Sanki onun gibi yaparsam her şey düzelecekti, saçma. Gözlerimi kapattım ve kollarımı iki yana açıp esnedim. Uzun zamandır doğru düzgün uyumuyordum ve bu nedenle oldukça uykuya ihtiyacım vardı. Şurada iki dakika kestirsem ne kadar güzel olurdu, diye düşünmeden edemiyordum. Sandalyemi hafif hafif oynatırken, parmaklarımı masaya vurarak bir ritim tutturdum zihnimde çalan müzikle. Müzik ağırdı, sözleri insanın yüreğine oturuyordu. Kalbi içten yakıyor, bir saman gibi çabucak alevleniyordu. Keşke saman gibi çabucak da sönseydi. Ama sönmüyordu.

SUÇ MAHALLİ

Barış'ın kısa bir an bana baktığını hissetsem de ona dönmedim. Yavaş yavaş rolüme adapte oluyordum, umursamaz ve güçlü olan bir kadın. Kocasının yaşattığı hayal kırıklığına aldırmayan ve hiçbir şey olmamış gibi davranan bir kadın. Kulağa oldukça hoş geliyordu. Ukala bir gülüş dudaklarıma hızlıca uğrayıp gitti.

Başımı kollarımın arasına alıp masaya koyduğumda Barış, “O araba nerede, kadın nerede yaralandı, o gece ne oldu?” diye sorular mırıldanmaya başladı. Kendi kendine konuşuyordu. Aklında bir kurgu oluşturmaya çalışıyordu ama çoğu parça eksikken bu oldukça zor oluyordu. “O araba neden ortalıkta yok?”

“Belki de en önemli ipuçları o arabadadır. Katil bu yüzden ortadan kaldırmış olmalı.” diye cevapladım sorusunu. Başını sallayıp, yavaşça kaşlarını kaldırıp indirdi. “Belki de...” dedi sonra. Yanaklarını içini ısırp gözlerini kıstı. Bu hareketinden yeni bir cinayet günü senaryosu oluşturmaya çalıştığı kolayca anlaşılıyordu. Onu kendi hâline bırakıp Kürşat Bey'in dosyasını önüme çektim. Belki atladığım önemli bir şey bulurum umuduyla sayfalarını tekrar incelemeye başladım. Otuz beş yaşında, işinde yüksek bir mevkiye gelmiş başarılı bir mimar. Eşinden şiddetli geçimsizlik nedeniyle boşanmış. Yakınları tarafından verilen ifadelerde maktule şiddet uyguladığı beyan edilmiş. Herhangi bir sabıka kaydı yok, hiçbir olayda adı geçmemiş.

Peki ama böylesine okumuş, kültürlü ve dışarıdan bir o kadar da ağır başlı görünen bir adam neden eşine şiddet uygulamak ister? Eşine vurmaya itecek kadar aralarında ne gibi bir problem vardı? Aldatılıyor muydu yoksa psikolojik sorunları mı vardı? Zihnim bin bir cevapsız soruyla meşgulken, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu Barış her bakımdan soğuk sesiyle. Ya da ben öyle duyuyordum, bilmiyorum. İnsan ruhunu kıran bir insanın sesini nasıl duyardı? Kafamı sayfaların arasından kaldırıp, düşünürken çattığım kaşlarımı düzelttim. Masaya yasladığı dirseğini kaldırıp gerindi. Düşünmemeye çalıştım. Başkomiser, komiser oyununa devam ettim.

“Başkomiserim Kürşat Bey’in, oldukça başarılı bir iş hayatı var ve çok kültürlü ağırbaşlı bir insan. Fakat neden eşiyle şiddetli geçimsizlik nedeniyle ayrıldılar, onları sürekli kavga etmeye iten şey neydi? Önemli bir şey olmuş olmalı ki Kürşat Bey maktule bu yüzden şiddet uygulamış olmalı.”

Gözlerini, önümde duran dosyaya dikip sakalları ile oynamaya başladı. “Bilemiyorum Azra.” dedi. “Kürşat Bey’le bir daha ki görüşmemizde bu soruların hepsini soracağım ama önce, arama izninin çıkması gerekiyor.” Başımı sallamakla yetinip, canımı sıkmaya başlayan dosyayı kapatıp masanın kenarına ittim. Bu sırada çalan kapı ile gözlerimi kapıya çevirip Barış’ın içeri girmesini söylediği kişinin kim olduğuna baktım. İçeri giren kişi bir polis memuruydu elinde de bir zarf vardı. Ne zarfı olduğunu merak etmeye başlamıştım ki Barış benden hızlı davrandı.

“Ne getirdin Hüseyin?” Barış sandalyeden kalkıp adının Hüseyin olduğunu öğrendiğim polisin yanına gitti. Göz ucuyla zarfa bakarken Hüseyin zarfı ona uzattı. “Başkomiserim arama izni çıktı.”

Barış ne zamandır beklediği haberin verdiği mutlulukla derin bir oh çekip Hüseyin’in omzunu sıvazladı ve elindeki zarfı parmaklarının arasına alıp gülümsedi. “Çok sağ ol Hüseyin.”

Hüseyin odadan çıktıktan sonra yerimden kalkıp Barış’ın yanına ilerledim. Her adımım canımı yakmasına rağmen durmadım. Bazen insanı hayattan soğutan şeylerin üzerine gitmek gerekirdi. “İstedığınız oldu başkomiserim.” dedim önüne geçip, zarfı işaret ederken. Başını sallayıp derin bir nefes aldı. “Ne bekliyoruz? Artık izin elimizde Azra.” Gözlerime baktı. Sanki bakışları ateşti de gözlerimi yakıyor, utanmadan kalbimi yaralıyordu. Güçlükle yutkundum. Ellerini uzatıp, tutmamı beklediğinde geriledim. İkimiz de parça parça olduk ve her parçamız küle döndü. “Azra,” dedi yalvarır gibi. Usulca yaklaştı yanıma, yanaklarımın içini dişlerken ellerimi sıktım. Beni deli ediyordu, her hâli her umursamazlığı ve olay kapatmaya çalışması beni öldürüyordu.

Belime sarılırken nefesini alnımda hissettim. Nefesi kalbimi titretti. “Bizim için,” Çenemi tutup gözlerine bakmamı sağladı. Gözlerimin öfke saçtığından emindim. “Özellikle senin için, lütfen yalvarıyorum bu belaya bulaşma. Bilmiyorken öğrenmeye çalışma. Seni koruyamamaktan korkuyorum.” Elini yanağıma koyduğunda boğazıma yukarı tırmanan hıçkırığı son anda dizginlemiştim. “Barış, ben senin karınım ama sen bunun farkında değilsin. Artık tek değilsin. Aldığın nefes, yürüdüğün yol; verdiğin kararlar, yaşadığın olaylar seni değil ikimizi ilgilendiriyor.” dedim öfkeyle. Sonlara doğru sesim yükselmişti.

Bakışlarından yüzüne yayılan keder, bıçak kadar keskindi. Hem o yaralanmıştı hem de ben. Elleri bedenimden ayrılırken, “Azra lütfen...” dedi. Elimle susmasını işaret ettim. “Ama az önce sana bir söz verdim öyle değil mi? O zaman sözümde duracağım ve ne dediğimi unutma. Bundan sonra eski Azra değilim.” Sesim her bakımdan kırılgan çıkıyordu. Bunu en saf insan bile anlardı.

O da anlamıştı.

Masaya yaklaşıp silahımı aldıktan sonra bir şey söylemesine fırsat vermeden, “Çıkalım başkomiserim.” dedim ve kapıyı açtım. Gözlerinde, yaşadığım hayal kırıklığının aynısını gördüğümde başını salladı. Söylenecek her şeyi söylemiştik ve artık susacaktık. “Burak’a söyle ekiplere haber versin.” dedi ve açtığım kapıdan hızla çıktı. Arkasından telefonla Burak’a mesaj attım ve kapıyı kapatıp çıktım. Koridorda kimse yoktu, o da yoktu. Beklememişti. Merdivenleri hızlıca inerken, telefonumdan gelen bildirim sesiyle kıyafetimin ön cebinde duran telefonu alıp Burak’tan gelen, “Derhal komiserim.” Mesajına baktım. Bir şey yazma gereği duymayarak, telefonu kapatıp cebime geri koydum. Merdivenin sonunda onu gördüğümde adımlarım istemediğim şekilde hızlanmıştı. Yanına gittiğim sırada karşımda bize doğru gelen Zeynep’i görüp durdum. İşimize yarayacak şeyler getirmesini umuyordum.

“Merhaba başkomiserim.” Sesinde her zamanki gibi enerjik bir ton vardı. Bazen hatta çoğu zaman ondaki neşenin yarısının da bende olmasını dilerdim.

“Merhaba Zeynep, hayırdır?”

Zeynep elindeki dosyayı biraz oynatıp bizim görmemizi sağladı. “Başkomiserim maktulün evinde bulunan bardaklarda DNA incelemesi yaptım, bardaklardan birini maktul kullanmış.” dedikten sonra, “Peki ya diğeri?” diye sordum merakla. Dudaklarını ıslatıp devam etti. “Arkadaşlarından ve Kürşat Bey’den alınan örneklerle bardakta bulunan DNA’yı karşılaştırdım fakat hiçbirleriyle uyuşmadı komiserim.” Zeynep elindeki dosyayı rulo yapıp gözlerini ikimizin üstünde kısa bir süre gezdirdi. Barış, “Başka bir şey var mı?” diye sorunca, Zeynep başını olumlu anlamda sallayıp, “Ayrıca maktulün kullandığı bardakta bulunan alkolde az miktarda uyku ilacı tespit ettim. İlacın etkisi oldukça azmış ve maktul alkolün hepsini bile içmemiş. İlaç etki etmemiş bile olabilir.” dedi.

“Amacı neydi?” diye sordum kaşlarımı çatıp. Zeynep omuz silkerken Barış iç geçirdi. Kurbana duyduğu acıma duygusuyla kaplı bir iç çekti. “Katil, uyumasını istemedi sadece biraz sersemleşmesi onun işini görürdü. Ölürken acı çekmesini, kıvranmasını izlemek istedi.” dedi çenesini kaşırken. Başımı ona çevirip yüzüne baktım, bu hareketi yapacak kişinin kim olabileceğini düşünüyordu muhtemelen. Alnımı ovup Zeynep’e döndüm.

“Komiserim vereceğim bilgiler bundan ibaret.”

“Peki Zeynep, sana kolay gelsin.” dedi Barış.

“Size de başkomiserim.”

Zeynep bizden uzaklaştıktan sonra Barış konuşmadan yürümeye devam etti. Karakoldan çıktığımızda Barış’ın arabasının yanında olay yeri inceleme ekibinin bulunduğu üç araba daha vardı. Burak da başlarında bizi bekliyordu gördüğüm kadarıyla. Yanlarına gittiğimizde Burak, Barış’ın önüne geçip, “Başkomiserim ekip hazır.” diyerek ufak bir bilgilendirmede bulundu.

SUÇ MAHALLİ

“Tamam Burak işinin başına geri dönebilirsin.”

“Başüstüne başkomiserim.” Burak, Barış’ın biraz arkasında duran beni görünce adımlarını yavaşlatıp önümde durdu. “Kolay gelsin komiserim.” dedi. Sonra sessizce ekledi. “Hem polislik yapıp hem de başkomiserim gibi bir adamla evli olmak kolay olmamalı.”

Acı dolu bir gülümseme dudaklarıma yayılırken göz ucuyla Barış’a baktım ama onun ilgi odağı ben değildim. “İnşallah çok kolay olur.” dedim sessizce. “Görüşürüz komiserim.” dedikten sonra gülümseyip yanımdan ayrıldı.

Önüme döndüğümde Barış’ın arabaya bindiğini görünce ben de hızlanıp arabaya geçtim ve yerime oturdum. Aramızda hiçbir diyalog geçmeden biraz durduk. Benim yerleştiğimden emin olduktan sonra arabayı çalıştırıp sürmeye başladı.

Kürşat Bey’in evinin önüne geldiğimizde hava artık karar-mıştı ve gece soğuğu kendini oldukça belli ediyordu. Kollarımı birbirine sararken, karakoldan çıkmadan önce üzerime bir hırka almamış olmamın pişmanlığını yaşıyordum. Nihayet herkes arabalardan inmiş eve doğru ilerlemeye başlayınca yürümeye başladım.

Kapıya geldiğimizde Barış birkaç kez kapıyı çaldı. Çok geçmeden Kürşat Bey, uyku sersemi bir hâlde gözlerini ovuşturarak kapıyı açtı. Karşısında bizi görünce, gözlerini ovuşturmakla meşgul olan ellerini indirip kapıyı sonuna kadar açtı. “Buyurun komiserim ne olmuştu?” diye sordu ardından. Bilmezlikten mi geliyordu yoksa oldukça saf mıydı bilmiyordum fakat çok iyi rol yapıyordu.

“Evinizi arayacağız Kürşat Bey.” dedi Barış gayet düz bir ses tonu kullanırken.

“Arama izniniz var mı?” Kürşat Bey bunu sorarken sakın tavrından uzak, hafif bir telaşla konuşmuştu. Belki oyunculuğu burada biraz sekteye uğramıştı.

Barış ceketinin cebinden arama izni kâğıdını çıkarıp Kürşat Bey’e gösterdikten sonra onay bekleme gereği duymadan içeriye geçip arkasındaki ekibe, “İncelemeye başlayın.” diye seslendi. Bunun üzerine ekiple birlikte içeri geçip etrafa kısaca bir göz gezdirdim. Spor, oldukça kullanışlı bir evdi. Barış’ın bana seslendiğini duyunca, gözlerimi evin duvarlarından ayırıp ona çevirdim. “Azra sen üst kata çık, ben burada Kürşat Bey’le biraz konuşacağım.” deyip hâlâ kapının yanında durup olanları şaşkınlık ile izlemekte olan Kürşat Bey’in yanına doğru yürüdü.

Arkasından, “Peki başkomiserim.” dedim ve olduğum yerden ayrılıp peşimdeki inceleme ekibi ile yukarı kata çıktım. Olay yeri ekibi benim komutumla odalara dağılırken ben de onlarla birlikte kendime en yakın olan odaya girdim.

Burası bir yatak odasıydı. Siyahların ağır bastığı geniş ve oldukça karanlık bir oda. Büründüğü bu siyah örtüler, odayı bir mezar kadar ürkütücü ve çekilemez gösteriyordu.

Ellerime eldiven geçirip odanın içinde ağır adımlarla ilerlemeye başladım. Şifonyerin önüne geldiğimde, aynanın önünde duran fotoğrafı elime alıp daha dikkatli bakmak istedim. Maktulün Kürşat Bey’le çektiği samimi bir fotoğraftı bu. Fotoğrafta ikisi birbirlerine sarılmış ve kameraya olabildiğince içten bir gülümseme sunmuşlardı. Fakat bu fotoğraf neden hâlâ buradaydı? Sonuçta boşanmışlardı ve birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Eğer Kürşat Bey hâlâ Melek Hanım’ı seviyorsa neden boşanmalarına sebep olacak o şiddeti uygulamıştı?

Aklımdaki soruları şimdilik bir kenara itip fotoğrafı yerine koyduktan sonra şifonyerin ilk çekmecesini açıp içinde ne olduğuna baktım. Çekmecenin büyük bir bölümü kol saatleri ile doluydu. Saatlerden arta kalan kısmında ise gösterişli ve pahalı olduğu fazlaca belli olan erkek yüzükleri vardı. Kürşat Bey’in ne

kadar zengin olduğunu düşünmeyi bırakıp çekmecenin en arkasında duran, diğerlerine göre biraz daha küçük olan saat kutusunu elime alıp ilk önce dışındaki saat resmine baktım. Klasik kalın saatlerin dışında farklı tasarımıyla dikkat çeken ince bir saatti. Hatta daha çok bir kadın saatine benziyordu. Acaba maktule mi hediye etmişti? Kutu çok hafifti, içini açıp baktığımda ise boş olduğunu gördüm. Saatin nerede olduğunu düşünürken, kutuyu yerine koyup başka bir kutuyu aldım. Bu kutu da diğer kutu gibi hafifti hatta boş bile olabilirdi. Kutuyu kulağıma yaklaştırıp sallayınca içinde fazlaca sarsılan bir şeyin olduğunu anladım.

İçimde beliren merak duygusu, geçen her saniye daha da şiddetlenirken, kutunun kapağını tutup kaldırdım. İçinde saat yerine oldukça zarif görünen bir kolye vardı. Bu kolyenin burada ne işi olduğunu düşünürken çoktan kaşlarımı çatmış ve kolyeyi kutudan çıkarıp parmaklarımın arasına almıştım. Kolyenin ucundaki kristal, ışıktaki çok güzel parlıyordu.

“Sen kimin kolyesisin acaba?” diye mırıldanırken aklıma kolye ile ilgili bir şeyler getirmeye uğraşıyordum.

Aklıma cesedi bulduğumuz gece gelince Barış’ın söyledikleri kulağımda uğuldamaya başladı. “Boynundan bir şey koparılıp alınmış olmalı, belirgin yara izleri var.”

Düşündüğüm şeyle birlikte kolyeyi hızla şifonyerin üstüne bırakıp arkamı döndüm. İnceleme yapan dört beş kişiden elinde inceleme çantası olana seslendim. “Elindeki çantadan luminol al ve çabuk yanıma gel!”

“Başüstüne komiserim.” dedikten sonra çantadan luminolü çıkarıp, birkaç adımda yanıma gelip ne yapacağını sorarcasına gözlerime baktı. Şifonyerin üstünde duran kolyeyi işaret edip, “Bu kolyede kan olup olmadığına bakacaksın.” dedim.

Genç çocuk luminolü kolyenin üstüne dikkatlice sıktıktan sonra birkaç saniye bekleyip arkasındakilere döndü.

“Yeliz odanın ışığını kapatabilir misin?”

Yeliz, parmak izi aldığı kapının kulpunu bırakıp ışığı söndürdükten sonra gözlerimi tekrar kolyeye çevirdim. Luminolün etkisi ile oluşan yeşilimsi lekeler mavi ışıktaki parlamaya başlayınca yüzümde engelleyemediğim bir sırıtış belirdi. “Bunu delil torbasına atın!” dedikten sonra genç polis başını aşağı yukarı sallayıp, “Tamam komiserim.” demişti. Ben de onun gibi başımı salladıktan sonra burada daha fazla oyalanmayıp aşağı inmek için odadan hızla çıktım. Aşağı indiğimde gözlerimi inceleme yapan polislerin üzerinde kısaca gezdirip sol tarafta bulunan koltuklarda oturan Barış ve Kürşat Bey’in yanına doğru ilerledim. Barış beni fark edince yüzüme *bir şey bulabildin mi*, dercesine bakıp ayağa kalkmıştı.

Barış’ın tam karşısında durup, “Başkomiserim üst katta bir kolye bulduk.” dedim ve vereceği tepkiyi merak ettiğim için gözlerimi Kürşat Bey’e odakladım. Parmaklarını birbirine kenetlenip ayaklarını ritmik bir şekilde belli belirsiz yere vurmaya başlayınca tekrar Barış’a dönüp, “Kolyede kan izlerine rastladık başkomiserim.” dedim.

Barış sözlerim üzerine sesli bir şekilde gülüp dilini dişlerine sürttü. “Bu da maktulün boynundaki yara izlerini açıklıyor sanırım, ne dersiniz Kürşat Bey?” Barış hızlı adımlarla Kürşat Bey’in yanına gidip, yakasına yapışırken, “Bizimle sorgu odasında bir randevunuz var sanırım, buyurun merkeze geçelim.” dedi. Kürşat Bey’in kolunu tutup, kapıya doğru giderken, bana dönüp otoriter bir tavırla, “Azra buradaki işini bitirdikten sonra sorgu odasında ol!” dedi. Kapıdan çıkmadan önce Kürşat Bey’in bileklerine baktım fakat herhangi bir saat göremedim. “Başkomiserim,” dedim son anda. Barış dönüp bana baktığında bir iki adım ilerledim. “Yatak odasında bulunan saatlerden birinin kutusu boş ve evin başka bir yerinde saat yok.”

Barış usulca başını salladıktan sonra, “Tamam Azra, işine dönebilirsin.” dedi.

Hızlıca başımı sallayıp, “Başüstüne.” dedikten sonra kapıdan çıkıp gözden kayboldular.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SORGU VE DELİLLER

Arabanın hızını biraz daha artırırken Barış'ın sorguyu bitirmemiş olması için içimden dualar edip duruyordum. Barış sorgu için gittikten sonra bir saat kadar daha inceleme yapmıştık ve delil olabileceğini düşündüğümüz her şeyi almıştık. Fakat şu an beni ilgilendiren tek delil evde bulduğumuz kolyeydi. Kürşat Bey'in kolye hakkında ne söyleyeceğini gerçekten çok merak ediyordum. Eğer öğrenmek istiyorsam hızlı olmalıyım.

Hava oldukça karanlık ve yollar ıssızdı. Saate bakmaya korkuyordum. Gecenin hangi saatini yaşıyorduk, uyuyabileceğimiz kaç saat kalmıştı bilmek istemiyordum.

Yol oldukça sakindi. İstanbul'un trafiksiz hâlini görmek biraz daha huzurlu hissetmeme neden oluyordu. Köprünün üzerinde ve ışıkların altında neredeyse son sürat ilerlerken kendimi özgür hissediyordum.

Ellerimle direksiyonu daha sıkı kavrayıp hızımı biraz daha artırdım. Yolların boş olması şu an işime çok yarıyordu. Bu fırsattan iyice yararlanmak istemem tamamen benim hakkım olan bir şeydi. Emniyet binasına yaklaştığım sırada çalan telefonum nedeniyle biraz yavaşlayıp yan koltukta olan telefona uzandım,

Ecem arıyordu. “Efendim Ecem?” derken telefonu hoparlöre almış ve kucağıma bırakmıştım.

“Azra cesedin detaylı incelemesini bitirdim. Elde ettiğim ve sizin işinize yarayacağını düşündüğüm bilgiler var.” dedi ve bir cevap vermem için bekledi.

“Tamam Ecem, şu an yoldayım merkeze gelince bir sorguya gireceğim sonra da senin yanma gelirim. Belki sonra da birkaç saat uyumak için eve gidebilirim.” dedim son kurduğum cümle-nin gerçekleşmesini tüm kalbimle umut ediyordum.

“Ben de seninle görüştükten sonra gideceğim eve. Bu yüzden işini hızlı halletmeye bak.” Sesinde gezinen yorgunluk barizdi.

“İnşallah.” dedikten sonra telefonu kapatıp, merkezin giriş ka-pısından içeri girip arabayı park edebileceğim müsait bir yer var mı diye etrafa bakındım. Fazlaca müsait alan vardı. Arabayı he-men park edip kendimi dışarı attım. Etrafımı çevreleyen soğuk hava tüylerimi diken diken ederken, derin bir nefes alıp hızlı adımlarla içeri girdim.

Sonbahardaydık fakat gece soğukları çetin bir kışın habercisi gibiydi. Bunun için geceleri giyebileceğim kalın bir hırkayı ara-baya koymak eve gidince yapacağım ilk şey olmalıydı. İçerisi yavaş yavaş boşalmaya, herkes evine dağılmaya başlamıştı. Gi-rişte fazla oyalanmak niyetinde değildim. Adımlarımı merdivene çevirip bir kat aşağıda bulunan sorgu odasına gitmek için hızlı davrandım. Merdivenleri ikişer ikişer inerken sorgunun bitmemiş olmasına dair ettiğim dualara devam ediyordum.

Alt kata nihayet inmeyi başardığımda birkaç metre ötemde Burak’ı görmüştüm. Bu da sorgunun bitmediğine dair bir işaretti. Yüzüme bir sırtış yerleştirip büyük adımlarla Burak’ın yanına gittim. Oldukça yorgun ve berbat görünüyordu. Siyah saçları kar-makarışık bir hâldeydi. Göz altları uykusuzluktan morarmış ve gözlerinin feri gitmişti. Bu görmeye alışık olduğum enerjisi yük-sek Burak değildi. Kendini çok fazla yormuş görünüyordu. Üste-lik biraz zayıflamış bile olabilirdi. Elmacık kemikleri bayağı be-lirginleşmişti ve kemerli burnu daha belli oluyordu.

SUÇ MAHALLİ

“Hoş geldiniz komiserim, inceleme nasıl geçti?” Burak kapıya yaslanmaktan vazgeçip, uykusuzluğun vermiş olduğu hisle kollarını iki yana açıp esnedi.

“İyiymiş.” diyerek geçiştirdim onu. O da üstelemeyip susmayı tercih etmişti zaten. Her zamanki şakacı havasında değildi. Keza şu durumda ben de onun şakalarını kaldıracabilecek zihin dinçliğine sahip değildim. “Sen neden içeride değilsin?” diye sordum.

Sorum üzerine bakışlarını kısa bir süre sorgu odasının kapısına çevirip sonra tekrar bana döndü ve, “Başkomiserim siz gelene kadar sorguyu izlememi istemedi.” dedi. Kaşlarımı çatıp bir anlam vermeye çalıştım buna fakat veremedim.

Sonra Barış’la aramızda geçenleri tekrar hatırladım ve boğazım düğümlendi. Hiçbir şey yokmuş gibi davranmak, bu sandığımdan daha zordu ve Barış bunu yaparken hiç zorlanıyor gibi değildi. Kendimi toparlamaya çalıştığımda, “Neden peki?” diye sordum. Sesimdeki acizliği fark etmemesi için dualar ettim.

“Bilmiyorum komiserim.” dedikten sonra sorguyu izlemek için ayrılan bölümün kapısını açıp, “Buyurun.” dedi. Fark etmesine sevinip teşekkür edercesine başımı salladım ve açılan kapıdan içeri girdim. Üniformalı bir polis masanın başında kamera kayıtlarıyla ilgilenmekle meşguldü. Polis beni fark ettiğinde, kısa bir bakış atıp, tekrar işine geri dönerken ben de birkaç adımda polisin arkasına geçip cam bölmeden sorguyu izlemeye başlamıştım.

İçeriye girdiğim anda Barış cam bölmenin olduğu tarafa baktı. Bakışları canımı acıtıyordu. Pişmanlıkla bakıyordu bana. Bense ona tüm hayal kırıklığımla yanıt veriyordum. Bu kısacık bakışma ruhumuza derin izler bırakacaktı ve bu iz bizim miladımız olacaktı.

Gözlerini nihayet üzerimden çektiğinde, “Kürşat Bey evinizde bulunan kolye Melek Tekcan’a mı aitti?” diye sordu masaya eğilip, karşısında başını önüne eğerek oturan adamın odak noktası olmaya çalışırken.

“Evet, evet onundu.”

“Peki sizde ne işi var?”

Kürşat Bey derin bir nefesle sorgu odasının kasvetli havasını ciğerlerine doldururken sanki konuşmamak için tembihlenmiş gibi başını biraz daha indirip dudaklarını iyice birbirine bastırmıştı. Korkuyor gibiydi. İlk başlardaki o öz güvenli, dik başlı adam yok olmuştu sanki. Barış, onun bu tavrından hoşnut olmadığını göstermek istercesine parmaklarını saçlarının arasından geçirip dilini dişlerine sürttü. “Lütfen sorularıma cevap verin!” Sesindeki sakinlik insanın tüylerini ürpertecek cinstendi. Kürşat Bey yavaşça başını yukarıya kaldırdı.

Gözlemlediğim kadarıyla her şeye rağmen sakin tavrını korumaya ve soğukkanlı olmaya çalışıyordu. Dudakları sinsi bir gülüşün ev sahipliğini yaparken, Barış onun konuşacağını anlayıp rahatlamış gibi sırtını sandalyeye yasladı.

“Onun bir sevgilisi vardı.” diyerek başladı konuşmaya. Yüzünde bir tiksinti ifadesi oluştu sözleriyle birlikte. Fakat bize ne arkadaşları ne de annesi bir sevgilisi olduğundan bahsetmemişti. “Ondan boşanmış olabilirdim ama onu hâlâ seviyordum.” Gözlerinde Barış’ın onu anlamasını ümit eden bir bakış vardı. Onunla empati kurmasını istiyordu. Fakat Barış onun istediğini yapma niyetinde değildi. “Devam edin lütfen.” diyerek onu konuşmaya teşvik etti.

“Cinayetten ne kadar önceydi bilmiyorum fakat eski sayılmazdı. Onun çalıştığı hastaneye gitmeye karar vermiştim. Çünkü beni affetmesi gerekiyordu.” Kürşat Bey tek eliyle yüzünü ovaladıktan sonra başını geriye atıp gözlerini tavana sabitledi. “Odasında o lanet herif vardı. Melek’e o kolyeyi takıyordu.” dedikten sonra tavandaki gözleri tekrar Barış’ı buldu. Masanın üzerine eğilirken Barış’la kurduğu göz temasını kaybetmemeye çalışıyordu. “O an, Melek’e vurduğum o geceye lanetler savurmak istedim. Beni fark ettiklerinde çok şaşırmışlardı. Özellikle Melek. Yanındaki adam Melek’e bir şeyler dedikten sonra odadan çıkıp gitti.”

“Sonra ne oldu?”

Barış’ın sorduğu soruya karşılık sesli bir şekilde güldü ve başını iki yana salladı. “Beni tehdit etmeye çalıştı, odasından çıkmazsam güvenliği çağıracağını söyledi. Bense onun tehditlerine aldırmadan, tam karşısına geçip gözlerinin içine baktım. Ve fark ettim ki bana aşkla bakan gözlerini artık nefret bürümüş. Dayanamadım başkomiserim, o adamın taktığı kolyeyi tutup çektim boğazından.” Bunları söylerken sanki o anları tekrar tekrar yaşıyormuş gibi hırslanmıştı. Sesi ara ara yükseliyor sonra kendine gelince alçalıyordu. Barış, Kürşat Bey sustuktan sonra yeni uzamaya başlamış sakallarını sıvazlayıp başını aşağı yukarı fark edilemeyecek yavaşlıkta sallamıştı. “Eşinizin sevgilisinin kim olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu.

“Evet,” derken başını da tasdik edercesine sallamıştı. “Onun her şeyini adım gibi biliyorum.”

“Bize adresini vermeniz gerekecek.”

“Tabii.” Barış, Kürşat Bey’in verdiği adresi not alırken, ben de sorgunun bitmiş olduğuna kanaat getirip önümdeki polis memuruna, “İyi akşamlar.” diyerek bulunduğum odayı terk ettim. Ben dışarı çıktıktan birkaç saniye sonra Barış da sorgu odasının kapısını açıp kendini dışarı attı. Onun hemen arkasından Burak içeriye girip Kürşat Bey’i aldı ve bize kolay gelsin temennilerini ilettikten sonra dışarının yolunu tuttu.

Sorgu kayıtlarıyla ilgilenen polis dışında herkes gittikten sonra, “Başkomiserim sorguda neyi kaçırdım?” diye sordum gözlerimi merakla açıp, Barış’ın ne söyleyeceğine odaklanırken.

“Boşanmalarına sebep olan o olayı öğrendim Komiser Azra.” dedikten sonra beni arkasında bırakıp yukarı çıkmak için merdivenlere yürümeye başladı. Soğuktu, uzaktı. Benim ona böyle davranmam gerekiyorken bunu o yapıyordu. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. O bana uzak dururken ne işler çevirdiğini bulmam olanaksızdı.

Eğer bu işi öğrenmek istiyorsam onun en iyi yaptığı şeyi yapmam gerekecekti. Hiçbir şey olmamış gibi davranacaktım. Merdivenlere ilerlerken arkasından seslendim. “Söylesenize neden boşanmışlar?”

Otopsiye girmeden, önce derin bir nefes alıp sakinleştikten sonra ağır kapıyı itip içeriye girdim. Ecem duvarın kenarına çektiği sandalyeye oturmuş ve uyuyakalmıştı. Bu rahatsız sandalyede uyuyabildiğine göre bugün çok yorulmuştu anlaşılan. Onu uyandırmak adına birkaç kez öksürdükten sonra, “Ecem?” diye seslendim. Derin uykuya dalmadığı için ilk seslenişimde beni duyup bir hışımla sandalyeden kalktı. Hızlı kalkmıştı ve gözleri karardığında, sandalyesine tutunup biraz bekledi. Yanına yaklaşıırken, “İyi misin?” diye sordum. Sadece başını salladı. Yakından baktığımda yüzündeki tüm yorgunluğu gördüm. Gözleri oldukça kızarmıştı ve yüzü bir ölüyü anımsatacak kadar solgundu. Yüzüne göre küçük ve ince kalan dudakları soğuktan ve susuzluktan olsa gerek çatlamış ve morarmıştı. Yeşil gözlerinin kenarları artık kırışmaya başlamıştı.

Birkaç dakika sonra kendini daha iyi hissettiğine emin olduktan sonra ellerini sandalyeden çekti ve gözlerini kırptırıp bana baktı. “Azra sen mi geldin? Kusura bakma biraz içim geçmiş.” Kabarmış saçlarını elleriyle yatıştırmaya çalıştı.

Söylediğine gülümseyip başımı salladım ve, “Önemli değil, vereceğin bilgileri bir an önce söyle bence, seni daha fazla uykundan etmek istemem.” dedim.

“Tabii.” derken hâlâ kaldırılmamış olan cesedin başına geçip yanıma gel, der gibi bana baktı. İki adımda yanına gidip kollarımı göğsümde birleştirdim. “Öncelikle maktulün kanında az miktarda etkisi düşük bir uyku ilacında rastladım.”

SUÇ MAHALLİ

Sözünü kesip, “Bunu biz öğrenmiştik maktulün evindeki içki bardaklarından.” dedim. Yorgun hâline rağmen içten bir gülümseme bahşedip, “Yavaş ilerliyorum, paslandım sanırım.” dediğinde ister istemez ben de güldüm.

Aramızdaki ciddiyet tekrar kendini belli edince cesede bakmak yerine parmaklarıma bakmayı tercih ettim. Ecem’in sesini tekrar duyduğumda odak noktamı değiştirip bakışlarımı onun üstünde kilitledim. “Başının arkasında ve karın boşluğunda olmak üzere iki kurşun yarası var.” Cesedin kafasını tutup kaldırdı ve ensesinin yukarısındaki kurşun yarasını gösterdi. Saç diplerindeki yara yeniliğini kaybetmiş görünüyordu. Temizlenmiş ve siyah bir delik öylece duruyordu. Daha sonrasında üzerindeki örtüyü kaldırıp karnındaki yarayı gösterdi. “Katil ilk önce karın boşluğuna, daha sonra da başının arkasına ateş etmiş.” dedi ve biraz bekleyip devam etti.

“Karın boşluğuna yapılan atış yakın bir mesafeden gerçekleşmiş.” dediğinde tekrar sözünü kesip, “Ne kadar yakın?” diye sordum.

Sorum üzerine biraz düşünüp kaşlarını çattı ve, “Belki yarım metre belki daha az.” dedi. Sadece başımı sallamakla yetindim. Bunun üzerine Ecem konuşmaya devam etti. “Başının arkasındaki ise büyük ihtimalle iki metre mesafeden seksen derecelik açı ile ateş edilmiş. İki yara arasında geçen tahmini yarım saatlik bir süre var.”

“Başka bir şey?” Elinde rulo yaptığı dosyayı açıp hızlıca göz gezdirdikten sonra, “Başka bir şey yok.” dedi.

Otopsideki son görevimi de yerine getirmenin vermiş olduğu zafer gülümsemesiyle Ecem’e, “İyi geceler.” deyip, el sallayarak, bu soğuk ortamı geride bırakıp hızla dışarı çıktım. Barış beni giriş kapısında bekleyecekti. Bu yüzden oyalanmayıp merdivenleri çıkmaya başladım.

Giriş kata ulaştığımda gözlerim kapının kenarındaki sandalyeye oturup beni bekleyen Barış’ı buldu. Ona bakınca yaşadığım hayal kırıklığının keskin acısı boğazımı yaktı.

Saçları iyiden iyiye karışmış yüzü solmuş ve gözleri uykusuzluktan neredeyse açılmayacak kadar kapanmıştı. Gerçi benim de ondan bir farkım yoktu. İkimizin de tek ihtiyacı olan şey deliksiz güzel bir uykuydu. Onu deli gibi seviyordum, ona en ufak bir şey olmasını dahi kabullenemiyordum. Tek başına ne olduğunu bilmediğim riskli bir belaya bulaşmasına göz yumamazdım. Bir şekilde ne işler döndüğünü öğrenmek zorundaydım. İçine battığım düşüncelerden sıyrılırken nihayet Barış'ın yanma gidebilmeyi akıl etmiştim.

Yanına gittiğimde ellerimi yanaklarına koyup neredeyse kapalı göz kapaklarının arasından mavileri ile bir göz teması kurmaya çalıştım. Gözlerini bir anda açtı, şaşırmıştı. Ona söylediğim onca sözün ardından böyle davranmamı beklemiyordu. Bir şey diyecek olduğunda onu susturdum.

“Artık eve gidelim Barış.”

Ellerimi yanaklarından çekip kulağına yaklaştım. “Sana söz verdim, hiçbir şey olmamış sayıyorum. Bu her ne kadar zor olsa da.” Geri çekilip doğruldum. Göz gözeydik, ayağa kalktı ve bana sıkıca sarıldı. Karşılık vermek konusunda kararsızdım. Kulağıma yaklaştı. “Seni seviyorum Azra.” Kollarımı onun beline dolarken gözlerimi yumdum. “Eğer sana bir şey olursa bil ki seni hiç affetmeyeceğim.” İç geçirişi tüylerimi ürpertti. O da korkuyordu ama kendi ölümünden mi yoksa benim ölümünden mi, bilmiyordum. Tek bildiğim olmaması gereken şeylerin olduğuydu.

“Benim ölümüm senin ölümünden her zaman daha iyidir Azra.”

Ve bu cümle suratıma tokat gibi çarptı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KIRIK KALPLER VE ALEVİ RUHLAR

Barış'ın arkamdan geldiğine emin olduktan sonra arabanın ön koltuğuna oturup gelmesini bekledim. Bana dedikleri zihnimi berbat etmişti.

“Benim ölümüm senin ölümünden her zaman daha iyidir Azra.”

Böyle söylemişti.

Öleceğimizi düşünüyordu ve benim yerime kendi ölümünü tercih ediyordu. Nasıl bir zehirli sarmaşığa dolandıysa kurtulmadığını düşünüyordum. Bir kez daha aklıma koymuştum, onun hangi pisliğe bulaştığını bulacaktım. Eğer ölecekse bunu tek başına yapamazdı.

Ön camdan, yanıma gelip arabayı son hızla sürmeye başlana kadar da onu izleyip acıyla iç geçirdim. Her ne kadar kendimi, içimde yaşadığım kırgınlığı yok etmeye çalışsam da başarılı olamıyordum. Kalbim hâlâ kırık, bana olan güvensizliği canımı yakıyordu.

“Gökyüzü harika görünüyor Azra.”

Aramızdaki ne olduğu belli olmayan gerginliği atmak için söylemişti bunu. Gökyüzünün harika olduğu falan yoktu. Yine de

usulca başımı salladım. “Evet, harika.” Sesim, her ne kadar kontrol etmeye çalışmış olsam da soğuktu. Sesim karşısında ben bile ürpermiştim.

“Neden benimle konuşmuyorsun?” diye sordu tek kaşını yavaşça kaldırıp, yan tarafında olan bana yüzünü dönerken. Ne diyebilirdim, aynı konuları tekrar konuşmak üzereyken susmayı tercih ettim. Araba kullandığı için bana değil de yola bakmayı sürdüren Barış, direksiyonu sağ tarafa kırıp arabayı kenara çekti. Onun ne yapmaya çalıştığını anlamayarak yaptığı her hareketi izliyordum.

Bana döndüğünde başımı biraz geri çektim. Samimi olmakta zorlanıyordum ama bana karşı olan şüphelerini yok etmek için yakın olmalıydım. Yoksa bu işin peşini bırakmayacağımı biliyordu. Gözlerini benden ayırmadan, üzerime eğilip tek elini benim tarafımdaki cama dayadı ve diğer eliyle hareket etmesini zorlaştıran emniyet kemerinden hızlıca kurtuldu. Gözleri dudaklarıma indiğinde, seslice yutkunup tekrar gözlerime çevirdi bakışlarını. Yakın olmaktan kastımın bu olduğunu sanmıyordum. Fakat bir şey demeden bekledim.

“Ne yapmaya çalışıyorsun?” diye sordum terlemiş ellerimi bacaklarımın üstüne bastırırken. “Beni öylece öpmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?” Sinirle söylemiştim bunları. Öfkesi yarım bir gülüşe evrilirken, başını iki yana sallayıp, “Seni gerçekten öpemeyeceğimi mi düşünüyorsun?” diye sordu. İkimizin de konuşmak istemediği ve örtbas etmek istediği bu konuyu yok etmeye çalıştığını fark ettim.

“Söylesene Azra, benden neden uzak duruyorsun?”

Fakat konu yine aynı yere gelip can sıkacağa benziyordu. Bu sorusuna da cevap vermek yerine susunca, gözlerini yavaşça kapatıp açtı. Nefesini sesli bir şekilde dışarıya verirken olayın gidişatının çok ciddi bir hâl aldığını fark etmeyi başarmıştım.

SUÇ MAHALLİ

“Evlenmek için imam getirmemi isteyen sendin, bu ilişkide yavaş davrandığım ve evlenmek konusunda da ağırdan aldığım için beni terk edip giden de sendin. Söylesene Azra ne değişti?”

Kısa tırnaklarımı avuç içlerime saplayıp dudağımı ısırdım.

“Ben sadece...”

Ben sadece sana kırgınım. Seni seviyorum ve benden gizlediğin şeyler yüzünden sana yakın davranamıyorum. Beni severken aynı zamanda üzüyorsun.

“Sen sadece ne?” diye sordu bir açıklama yapmam gerektiğine vurgu yaparak.

Yine de aklımdan geçenleri söylemeyecektim. Konuşursam kavga ederdik ve kafam bir kavgayı daha kaldıracak durumda değildi. “Ben... Hazır değilim.” dedim en sonunda.

Verdiğim cevaptan sonra gözlerine bakmaya korkuyordum. Bakışlarının beni ezip geçmesinden, ağır yüklerin altında kalmaktan korkuyordum. Fakat yine de tüm cesaretimi toplayıp başımı yavaşça kaldırdım. Bana bakmayı sürdürürken, “Ne zaman hazır hissedeceksin?” diye sordu. “Sen de sadece bu kaçamak öpücüklerden sıkılmadın mı?”

Boşta olan eliyle başörtümün önünü açarken yüzüme biraz daha yaklaştı. Onun gizli tutmak istediği konudan tamamen uzaklaşmıştık. İkimiz de şu, *hiçbir şey olmamış gibi* olayını çok rahat yapıyorduk. “Dayanamıyorum.” Dudaklarını elmacık kemiğimin üstüne bastırırken başörtümden ve saçımdaki tokadan tamamen kurtuldu. Saçlarım özgür kalıp omuzlarıma döküldüklerinde, heyecanın içimde yarattığı garip hissi bastırmak adına derin bir nefes alıp daha çok terlemeye başlayan ellerimi Barış’ın göğsüne koydum. Nasıl hissettiğimi, ne yaptığımı bilmiyordum. Dokunuşum belki de bir tüy kadar hafifti. Belki ona dokunduğumu, göğsünün üzerinde duran terlemekten sıırılsıklam olmuş ellerimi hissetmiyordu bile. Ruhumun her santimine farklı bir heyecan farklı bir telaş hâkimiyet kuruyordu. Kalbim sanki göğüs kafesimi parçalara ayıracak kadar hızlı atıyordu.

Bir yanım onu itmek isterken diğer yanım ona daha yakın olma telaşındaydı.

Kısık sesi kulaklarımı doldurduğunda sıcak nefesi yanağımı okşamakla meşguldü. “Seni ne kadar çok sevdiğimi, aklımı o gülüşünle nasıl karıştırdığını asla bilemezsin Azra Komiser.” Elini kalbimin üstüne koyarken ellerime bakan gözlerimi, gözlerine çevirdim. Dudaklarımı aralayıp içimde biriktirdiğim tüm nefesi titrek bir şekilde dışarıya verdiğimde dudakları yarım bir gülüşün ev sahipliğini yaptı. “Kalbin, damarlarındaki tüm kanı bir saniyede pompalamak istermişçesine çok hızlı atıyor.”

Bu söylediğine bir cevap vermek, kapalı dudaklarımı sarf edeceğim birkaç küçük cümle için aralamak istedim. Fakat aniden bastıran bu heyecan sanki dilimi mühürlemişti.

Kalbimin üzerine koyduğu eli, ağır hareketlerle enseme ulaştığında heyecanım bir üst seviyeye çıkmıştı. İster istemez göğsünde olan ellerimi omuzlarına yerleştirdim. Gözlerimiz tekrar buluşunca o bundan güç almış gibi burnunu burnuma sürttü. Ensemdeki saçları parmaklarının arasında gezdirirken, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Omzundaki ellerimi önce ensesine sonra yanaklarına koyup, “Bilmiyorum.” dedim sadece.

“Pekâlâ.” derken gözlerimin içine bakıp tıpkı benim gibi titrek bir nefesi yavaşça bıraktı. Nefesinin sıcaklığı başımı döndürürken ellerim tekrar ensesine indi. Saçlarını parmaklarımın arasında gezdirirken mavilerinin ilk defa gördüğüm bu eşsiz parlaklığını hayranlıkla izledim. Kurduğumuz göz teması, Barış’ın bakışlarını tekrar dudaklarıma indirmesiyle son bulurken enseme daha da kavrayıp aramızdaki mesafeyi kapattı.

İşte şimdi bedenim buz kesiyor, ruhum alev alıyordu.

“Seni bir daha öpemeyecek olmaktan deli gibi korkuyorum karıcığım.”

“Nasıl bir şeyin içindesin bilmiyorum ama bana ihtiyacın var.”

SUÇ MAHALLİ

“Seni koruyamamaktan korkuyorum.”

“Sensiz olmaktan korkuyorum.”

Merkezden içeriye girdiğim sırada çalmaya başlayan telefonum, açmadığım her saniye, sesini daha da artırıp bu katlanılmaz melodi, tüm karakolun içinde yankı yapmaya başladı. Gözlerimi devirip kıyafetimin cebindeki telefonu elime aldım. Arayan kişi yine her zaman olduğu gibi Burak’tan başkası değildi. Onu bekletmek isterdim fakat bu berbat melodiye dayanacak kadar sabrım kalmamıştı.

“Efendim Burak?” dedim telefonu kulağıma götürürken.

“Komiserim merkeze geçtiniz mi?” diye sordu.

“Evet, şimdi geldik. Ne oldu?” dedikten sonra durup telefonu sağ kulağıma aldım. Bu sırada merdivenlerin başına gelmiş olan Barış, omzunun üzerinden, *kiminle konuşuyorsun*, der gibi bana bakmıştı. Ağzımı oynatarak Burak, dedim ve tekrar konuşmaya başlayan Burak’ı dinlemek için dikkat kesildim.

“Başkomiserimin verdiği görevlerin hepsini yerine getirdim. Merkeze geçtiyseniz yanınıza geleceğimi söylemek için aramıştım.” deyip bir cevap vermem için bekledi.

“Tamam, şimdi büroya çıkıyoruz. Gelirsin birazdan.” dedim ve tekrar ilerlemeye başladım.

“Tamamdır komiserim.”

Telefonu kapatıp cebime attıktan sonra Barış’ın bana uzattığı elini kısa bir kararsızlıktan sonra tutup peşinden gitmeye başladım. Merdivenleri çıkıp içeriye girdiğimizde konuşmadan yerime geçip oturdum. Bir şeylerle ilgileniyormuş gibi yapıp benimle konuşmasını engellemek istiyordum fakat uğraşabileceğim tek şey masanın çekmecelerini itina ile açıp kapatmak olacaktı sanırım. Dün soruşturma dosyaları ile dolu olan masa şimdi neden bomboştu?

Gözlerimi boş olan masadan çaprazımdaki masaya çevirince, dosyaların nereye ayaklanıp gittiklerini gayet güzel anlamıştım. Gözlerimi kısıp sinsice masayı süzdüm.

Barış içeriğinin ne olduğunu bilmediğim herhangi bir dosyadan başını kaldırıp, benimle göz teması kurarken bakışları yine muzip bir hâl almıştı. “Bu odada masadan başka keseceğin başka bir şey yok mu Azra, ya da başka biri?” Dün geceden sonra eskiye dönmeye başlamıştık. Yaşananlar ve sonrasındaki konuşmamız birçok açıdan aramızı yatıştırmıştı. Şimdi o, benim olayı kurcalamayacağımı biliyordu. Bu, harekete geçmek için güzel bir fırsattı.

Kısık bakışlarım onun üzerinde yoğunlaşırken, ayağa kalkıp masasının önüne geçtim ve, “Evet, evet keseceğim başka şeyler var. Mesela senin boğazın!” dedim. Sonra masadaki dosyalardan bana lazım olanları alıp konuşmaya devam ettim. “Başkomiserim siz tam bir...”

Sözümü yarıda kesmemi sağlayan tıklatılan kapı olmuştu. Dönüp gelen kişinin kim olduğuna baktım. Tabii ki de bu kişi Burak’tı.

“Başkomiserim, istediğiniz kamera kayıtları ve maktulü tehdit eden çocuğun babası hakkındaki bilgiler. Ayrıca babayı buraya getirmeleri için bir ekip arabası gönderdim.” dedi ve elindekileri gelip masaya bıraktı.

“Kayıtları izleyip mi geldin?” diye sordu Barış, flash belleği bilgisayara takarken.

“Sadece birkaçını izledim başkomiserim.” Barış sadece başını sallayıp bilgisayar ekranında beliren ilk kaydı oynatmaya başladı. İlk kayıt öğlen saatlerinin kayıtlarıydı. Daha iyi izleyebilmek için Barış’ın arkasına geçip başımı biraz ileriye uzattım.

Sakin bir perşembe günü saat öğlen on iki bir arası. Yol oldukça sakin ve boş. Sanki terk edilmiş bir kasaba kadar ıssız. Kayda göre on iki elli yedide maktul eve yalnız ve yaya olarak geliyordu. Maktulün eve girişiyle birlikte ilk kayıt sona eriyordu.

SUÇ MAHALLİ

“İkinciye başlatın başkomiserim.” dediğimde Barış kafasını sallayıp ikinci kaydı oynatmaya başladı.

Maktul eve girdikten yirmi dakika sonra evin önüne bir taksi yanaşıyordu. İçinden siyah kapüşonlu biri çıkıyor, şoföre ön camdan parayı uzatıyor ve hızlı adımlarla etrafa bakınarak maktulün kapısına geliyordu.

Barış kaydı birkaç saniye geri sarıp durdurunca neye odaklanmak istediğine baktım. Arabadan inen kişinin belli belirsiz yüzünün görüldüğü bir görüntüydü bu.

Bilgisayarın ekranını biraz sağa çevirip Burak’ın daha iyi görmesini sağladıktan sonra, “Bana buradaki adamın kim olduğunu bulabilir misiniz Burak?” diye sordu.

Burak gözlerini kısıp kısa bir süre ekrandaki görüntüyü inceledikten sonra kamburunu düzelterip başını aşağı yukarı salladı. “Bulabiliriz, görüntü netleşebilir gibi duruyor.” Barış keyifle sırttıktan sonra kaydı tekrar oynatmaya başladı.

Adam tekrar kapıya geldiğinde maktul kapıyı açıp onu içeri alıyor ve ardından kapıyı hemen kapatıyordu. Saatler öğleden sonra bir buçuğu gösterdiğinde evin kapısı açılıyor ve yine aynı adam sol tarafına uzanan yoldan evi terk ediyordu. İçeride geçen otuz üç dakika... Kayıt sona erdiğinde omurgamı düzelterip seslice nefes verdim. “Başka kayıt yok mu?”

Sorduğum soru üzerine Burak bana dönüp, “Maalesef diğer kayıtlarda hiçbir şey yok komiserim. Maktulün evden çıktığına dair bir görüntü yok.”

Sıkıntıyla oflarken parmaklarımı ritmik bir şekilde masanın üzerine vuruyordum. Yeterli değildi, bu iş çok uzamaya başlamıştı. “Peki ya evin arka sokağına bakan kameraları?” diye sordum.

“Arka sokağın kameraları yokmuş komiserim.”

Barış bilgisayarı kapatıp, ayağa kalkınca, geçebilmesi için biraz geriye gidip ona yer verdim. Sonra tekrar aynı yerime geçip yazı tahtasının önünde duran Barış’ın ne yaptığına baktım. İşaret

parmağını tahtadaki tek şüpheli olan Kürşat Bey'in fotoğrafında gezdirirken ısıklık çalıyordu. Arkasına dönüp, bakışlarını Burak'ın üzerinde sabitlerken bile hâlâ ısıklık çalıyordu. Burak, "Bir şey mi istiyorsunuz başkomiserim?" diye sorunca Barış ısıklık çalmayı bırakıp ellerini ceplerine yerleştirdi. "Kürşat Bey'in evinde gerçekleşen hırsızlık olayı ile ilgilenen polisleri bulup neler olduğunu öğrenmeni istiyorum. Ve o geceye ait kamera kayıtlarına ulaş."

Burak kaşlarını çattı.

"İyi ama bize o gecenin kayıtları yok denmişti."

Barış Burak'ın yanına gelip, omzunu sıkarken, "Sen bulursun." dedi sadece. Sonra Burak başını sallayıp odadan ayrıldı.

Sadece ikimiz kaldığımızda yerime oturup sandalyeme yaslandım ve gözlerimi kapattım. Başım ağrıyordu. Bu yüzden parmaklarını şakalarımın bastırıp artan ağrı ile birlikte yüzümü buruşturdum. "Başın mı ağrıyor?" Barış'ın sorduğu soruyla gözlerimi aralayıp başımı, ağrının müsaade ettiği kadar evet anlamında aşağı yukarı salladım. "Migrenim tuttu yine." dedim kaşlarımı olabildiğince çatarken.

Barış bana başını sallamakla yetinip kendi masasına geçti ve çekmecesinden bir ilaç kutusu çıkarttı. Yanıma gelip içinden bir tane hap çıkardıktan sonra ilacı avcuma koyup, "Beni bekle, hemen geleceğim." dedi ve odadan çıktı.

Kapının kapanma sesiyle birlikte ağrısını artıran başım sancıyı tüm bedenime yaymaya başlamıştı. Tekrar gözlerimi kapatıp, sandalyeye yaslanırken bir an önce iyileşmeyi umdum.

Kapı tekrar açıldığında, başımı o tarafa çevirip gözlerimi aradım. Barış elindeki plastik bardakta getirdiği suyu dökmemeye özen göstererek önüme koymuştu. Yaptığı bu iyiliğe karşılık olarak ona içten bir tebessüm sundum.

"Teşekkür ederim." dedikten sonra masama koyduğu bardağa uzanıp elimdeki ilacı ağzıma attım ve ilaç ağzıma acı tadını bırakmadan önce suyu bir çırpıda içip bitirdim.

SUÇ MAHALLİ

“İlaç birazdan etkisini göstermeye başlar, senin şimdi gözlerini kapatıp dinlenmen gerekiyor.”

Başımı hayır anlamında sallayıp sandalyemi geri ittim ve ayağa kalktım. “Şüpheli babanın dosyasını kurcalamayı tercih ederim.” dedim ve birkaç adımda Barış’ın masasında duran dosyayı alıp sandalyeme tekrar geri oturdum.

“İleride bir gün şu çalışma aşkın yüzünden terfi edip yerime konacaksın diye çok korkuyorum Azra Komiser.” dediğinde gözlerimi gözlerine dikip genişçe sıırttım. Ardından ellerimle yüzümü ovalayıp derin bir nefes aldım.

İlacın fayda etmesi şu an gerçekleşmesini umduğum tek şeydi zira ağrı geçmezse bugün benim için felaketle sonuçlanabilirdi.

“Benim sizin yerinizde gözüm yok başkomiserim.” dedim dosyanın ilk sayfasını aralarken.

“Öyle olsun bakalım.”

“Maktulün şizofreni teşhisi koyduğu hastanın babası, Tansel Ersoy. Kendi soyadları üzerine kurulu olan başarılı bir turizm şirketi var, eşi beş ay önce doğal bir ölümle vefat etmiş. Sanırım oğlu da annesinin ölümünden dolayı büyük bir travma yaşamış. Tansel Bey’in tüm mal varlığının tek bir mirasçısı var ve o, oğluna şizofreni başlangıcı teşhisi konmuş.” İncelediğim dosyadaki bilgileri kısaca özet geçerken Barış oturduğu sandalyede başını geriye atmış ve gözlerini kapatmış bir hâlde beni dinliyordu.

Tekrar konuşmaya başladığımda derin bir nefes alıp saçlarını karıştırdı. Bu vakadan bunaldığını hissettiren bir hareketti bu. “Bence katil olmak için yeterli bir sebep olabilir.” dedi kendi kendine konuşur gibi.

“Zengin bir iş adamı için soyunu devam ettirecek bir erkek çocuk her şeydir.” dediği sırada sandalyeden kalkıp yanıma geldi. Masadaki dosyaya uzanıp içindeki fotoğrafı aldıktan sonra yazı tahtasının önüne geçip fotoğrafı tahtaya bantladı.

Onu izlerken ayağa kalktım ve yanına gidip durdum. Gözleri tahtadaki resimlerin ve çetrefilli okların üzerinde ağır ağır gezinirken, satranç oyununda son hamlesini dikkatle ölçüp tartar gibi bir hâli vardı. Benim ise tek yaptığım, ağrısı hafıflediği için mutlu olduğum başımı tutmak ve iri gözlerimle onun yüzünün tüm detaylarını titizlikle izlemektir. Son olanlardan sonra içimi koca bir korku sarmıştı ve saniyeler aktıkça korkum tüm ruhuma yayılıyordu. Ona her baktığımda acaba dediği gibi mi olacak, ona son kez mi bakıyorum, düşünceleri zihnimi talan ediyordu.

Saçları yine her zaman olduğu gibi dalgalı ve düzgündü. Biçimli kaşlarını çatmış ve mavi gözlerini kısmıştı. Parmakları hafıften kısa sakallarının arasında geziniyordu. Yüzünde belirsiz gezinen tedirginliği hissedebiliyordum.

Gözlerimi onun üzerinden ayırıp tahtaya çevirdiğimde bana döndü. “Daha iyi misin?” diye sordu. Sesindeki sakinlik ondan bana yayılırken rahatladığımı hissettim. Sadece sesi bile kendimi huzurlu hissetmeme yetiyorken yokluğunu düşünmek kalbimi eziyordu.

Tahtaya bakmayı sürdürürken, “Ağrım hafıfledi.” diyerek cevapladım sorusunu. Başka bir şey söyleme ihtiyacı duymadan susmayı tercih ettim. Ardından onun büyük biçimli ellerini alnımın üstünde hissettim. Gözlerimle ellerine bakmaya çalışırken beni kendine çevirdi. “Ağrısı olan birine sevdiği bir kişi dokunursa ağrı kesici etkisi görürmüş diye okumuştum bir kitapta.” deyip mavi gözlerini gözlerime dikti. “Beni çok seviyorsun.” Sözleri karşısında kalbim kafesinden kurtulmaya çalışan bir kuş gibi çırpınırken ellerimi onun yanaklarına koydum. Sakallarının hafıften elime batması gıdıklıyor ve belli belirsiz yüzümü gülümsetiyordu. Gülümsememin altında ise korku dolu bir yanımdı. Barış’tan gizli tuttuğum yanımdı. Zihnimi artık bu konudan uzak tutmaya çabalarken, “Sen de beni çok seviyorsun.” dedim.

“Kısaca âşığız sanırım.” dedi göz kırpıp alnıma minik bir buse kondurduğu sırada.

SUÇ MAHALLİ

Hem ona bir şey olmasından korkuyordum hem de onun arkasından iş çevirecek olmaktan.

Kapının çalmasıyla birbirimizden uzaklaşıp hiçbir şey olmamış gibi davranırken Barış'ın onaylayan sesi odanın sessizliğini bozdu. Kapı açılınca içeri üniformalı genç polislerden biri girdi. "Başkomiserim, Tansel Bey geldi. Buraya mı alalım yoksa sorguya mı?"

Barış hiç düşünmeden, "Sorguya alalım." diyerek polisi gönderdi. Polis odadan ayrıldıktan sonra üzerime çekidüzen verip Barış'a döndüm.

"Çıkalım mı başkomiserim?" deyip kapıya doğru birkaç adım ilerledim. Barış abartılı hareketlerle bana reverans yaptı.

"Önden buyurun Azra Komiser."

Sorgu katına indiğimizde Barış önde ben arkada seri adımlarla ilerliyorduk. Bu kat, üst katlara nazaran daha soğuktu. Tabii bu katta sık dolaşan insan olmayışı da bu ürpertici soğukta etkiliydi. Kollarımı birbirine sarıp yürümeye devam ettim. Tansel Bey'in olduğu odanın kapısına ulaştığımızda iki polis karşıladı bizi. İçlerinden biraz daha uzun ve yapılı olanı, bir adım öne gelip bize selam verdikten sonra sorgunun kayıt altına alındığı odaya girdi. Diğeri ise bizi sadece bir baş selamı ile selamladıktan sonra kapının kenarına çekilip bize yer verdi. Çok beklemeden içeri girdi Barış. Ben de peşinden bir gölge gibi onu takip ettim.

Tansel Bey sandalyesine yaslanmış gayet soğukkanlı bir tavırla yüzündeki hafiften beliren alaycı bir sırıtışla bizim içeriye girişimizi izledi. Görünüşüne bakılırsa kendine oldukça güveniyordu. Ellerini kısa, kır düşmüş saçlarının arasından geçirdikten sonra yaslanmayı bırakıp lacivert ceketinin üzerindeki hayali tozları silkeledi.

"Hoş geldiniz Tansel Bey." Konuşmaya ilk önce Barış başlamıştı. Masadaki boş sandalyeye oturduktan sonra kollarını esnetip saçlarını düzeltti. Ben ise bu arada Barış'ın birkaç adım arkasında kollarımı göğsümde birleştirmiş konuşmadan duruyordum.

İyi bir gözlemci olduğumu düşünüyordum. Karşımdakinin mimiklerini okumak ve yalanını yakalamak çok hoştu. Bu yüzden Tansel Bey'i net görebileceğim en iyi yerdeydim.

Tansel Bey dirseklerini masaya koyarken, "Beni neden apar topar buraya çağırdığınızı öğrenebilir miyim?" diye sordu. Ardından rahatsız olmuş olacak ki dirseklerini masadan çekip tekrar sırtını sandalyenin soğuk demirleriyle buluşturdu. Bu esnada göz göze geldiğimizde tedirgin olduğunu gördüm. Kurumuş dudaklarını ıslatıp irileşen gözbebeklerini saklamak ister gibi gözlerini kapattı.

"Oğlunuz," diye söze başladı Barış. "Duyduğuma göre hastamış öyle mi?" Barış elini çenesine koyup düşünüyormuş gibi yaptı. "Neydi hastalığı? Ah, tamam buldum. Şizofreni." Bu şekilde davranarak Tansel Bey'in hassas noktasının ne olduğunu bulmak istediğini düşündüm. Etkili bir yöntemdi.

Tansel Bey, Barış'ın ağzından çıkan son kelimenin verdiği rahatsızlıkla kaşlarını çatıp masaya doğru eğildi. "Benim oğlum, hasta falan değil. O doktorun uydurması her şey." Üzerine basarak söylediği her kelime dudaklarından dökülüp giderken sesi sonlara doğru öfkenin getirisi ile oldukça sert çıkmıştı. Zehirli bir yılan gibi âdeta tıslıyordu. Zehrini kurbanına akıtmak için an kolluyordu.

Tansel Bey'in maktule büyük bir öfke duyduğu, gözler önünde apaçık bir gerçektir. Katil olabilecek kadar büyük bir öfkeydi bu.

"Demek bu yüzden öldürdünüz doktoru." dedi Barış hızlıca. Sonra o da Tansel Bey gibi masaya doğru eğilip devam etti. "Fakat atladığınız bir nokta var. Biz polisler bir vakayı katili bulmadan bırakmayız."

Gözlerimi Barış'ın üzerinden çekip Tansel Bey'in vereceği tepkiyi izlemek için ona çevirdim. Barış'ın söylediklerini anlamamış gibi bir süre hiç hareket etmeden durdu. İnsan bazen yalanın yetmediği yerde tıkanır kalırdı. Fakat Tansel Bey fazla uzun bir süre bu şekilde kaldı.

Öyle ki bir an için nefes almadığından bile şüphelendim. Fakat sonra ellerini yüzüne sertçe sürdü. Sonra kravatını tutup, birkaç kez çekiştirip gevşetti. Bunalmıştı, kendini boğuluyor gibi hissediyordu.

“Ölmüş mü?” Soru sormak için değil de bu duruma kendini alıştırmak için lafın gelişi çıkmıştı ağzından bu kelimeler.

Barış sandalyeden kalkıp masanın etrafında yürümeye başladı ve Tansel Bey’in arkasına geçtiğinde durup kulağına doğru eğildi, gayet kibar bir ses tonu kullanarak, “Bizden saklamanıza gerek yok Tansel Bey. Biz katil olduğunuzu er ya da geç öğreneceğiz. Fakat işimizi zorlaştırmadan siz söyleyin lütfen.” dedi. Barış’ın sakın yanı öfkeli yanından her zaman daha ürkütücüydü.

Tansel Bey derin bir nefes alıp, sakın kalmak adına Barış’ı hiçe sayarak sandalyeye yaslandı. Terliyordu ve sık nefes alıyordu. “Ben kimseyi öldürmedim başkomiserim. Yanılıyorsunuz.” dedi. Ardından elinin içiyle alnını silip gerginlikle soludu. “Öldürecek olsaydım bile yapmazdım. İlgilenmem gereken bir işim ve çok sevdiğim bir oğlum var benim.”

“Olay günü hastaneye doktorun yanına gitmişsiniz. Kamera kayıtlarında hastaneden birlikte çıktığınız görünüyor. Sizinle gittikten sonra hastaneye geri gitmemiş. Neredeydiniz?” Barış’ın kalktığı sandalyeye oturup, ellerimi masanın üzerine koyarken söylemiştim bunları. Tansel Bey dikkatle gözlerime bakıyordu.

Barış, “Cevap verin lütfen.” diyerek destekledi beni.

Tansel Bey boğazını ovuştururken kaşlarını çattı. Başıma nasıl bir iş aldım, der gibi bir hâli vardı. “Benim şirketime gittik. Oğluma tekrar bir seans düzenleyip sağlam raporu vermesi hâlinde ona istediği miktarda para verebileceğimi söyledim. Fakat o...”

Barış adamın sözünü kesip ellerini onun omuzlarına yerleştirdi. “Fakat o, bu teklifi kabul etmedi. Öyle değil mi?”

“Etmedi.”

Barış yerine tekrar ben konuştum. “Oğlunuz sizin tek mirasçınızdı. Size bir şey olması hâlinde tüm mal varlığınız oğlunuza geçecekti fakat oğlunuz şizofreni hastası iken bu olamazdı. Doktorun teklifinize sırt çevirmesi sizi oldukça sinirlendirdi. Hatta siniriniz öyle bir boyuta geldi ki onu öldürdünüz!”

Tansel Bey bir hışımla ellerini masaya sertçe vurdu. Ani hareketine karşı istemsiz irkilirken bunu belli etmemek için kendimi toparlayıp kaşlarımı çattım.

“Evet ona çok sinirlendim, öyle çok sinirlendim ki kendimi her an kaybedebilirdim. Fakat Komiser Hanım, onu ben öldürmedim. Teklifimi reddettikten sonra çekip gitti zaten.”

Barış kollarını göğsünde kavuştururken, “Onun şirketi terk edişine karşı sadece öyle oturdunuz mu?” diye sordu.

“Hiçbir şey yapmadım. Benim sevgiye muhtaç bir oğlum varken katil olmak gibi bir aptallık asla yapmam.”

“Kendinize çok güveniyorsunuz Tansel Bey.”

“Güveniyorum çünkü hiçbir şey yapmadım.” dedi üzerine basa basa. “Şimdi bu boğucu ortamdan beni çıkarır mısınız? Kapalı alanda kalamıyorum.”

Barış usulca kafasını salladı. “Peki Tansel Bey, kapıdaki görevli polis sizi kriminal laboratuvara DNA örneği almak için götürecekt, ondan sonra gidebilirsiniz.” Barış kalkması için müsaade verdikten sonra kapının yanına gidip kapıyı açtı ve polisi çağırdı. Polis, Tansel Bey’in koluna girip sorgu odasından çıkardıktan sonra oturduğum yerden kalkıp dışarı çıkmış olan Barış’ın peşinden gittim.

Barış’ın merdivenleri çıkmak üzere olduğunu görünce hızlı adımlarla onun yanına doğru ilerledim. “Başkomiserim bekler misiniz?” diye seslendikten sonra koşmaya başladım. Beni beklediğini gördüğümde aramızda kalan son birkaç adımı da atıp yanına ulaştım. Elim tutup, küçük bir öpücük bırakırken tebessüm etti. “Tüm neşemin şu an yerine geldiğini hissediyorum Komiser Hanım.”

SUÇ MAHALLİ

“Neşenizi yerine getirebildiysem ne mutlu bana başkomiserim.” dedim samimî olduğunu düşündürecek bir ses tonu için çabalarırken. O çok çabuk bir şekilde eski hayatına dönerken ben dönemiyordum, dönmeyi istemiyordum da. Nasıl bir belaya bulaştıysa tek başına sonunu getirmeyecekti.

Bana bakıp muzipçe sıırıttıktan sonra elmacık kemiğimin üzerini öptü.

“Öpebileceğim daha güzel bir yer varken burası beni tatmin etmiyor.” dediğinde güldüm. Ellerimi göğsüne koyup aramızdaki mesafeyi açmak için onu ittim. Hareketime şaşırıp kaşlarını çatığında bir açıklama yapma gereği duydum. “Başkomiserim mesai saatleri içindeyiz, şimdi olmaz.” Sesim ciddiyet barındırıyordu. Fakat Barış bunu önemsemeyip şakaya vurdu.

“O zaman mesai bittiğinde bir an önce eve gitmek istiyorum.” dedikten sonra tekrar bana yaklaşmak üzereyken cebinden yükselen telefon müziği buna engel oldu.

Seslice nefesini verip gözlerini devirdikten sonra cebindeki telefonu çıkarıp beklemeden açtı. “Efendim Burak?” dedikten sonra dinlerken kaşlarını çatmış tek elini cebine koymuştu. “Tamam bekle. Biz hemen geliyoruz.”

Telefonu kapattıktan sonra merdivenleri hızla çıkmaya başladı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken onu gözden kaybetmemek için ben de merdivenleri çıkıyordum.

“Ne olmuş?” diye sordum merakla.

“Kamera kayıtlarındaki kişinin kimliğini belirlemişler.” dedi.

Merdivenleri acele ile çıkarken ikimizde tek kelime etmiyorduk. Ben o kişinin kim olduğunu öyle çok merak ediyordum ki şu an hiçbir engel oraya ulaşmama mâni olamazdı. Nihayet ulaşmak istediğimiz kata geldiğimizde soluklanmak için kısa bir zaman ayırdım kendime.

Bu sırada Barış geride kaldığımı fark edip yanıma geri geldiğinde elimi tutmak için elini uzattı. Elini tutup tutmamak arasında kararsız kaldığım sırada çalan telefonu sebebiyle elini geri

çekti. Elimi indirip Barış'ın kiminle konuştuğunu anlamak için onun müsaade ettiği kadar konuşulanları dinledim. Açık veremeyecek kadar üstü kapalı konuşuyordu. Bana unut demişti ve unutmam için elinden geleni yapıyordu.

Barış, "Evet, ne oldu?" dedikten sonra karşı tarafın konuşmasını dinleyip ardından kaşlarını çatı ve telefonu omzuna bastırıp bana döndü. Bakışları tedirgindi. İstemediği şeyler olmuş gibiydi.

"Azra sen Burak'ın yanma git ben birazdan geleceğim. " dedikten sonra elime küçük bir öpücük bırakıp çıkışa doğru ilerlemeye başladı. Bir şeyler söylemek için vaktimin kalmayacağı kadar kısacık bir zamanda gözden kayboldu.

Onun karakoldan çıkışını izlerken kollarımı birbirine dolamış ve suratımı asmıştım. Bir yanım onu takip etmem gerektiğini, diğer yanım ise planlı davranmamın daha doğru olduğunu söylüyordu. Şimdi peşine düşersem yakalanma ihtimalim diğer seçeneğe göre daha fazlaydı. Gözden kaybolduğunda içimi kemiren merak duygusu ile ortada kalmıştım. Fakat nihayetinde Burak'ın yanına gitmeye karar verdim. Son kez çıkış kapısına umutsuzca göz attıktan sonra dikildiğim yerden ayrıldım.

Aklım Barış'ta kalmıştı ve bu beni oldukça yoruyordu. Benim onu değil, cinayeti düşünmem gerekiyordu. Ama bunu pek beceremiyordum.

Seri adımlarla yürürken arkamdan gelen ses üzerine durup omzumun üstünden kim olduğuna baktım. Bu kişi buraya henüz geçenlerde gelmiş olan Fırat'tı. Bana doğru gelmeye devam ederken tam anlamıyla ona dönüp ilgiyle ne diyeceğine baktım. Yanıma geldiğinde elindeki dosyayı uzatıp benimle fazla göz teması kurmaktan kaçındı. Uzattığı dosyayı elime alıp ilk sayfasını açtıktan sonra maktulün sevgilisinin dosyası olduğunu anladım.

Açtığım sayfayı tekrar kapatıp elimde rulo yaparken Fırat'a dönüp, "Sağ ol Fırat." dedim. Fırat başını biraz kaldırıp kibarca

SUÇ MAHALLİ

gölümsedikten sonra arkasını dönüp gitti. Ben de yeterince oyalandığımı düşünerek Burak'ın yanına gitmek için hızlı adımlar atmaya başladım.

Kapının önüne geldiğimde Burak keyifle sırtarak karşılamıştı beni. İşler yolunda gittiğinde hep böyle davranırdı. Fakat ben, onun neşesinin çeyreğini bile hiçbir zaman yaşamamış ve onu hiç anlayamamıştım.

“Komiserim,” dedikten sonra kapının önünden çekildi. “Cinayeti çözmeye yakınız sanırım.” Sesindeki heyecanı anlamak için çabalamaya gerek yoktu. Neredeyse mutluluktan havalara uçacak gibi bir hâli vardı. Kapıyı açıp tek ayağımı içeri attıktan sonra gülümsedim. “Bu cinayet beni yordu Burak. Bir an önce katili bulsak çok iyi olur.” dedim ve tamamen içeri girdim. Burak da peşimden girdikten sonra kapıyı kapattı. Bilgisayar masasının önüne geldiğimde Gözde, kafasını bilgisayardan kaldırıp bana baktı. “Komiserim gönderdiğiniz kayıttaki kişinin yüzünü netleştirdik.” dedi ve klavyeden birkaç tuşa basarak beni ilgilendiren asıl görüntüyü kısa sürede açtı.

Fotoğraftaki sert ve keskin detaylara sahip olan erkek yüzünü detaylıca incelerken Burak yanıma gelip ekrana yandan bir bakış attı. “Komiserim bu kişi şu an soruşturma dâhilindeki kişilerden değil.” dediğinde gözlerim elimde rulo yaptığım dosyaya gitti. Bu erkek yüzünü buraya gelmeden hemen önce bu dosyada gördüğüme emindim.

Ekrana bakmak için kamburlaştırdığım sırtımı düzelterek elimdeki dosyayı Burak'a verdim. Ellerimi göğsümde çaprazlayıp, “Bu kişi artık soruşturma dâhilinde.” dedim. Dosyaya değil de bana bakmayı sürdürürken tekrar konuştum. “Maktulün sevgilisi.”

Burak anladığını belirten mırıltılar çıkarırken ilk sayfayı açıp merakla bilgiler üzerinde gözlerini gezdirdi. “Adı: Cengiz.”

“Evet.” dedim sadece. Sonra bilgisayar masasından uzaklaşıp kapıya yöneldim. Gözde'ye minnetle bakıp gülümsememin ardından Burak'a dönüp, dosyayı işaret edip elimi uzatırken, “Bana

yol göründü. Cengiz Bey'e gideceğim. Benimle gelmek ister misin?" diye sordum ve o cevap vermeden ekledim. "Ev adresi dosyada yazıyor."

Burak'ı yanımda istememin sebebi aslında yalnız kalıp düşüncelerimin arasında boğulmamaktı.

"Tabii ki geliyorum komiserim." dedi ve dosyayı bana verip kapıdan önce geçmem için bekledi. Kapıdan çıkacağım sırada Gözde'nin bana seslenmesiyle durup ona baktım.

"Kolay gelsin komiserim." dediğinde, "Sağ ol Gözde." dedim ve beklemeden odadan çıktım.

Barış hâlâ ortalıkta yoktu. Etrafta umutsuzca dolaştırdığım gözlerimi yere indirirken yürümeye devam ettim. Keyfi bilirdi. Söylediği onca sözün manasını şimdi daha iyi anlıyordum. *"Hayatının her anında yanında olamam Azra. Ama sen benim yokluğumla yok olmamalısın. Hep güçlü olmalısın."*

Bunları söylerken şu an yaşadıklarımızı hissetmiş miydi?

Hissetmiş olmalıydı. Ya da en başından beri biliyordu. Ama artık önemsemiyordum. Onu sözünü dinliyordum.

Onsuz da güçlü kalacaktım.

Çıkış kapısından çıkacağım sırada Burak'ın çatık kaşlarla ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bana baktığını gördüm. Muhtemelen Barış'ın yokluğunu sorguluyordu. İç geçirdim. Umursamamaya çalışıp dışarı çıktım ve birkaç hafta önce buraya bıraktığım ve unutup gittiğim arabamın yanına doğru seri adımlarla yürüdüm. Burak ise hızıma karşılık bana yetişmek için arkamdan koşuyor gibiydi.

Arabanın kapısını açıp koltuğa oturduğumda telaşla yanımdaki koltuğa oturup emniyet kemerini taktı. Telaşlı yüz ifadesine çaktırmadan gülüp arabayı çalıştırdım. Karakoldan çıkıp anayola girdiğimizde Burak arkamdan koşarken düzenini bozduğu nefeslerini hâlâ kontrol altına almayı becerememişti. Ona kısa bir bakıp tekrar önüme döndüm ve direksiyonu sıkıca kavradım.

SUÇ MAHALLİ

Yolda trafik pek yoktu bu yüzden hızımı artırmak cazip geldi. Ayağımı gaza biraz daha bastırıp hızlanırken Burak, bana bir şey söylemek ister gibi birkaç kere seslice öksürdü.

“Komiserim?”

“Efendim Burak?” dedim ve önüme çıkan yol ayrımından sağa döndüm.

“Barış Başkomiserim nerede?” Bu soruyu sormakta çekiniyor gibiydi.

Barış’ın ismini duymamla içimde tekrar kendini gösteren merak ve endişe midemi bulandırdı. Gaz pedalındaki ağırlığımı biraz çekip yavaşladım. Sonra Burak’a dönüp, “Bilmiyorum,” dedim. “Senin yanma gelmeden önce bir telefon geldi ve işi olduğunu söyleyip gitti.”

Burak yavaşça başını sallayıp önüne döndükten sonra, “Anladım.” deyip sustu. Sonra aniden aklına bir şey gelmiş gibi tekrar bana döndü. “Peki, karakola geri geldiğinde sizi göremezse ne olacak?”

“Ona ne olur bilmem ama benim pek umurumda olmayacak.” dedim.

“Komiserim aranızda ciddi bir sorun mu var?”

Dikiz aynasından arkayı kontrol ederken ona bakmadan önüme döndüm. “Hayır Burak. Sadece nedenini bilmediğim bir şekilde kendimi garip hissediyorum. Yani aslında ben değil Barış garip davranıyor. Bazen telefonuna mesaj geliyor ve benden telefonu saklıyor, benim yanımda telefonla konuşmuyor. Garip olan ben değilim o.”

Yaşadığımız bu olay daha başka bir şekilde nasıl anlatılırdı bilmiyorum. Ama üstü kapalı bir şekilde ancak böyle açıklanabilirdi.

Ona, “Barış tehlikeli işlere bulaşmış, ölüm tehlikesi de var ve benim olaydan uzak durmam için her şeyi benden gizlemiş.” diyemezdim. Sustuğumda beni dinlendiğine emin olmak için başımı ona çevirdim. Ona baktığımı fark edince başını sallayıp, “Bu

konuda susma hakkını kullanmak istiyorum komiserim.” dedi ve önüne dönüp başını geriye yasladı. “Sizi anlamak zor.”

Son dediğine sadece acı acı gülüp geçmekle yetindim. Camdan dışarıya baktığımda Cengiz Bey’in evine yaklaşmış olduğumuzu fark ettim. Hızımı biraz daha azaltıp etrafımı kontrol ederek arabayı park edebileceğim bir yer aramaya başladım. O ara ne zamandır aklımı iyiden iyiye kurcalayan olayı hatırlayıp, “Burak son zamanlarda biraz durgun gibisin. Bir sorun mu var? Barış’la hiç şakalaştığını hatırlamıyorum.” diye sordum.

Nihayet güzel bir yer bulduğumda dikkatli davranarak arabayı park ettim. Emniyet kemerimi çözerken Burak’a bakıp göz kırptım. “Hayırdır, cevap vermeyecek misin?”

O da emniyet kemerinden kurtulup arabadan indi. Birlikte yürümeye başladığımızda Burak sıkıntılı nefesler alıyordu. “Komiserim olaylar öyle karışık bir hâl aldı ki...” Sözlerine sıkıntıyla oflayıp devam ederken, “Ben Ecem’i seviyorum komiserim.” deyiverdi birden.

Duyduğum haberle şaşırırken sanki dilimi yutmuş gibi konuşmadan biraz bekledim. Biraz sonra kendime geldiğimde olgun davranmaya karar verip, “Hayırlısı olsun Burak, Ecem’in haberi var mı?” diye sordum.

“Hayır yok, yani aslında ben bir not yazmıştım ama bir türlü ona vermek için cesaretimi toplayamadım.” dedi. Sesindeki tınıya bakılırsa bu duruma bir hayli canını sıkıyordu.

Cengiz Bey’in evini bulmak için etrafıma bakınarak ilerliyordum. Burak’a bakmak yerine yanımda uzanan evlerin kapı numaralarına bakarken, “Not yazmak yerine bir akşam yemeğe davet et, hislerini anlat ona. Eğer o da sana meyilli ise çok beklemeden kıyın nikâhınızı. Ama sakın ailelerinizden habersiz evlenmeyin. Sonra cezasını ödersiniz.” dedim ve ona bakıp göz kırptıktan sonra keyifle devam ettim. “Tecrübe konuşuyor.”

Eski bir evin paslanmış kapısının yanından geçtiğimizde Burak'a döndüm. Ona Barış'la yaşadığımız konuyu anlatıp anlatmamak arasında kararsızdım. Tek başıma üstesinden gelemedim, bir yardımcıya ihtiyacım olacaktı.

Burak onu izlediğimi fark ettiğinde tedirgince baktı. "Azra Komiserim bir sorun mu var?" diye sorduğunda başımı salladım. Durdu ve anlatmam için bekledi.

Sıkıntıyla iç geçirdim. "Barış'ın başı dertte." Söylediğimi kafasında oturtmak için epey bir zamana ihtiyacı olmuştu. Sanki donmuş gibiydi. Nihayet kavradığında, "Nasıl bir dert?" diye sordu. Onun bir derdi olamayacak kadar iyi bir insan olduğunu düşündüğünden mi bilmiyorum, inanmak istemiyor gibiydi. "Tam olarak bilmiyorum. Bana çok fazla bir şey söylemedi. Ama tehlikeli insanlar var. Barış ölümden bahsediyor. Benim ölmemi istemediği için bana söylemiyormuş. Kendinin de ölüm tehlikesi var." Bunları söylemek bile canımı acıtmıştı. Kaldı ki gerçek olma ihtimali öldürürdü beni.

Burak boş bir ifadeyle yüzüme bakarken sıkıntılı nefesler alıyordum. Gelecekte endişe ediyordum. Barış'ın dediği gibi unutmamalı mıydım yoksa ne pahasına olursa olsun onu yalnız bırakmamalı mıydım, bilmiyordum.

Benim yerimde o olsaydı beni böyle yalnız bırakır mıydı? Sanmıyorum.

"Komiserim inanın şu an gerçekten ne olduğunu anlamadım." dedi Burak ellerini saçlarından geçirirken. Bir şeyler düşünüyor gibi gözlerini kıstığında, "Başka hiçbir şey bilmiyor musunuz?"

Olumsuz anlamda başımı salladığım sırada telefonum çalmaya başladı. Kim olduğuna bakmadan sessize aldım. "Bir şekilde bir yerlerden başlamam gerek Burak. Barış'ın peşindeki adamlar kim, ya da Barış kimin peşinde bulmam gerek." Durduğumda inançla ona baktım. Benim yanımda olmasını ve bana yardım etmesini tüm kalbimle istiyordum. "Ama bunu tek başıma yapamam Burak."

Burak omuzlarını dikleştirdi. Gözlerinde çaresiz bir parıltı görsem de bu çaresizliği görmezden gelmek istedim. Burak başını salladığında, “Bu bir rica olamayacak kadar önem arz eden bir konu komiserim. Sormanız bile yersiz. Bunu bir emir olarak görüyorum.”

Gülümsedim. Bu gerçekten içten ve rahatlamış bir gülümseme-ydi.

“O zaman az sonraki görüşmeden sonra araştırmaya başlaya-cağız.” dedim ve beni onaylamasını bekledim.

Hızlıca başını salladı. “Tabii komiserim.” dediğinde yavaş bir tempoyla yürümeye devam ettik.

Sonunda aradığımız evi bulduğumuzda arabadan çok fazla uzaklaşmış sayılmazdık. Vakit kaybetmeden evin bahçesinden içeri girdik. Gözüme ilk çarpan şey bahçe oldu. Bakımlı bir bahçe düzeni vardı. Bahçeye göre ev biraz daha bakımsız görünüyordu. Uzun ve kenarlarda sıra sıra dizilmiş çeşit çeşit bitkilerin oluştur-duğu yoldan yürürken varlığını çoktan unutmuş olduğum telefo-num tekrar çalmaya başlayınca derin bir nefes alıp cebimden te-lefonu çıkardım. Barış arıyordu. Muhtemelen az önceki arama da Barış’a aitti. Fazlaca kızmış olduğunu seziyordum. Fakat onun bağırışlarını dinleyecek havada değildim.

“Efendim başkomiserim?” dedikten sonra Burak’a dönüp elimle ilerlemesini işaret ettim. Anlayışlı davranıp benden uzak-laştığında Barış’ın kısmen öfkeli ses tonu kulaklarımı doldurdu.

Yanağımın içini ısırdım.

“Neredesin sen Azra?”

Gözlerimi usulca kapatıp açarken, “Maktulün sevgilisinin evine geldim Burak’la. Şimdi izin verirseniz failini bulmam ge-reken bir cinayet vakası var başkomiserim.” dedim. Benim sesim ona nazaran oldukça sakın ve olgundu.

Telefonu kapatmaya yeltendiğimde, “Dur, kapatma!” diye ba-ğırdı. Ben de telefonu tekrar kulağıma götürüp, “Evet?” diyerek bir an önce konuşmasını bekledim.

SUÇ MAHALLI

“Ne oldu Azra, neden soğuk davranıyorsun şimdi?” dedi az önceki ses tonu yerini sessizliğe bırakıp bana daha olgun bir Barış görme fırsatı sunarken. “Atlatmadık mı biz bu sorunu? Konuşup anlaştık mı?” diye sordu yorgun bir sesle.

Nefesimi seslice dışarıya verirken engelleyemediğim histerik bir kahkaha attım. “Neden böyle davrandığımı siz daha iyi bilirsiniz başkomiserim. Öyle hemen kapanmıyor o konular. Her şey senin istediğin gibi ilerlemiyor.” dedim ve bu sefer tereddüt etmeden telefonu kapatıp cebime koydum.

Adımlarım istemsiz hızlanırken çoktan kapıya ulaşmış olan Burak’a seslendim. “Burak beni bekle.”

Burak sesimi duyduğunda kapıyı çalmak için kaldırdığı elini bana doğru dönerken indirdi. Sessizce durup yanına gelmemi bekledi. Ellerini cebine yerleştirip tek kaşını havalandırırken bir an onun bu hâli Barış’ı anımsattı. O da beni beklerken hep böyle davranırdı. Yanına gelirken peşi sıra attığım adımları kaçırmadan saymak ister gibi tek kaşını kaldırır bakışları gözlerim ve adımlarım arasında mekik dokurdu. Ama yine de ben yanına gidip onun gözlerine bakana kadar havalandırdığı kaşını bir an olsun indirmezdi.

Nihayet Burak’ın yanına vardığımda tıpkı o da Barış gibi havalandırdığı kaşını usulca indirdi. Sonra benimle fazla göz teması kurmadan kaçınıp bakışlarını evin siyah ve büyük kapısına dikti. Aklımdaki yersiz şüphe ve korkuları silip yok etmeye çabalarken ciğerlerimi tatmin edecek kadar nefes alıp kapıyı iki kez çaldım. İçeriden ses soluk gelmeyince tekrar kapıyı çalmaya yeltendiğimde Cengiz Bey’in evde olduğunu kanıtlayan sesi kulaklarıma ulaştı. Kaldırdığım elimi indirirken Cengiz Bey kapıyı usulca açtı. Otuzlu yaşların henüz ortalarına varmış olan yaşı, ona iki belki de bir elin parmağını geçmeyecek kadar beyaz saç telleri armağan etmişti. Nadir gördüğüm beyaz tellere karşı yüzünün yaşı belki yirmi belki de yirmi beş olmalıydı. Yapılı vücudu da

otuzlu yaşlarına ihanet edercesine gençliğini ve kuvvetini haykırıyordu. Bu adam sanki tüm tezatların bir araya gelmiş hâli gibi dikiliyordu karşımızda.

Yüzünde ağlamaklı bir ifade vardı. Gözleri ve burnunun ucu hafifçe kızarmıştı.

Polis kimliğimi çıkarıp ona çevirdim ve, “Cinayet şubeden Komiser Azra,” dedim ve Burak’ı işaret edip ekledim. “Bu da yardımcım Burak.”

Cengiz Bey başını aşağı yukarı sallarken kapıyı tamamen açıp kenara çekildi. “Buyurun komiserim.” dedikten sonra eliyle içeriyi işaret etti. Burak bana öncelik verip beklerken içeriye girip salona yöneldim. Evin dışı gibi içerisi de oldukça bakım istiyordu. Aslında yeni ve gerekli tadilâtlar yapıldığında lüks olabilecek bu ev şu an perili bir köşkü andırıyordu.

Nereye gideceğimi bilmediğim sırada durup omzumun üzerinden Cengiz Bey’e baktım. Beni fark ettiğinde eliyle sağ taraftaki odayı işaret edip geçmemi bekledi. Gösterdiği odaya girdiğimde bedenimi sarmalayan sıcak hava beni az önceki soğuktan kurtarmıştı. Kapının karşı duvarında büyük ve hâlâ yanmakta olan bir şömine vardı. Şömineden kaynaklanan duman kokusu odaya farklı bir atmosfer ve kimlik kazandırmıştı. Eğer şu an buraya bir cinayet hakkında konuşmak için gelmemiş olsaydım şöminenin dibinde bir fincan sıcak çay içmek isterdim.

Odayı incelemeyi nihayet bıraktığımda gördüğüm geniş bej rengi deri koltuğun kenarına oturdum ve odanın dumanlı havasından ufak bir soluk çektim. “Cengiz Bey,” diyerek söze başlayıp karşımda oturan Cengiz Bey’e döndüğümde yanımda dikilen Burak, “Biz buraya Melek Hanım’ın ölümü için geldik.” dedi düz bir sesle.

Burak sustuğunda bu sefer tekrar ben konuştum. “Haberiniz var mıydı?” Sorum üzerine Cengiz Bey başını öne eğip saçlarını karıştırdı ve sesli bir nefes verdi. “Az önce öğrendim, siz gelmeden hemen önce.”

SUÇ MAHALLİ

Bu yüzden gözleri kızarıktı. Ama biraz geç öğrenmemiş miydi? Maktulün sevgilisiydi sonuçta daha önceden öğrenmesi gerekirdi.

“Kim haber verdi size?”

Bu sefer yerdeki bakışlarını kaldırıp ağlamak üzere olan ifadesi ile bana baktı. “Sekreteri söyledi.” dedi ve kurumuş dudaklarını ıslatıp devam etti. “Günlerce telefonunu aradım ama açmadı. Bugün sekreterini arayıp nerede olduğunu öğrenmek istemiştim. Ama o...” Cümlesinin devamını getirmeye dili varmadığında gözlerinden yaşlar düşüp halıya damlamaya başladı. Melek Hanım’ın ölümü onu derinden sarsmış olmalıydı. Fakat neden evine gitmek yerine sadece aramayı tercih etmişti? Bu soru ise kafamı iyiden iyiye kurcalayıp merakımı alevlendiriyordu. Bunu soracağım sırada Cengiz Bey seslice öksürüp tekrar konuştu. “Onu kim öldürdü? Lütfen onu kimin öldürdüğünü bulun.”

Dediğine karşılık hafifçe başımı sallayıp yanıt verdim. “Biz de bunun için elimizden geleni yapıyoruz. Sizin de bize yardımcı olmanız gerekiyor.”

İstekle öne atıldı. “Bunun için ne gerekiyorsa yaparım. Yeter ki katili bulun.”

Başımı salladım. “Cengiz Bey evine neden gitmediniz?” Akılımı kurcalayan soruyu sonunda sormuştum.

Bir anlık duraksama yaşadı. “İşlerim vardı o hafta çok yoğunum.” diye cevapladı sorumu. Yanıtı gözümde yetersizdi. Dirseklerini dizlerine dayayıp elleriyle yüzünü örttüğünde hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu.

“Ne iş yapıyorsunuz?” diye sordum bu sefer.

Yüzünü hâlâ saklarken sesi ellerinin arasından boğuk çıkmıştı. “İç mimarım ben, Ersoy Holdingde iç mimar olarak çalışıyorum.”

Söyledikleri zihnimde şimşekler çakmasına neden olmuştu. Ersoy Holding, Tansel Ersoy’un turizm şirketi idi. Ve Tansel Bey şüpheliler arasındaydı. Nasıl bir bağlantıları vardı?

“Cengiz Bey çalıştığınız holdingin sahibi Tansel Ersoy, Melek Tekcan’ın ölümünde şüpheli listesinde.” dedim direkt gözlerinin içine bakarak. Önce şaşırdı ardından yüz ifadesi silikleşti.

“Nasıl şüpheli olabilir? Tansel Bey onun sadece hasta yakını.” dedi sessizce. Güçsüz sesi bir sayıklamayı andırıyordu.

Nefesimi seslice bıraktım. “Tansel Bey oğlunun akli dengesi- nin yerinde olduğuna dair rapor hazırlamasını istemiş Melek Hanım’dan. Ama o kabul etmemiş. Bu yüzden de Tansel Bey onu tehdit etmiş.”

Cengiz Bey ellerini saçlarının arasından geçirirken tekrar ağlamak üzereydi. “Benim yüzümden mi oldu?” diye mırıldandığını duydum. Sonra kafasını kaldırıp bana baktı. “Tansel Bey’e Melek’i ben önermişim. Çok iyi bir doktor size yardımcı olur demiştim.”

“Anlıyorum.” dedim. Ardından ayağa kalktım. Duygu barındırmayan düz bir şekilde Cengiz Bey’e bakarken belimdeki silahımı düzelterip, “İfade ve DNA örneği almak için bizimle merkeze gelmeniz gerekiyor.” Dedim. Elimle kapı tarafını işaret ederek kalkmasını bekledim. Bundan sonrasını sorguda anlatabilirdi.

Cengiz Bey yüzünü sıvazlayıp yerinden kalktığında, “Buyurun.” diyerek onu yürümeye teşvik ettim. Evden çıktığımızda oyalanmadan arabayı park ettiğimiz yere gittik. Cengiz Bey arkaya, ben ve Burak da öne oturduk. Arabayı çalıştırırken çalan telefonu arayanın kim olduğuna bakmadan sessize alırken gaza ağırlık verdim.

“Başkomiserim arıyordu.” dedi Burak.

Başımı salladım. “Merkezde konuşurum.”

Büyük karakol binası görüldüğünde gaz pedalının üzerindeki ayağımı biraz kaldırıp yavaşladım. Direksiyonu sağa kırarken bahçe kapısından içeri girip park etmeden arabayı durdurup Burak’a döndüm.

SUÇ MAHALLİ

“Burak siz Cengiz Bey’le karakola girin bizim odaya çıkın ve bir sorgu memuru alarak bekleyin. Ben birazdan geleceğim.” dedim. Kalkmak için hareketlendiğinde onu kolundan tutup durdurdum. Bu hareketine karşılık bana bakarken gözlerinde şüpheli bir merak vardı. “Burak sonrasında seninle konuşacağımız şeyler olacak.”

Burak başını sallayıp arabadan indiğinde hızlıca arka tarafın kapısını açıp Cengiz Bey’i alarak karakolun içine girdiler. Kapıda onlara bir polis memuru daha eşlik etti.

Başımı usulca iki yana sallarken arabayı tekrar çalıştırıp park edebileceğim müsait bir yer aradım. Direksiyonu gayri ihtiyari her gün park ettiğim yere doğru çevirirken Barış’ın arabasının da burada olduğunu gördüm. Bu durumu göz ardı etmeye çalışarak arabamı onun yanında kalan boş alana park ettim. Anahtarı yerinden çıkarıp avuç içime hapsederken gözlerimi kapatıp başımı geriye yasladım.

Aniden kendini belli eden baş ağrısı sinirlerimi bozarken bir ilaca ihtiyacım olduğu kesindi. Gözlerimi açtığımda bir elimle alnıma baskı uygularken diğer elimle torpidoyu açıp her zaman içinde bulundurduğum ağrı kesici ilacı almaya çalıştım. Fakat uzun uğraşlarım sonucunda torpido gözündeki ilacı bir türlü bulamamıştım.

Koltuğa tekrar yaslanırken ona fazlaca ihtiyacım olduğunu hissettim. Hatta sadece ona ihtiyacım vardı. Ağrının şiddetiyle gözümün kenarından bir damla yaş yanağıma doğru usulca süzülürken derin nefesler alarak sakinleşmeye çabaladım. Fakat hiçbir etkisi olmadı.

Başımın ağrısının yanında aniden beliren öğürme hissi ile elimle ağzımı kapattım. Gözyaşlarımın hızı arttı ve arabanın boşluğu havasından bir an önce kurtulabilmek için hızla kapıyı açtım. Temiz hava esen hafif rüzgâr ile birlikte içeriye dolarken kendimi beklemeden dışarıya attım. Elimle arabaya yaslanıp on-

dan destek aldım. Öğürme hissini son anda bastırıp elimi ağızımdan çektim ve temiz havayı ciğerlerimle buluşturdum. Bu biraz olsun kendime gelmeme imkân tanıyabilirdi.

Elimi arabadan çektiğimde kendime bocalamaya mahal vermeyecek hızda ilerlemeye başladım. Park alanından uzaklaştığımda arkamdan gelen aşına ses ile durup ona döndüm. Yüzüme dikkatlice baktıktan sonra gözyaşlarımı fark etti. Onu net olarak göremesem de kaşlarını çatıp durumumu anlamaya çalıştığına emindim. Adımları hızlanıp bana yaklaştıkça daha kötü bir hâl alan baş ağrım artık zapt edilemez boyuttaydı.

Beni kollarının arasına alıp göğsüne sımsıkı bastırırken kokusunu içime çektim. Elleri sırtımı okşuyordu. “İyi misin, neyin var?” diye sorduğunda sesindeki telaş çok belli oluyordu. Benim için endişelenmesine bir çocuk gibi sevindim ve kısacık bir an gülümsedim.

Başımı kaldırıp gözlerine bakmaya çalıştığımda yanaklarımı avuçlarının arasına alıp başparmakları ile gözyaşlarımı siliyordu. Yüzünde ise muhteşem bir korku hâli vardı. Bu sırada dizlerimin boşaldığını hissettiğimde Barış’ın kollarını sıkıca kavrayıp, “İyi değilim.” diye mırıldandım. “Migrenim...” cümlemi bitiremeden gözlerim karardı ve bir şey göremez oldum.

Onun, adımı defalarca seslendiğini bilsem de aciz dudaklarımı aralayıp tek kelime edemiyordum. Yüzü yavaş yavaş gözlerimden silinirken sesi de artık ulaşmaz oldu kulaklarıma. Gerisi ise sadece bir boşluktan ibaretti.

Göz kapaklarım kapalı olduğu hâlde gözlerime ulaşmak isteyen inatçı ışık huzmelerinden gözlerimi sıkarak kurtulmaya çalıştım. Fakat bu yöntemin faydalı olduğu pek söylenemezdi. Başımı sağa yatırıp sıkıca kapattığım gözlerimi aralarken aşınası olduğum derin bir iç çekişi duymamış olmam olanaksızdı. Karşımda, yanıma çektiği bir sandalye ile uyanmamı bekleyen Barış,

başını geriye atıp saçlarını karıştırdı. Uyandığımı daha fark etmemişti. Seslice nefes alıp gerindiğimde başını dikleştirip telaşlı gözlerle bana baktı. Elimini alnımın üzerine bastırıp biraz ovaladıktan sonra az evvel beni öldürecek sandığım ağrımın yok olduğunu fark ettim.

“Hayatım,” derken sandalyeden kalkıp yatağın kenarına oturdu. Tek elini yanağıma koyup başparmağını belli belirsiz yüzümde gezdirdi. “İyi misin?”

Yanağımdaki elini tutarken, “Sanırım.” diye mırıldandım. “Neden hastanedeyiz?”

Eğilip nahif bir buse armağan ettikten sonra, “Uykusuzluk ve yorgunluktan tansiyonun düşmüş, bir de migrenin tutmuş. Karakolda fenalaşmıştın.” dedi.

O anı hatırladığımda başımı sallayıp doğruldum ve ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Hatırladığım son şey başımın deli gibi ağrıdığıydı. Şükür ki o berbat ağrıdan kurtulmuştum. Ellerimi dizlerimin üzerine koyarken gözlerimi Barış’a çevirdim. Ona en son bana bir şey söylemeden gittiği için kızgındım. Şimdi ise ona, benden hiçbir şey saklamamış gibi davranamazdım. Aramızdaki mesafeyi biraz sağa kayıp açarken, “Sen neredeydin?” diye sordum. Sesim ilk baştaki sevecenliğe tamamen ters düşerken kaşlarının çatıldığını gördüm. “Benden ne sakladığını neden söylemiyorsun Barış?”

Oturduğu yerden kalkıp karşımdaki sandalyeye geçerken, “Bunu konuştuğumuzu hatırlıyorum.” dedi aceleyle. Konuyu geçiştirmek istiyor gibi hızlıydı. Fakat bu sefer bu konuyu açıp iyice eşelemek istiyordum. Bu sefer söyledikleriyle yetinmeyecektim.

“Bunu benden gizlemen peşine düşmeyeceğim anlamına mı geliyor?” dedim dişlerimin arasından. Ardından ayakkabılarımı ayağıma geçirip kalktım. Yatağın ucunda duran ince hırkamı alıp kapıya yöneldiğimde kolumu sıkıca kavrayan güçlü parmakları

gidişime mâni oldu. Bedenimi ona çevirmeden omzumun üzerinden baktım. Yüz hatları iyice belirginleşmişti ve çenesini sıkıktan yüzü gergin bir hâl almıştı.

“Azra sana bunu daha önce de söyledim. Konuştuk değil mi? Benim dikkatsizliğim yüzünden bir şey duydun ve eşeledin. Sana, buna bulaşma dedim.” Dudaklarını yalayıp yüzüme doğru eğildi. “Ama sana yalvarım bu yüzden benden uzak durma. Beni yalnız bırakma.”

Kolumu kendine çekip aramızdaki ufak mesafeyi kapatırken laciverte evirilen gözlerine öfkeyle baktım. “O zaman bana nereye gittiğini söyle. Bana her şeyi anlat ki tek başına olma. Sana yardım etmemize izin ver.” Dişlerimin arasından çıkan kelimeler, öldürücü bir sessizlikle kulaklarından içeri süzülürken yay gibi gerilen kasları yumuşadı. Çenesini gevşetip dudaklarını araladığında, beni tatmin edecek bir yanıt almak umuduyla dudaklarından dökülecek olan sözlerle odaklandım.

“Azra, seni korumaya çalışıyorum. Üstelik yalnız değilim. Ayrıca bilmediğin bir şeyin peşine de düşemezsin. Benim şüpheci dedektifim.” Söylediklerinin ardından benden ufak bir öpücük çalıp dikkatimi dağıtmak istermiş gibi muzırca güldü.

“Barış, korkuyorum. Tehlikeli diyorsun.”

Elmacık kemiğimin üzerine dudakları bir tüy gibi hafifçe konarken, “Karımı korumak istiyorum. Çünkü karım olmadan ben yapamam.” dedi. Sesi o kadar yoğun duygular barındırıyordu ki karnıma ağırlar girdiğini hissettim.

“Korunmaya ihtiyacım yok.” diye fısıldadım kulağına doğru. “Ama kocamın bana ihtiyacı var. Ne kadar inkâr ederse etsin.” Nefesimin kulağına değip gitmesinden huylanmış gibi kulağını omzuna bastırdı. Sonra yüzümü avuçlarının arasına alıp burnunu burnuma sürttü. Yüzünü biraz uzaklaştırdığında uzun uzun gözlerime baktı.

Şimdi bana anlatacak diye düşündüm. Fakat bu gerçekleşmedi.

SUÇ MAHALLİ

“Yalnız değilim, Levent Amir’imle birlikte çalışıyoruz. Ve senin olaya karışmaman ikimizin verdiği bir karar.” dediğinde yutkundum.

Canım acımişti. “Demek Levent Amir de biliyor.”

“Bu da bir sır. Kimseye bahsetme.” dedi. Hâlâ aynı yoğun duygularla gözlerime bakıyordu. Usulca dudaklarım kıvrıldı. Barış fark etmese de bana az az bilgiler veriyordu. Bu bile benim için yeterliydi. Birden uzun zamandır aklımdan çıkmış olan bir şeyi hatırladım ve neredeyse çoğu şeyi aslında bildiğimi hissettim. Dudaklarımı araladığım sırada birden açılan kapı dikkatimi bozmuştu. Kapıya baktığımda gelen kişinin Burak olduğunu gördüm.

“Ooo, siz barışmışsınız.” Burak’ın söylediğine gözlerimi devirdim. Bana baktığında yüzümdeki o ifadeyi görünce yüzünü ekşitti. “Ya da barışmamışsınız.”

Üçümüz arasında kısa bir bakışma yaşandıktan sonra Burak geriledi. “Neyse ben sizi biraz yalnız bırakayım.” dedi ve kapıya yöneldi.

Barış bir iki adımda Burak’a ulaşır kulağını hunharca çekerken Burak’ın acı çığlıkları hastanenin geniş koridorlarında yankı yaptı. “Senin ne işin var burada?” diye sordu ve sesini alçaltıp devam etti: “Yırtık dondan çıkar gibi gerekli gereksiz her yerde bitiyorsun.”

Burak kulağını kurtarıp sırtını kapıya sertçe yaslarken, “Ecem söyledi komiserimin fenalaştığını ben de belki bir yardımım dokunur diye geldim.”

Barış sinirle arkasını dönüp saçlarını karıştırırken, “Gelme ulan, gelme.” diye bağırdı. “Şimdi çık git odadan. Çabuk!”

Burak sanki bunu bekliyormuş gibi acele odadan çıkarken kolumda tuttuğum hırkayı omuzlarıma attım. Barış’ın yanından geçip kapıya vardığımda omzumun üzerinden ona baktım. “Cengiz Bey merkezde sorgu için bizi bekliyor olmalı.” dedim. Sesim

hayret edilecek kadar pürüzsüz bir soğukluğa sahipti. “Şu halletmeniz gereken işiniz bittiyse eğer sizin de orada bulunmanız iyi olur başkomiserim.”

Bana doğru bir adım attığında onu beklemeden kapıdan çıktım ve biraz hızlı olarak Burak’a yetişmeye çalıştım. Merdivenin sonunda onu gördüğümde gülümsedim. Arkama bakıp Barış’ın gelmediğine emin olduktan sonra merdiveni hızlıca indim ve Burak’a yetiştim.

Beni gördüğünde durdu. “Başkomiserimle gelmeyecek miydiniz?” diye sorduğunda başımı iki yana salladım.

Kendimden emin bir şekilde, “Şu benden saklanan olayla ilgili güçlü bir hipotezim var.” dedim. “Sanırım ne olduğunu artık biliyorum.”

Burak’la birlikte merkeze giderken arabanın içinde boğucu bir hava hâkimdi. Barış’ı hastanede yalnız bıraktığım için kendimi garip hissediyordum. Sonuçta o benim evli olduğum adamdı ve ben yine bir şekilde ona soğuk yapmıştım. Üstelik ona yakın olup üzerime dikkat çekmemem gereken bir zamanda.

İçimdeki sıkıntı gittikçe büyüyordu ve ben buna engel olamıyordum. Bu olayı nasıl çözecektim bilmiyordum. Zihnim zaten üzerinde çalıştığımız cinayet dosyasıyla fazla meşguldü ve bir de bu olay araya girmişti. Kendimi yorgun hissediyordum.

Gözlerimi yoldan çekmeme neden olan şey Burak’ın sabırsız sesiydi. Hipotezimi merak ediyordu ve bu her hâlinden belliydi. “Artık anlatsanız mı komiserim? Meraktan çatlayacağım da.” dediğinde güldüm.

“Elbette, söyleyeceğim.” dedikten sonra ise aklımda dönen her şeyi ona anlattım.

SUÇ MAHALLİ

Dikiz aynasından arkayı kontrol ettiğim sırada Burak telefonuna gelen bir mesajla ilgileniyordu. “Ne yani komiserim sizi hastanelik edenler mi başkomiserimin peşindeki adamlar?” diye sorduğunda uzun zamandır gözümüzün önünde olan gerçeği fark edememiş olmanın pişmanlığı vardı sesinde.

Onun hissettiklerinden daha fazlasını hissediyordum. Bu vakte kadar acemi düşünmüş olmam canımı sıkıyordu. Sıkıntıyla iç geçirdim. Bu kadar aptal olmayı kendime yediremiyordum.

“Bazen sırlar aslında hep bildiklerimizdir.” sözü ne kadar da doğrudu.

“Olayın olduğu zaman Barış’la beni vuran adam ve Ali denen kişi kaçmıştı.” Kelimeleri zihnimde toparlamak için biraz bekledim. “Bizim nikâhımızdan iki gün sonra diye hatırlıyorum, ikisinden birinin cesedine ulaşıldı. Diğerrinin de sınır dışına kaçtığını öğrendik.” Bunları bile Barış’tan zar zor öğrenmiştim o zaman. “Olay bitti,” demişti bana. “Onlardan geriye bir şey kalmadı.”

Virajı döndüğümüzde aynada Barış’ın arabasını gördüm. Bir an onu geride bıraktığım için içim acıdı. Ama Burak’la konuşmam için gerekli zamana ihtiyacım vardı. Aramızdaki mesafeyi biraz daha açmak için Burak’tan hızlanmasını istedim. “Yüksek ihtimalle Ali geri döndü ve şu alamadığı güya intikamın peşine düştü.”

Burak anlamış gibi kafasını salladı ve sonra aklıma bir şey gelmiş gibi birden durup kaşlarını çattı. “Komiserim peki ölen kişi Ali’yse? O zaman ortada tehlikeli bir sorun kalmıyor.” dediğinde bu ihtimalin çok düşük olduğuna dair güçlü bir his vardı içimde.

“Bu ihtimalin çok düşük olduğunu hissediyorum Burak.” dedim sadece.

Burak bana dönüp, “E, o zaman komiserim şimdi nereden başlamalıyız?” diye sordu.

Kuruyan dudaklarımı ıslattım ve arkamızda korna çalan Barış’a bakmamaya çalıştım. “Burak, Ali hakkındaki tüm dosyaları

araştır ve bul. Hakkındaki her şeyi öğren, ona ulaşabileceğimiz bir adres bile çok önemli.” Sustuğumda Burak’a baktım. Gözlerindeki o samimi duyguyu gördüğümde minnetle tebessüm ettim. Onu bu işe bulaştırırken neredeyse emrivaki yapmıştım ama o bunu önemsememiş gibiydi.

“Peki, siz ne yapacaksınız komiserim?” diye sorduğunda merkeze gelmiştik. Arabayı park etmek için bir yer ararken, “Barış’ın telefonundan bir şeyler elde etmeye çalışacağım.” dedim. Sonra Burak direksiyonu sağa kırıp boş alana arabayı park etti. “İşimizi daha da kolaylaştıracak bir şey bulursak bizim yararımıza olacak.”

“Anladım.”

İkimiz birlikte arabadan indik ve binaya doğru yürümeye başladık. Kapıya yaklaştığımızda duyduğumuz korna sesiyle irkilerek arkamıza döndük. Barış kornaya basa basa geliyordu. Gerildiğimi hissettiğimde güçlkle yutkundum. Arabasını benim arabamın yanına park etti ve hışım la arabadan indi.

Siyah gömleğinin kollarını dirseğine kadar sıvamıştı. Kolundaki damarlar iyice belirginleşmişti ve kendini sıkıldığını çok belli ediyordu. Hastanedeki düzenli saçları dağılmıştı. Birkaç saç tutamı alnına dökülüyordu. Şu an o bana doğru böyle yürürken bugün ne kadar serseri bir çekiciliğe sahip olduğunu düşünüyordum. Zihnimde birçok şey canlanıyordu ve garip bir şekilde o yarım yamalak gülerken neredeyse heyecanlıydım. Adımlarını büyük ve hızlı atıyordu ve o bana yaklaştıkça içimden hem koşarak kaçmak hem de ona sarılmak geliyordu.

Hay ben kalbimin kararsızlığını seveyim!

Burak’ın korkuyla bana baktığını hissettiğimde ona döndüm. “Korkma sana bir şey yapmaz.” diyecek oldum ama Burak çoktan gerileyip kapıya koşarken, “Başkomiserimin kime ne yapacağı belli olmaz komiserim. Size kolay gelsin.” dedi ve hemen ardından gözden kayboldu. Sanırım Burak hiçbir zaman Barış konusundaki korkusunu yenemeyecekti.

SUÇ MAHALLİ

Gözlerimi kapıdan ayırdığımda görüş alanıma ateş püsküren bir ifadeyle birlikte masmavi gözleri girdi. Yutkundum. Ona çok fazla ahkâm kesmiştim ve kısas yapmasından korkuyordum.

Yumuşak bir tavır ve ufak bir cazibe, diye geçirdim içimden. Sanırım bunlar onun için etkili bir sakinleştirici olurdu.

Fakat daha ağzımı açmama müsaade etmeden belimden tuttu ve birlikte rüzgâr gibi merkeze girdik. Giriş anlamadığım bir şekilde sakindi. Ondan ayrılıp kalabalığın içine karışamayacağım kadar boştu. Dudaklarımı ısırdım. Etrafa bakmaya devam ederken asansöre yöneldik. Yüzüne baktığımda öfkeli mi ya da kırgın mı olduğunu çözemediğim bir ifade vardı. Bu beni öfkeli olmasından daha fazla korkuttu. Çünkü neye hazırlıklı olmam gerektiğini bilmiyordum.

“Barış” diye fısıldadım ama sonrasında ne diyeceğimi bilmiyordum. O an sadece adını söylemek gelmişti içimden. Gözleri benim gözlerimle buluştuğunda bir şey diyecek oldu. Fakat o sırada asansör açıldı ve o bir şey demeden içeri girdik. Bizimle birlikte asansöre binmek için bir polis daha koşuyordu ama Barış adama el sallayarak ve neredeyse gülerek asansörü kapattı.

Kapı kapandığında belimdeki elini çekti ve asansörün köşesine yaslandı. Ona baktığımda telefonunda bir şeye baktı ve yüzü kııştı. Bunun o olayla ilgili olduğundan neredeyse emin bir şekilde o telefona nasıl ulaşacağım hakkında planlar yapmaya başladım.

Çok geçmeden işe yarayacağını umduğum bir plan oluştu zihnimde. Ama planımın işe yaraması için önce birbirimize yakın olmamız gerekiyordu.

“Konuşmayacak mıyız?” diye sordum. Sesimin ilgi çekici olmasını umut ediyordum.

Kafasını kaldırıp telefonu arka cebine koydu ve doğrudan gözlerime baktı. “Konuşalım.” dedi ardından. “Ne konuşmamızı istersin?” Sesi en az benimki kadar ilgi çekiciydi. İçimden plan-

dan kopmamam gerektiğine dair bir hatırlatmada bulundum kendime. Ona yaklaştım ve ellerimi beline yerleştirdim. Evimiz olmayan bir yerde onunla yakınlaşmaktan çekiniyordum. Fakat ne kadar çekinsem de bu yakınlaşmalar hep oluyordu ve ben geri çevirmiyordum. “Az önce neden o kadar öfkeliydin?” diye sordum neredeyse fısıltıyla. Sorum üzerine nefesini seslice ve oldukça yavaşça yüzüme üfledi. Gözlerimi kapattım ve bir elim sırtına doğru tırmanırken diğer elim telefona ulaşmak için kımıldadı.

“Öfkeli değildim, şüpheli dedektifim.”

Ellerini belimde hissetmemle duraksadım. Gözlerimi açtım ve mavi gözleri parıldadı. “Yaa, demek öfkeli değildin. Ben de kornaya abanmadan öyle sanmıştım.” dediğim sırada asansör durdu. Tüm planımın mahvolmasına ramak kalmışken Barış dokuzuncu katın düğmesine bastı ve asansör tekrar hareket etti.

Derin bir nefes aldım ve elimi telefona biraz daha yaklaştırdım. Fark etmemesi için içimden dualar ederken Barış yanağımı okşadı. “Azra, sana bu olayı söylemekle hata ettiğimi hissediyorum.” dedi yumuşak bir sesle. Gözlerine bakmıyordum ve gözlerine bakmam için çenemi tutup kaldırdı. “Ben bazen çenesi düşük bir adammışım ve bunun sebebi senmişsin.”

Konuşacak oldum ama parmaklarını dudaklarımın üzerine kapadı. “Lütfen önceliğin cinayetin katilini bulmak olsun Azra. Ben de kendi işimi halledeyim.” Elmacık kemiğimi öperken telefonu tuttum. Şimdi geriye sadece onu oradan çıkarmak kalmıştı.

“Bunu neden benden gizli yapıyorsunuz?” diye sordum ve telefonu aldığımı fark etmesin diye sırtını okşadım.

Başını yana eğdi ve dudağımın kenarını öptü. “Çünkü seni vurulduğunda gördüm ve bunun her an olabileceğini, senin benden kopabileceğini anladım. Seni artık böyle bir tehlikenin içine bulaştırmak istemiyorum.”

“Barış ben polisim.” dedim söylediklerine şaşırarak. Ben hep tehlikenin içindeydim. Beni neyden koruyacaktı?

SUÇ MAHALLİ

“Biliyorum.” diye mırıldanırken gözlerimin içine baktı. Bakışları öylesine anlam yüklüydü ki gözlerimi kaçırmak istedim. Sonra neredeyse yalvarır gibi bana bir soru sordu:

“Azra, eğer ben mesleği bırakmak istiyorum desem benimle gelir miydin?”

O an donup kaldım. Polis olmayı çok seven bir adamdan ilk defa böyle bir şey duymuştum ve bu neredeyse kalbimi durduracaktı. “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Yanağımı okşadı tekrar. “Beni seviyor musun Azra?”

Başımı salladım. “Evet, seviyorum.” dedim. Çünkü bu cevaba su kadar nefes kadar ihtiyacı olduğunu hissettim. Kafam çok karışmıştı, konuşmanın sonu nereye gidecek kestiremiyordum. “Barış ne oluyor?” diye sorduğumda kaşlarımı çattım.

“Ben mesleği bırakıp gitsem sen de polisliği bırakıp benim peşimden gelecek kadar seviyor musun beni?”

Bu sorduğu soru zor gelmedi. Mesleğimi çok seviyordum, bu doğrudu. Ama Barış’tan çok değildi. “Seninle her yere gelirim Barış.” dedim. Onunla, o mutlu olacaksa her yere giderdim ve hiç pişman olmazdım.

Cevabım onu mutlu ettiğinde gülümsedi. Gülüşü yüzünü bir ay gibi parlatıyordu. Sonra kollarıyla sıkıca sardı bedenimi. Başını boynuma gömdüğünde, “Çok yoruldum Azra.” dedi. “Uykusuzluktan, kötülüklerden, seni kaybetme korkusundan, düzenli ve huzurlu bir hayatımızın olmamasından çok yoruldum.”

Derin bir nefes aldım ve ona şu an en iyi gelecek bir şey söylemek istedim. “Seni seviyorum.”

Sırtımdaki elleri daha da sıklaştı. Şimdi doğru zamandı. Telefonun kilit ekranını açtım. Bu sırada Barış tekrar konuşmaya başladı. “Küçük bir sahil kasabasına yerleşiriz.” dediğinde gülümse dim.

“Hani hep şu filmlerde olan kasabalar mı?” diye sorduğumda güldü. Gülüşü bulaşıcı bir hastalık gibi ondan bana yayıldı.

“Evet onlardan. Sonra, bir kayık mı tekne mi, her neyse ondan alırız. Bazı geceler onda kalırız. Altımızda deniz, üzerimizde yıldızlı gökyüzü.” Hayalleri içimi kıpır kıpır etmişti. Ben böylesine yoğun bir temponun içinde bizim hakkımızda hiç hayal kurmayı düşünmemiştim. Oysa Barış ne hayaller kurmuştu.

“Belki evimize bir kedi alırız,” dediğimde mesajları kontrol etmeye başladım.

“Adını Burak koyacağım o zaman.” Barış’ın bu dediği ikimizi de kahkahalarla güldürmüştü.

İkisi birbirleri için çok önemliydi. Aralarındaki bağ bir kardeşlik bağıydı. Barış Burak’a çok değer veriyordu ama sevgisini açıkça göstermek yerine onunla uğraşmak daha çok hoşuna gidiyordu. Bunu bana da söylemişti.

Arşivlerde Levent Amir’in mesajına denk geldiğimde durdum. Kalbim hızlandı ama bunu Barış’a belli etmemek için çabaladım. “Burak bu dediğine alınabilir.” dediğimde mesajın üzerine tıkladım. Nefesimi tuttum.

“Çeteyi çökertmeye az kaldı Barış. Sana bu konuda güveniyorum. Son elde ettiğimiz bilgilere göre bir hafta sonra salı gecesi bir sevkiyat olacak. Bu bizim için büyük bir fırsat. Unutmadan söyleyeyim Edirne Narkotik Şubeden Derya Sayıklı da bu göreve resmî olarak atandı. Oraya ikiniz de kendi ekiplerinizle gideceksiniz.”

Mesajı okuduğumda kalp atışlarım o kadar hızlanmıştı ki bunu Barış’ın duymasından korktum. Demek iş bu kadar ciddiydi. Barış, Levent Amir’e cevap olarak sadece, “Tamam amirim.” yazmıştı.

Dudaklarımı dişlerken telefonun arka planını temizledim ve ekranı kapattım. Barış’a fark ettirmeden telefonu cebine geri koymam gerekiyordu. Artık öğreneceğimi öğrenmiştim.

Ellerimi sırtında gezdirirken belinin oralara dokunuyordum. Fark etmemesi için telefon olan elim kaplumbağa hızında hareket ediyordu. Kafasını kımıldattığında durdum.

SUÇ MAHALLİ

“Azra,” dedi mırıldanır gibi.

“Efendim?” dedim ve telefonun ucunu cebine yerleştirmeyi başardım.

“Şu sahil kasabasına gittiğimizde,” dedi ve durdu. Başını boyun girintimden kaldırmak üzereyken telefonu ittirip cebine soktum ve beline sarıldım. “Bir bebeğimiz olur mu?” O kadar masum bir sesi vardı ki tebessüm etmeden duramadım. Bebeğimiz, demişti bizim bebeğimiz. Kulağa çok hoş geliyordu. Kokusunu içime çekerken başımı salladım. “Olur.” diye fısıldadım sadece. Sonra verdiğim cevabın rastgele olmadığını idrak ettim ve kalbim tekrar hızlandı. Gerçekten Barış’la bir bebeğim olsun istiyordum. Onunla huzurlu bir aile istiyordum.

Birbirimize sarılmış hâldeyken asansörün kapısı birden açıldı. Şükür ki kat boştu ve bizi bu hâlde kimse görmemişti. Her ne kadar evli de olsak ilişkimizi gözler önüne sermek istemiyordum.

Barış elimi tuttuğunda asansörden birlikte çıktık. Odamıza doğru giderken koridorun başında Burak’ı gördük. O da bizi gördüğünde hızlı adımlarla bize doğru gelmeye başladı.

“Başkomiserim, vallahi Cengiz Bey iki saattir sizi bekliyor. Adam içeride ağaç oldu, kök saldı.” Burak’ın dediğine Barış’ın bıyık altından güldüğünü fark ettim.

“Çay, kahve, bir şeyler söyleseydin o zaman Burak.” dedi Barış alayla, odanın kapısına vardığında. Kapıyı açıp içeriye girdiğinde Cengiz Bey başka bir polisle birlikte bizi bekliyordu. Cengiz Bey’in yüzünde bariz bir şekilde bıkkınlık vardı. Ciddi anlamda kaç saattir burada oturduğunu kestirmek zordu. Bizi gördüğünde yüzündeki bıkkınlık biraz olsun hafifledi.

İçeriye hemen girmeyip Burak’ı durdurdum. Anlamaz gözlerle bana bakıyordu. Sessiz olmaya gayret göstererek, “Burak önümüzdeki salı gecesi bir operasyon olacak. Barış’ın telefonundan gerekli bilgiyi aldım.” diye mırıldandım ve etrafıma baktım. Bizi kimse duymamıştı.

“Komiserim, süremiz çok az.” dedi hayretle.

“Biliyorum.” dedim. Süremiz azdı ve bu beni tedirgin ediyordu.

Burak tekrar bir şey diyecek olduğunda Barış bize döndü. “Kapıda neden dikiliyorsunuz?” Sorusu üzerine kendimi ılık hı-zıyla içeri atarken Burak arkamdan kapıyı kapattı. “Dalmışım.” diyerek geçiştirdim onu. Sonra Cengiz Bey’e döndüm. “Kusura bakmayın Cengiz Bey ufak bir sağlık sorunu yaşadığım için biraz geciktik.” Yüzümde mahcup bir ifade olması için çabalarırken Cengiz Bey sorun olmadığını göstermek için başını iki yana salladı.

“Sorun değil, umarım ciddi bir rahatsızlığınız yoktur. Geçmiş olsun.” Kibarlığına kısa bir teşekkürle karşılık verdikten sonra kendi masama geçip oturdum ve sandalyemi onlara doğru çevirdim. Burak ise duvara yaslanmayı tercih etmişti.

“Cengiz Bey maktulle ne kadar süredir birliktesiniz?” İlk soru Barış’tan gelmişti. Sandalyesine yaslanmış bir hâlde gözlerini Cengiz Bey’e dikmiş ve her an bir açığını yakalayacakmış gibi tetikteydi. Gözlerim ondan Cengiz Bey’e kayarken oturuşumu düzelttim.

“Bir yıl olmak üzereydi.” dedi hüznle. Fakat bu hüzn yarısı çoktan geçmiş olan güzel bir anıyı yâd eder gibi söylenmişti.

Kaşlarımı çattım ve hareketlerini incelemeye başladım. Şu an gayet sakin görünüyordu. Devam eden sorularda da aynı sakinliği koruyabilecek miydi emin değildim. “Cengiz Bey, Ersoy Holding’de mimar olarak görev yaptığınızı söylemişsiniz gelmeden önce.” dedim ve o bunu onaylandığında devam ettim. “Ne yazık ki Melek Tekcan’ın ölümünde şüpheliler listesinde çalıştığınız holdingin sahibi Tansel Bey de var.”

Cengiz Bey saf bir pişmanlıkla başını salladı. “Maalesef, bunları buraya gelmeden önce de konuşmuştuk.” dedi ve yüzünü ovdu.

“Tabii, konuştuk. Bunlar sadece hatırlatmak amaçlı.”

SUÇ MAHALLİ

Sustuğumda Barış konuşmayı devraldı. İfadesi sertti ve insanı ürkütüyordu. “Cengiz Bey sizin buraya gelme sebebiniz aslında şu: Cinayetin işlendiği gün maktulün evine girerken görüntüleriniz var.” Cengiz Bey o an öyle büyük bir sersemlik yaşadı ki neredeyse konuşmayı unuttuğunu düşünecektim. Yalan yakalamanın verdiği keyifle, “Ve siz bize onun yanına gitmediğinizi söylemiştiniz.” dedim. “O gün öğle vakitlerinde bir taksiyle onun evine gittiniz. Yarım saat içeride durdunuz ve sonra çıktınız.”

Cengiz Bey hiddetle sandalyeden kalkar gibi oldu. “Gitmedim. Ben o hafta çok yoğunum yanına gidemedim.” Neredeyse çığlık atar gibi söylemişti bunları. Ellerini kollarını savuruyor, saçlarına dalıyordu.

Yalan söyleyen insanlar uzuvlarını kontrolsüzce kullanırlardı.

İnsan yalanı ortaya çıktıktan sonra neden hâlâ inkâra başvurdu? Bu şekilde hiçbir masumiyet belirtisi gösteremezdi.

Barış hışımla yerinden kalkıp Cengiz Bey’in yakasına yapışırken ona engel olmak için hareketlenen Burak’ı durdurdum. “Sen karışma, durması gereken yeri bilir.” Daha doğrusu bilmesini umuyordum. Barış bazen kontrolünü tamamen kaybedebiliyordu ki bu sorun birkaç kez Barış’ı epey uğraştırmıştı. Onun arkasını toplayansa hep Levent Amir olmuştu.

Tokat sesini duyduğumda Cengiz Bey’in sağa yatmış yüzünü gördüm. Şükür ki bir yerinde kan yoktu. Fakat Barış’ın parmak izleri bir dövme gibi yüzünün yarısını kaplıyordu.

Sandalyeyi masadan uzaklaştırıp bacak bacak üstüne attım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Barış, sakın ol lütfen.” dedim ve başımı sağa yatırıp gülümsedim. “Bence biraz geri çekilersen Cengiz Bey her şeyi anlatacak.”

Barış omzunun üzerinden gülerek bana baktı. Saçları alnından dökülüyordu ve bu hâli neredeyse karşı konulamaz bir büyüye sahipti. *Serseri bir polis*. Seslice yutkundum. Bunu gören Barış da benimle aynı tepkiyi verirken gözlerinde muzır bir ifade belirdi.

“Haklısın Azra Komiser, şimdi Cengiz Bey bize her şeyi anlatacak.” Tekrar Cengiz Bey’e döndü ve az önce tokat attığı yanağını okşayıp onun karşısındaki sandalyeye oturdu. “Kusura bakmayın, elimin ayarı yokmuş.” dedi neredeyse gülerek.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken Barış eski ciddiyetine geri döndü. “Konuşacak mısınız yoksa bu geceyi nezarete mi geçirmek istiyorsunuz?”

Cengiz Bey yanağını ovuşturdu ve tokatla birlikte dağılan saçlarını düzeltti. Yüzü sinirden gerilmişti. Öne doğru eğilirken, “Sizi dava edeceğim.” dedi tükürürcesine. Buna karşılık Barış gür bir kahkaha attı ve ellerini birbirine çarptı. Öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu.

“Cengiz Bey o hâlde size nezarete iyi geceler. Ha unutmadan ekleyeyim farelerimiz çok iyi dostturlar. Lütfen onlara zarar vermeyin.”

Cengiz Bey, “Bunu yapmaya hakkınız yok.” diyecek oldu ama Burak çoktan Barış’ın işaretiyle Cengiz Bey’i kolundan tutmuş kapıya sürüklemişti. Bundan sonraki konuşmalarını dinlemek zahmetinde bulunmadık. Odadan ayrıldıklarında Barış gerindi ve az önce hiçbir şey olmamış gibi odada bir tur attı. Sorguyu kayıt altına alan polise döndüğünde yüzünde en insancıl ifadelerinden biri vardı. Onu bu hâlde gören kimse az önce birine okkalı bir tokat attığına inanmazdı.

“Yunus, sen az önce bir şey gördün mü?”

Yunus güldü ve omuzlarını silkti. “Hayır başkomiserim ama Cengiz Bey size büyük saygısızlık yaptı. Keşke bir tokat atsaydınız.”

Aralarındaki konuşma gülmeme neden oldu. Gülüşümü duyduğunda Barış bana baktı ve bir şey diyecekken vazgeçmiş gibi tekrar Yunus’a döndü. “Tamam Yunus, sağ ol çıkabilirsin.”

Yunus eşyalarını toplayıp odadan çıktıktan sonra Barış büyük adımlarla yanıma geldi. Karşımda bir heykel gibi dikilirken istifi bozmadan onu izledim. Bugün her nasıl olduysa mükemmel

SUÇ MAHALLİ

giyinmişti. Başımı sandalyeye yaslayıp, “Gayet başarılıydınız başkomiserim.” dedim.

Güldü ve dilini dişlerine sürttü. Bu hareketi içimi kıpır kıpır etmişti fakat belli etmedim. “Teşekkür ederim Azra Komiser.” Ellerini sandalyenin kolçaklarına koyup üzerime eğildi. Neredeyse burunlarımız birbirine değecekti. “Yunus olmasaydı az önce seni çoktan öpmüştüm.”

Sesi kulağıma bir şarkı nakaratı gibi gelmişti. Gözlerimi gözlerine diktim ve gülümsedim. “Her zaman derim başkomiserim, mesai saatleri içindeyken olmaz.”

Burnumun ucunu öptü. “O zaman biz de eve geçeriz.”

“Nasıl bu kadar sapık olabiliyorsun?”

“Başkası değilsin ya karımsın. Sana sapıklık yapmayacağım da kime yapacağım?”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

AÇIĞA ÇIKAN SIRLAR

Önümüzde neredeyse yirmi tane dosya ile birlikte Burak'la arşiv odasında oturmuş birbirimize bakıyorduk.

Barış, Cengiz Bey'i nezarete attıktan sonra Cengiz Bey'in evine arama izni çıkartacağını söylemiş ve Levent Amir'in yanına gitmişti. Bu da planım için bana güzel bir zaman kazandırmıştı. O gittikten hemen sonra Burak'ı arayıp arşive gelmesini söylemiştim. Ali Tan ve ağabeyi Gürcan Tan hakkında ulaşabildiğimiz tüm dosyaları toplamıştık. Aldığımız sonuçlar bizi pek şaşırtmamıştı.

Uyuşturucu ticareti ve organ mafyası çeteleri.

Burak kafasını birkaç dakikadır incelediği dosyadan kaldırdıktan sonra, "Ne pisliklermiş!" diye yakındı. Sonra dosyadan bir satırı bana gösterip okudu: "Gürcan Tan elli yedi kadın cinayetinin katil zanlısı ve organ kaçakçısı. Sattığı organların yanında uyuşturucu ticareti de yapmış."

Midemin bulandığını hissettiğimde kaşlarımı çattım. Barış, Gürcan denen ahlaksızı öldürmekte çok haklıymış, diye geçirdim içimden. Ardından, "Başka bir bilgi var mı dosyasında?" diye sordum. Burak biraz daha inceledi ve olumlu anlamda kafasını salladı.

SUÇ MAHALLİ

“Komiserim biz burada çalışmaya başlamadan dört ay önce Barış Başkomiserim ve o zamanlar ortağı olan Çağan Komiser’in birlikte yürüttüğü bir operasyon neticesinde çete çökertilmiş ve çıkan çatışmada Gürcan Tan ölmüş.”

Burak da buraya benimle aynı zamanda gelmişti. O yüzden öğrendiklerimiz ikimizi de şaşırtıyordu. Dosyada Gürcan Tan’ın ölümünden Barış’ın sorumlu olduğuna dair bir şey yazmıyordu ve bu garipti. Ali bizi tuzağa düşürdüğünde abisini Barış’ın vurduğunu söylemiş ve Barış da bunu inkâr etmemişti. Ama dosyada bu şekilde yazmıyordu. Düşüncelerimin içinde boğulmak üzereyken Burak’ın sesi beni kendime getirdi.

“Komiserim sadece kadınların organlarını satıyormuş şeref-sizler.” Biraz bekledikten sonra yüzü tiksintiyle daha da buruştu. “Bir de çocukların.” Bunu neredeyse tükürürcesine söylemişti.

“Bu dünyadan böyle birinin gittiği çok iyi olmuş Burak.” dedim ve önümde duran Ali Tan dosyasını açtım. Ali, ağabeyi öldürüldükten sonra bir süre ortalıklarda görünmemiş daha sonra uyuşturucu ticaretiyle tekrar adını duyurmuştu. Fakat kendisi ağabeyi gibi organ ticareti yapmamıştı. Eğer yaptıysa da bunu çok iyi gizlemiş olmalıydı.

Dosyanın sayfalarında gezinmeye devam ederken, “Ali uyuşturucu işleriyle uğraşmayı tercih etmiş olmalı.” diye mırıldandım. Son sayfaya geldiğimde kendi adımları görmemle duraksadım. “Ali Tan, Başkomiser Barış Karasu ve Komiser Azra Karasu’yu zorla alıkoymak ve cinayete teşebbüsten yargılanıyor. Kendisi firari.”

Okuduğum satırlar zihnimde o gün yaşanan her şeyi bir film sahnesi gibi canlandırmıştı. Yaşadığım duyguları şu an bile en can alıcı şekilde hissedebiliyordum. Barış’ın vurulduğu an duyduğum korkuyu tekrar hissetmemle yutkundum ve gözlerimi sıkarak zihnimdeki görüntüleri yok etmeye çalıştım.

Aynı duyguları tekrar yaşama ihtimali beni korkutuyordu.

“O gün Barış, Gürcan’ı öldürdüğünü inkâr etmedi Burak.” dediğim sırada ayağa kalktım ve dosya raflarının arasında dolaşmaya başladım.

“Dosyada böyle bir bilgi yok komiserim.” Burak’ın sandalyesini oynattığını işittim. Sonrasında adım sesleri yanıma yaklaşmaya başladı. Beni takip ederken bir yandan raflardaki dosyaları inceliyordu. “Neden böyle bir şey saklanmak istensin ki? Sonuçta bir çatışmada o kargaşanın içinde geberip gitmiş.”

“Bilemiyorum.”

Alfabetik sıraya göre sıralanmış dosyaların arasında gezinirken B rafına gelince oyalandım. Kendime bile itiraf etmekte zorlanıyordum ama o rafta Barış’ın adını arıyordum. İçimde bir his vardı. Bu his çok yoğun zihnimi kaplıyordu. Derken durdum, Barış’ın adı yazan o dosyanın üzerinde parmaklarım âdeta donup kaldı. Kalbim hızlanıp göğüs kafesimi zorlarken güçlükle yutkundum.

Burak dosyayı fark ettiğinde kolumu tuttu ve beni dosyadan uzaklaştırdı. Ona engel olmadım. “Bu da ne böyle?” derken dosyayı aldı ve masaya yöneldi. Peşinden bir robot gibi onu takip ederken dosyanın içinde yazanlara yönelik teoriler içimi titretiyordu.

Masaya oturduğumuzda Burak aceleyle sayfaları karıştırmaya başladı. O da benim gibi dosyanın içeriğini çok merak ediyordu. Ucundan ben de bakıyordum ama pek bir şey göremiyordum. Burak’ın kaşları büyük ölçüde çatıldığında, her ne okuyorsa hoşuna gitmemiş gibiydi. Bu tavrı ruhumu boğmaya yetmişti ve artık o dosyadan korkmaya başlamıştım. Biraz sonra dosyayı önüne uzattı. “Komiserim buna inanamayacaksınız.” Sesinde büyük ölçüde şaşkınlık vardı.

“Ne oldu?”

Soruma yanıt bekleme gereği duymadan gösterdiği sayfaya baktım. Okuduğum şeyle birlikte kalbime bir ağrı girdi. O an ne-

SUÇ MAHALLİ

fesim kesildi ya da boğazım kurudu, bilemiyorum. Fakat çok keskin bir acı duyuyordum. Uğruna her şeyi göze alabileceğim bir adam meğer benden hayatının en önemli ayrıntılarını saklamış, diye geçirdim içimden.

“Barış Karasu, teslim olmuş silahsız Gürcan Tan’ı öldürmekten dolayı açığa alındı. Komiser Çağan Can olayın ardından Sivas’a gönderildi.” Yazanları neredeyse fısıltıyla okumuştum. Bu gerçeği kabullenmek benim için zor olacaktı.

Barış zaten teslim olmuş birini nasıl öldürebilirdi? Öldüremezdi, öldürmezdi. O bunu asla yapmazdı ama bu yazanlar neyin nesiydi?

Ağladığımı fark ettiğimde başımı önüme eğdim. Burak’ın beni bu şekilde görmesini istemiyordum.

Usulca, “Komiserim iyi misiniz?” diye sordu Burak.

Başım hâlâ eğikken, “İyi mi olmalıyım?” diye sordum. “Barış bunu benden saklamış.”

Burak sıkıntıyla nefes verirken gözyaşlarımı sildim ve kafamı kaldırıp sandalyeye yaslandım. Burak’la göz göze geldiğimizde gülümsemeye çalıştım çünkü buna ihtiyacım vardı. Barış’ın bunu saklamasında bir sebebi olmalıydı. Onu bu kadar kolay yargılamak bana yakışmazdı.

“Sence bunu benden saklaması doğru muydu? Sen olsan karından bunu saklar mıydın? Üstelik bununla ilgili çok can yakıcı olaylar yaşadıktan sonra.” diye sordum Burak’a. Alacağım cevabın beni tatmin etmesini istiyordum.

Sandalyelerimize yaslanmış hâlde birbirimize bakarken Burak gerindi. “Komiserim aslına bakacak olursak ben anlatırdım.” dedi ve dosyaya ufak bir bakış attı.

Burak anlatırdı ama Barış anlatmamıştı.

Bir süre aramızda bir sessizlik süregeldiğinde Burak ifademi fark etmiş olmalıydı ki bu sefer Barış’ın davranışını doğru bulduğunu belirtti.

“Komiserim, öyle bir olay bir başkomiseri çok kötü etkiler. Ben bilerek vurduğunu da düşünmüyorum. Kendini kimseye ispatlayamamış olmalı ki açığa alınmış. Belki sizin de kendisine inanmayacağınızı düşünmüş olabilir. Sizi korumak istemiş olabilir.”

Burak’ın anlattıklarına karşın acı acı güldüm. “Ama ben ona inanırdım Burak.” dediğimde sesimde koca bir hayal kırıklığı vardı ve bunu saklama gereği görmemiştim. Sevdiğim, uğruna mesleği bile bırakmayı göze aldığım adam, beni ikinci defa hayal kırıklığına uğratmıştı.

“Komiserim uzun zamandır buradayız. Dikkat çekmek istemiyorsak gitmeliyiz.”

Daldığımı fark ettiğimde irkildim. Düşüncelerim zihnimi bulandırmıştı. Kendimi sarhoş gibi hissediyordum. Yüzümü ovalarken dirseklerimi masaya koydum. Henüz işimiz bitmemişti.

Masanın kenarında duran bilgisayarı Burak’a doğru uzattım ve, “Henüz bitmedi, gidemeyiz.” dedim. Burak ekranı açtığında anlamadığını gösterircesine yüzüme bakıyordu. Sandalyeye geri yaslandım ve kollarımı esnettim. “Derya Sayıklı’yı araştırmanı istiyorum.”

Söylediklerime bir cevap verme gereği duymadan bilgisayarda işine koyuldu. Bense bu sırada zihnime üşüşen düşünceleri yok etmek için çabalıyordum. Bunu yapmakta pek başarılı değildim. İçeri sızmayı başaran bazı düşünceler ruhuma urganı geçiriyordu sanki.

Boğulduğumu gerçek anlamda hissettiğimde şalımı gevşetip rahatlamaya çalıştım. Yorgunluktan başım ağrıyordu ve bu migrenimi tetikleyebilirdi. Yavaş hareketlerle şakaklarıma masaj yapmaya başladım. İyi geliyordu.

Gözlerim kapalı bir hâlde masaj yapmaya devam ederken Burak’ın sesini işittim. Bu kadar hızlı olması şaşırtmıştı. “Buldun mu?” diye sorduğumda başıyla onayladı.

SUÇ MAHALLİ

“Komiserim, kadın Edirne’de narkotik şube başkomiseri. Bu zamana kadar otuza yakın uyuşturucu çetesini çökertmiş.”

Başımla onayladım. “Bunu zaten biliyordum. Fotoğrafi varmı?”

Bilgisayarda birkaç ufak bir şey daha yaptıktan sonra ekranı bana çevirdi. “Fotoğrafi bu.” dedi ve ellerini bilgisayardan çekip yaslandı. Ekranı kendime biraz daha yaklaştırdığımda gördüğüm kadını daha önce de görmüş olduğumu hatırladım. Parlak sarı saçlı, badem gözleri ve gamzeli gülümsemesiyle güzel yüzlü bu kadın, o olayın olduğu gün Barış’la kafeden çıkan kadından başkası değildi. Zihnimde çakan şimşekler keskin bir ağrıya sebep olduğunda gözlerimi sıktım. Bir anda bu kadar gerçekle yüzleşmem bana iyi gelmemişti.

Demek bu Ali Tan mevzusu uzun zamandır vardı. Barış bu olayı çözmek için Derya ile buluşmuş ve bu sebeple bana haber vermemişti. Barış en başından beri beni bu olaydan uzak tutmaya çalışmıştı. Fakat Ali’nin kurduğu tuzak yüzünden bunu başaramamıştı.

Zihnimdeki tüm parçaların yerine oturduğunu hissettim. Uzun zamandır farkında olmadığım rahatsızlık hissi yerini rahatlamaya bıraktı.

Gözlerim Burak’ı bulurken onun da dikkatle bana baktığını gördüm. Tedirgin görünüyordu. Sebebi, benim ani duygu değişimlerim mi yoksa bu işe karıştığı için olan pişmanlığı mı, emin değildim. Nefesimi seslice bıraktığımda, “Burak, neredeyse emrivaki yaparak seni bu işe sürükledim. O yüzden eğer istersen gidebilirsin.” dedim. Buradan her an kalkıp gitmesine hazırlıklı olarak cevabını bekledim.

Söylediklerime karşısında güldü ve hayretle kaşlarını kaldırdı. “Komiserim, gidebileceğimin farkındayım. Ama inanın hiç gitmek gibi bir niyetim yok. Şu an tek amacım size yardım etmek.” dediğinde minnetle gülümsedim.

Dosyalardaki bilgileri not edip her şeyi eski hâline getirdikten sonra arşivden hızlıca çıkıp odaya geçmiştik. Barış işlerini bizden önce bitirmişti. Odaya girdiğimizde masaya yaslanmış bir hâlde bizi bekliyordu. Hâline bakılırsa bizi bulamadığı için sinirlenmiş olmalıydı.

“Neredeydiniz siz?” diye sorduğunda sesinden gerçekten sinirli olduğu anlaşıyordu. Bunu görmezden gelerek kendi masama geçtiğim sırada Burak da masanın önündeki sandalyeye oturmuştu.

“Cengiz Bey’in yanındaydık.” dediğimde Burak’la birbirimize baktık. “Konuşturmaya çalıştık ama pek yanaşmadı.” Sustuğumda ikimiz de Barış’ın buna inanmasını bekliyorduk. İnanmaması durumunda söyleyebileceğimiz alternatif bir yalanımız yoktu.

Burak gergin bir şekilde otururken Barış’ın dikkatli bakışları üzerinde geziniyordu. Sonra bana doğru döndü ve ifadesi yumuşadı. Hâlâ gözlerimin içine bakıyorken onun isteyerek birini vurmayacağından emindim. Bu karşısındaki bir katil olsa bile değişmezdi. Onu tanıyordum; kalbini, merhametini biliyordum. Barış bunu bilerek yapmamıştı.

Fakat kendini ispatlayamadı, diye düşündüm.

Gözleri benden ayrıldığında yazı tahtasına doğru yürüdü. “Cengiz Bey’in konuşması için güzel bir masaja ihtiyacı var.” derken parmaklarını çıtlattı. Masajdan kastının haşat etmek olduğunu ima ederken gülümsedim. Sonra işaret parmağını maktulün resminin üzerine sertçe bastırdı ve Cengiz Bey’in resmine doğru sürükledi.

“Olay günü hakkında senaryo oluşturabilir misiniz?” diye sordu parmağı hâlâ Cengiz Bey’in resmi üzerindeyken. Ardından bize yardımcı olmak için ana hatları özet geçmeye başladı. “Maktul Melek Tekcan bir psikiyatrist. Ondan vazgeçemeyen eski bir

SUÇ MAHALLİ

kocas1, yeni bir sevgilisi var. Oğlu için sağlıklı raporu vermesini isteyen bir holding sahibi onu tehdit ediyor ve ardından Melek Tekcan'ın cesedi bulunuyor. Olay günü sevgilisi evine gidiyor ve yarım saat durup çıkıyor. Ama Melek Tekcan'ın evden çıktığına dair bir görüntü yok. Ortada kayıp bir araba var, lastikleri maktul alıyor ama maktulün bir arabası yok."

"Bence araba Cengiz'e ait." diye atıldı Burak. Barış ona döndü ve devam etmesini ister gibi baktı. "Katil Cengiz. Tansel'i sadece dikkatleri üzerinden çekebilmek için kullandı. Sevgilisi olduğu için maktul Cengiz'e lastikleri aldı. O gün oraya gitti ve ikisine ilaç koyduktan sonra akşam geri dönmek için gitti. Akşam olduğunda arka sokakta kamera olmadığını bildiği için eve arka kapıdan girdi. Maktulü aldı ve ormana götürüp öldürdü. Sonra bir şekilde delilleri yok etmek için arabadan kurtuldu."

Barış usulca kafasını sallarken ben dirseklerimi masaya dayayıp kaşlarını çattım. "Son ana kadar iyiydi. Ama Cengiz maktulü hangi sebep için öldürdü?" diye sordum. Senaryosu gerçekten iyiydi ama öldürme sebebi olmadan eksikti.

Burak bana dönüp parmaklarını şıklattı. "İşte komiserim bunu ben de bulamadım."

Sıkıntıyla nefes verdiğim sırada Barış sandalyemin arkasına geçip ellerini sandalyenin kolaklarına koydu. Burak'a baktığını hissettiğimde konuşmaya başladı. "Burak şu evde bulunan içki bardağından alınan örnekle Cengiz'den alınan örnek karşılaştırılsın. Ona ait çıkacağına eminim ama somut bir belge gerekli."

Burak başını salladı. "Tabii başkomiserim."

"Kürşat'ın silahını da Cengiz çaldı yleyse." dedim. Daha çok kendi kendime konuşuyordum ama Barış buna cevap verdi.

"Bence yle. Ama kamera kaydı olmadığı için emin olamıyoruz."

"Arama izni ne zaman çıkar başkomiserim?"

"Acil olduğunu belirttim Azra. Büyük ihtimalle yarın çıkar."

"Anladım."

Olay gününü zihnimde canlandırmaya çalışıyordum ama olmuyordu. Bunun sebebi kendi içsel problemlerimdi ve ben buna engel olamıyordum.

“Ha bu arada,” dedi Barış sandalyemden uzaklaşırken. Masamın karşısına geçip sağ tarafta kalan sandalyeye oturdu. “Melek Tekcan Kürşat’la evliyken Cengiz’le tanışmışlar. Kürşat bunu öğrenince kavga çıkmış ve karısına vurmuş. Sonra da boşanmışlar. Boşanmak için an kolluyormuş kadın zaten.”

Burak hayretle gözlerini açarken, “Hadi be!” dedi.

Barış’a döndüğümde o da zaten bana bakıyordu. Aklımda fizizlenen o soru dilime kadar uzandığında ona engel olmadım. “Siz olsanız başkomiserim,” dedim usulca. “Kimi öldürürdünüz? Sevgiliyi mi yoksa eski eşi mi?”

Sorum ilk başta onu güldürse de kısa sürede ciddileşti ve bunu düşündü. “Kimseyi,” dedi ardından. “Kimseyi öldürmezdim. Boşanırdım ve hayatıma devam ederdim.”

Aldatılmaya bile göz yumabilecek adam teslim olmuş bir adamı hiç öldürmezdi.

“Siz anlayışlı birisiniz başkomiserim.” dedi Burak. Ona hak verdim. Barış ise sadece gülümsedi.

Aramızdaki kısa sessizliğin ardından Burak ayaklanıp kapıya doğru yürüdü. Kapıdan çıkmadan önce bize döndü. “Başkomiserim, DNA karşılaştırması isteyeceğim ve Cengiz Bey konuşmaya karar vermiş mi bakacağım.”

“Mümkünse karşılaştırma sonuçları en kısa sürede çıksın Burak.” dedim odadan çıkmadan hemen önce.

Barış’la yalnız kaldığımızda içim ona sıkıca sarılmak isteğiyle dolup taşıyordu. Her ne olursa olsun ben ondan kopamıyordum. Gözlerimin önünde olmadığı bir saniyeyi bile çok büyük bir kayıp olarak görürken onun yokluğunu düşünmek berbat hissettiriyordu.

SUÇ MAHALLİ

Düşüncelerim zihnimden dağılırken ayağa kalktım ve arkasına geçip kollarımı boynuna doladım. Ellerimi tuttu sıkıca ve uzanıp yanağımı öptü. “Seni seviyorum Barış.” diye fısıldadım kulağına doğru. Güldü.

Tam bir şey demek için hazırlanmışken aniden açılan kapıyla irkildik. Nasıl bir hadsizdi ki odamıza kapı çalma zahmetinde bulunmadan giriyordu!

Kafamı kaldırıp baktığımda karşımda otuzlu yaşların başında olduğunu tahmin ettiğim esmer bir kadın bize bakıyordu. Saçları kahvenin kızıl bir tonunda ve seyrekti. Özensiz kesilmiş kâkülleri ikiye ayrılmıştı ve perçemi andırıyordu. Siyah dar bir pantolon ve beyaz bir kısa kollu tişört giymişti. Önüne düşen kısa saçlarını kulaklarının arkasına hışımla sıkıştırırken yüzünde korku ve endişe dolu bir ifade vardı.

“Siz kimsiniz ve bu ne terbiyesizlik?” diye sordu Barış. Oldukça öfkelenmişti. Onu anlıyordum çünkü bu terbiyesizliğe karşı ben de oldukça öfkeliydim.

Kadın, Barış’ın dediklerini duymamış gibi davranırken soluklandı. Sonra gözlerini dehşetle açtı. Siyah yuvarlak gözleri bu hareketiyle korkutucu görünüyordu. “Cengiz’i hapse mi attınız?” İkimiz de olayı anlamaya çalışır bir şekilde karşımızdaki kadına bakıyorduk. Bu kadın kimdi ve Cengiz Bey’i nereden tanıyordu?

Kaşlarım çatık bir hâlde kadını izlemeye devam ederken kapıdan ayrıldı ve karşıma geçip kibar olduğunu düşündüğü bir şekilde gülümsedi. Bana daha çok itici gelmişti. Yine de ifademi bozmadım. “Çok özür dilerim. Çok uzun bir yoldan geldim ve kocamın hapse atıldığını öğrendim. Kabalığımı bağışlayın.” dedi kadın.

Kaşlarım hayretle havalandı. Cengiz Bey evli miydi? Üstelik maktulle birliktelikleri vardı. Maktul de eski eşiyle evliyken onu Cengiz Bey’le aldatmıştı. Bu nasıl bir çarpık ilişki tablosuydu?

Şaşkınlığımı hâlâ üzerimden atamamışken Barış kadına oturmasını söyledi. Ona baktığımda durumu gayet kolay hazmetmiş

gibi görünüyordu. “Demek Cengiz Bey’in eşisiniz.” dedi ardından. Gözlerimi ondan ayırdığımda kadına çevirdim. Usulca başını salladı. Hoş bir kadındı. Güzel bir vücudu ve yüzü vardı. O an ona üzüldüğümü hissettim. Aldatılıp bunun farkında olmamak ne acıydı. Birazdan öğreneceği gerçekler onun için çok sarsıcı olacaktı.

Kendi sandalyeme doğru giderken, “Cengiz Bey’le ne kadar süredir evlisiniz?” diye sordum. Bakışları beni bulurken usulca oturdum ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Bakışları ve ifadesi sakindi. Yüzünde sanki bulutların arasında süzülen bir kuşun huzuru vardı. “İki yıldır evliyiz. Normalde İstanbul’da yaşamıyorduk. Londra’da tanıştık ve orada evlendik.”

Başımı salladığımda Barış konuşmayı devraldı. “Cengiz Bey’le nasıl bir ilişkiniz vardı? Mutlu muydunuz?”

Bu soru kadını ilk duyduğunda şaşırttı. “Ah, elbette mutluyduk. Birbirimizi çok seviyoruz.” dedi bu sefer gerçek bir samimiyetle.

“Bu arada adınızı öğrenebilir miyim?”

“Esra.”

Bacak bacak üstüne attım. “Esra Hanım, eşiniz burada tek başına yaşıyormuş. Evliliğinizde bir sorun olmadığına emin misiniz?” diye sordum ve tek kaşımı kaldırdım. Dikkatle yüzünü ve hareketlerini izliyordum. Beden diline çok sık başvurmuyordu ve sakın davranıyordu. Şu ana kadar ondan şüpheleneceğim bir harekette bulunmaması, bulunmayacağı anlamına gelmezdi. Benim gözümde, soruşturmayla alâkalı şu ana kadar konuştuğum herkes potansiyel katildi. Öyle bir olayın içindeydik ki herkes bu cinayeti işlemiş olabilirdi.

“Dediğim gibi birbirimizi çok seviyoruz ve aramızda bir sorun yok. Sadece bundan bir altı ay kadar önce Londra’da işiyle ilgili bir problem yaşadı ve maalesef kovuldu. Ardından İstanbul’da çok iyi bir şirketten teklif geldi ve bilirsiniz herkes daha çok parayı ister. Bu teklif ikimizi de oldukça sevindirdi.

SUÇ MAHALLI

Kabul etti. Ancak benim Londra'da işlerim gayet düzenliydi ve çok iyi kazanıyordum. Düzenimi bozmak istemedim ve o bu şekilde İstanbul'a taşındı. İki üç ayda bir yanına gelirim iki hafta kalırım."

"Bana saçma geliyor," dedim meydan okurcasına. "Mutlu bir birliktelikte bu tarz bir sebepten dolayı ayrı yaşamaya başlamanız hayatın doğal akışına ters. Çiftler birlikte hareket ederler." Ben öyle yapardım ki yapacaktım da. Bu olay çözüldüğünde çok sevdiğim bu mesleği bırakacak ve Barış'la birlikte huzuru kovalayacaktık. Çiftler böyle yapardı, her zaman birbirlerini diğer şeylerden daha çok sevmelilerdi.

"Herkesin ilişki hakkındaki fikirleri aynı olmayabiliyor." diyerek umursamaz bir hareketle geçiştirdi sözlerimi.

Omuzlarımı silktim.

Barış sandalyede dikleştiğinde gözlerim ona kaydı. Muhtemelen aklından bu ikisinin evliliklerinin ne kadar saçma olduğunu geçiriyordu. Bana kalırsa ben de bu şekilde düşünüyordum. Cengiz Bey maktulle bir yıldır birlikte olduklarını söylemişti ve İstanbul'a altı ay önce gelmişti. Bu da aklıma maktulle daha yakın olabilmek için işten, bile isteye kovulduğu düşüncesini getiriyordu. Bu durumda Esra Hanım masum aldatılan eşi.

"Kocamı neden tutukladınız?"

Barış saçlarını karıştırdı. "Melek Tekcan'ın cinayetinde şüpheli." dedi düz bir sesle. Tepkilerini ölçmek için Esra'ya baktım. Gözleri irice açılmıştı ve elini ağzına götürmüştü. O an zaman bana mı durmuş gibi geldi bilmiyorum ama şaşırma ifadesi bir saniyeden uzun sürmüş gibi hissettim.

Sonra kadın yüzünü ovuşturdu ve derin nefesler aldı. "Melek Tekcan da kim? Kocamın nasıl bir bağlantısı olabilir ki?" Önüne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Kocam karıncayı bile incitemeyecek kadar nazik biri."

"Melek Tekcan'ı tanımıyorsunuz yani?"

Şoku hâlâ üzerinden atamamış gibiydi. “Hayır, adını ilk defa duyuyorum. Yoksa tanımam mı gerekiyor?”

“Tanımanız daha kötü olurdu,” dedim büyük bir sakinlikle. “Kocanız sizi onunla aldatıyormuş ve cinayetin işlendiği gün onun evine gitmiş. O saatten sonra cesedi bulunana kadar Melek Tekcan’dan hiçbir haber alınamamış.” Sözlerimle âdeta beyninden vurulmuşa dönen Esra gözyaşlarını silerken dudaklarını kemiriyordu. “Kocam beni seviyordu.” dedi. Daha çok sayıklar gibi konuşuyordu. “Bizim harika bir ilişkimiz vardı.”

Kendini ne güzel kandırmış, diye düşündüğüm sırada içimde bir acıma duygusu kıpırdandı.

“Son zamanlarda kocanızda bir değişiklik fark ettiniz mi?” diye soran Barış’tı ve sıkılmış görünüyordu.

Kadın şakaklarını ovdu. “Ben daha kocamın beni aldattığını fark edememişim. Değişikliği nasıl fark edecektim ki?” Haklıydı. Ama bunca zaman anlayamaması çok büyük aptallıktı. “Kocamı görmek istiyorum, izin verirsiniz.” dedi gözleri ikimizin üzerinde gezinirken.

Barış’a baktım. Sıkıntıyla başını salladı. “Elbette görebilirsiniz.” Ardından ayağa kalktı ve kapıya gitti. Koridorda bulunan bir polisi çağırıp Esra’yı nezarete kocasının yanına götürmesini söyledi.

Odada yine sadece ikimiz kaldığında uzak tutmaya çalıştığım düşünceler zihnime üşüşüyordu. Bunları yok etmek için gözlerimi sıksam da fayda etmiyordu. Barış gerçekten teslim olmuş birini mi öldürmüştü? Bunu saklamış ve bana hiç söylememişti. O olay yüzünden az daha canlarımızdan olacaktık ama o bunu saklamaya hâlâ devam ediyordu.

“Ne düşünüyorsun şüpheli dedektifim?”

İrkilerek başımı kaldırdım ve neşeli yüzüyle karşılaştım. Midede bir şeyler yanıyor gibi hissettiren gözlerinden hızlıca kaçırdım gözlerimi. “Katilin kim olabileceğini düşünüyordum.” diye yalan söyledim.

SUÇ MAHALLİ

“Kim sence?”

“Emin olamıyorum. Şüphelilerin hepsinin öldürmek için çok akla yatan sebepleri var. Ama Cengiz bir şeyler saklamaya çalışıyor gibi.” dediğim sırada ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim. “Cengiz’i bir daha mı sorgulasak, ne dersin?”

Dişlerini göstererek gülümsedi. “Harika olur hayatım. Zaten ellerim kaşınmaya başlamıştı.”

“Senin bu şiddet eğilimi, doğuştan mı yoksa mesleğe başladıktan sonra bozuldun mu?”

Nezarete indiğimizde Esra hâlâ oradaydı. Parmaklıkların arasından birbirlerinin ellerini tutmuşlardı ve Esra ağlıyordu. Yanlarına daha da yaklaştığımda Esra’nın, “Seni çok özledim, hayatım.” dediğini duydum. Bu neredeyse öğürmemeye sebep olacaktı. Aldatılmıştı ve kocası belki de bir katildi ama o bunların hiçbirini önemsemiyor gibiydi. Gibisi fazlaydı, düpedüz bu gerçeklere kulaklarını tıkamıştı.

Barış parmaklıklara vurunca ikisi de birden ürperdi. “Aşk dolu dakikalarınızı böldüğüm için çok üzgünüm.” derken Barış’ın sesinde ciddi bir alay vardı. Bunu fark etmemek için insanın aptal olması gerekirdi.

Cengiz ürkek tavırlarla ellerini demir parmaklıklardan çekerken Esra gözlerini sildi. “Kocam masum, lütfen onu buradan çıkarın.”

Esra’nın sözleri neredeyse kahkaha atmama neden olacaktı. “Zaten iki üç ayda bir gördüğünüz ve birlikte yaşamadığınız biri için sizce de fazla bir tepki değil mi bu?” diye sordum gözlerim üzerinde gezinirken. Esra’nın her hareketiyle yüzüne tokat atma isteğim kabarıyordu. Nasıl bir kadın onu aldatan kocasına hâlâ aynı şekilde sevgiyle davranabilirdi?

Dudağı seğirdi. “Az görüşüyor olsak da o benim kocam.”

“O zaman kocanız bildiği her şeyi bize anlatsın ki katili bulalım.” Cengiz’e döndüm. “Bana katılıyor musunuz Cengiz Bey?”

Cengiz keskin bakışlarla bana bakıyordu. “O gün Melek Tekcan’ın evine neden gittiniz?” diye sordum sert bir sesle. Yüzünde mimik oynamazken susmayı tercih etti. Öfke damarlarımda gezinmeye başlıyordu ve kendime hâkim olmakta zorlanacağımı hissediyordum. Zaten özel hayatım ve işim birbirine karışıp kafamı yoruyordu. Artık daha fazlasına dayanacak gücüm yoktu.

Parmaklıkların arasından hızlıca elimi uzatıp Cengiz’in boğazını kavradığımda acıyla inledi. Damarlarına daha çok bastırdım. Bu sırada Barış’ın beni keyifle izlediğini anlamıştım çünkü gülüyordu. Esra ise koluma yapışmış beni geri çekmeye çalışıyordu.

“Sizi şikâyet ederim, kocama bu şekilde davranamazsınız.”

Kadının sözleri bir kulağımdan girip bir kulağımdan çıkarken Cengiz’in boğazını daha çok sıkarak kafasını parmaklıklara çarpıttım. Alnından kanlar akmaya başladığında bir damla kaşından düşüp elime damladı. “Konuşsana geri zekâlı!”

Adamı silkelemeye devam ederken Barış’ın, “İşte benim karım.” dediğini işittim. Bu gururumu okşamıştı. Dikkatimin dağılmasına fırsat vermeden tekrar Cengiz’in kafasını çarpmak üzereydim ki, “Dur!” diye bağırdı. “Dur, anlatacağım.” Rahat bir nefes verirken elimi boğazından çektim ve tenime bulaşan kanını kıyafetine sildim. Ardından uzun koridorun başında bekleyip hiçbir şeyi görmemiş gibi yapan polise seslendim. “Bu adamı sorguya götürün, geliyorum.”

Titreyen ellerimi kontrol edebilmek için uğraşırken gözlerim Esra ve Barış arasında gidip geliyordu. Sonra Barış ellerimi tutup beni yanına çektiğinde “Esra Hanım, bence sizin de bize anlatacağınız daha çok şey var.” diyerek Esra’ya döndü. “Kocanızın yanındaki sorgu odasını da sizin için hazırlattım.”

Odada büyük bir gerginlik vardı.

SUÇ MAHALLİ

Benim rahatlığıma karşın Cengiz Bey neredeyse korkudan ağlayacaktı. Yüzüme bakmıyordu ve bakmaktan da özenle kaçınıyordu.

Belimdeki kemeri düzeltirken kuruyan dudaklarımı yaladım. “Hâlâ susuyorsunuz.” Yere bakmaya devam ederken elimi masanın üzerine sertçe koydum. Bir yerlere dalıp gittiği için bu hareketim onu ürkütmüştü. Nihayetinde kafasını kaldırıp bana baktığında aceleyle, “Konuş.” dedim.

Çocuktan beter bir hâldeydi. Yaramazlık yapmış bir çocuk bile annesinden yiyeceği azara karşı daha cesaretli olurdu ama Cengiz Bey çok korkaktı. Bacaklarının arasına sıkıştırdığı ellerini çekmeden biraz kıpırdandı. Utanç bedenini sahiplenirken başını öne eğdi. “Ondan ayrılmak için o gün evine gittim.” dedi. Sesinde biraz hüznün ve biraz da korku vardı.

“Neden en başında anlatmadınız?”

Bu sorum beraberinde, artık ezberlenmiş bir dizi cümleyi getiriyordu. Derken ilk cümle Cengiz’in ağzından dökülüverdi.

“Beni suçlamanızdan korktum.” Bu cümleyi o kadar çok duymuştum ki bu seferki artık öğürmemeye neden olacaktı. Sandalyeden kalktım ve kafasına bir tokat yapıştırdım. “Lan ilk seferde söylesen senden daha az şüphelenirdik, bu kadar dayacağı da yemezdin. Aptal kafalı!”

Tokadım canını yaktığında yüzünü buruşturdu ve kafasını tuttu. “Ne bileyim komiserim insan korkuyor böyle bir şey karşısında.”

Söylediğini duymazdan gelip yerime oturdum ve bacak bacak üstüne attım. “Ee, gittin ne oldu?” diye sordum. Çok sabırsız davranıyordum çünkü sıkılmışım. Artık sona gelelim istiyordum.

Bana baktı ve korkuyla dudaklarını kemirdi. Onun katil olduğunu düşünen yanım aynı zamanda sevdiği bir kadını neden öldürmüş olabileceğini düşünüyor ve haklı bir sonuca varamıyordu. Sessiz bekleyişi uzarken odanın köşesindeki hoparlör mide bulandırıcı bir cızırtıyla çalıştı.

“Komiser Azra Karasu kameraların sorguyu kaydettiğini unutmayın.”

Nazik bir uyarı. Ukala bir gülümsemeyle dudaklarım kıvrılırken başımı sol tarafımda kalan cama çevirdim. Oturduğum yerden reverans tarzı bir selamlama yaptım. Sonrasında önüme döndüm ve ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. Cengiz’le göz teması kurduğumda yüzümdeki gülümsemem hâlâ duruyordu. Onun ise dudakları düz bir çizgi şeklini almıştı.

“Konuşmayacaksanız eğer,” diye söylenmeye başladığımda aceleyle elini kaldırdı ve, “Lütfen bir şey yapmayın. Konuşacağım.” dedi. Usulca başımı sallarken elimle konuşmasını işaret ettim.

“Karımın öğrenmesini istemedim. Hem Melek’i de düşünmem gerekiyordu. Eski kocası hem onu hem de beni sürekli rahatsız ediyordu. Melek’i öldürmekle çoğu kez tehdit etmişti ve her seferinde Melek soluğu benim yanımda alırdı.” Sustuğunda güçlkle yutkunduğunu fark ettim. O hikâyede bir şey canını çok yakıyordu. Ya sevdiği kadını koruyamamak ya da o kadını öldürmüş olmaktı boğazındaki yumru. Anlatmaya devam ederken sessizce onu dinledim.

“O gün beni gördüğüne çok sevindi. Hemen içeriye aldı ve iyileşmeye başlayan bir hastasından sevinçle bahsetti. Bense ondan nasıl ayrılacağımı düşünüyordum. Sonra söyledim ona. Kabul etmek istemedi. Kavgaya ettik.”

Sırtımın kamburunu esnetirken, “Sonra size hakaret mi etti, vurdu mu yoksa kovdu mu?” diye sordum.

Cengiz şakaklarına baskı uygularken gözlerini sıktı. Bir baş hareketiyle beni onayladı. “Daha önce onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.” dedi. “Çok... Çok sinirliydi ve beni evden kovdu.”

“Ama siz bunu kendinize yediremediniz ve tekrar gelip onu öldürdünüz.” diye çıkıştım. Sözlerimle gözleri irice açıldı.

SUÇ MAHALLİ

Sözlerime inanamıyormuş gibiydi. Sonra dudakları titredi ve bir hıçkırık koptu. “Âşık olduğum bir kadının katili olduğumu mu düşünüyorsunuz?” dedi acıyla. Biraz daha zorlasam ağlayabilirdi. Ama bana hiç samimi gelmiyordu. Gözlerimi devirdim.

“Aynı anda başka bir kadınla da evli olduğunuz ve onu aldatığınızı için sizin her şeyi yapmış olabileceğinizi göz önünde bulunduruyorum.” dedim kibarca. Ama bir o kadar da iğneleyici kelimelerimin onda yaratacağı etkiyi görmek için dikkatle her hareketini izliyordum.

Cengiz Bey dönüp kalmıştı. Hiçbir tepki vermeden sadece gözlerime baktı. Kollarımı birbirine doladım ve nefesimi seslice bıraktım. Şimdi ikimizde susup birbirimize bakıyorduk ve anlaşılan oydu ki ikimiz de birbirimizin gözlerinde ne düşündüğümüzü bulmaya çalışıyorduk. “Yani öylece oradan gittiniz öyle mi?” Başını salladı. “İşin sonunda kovulmuş olsam da neticede ayrılmıştık ve o artık daha güvendedeydi.” Bitkince bir gülümseme belirdi yüzünde. “Yani güvende olur sanmıştım.”

Kaşlarımı çattım. “Onu kim öldürmüş olabilir?” diye sordum. Anlattıklarından sonra muhtemel katillerin arasından Tansel Ersoy’u çıkarmıştım. Çünkü ayrılmalarının sebebi yasak aşkın öğrenilmemesiydi ve ardından onu bundan koruyamamanın pişmanlığı geliyordu.

“Yani, onca tehditten sonra onu Kürşat’tan başkasının öldürmüş olmasını düşünemiyorum.”

Ben de aynı şeyi düşünüyordum ama başka şüphelerim de elbette vardı. “Yani az önceye kadar karınızın sizin yasak aşkınızdan haberi yoktu, öyle mi?” diye sordum.

“Evet yoktu.”

“Anladım.”

Daha fazlasına şu an katlanamayacağım için dışarıya seslendim. Kapıda bekleyen polis içeri girdiğinde, “Gerekli işlemlerin

ardından Cengiz Bey'i eve bırakın.” dedim ve sorgu odası boşaldıktan sonra gözlerimi kapatıp zihnimdeki her şeyi silmeye çalıştım.

Kendi odamızdaydık ve Barış'la odaya geldiğimizden beri konuşmuyorduk. İkimiz de fazlasıyla yorgunduk ve bir süre bu sessizlik iyi gelmişti. Tahtadaki tabloyu izlerken, “Esra'nın sorgusunda ne oldu?” diye sordum. Arkamda olduğu içi ne yaptığını göremesem de ayaklandığını işittim. Bana doğru yaklaşan adım sesleri eşliğinde, “Ya kadın çok iyi rol yapıyor ya da gerçekten safın önde gideni.” dedi.

Elleri belimi kavrayıp beni kendine çektiğinde çenesini omzuma koydu. Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekerken elinin altındaki tenimin yandığını hissediyordum. Zihnimle oynuyordu ve bunu çok iyi yapıyordu. Elleri yakıcı bir yavaşlıkla bedenimde gezinmeye başladığında onu durdurmak istedim. Ancak o bu defa ellerimi tutup omzumdaki kafasını kaldırıp yanağını yanağıma sürttü. Sakalları huylandırıyordu.

“Konsantre olamıyorum.” diye fısıldadım.

“Neye?” diye sordu.

“Cinayeti çözmeye.”

“Sıkılmadın mı Azra?”

Sorusuyla kollarından ayrılıp ona döndüm. “Biliyor musun çok sıkıldım.” derken başımı göğsüne yasladım. “Bundan sonra en çok istediğim şey polisliği sürdürmek değil.”

Göğsünün inip kalkmasına içimden defalarca şükrederken hafif gülüşü bedenini sarstı. “Neymiş en çok istediğin?”

“Seninle o sahil kasabasında mutlu ve huzurlu sıradan bir aile olmak.” dedim. Ne olursa olsun bunu her şeyden çok istiyordum. Barış'ın birini öldürmüş olma ihtimali artık çok da önemli gelmiyordu.

SUÇ MAHALLİ

Sonuçta teslim de olmuş olsa o bir katildi, suçluydu. Bir şekilde o ölümü hak etmişti. Bu yüzden Barış'la olan ilişkimizi yıpratamazdım. Sonra kafamı kaldırıp gözlerine baktım. O parıltılı bakışlarını ömrümün sonuna kadar seyreder bundan da hiç sıkılmazdım. Sözlerim onu fazlasıyla mutlu etmiş parlak gözleri daha da parlamıştı.

“Benim de en büyük hayalim o.”

Kapı tıklatıldığında birbirimizden ayrıldık ve içeri Zeynep'in girmesiyle ona döndük. Zeynep kapıya en yakın sandalyeye oturduğunda kendi yerime geçtim. İçimden bir ses önemli bir şeyler olduğunu söylüyordu. Barış odanın içinde gezinirken, “Evet Zeynep, bir gelişme mi var?” diye sordu.

Zeynep başını sallarken gülümsüyordu. “Evet başkomiserim,” dedi ve elinde bulunan somon rengi dosyayı Barış'a uzattı. “Şu içki bardaklarında bulunan DNA vardı ya hani.”

Gözlerim merakla açılırken Barış, Zeynep'in karşısındaki sandalyeye geçti. O da fazlasıyla meraklanmıştı ve bunu gizlemeye çalışmıyordu. Elindeki dosyaya bakmak yerine Zeynep'e, “Kime ait?” diye sordu.

Zeynep'in yüzündeki gülümseme sona yaklaşmış olmanın verdiği keyifle gerilirken, “Cengiz Bey'e aitmiş.” dedi. Bu sonuç Cengiz Bey'in ifadesinden sonra bizi şaşırtmamıştı.

ON ALTINCI BÖLÜM

SONA YAKLAŞIRKEN

Öğrendiğimiz sonuçların ardından Cengiz'in evine arama izni çıkarmak için acele etmiş ve iki ekip arabasıyla Cengiz'i evinden aldırarak tekrar merkeze getirmiştik. Olaylar çok kolay mı çözü-lüyordu emin değildim ama artık sona yaklaştığımızı hissediyordum. İçimde garip bir huzur vardı. Bu soruşturma kapandıktan sonra benim de hayatımda birçok şey çözülecekti.

Ve bunu bilmek garip hissettiriyordu. Kısa bir süre sonra bu alıştığım hayata artık sahip olmayacaktım. Yeni ve yabancı ol-duğum bir hayata başlayacaktım. Ama yalnız değildim. Barış benimle olduğu sürece hiçbir şey gözümü korkutan bir sorun de-ğildi.

“Barış benimle olduğu sürece...”

Bu cümle birden bire kalbimde bir sızıya sebep olmuştu. Kes-kin ve nefes kesici bir acı yutkunmama mâni olurken usulca göz-lerimi kapattım. Onu oraya tek başına göndermeyecektim. Gön-deremezdim çünkü onun oradan dönememe ihtimali bile öldü-rücü bir soğuklukla kanımı çekiyordu. Peşindeki bu belayı tek başına def etmeyecekti. Beni korumaya çalışıyordu, peki ken-disi? Onu kim koruyacaktı?

SUÇ MAHALLİ

Masanın üzerinde duran silahımı belimdeki kemere takarken bir ucunu arkaya savurduğum şalım önüme düştü. Aceleyle tekrar geri savuşturdum ve üzerimi düzeltip odadan çıktım. Barış sorguya benden önce inmiş ve bana da Cengiz'in birden ortaya çıkan esrarengiz karısı hakkında bir şeyler öğrenmemi istemişti. Doğal olarak ben de bu görevi Burak'a yıkmıştım ve şimdi alt katta kafeteryada onunla buluşacaktım.

Öncelikli olarak sorguya girmek için can atsam da şu an bunu yapmama izin verilmiyordu. Merdivenleri kullanıp aşağı indiğimde Burak zaten beni bekliyordu. Koltuk altına bilgisayarı sıkıştırmıştı ve saçları dağınıktı. Normalde saçları hep geriye taralı olurdu. Fakat bugün yorgun olduğundan olsa gerek saçlarını umursamamıştı. Beni gördüğünde gülümsedi.

Ben de aynı şekilde karşılık verirken, "Neler öğrendin?" diye sordum. Yanına varınca birlikte kafeteryaya doğru yürümeye başladık.

"Birçok şey," dedi gururla. "Eminim çok işimize yarayacaklar."

Kafamı sallamakla yetinirken ilk ulaştığımız boş masaya oturduk. Burak bilgisayarı açarken sandalyemi onunkine yaklaştırdım. Bu açıdan ekran daha rahat görünüyordu. Bilgilerin olduğu sayfa açıldığında geri yaslandım ve Burak'ın anlattıklarını dinlemeye başladım.

"Esra Bozok, otuz üç yaşında. Londra'da bir yayınevinde çalışıyormuş." Burak kafasını ekrandan kaldırdığında bana baktı. "Komiserim yayınevi çok büyük ve şöhret sahibi. Esra da konum olarak yüksekte olduğu için bayağı iyi kazanıyormuş." Gözlerindeki ışıltıya bakılacak olursa Esra'ya imrendiği fark ediliyordu.

"Özendin mi?" diye sordum gülerken. "İstersen Esra sana da bir iş bulsun orada." Barış gibi ben de Burak'a takılmayı seviyordum. Gerçi ben bunu kibarca yapabilirken Barış can acıtmadan yapamıyordu.

Bir an bunu ciddi düşünmüş gibi baksa da sonrasında güldü. “Yok komiscrim ya, kitap mitap işleri sarmaz beni. Ben ceset görmeliyim. Kan ve vahşet olmadan nefes alamam.” Elini boğazına götürüp kendini kesiyormuş gibi yaptığında kahkaha attım. Zifir acısı kahvelerini almak için makineye giden birkaç uykusuz kişi, sıçrayarak bana döndüğünde onlara özür dilercesine baktım.

Bu sayede ikimiz de tekrar ciddileştik ve araştırmaya devam ettik. “Sadece bir yayınevi mi Esra’nın bırakıp da kocasıyla gelememesinin sebebi?” diye sordum sorgularcasına.

“Komiserim ikisi de parayı seviyormuş. Araştırmalarım göre Londra’daki evleri de oldukça lüks. Fakat Esra, Cengiz’den daha fazla kazanıyormuş. Bir de maaşlarından ayırdıkları bir kısmı yatırdıkları ortak bir banka hesapları var.”

Anlattıklarını dikkatle dinlerken bir yandan da kafamda bir senaryo oluşturmaya çalışıyordum. Nedense artık Kürşat Saygın’a olan şüphelerim azalmıştı. Bir şekilde cinayeti Cengiz’in işlediğini düşünüyor ama sebebini bir mantığa oturtamıyordum.

Burak heyecanla garip bir ses çıkardığında irkildim. Bana bakarken yüzünde bir zafer gülümsemesi vardı. “Komiserim en önemli şeyi size söylemeyi unuttum.” dedi sesindeki paniği ola bildiğince bastırıp.

Merakla, “Ne?” diye sordum.

“Ortak bir banka hesabı daha var. Ama bilin bakalım kimlerin?” Benim bir tahminde bulunmama fırsat vermeden devam etti: “Cengiz’le Melek’in.”

“Bu tahmin edilesi bir durum.” dediğimde gözlerini devirdi. Burak bize söylediği her bilgiye dünyada ilk defa böyle bir şey olmuş gibi tepki vermemizi istediği için bu cevabım onu tatmin etmemişti elbette.

“Tabii, bu tahmin edilebilirdi.” dedi beni onaylamak için. Peşinden bilgisayarda bir şeyler karıştırıp devam etti. “Asıl önemli olan şu: Cengiz’in şu son iki aydır işleri iyi gitmiyormuş ve yetiştiremediği her işten Tansel Ersoy para kesiyormuş. Dolayısıyla

karısıyla ortak hesaba çok para atamayacak değil mi? Ama öyle değil.” Gözlerime baktığında istediği merakı gördü ve rahatlayarak anlatmaya devam etti.

“Melek, neredeyse her hafta Cengiz’le ortak hesaba para göndermiyormuş ve Cengiz de o parayı karısıyla olan hesaba aktarıyormuş.”

Zihnimde taşlar yerine oturmaya başlarken dudaklarım keyifle kıvrıldı. İşte bu sefer yolun sonunu görebiliyordum. “Bir şey diyeyim mi? Cengiz bence Melek’i kolay yoldan para kazanmak için bir araç olarak görüyordu. Sonra bir şekilde para suyunu çekti ve Cengiz de onu ortadan kaldırıp paraya konmak istedi.” Burak beni dikkatle dinlerken devam ettim. “O gün ayrılık bahaneydi. Eve gitti uyku hapını ilaca kattı ve geri döndüğünde sersemlemiş kadını alıp öldürdü.”

Senaryo Burak’a da akla yatkın gibi gelmiş olmalıydı. Usulca başını sallarken sessizce ekrandan bir şey okudu ve bunu benimle de paylaştı. “Bunu destekleyebiliriz komiserim. Gerçekten de son zamanlarda Melek çok az para göndermeye başlamış. Hatta son hafta hiçbir hesap hareketi dahi olmamış.”

Buna sevinirken, “Neden parayı kesmiş olabilir?” diye sordum. Bir soru cevaplanırken ortaya yeni bir soru doğuyordu.

Burak kafasını kaşdı. “Kavga etmiş olabilirler.” Konuşmamıza bir sessizlik çöreklediğinde iç geçirdim. Sıkılmıştım, sorguya inmek istiyordum ama elimde güçlü bir kanıt yokken bunu yapmak da istemiyordum. Sonra Burak konuştu. “Ya da belki Melek, Cengiz’in parayı karısına aktardığını öğrendi.”

“Akla yatkın.” diye mırıldandığımda kollarımı esnettim. Esra’nın aldatıldığını öğrenmiş olması da muhtemeldi. Çünkü konuştuğumuzdan beri onda bana doğru gelmeyen bir şeyler vardı. Bu kadar kör olması doğru değildi. Bir kadın aldatıldığını er ya da geç anlardı. “Burak senden Esra’yı yakın takibe almanı istiyorum.” dedim nihayetinde.

Burak kaşlarını çatığında düz bir sesle, “Eğer Esra öğren-diye cinayeti o işlemiş bile olabilir. Ya da karı koca Melek’i do-landırıyordu ve foyaları ortaya çıkınca kadını öldürdüler.” de-dim.

Başını salladı. “Emriniz başım gözüm üzerine komiserim.”

Burak sustuktan sonra etrafına bakındı ve tedirgince masaya doğru eğildi. Ne söyleyeceğini az çok tahmin ediyordum. Onun gibi ben de biraz eğildim ve sanki ekranda görünen sayfayı oku-yormuşuz gibi görünmeyi başardık. Ses tonuna dikkat ederek, “Başkomiserimin olayını ne yapacağız? Çağan Komiser hak-kında araştırma yapıp ona ulaşmamı ister misiniz?” diye sordu.

Ekranı aşağı yukarı kaydırdım. “Bir şekilde o operasyonda Çağan Komiser’in de olacağını seziyorum. Öyle olmasa bile onunla konuştuğumuzdan Barış bir şekilde haberdar olabilir ve bu bizim işimize gelmez.” Dudaklarımı ıslattım. “Her şey çok basit. O operasyona ben de gideceğim ve onlara yardım edece-ğim.” Sesim her bakımdan sert ve kararlı çıkmıştı.

Burak kolumu dürtünce ona yan bir bakış attım. Sinirli gibi bakıyordu. “Yanlış söylediniz.” dedi. “Doğrusu, biz gideceğiz olacaktı.”

Bunu söylemesiyle yutkundum. Onu bu işe zaten bulaştırmış-tım ama oraya götürüp daha da tehlikeye atmak istemiyordum. Benim yüzümden başına bir şey gelecek olursa vicdan azabı çe-kerdim. “Benimle gelmek zorunda değilsin.” dedim. Bunu tekrar ve tekrar hatırlatmam gerekiyordu. “Tehlikenin içine bu kadar girmek zorunda değilsin. Verdiğin bilgiler, araştırmalarının hepsi işe yaradı ve senden daha fazlasını istemeye hakkım yok.”

Dudağının kenarı kıvrıldı. “Siz benim komiserimsiniz. Hatta en iyi komiserimsiniz. Çoğu zaman bilgili bir arkadaş ve iyi bir dinleyicisiniz.” Gülüşü ondan bana yayılırken söyledikleri kışın içilen bir fincan kahve gibi içimi ısıttı. Birinin benim hakkımda böyle düşünmesi hoştu. Sonra devam etti: “İşte bu yüzden sizinle beraber olmak istiyorum. Başkomiserim de siz de benim için çok değerlisiniz.”

“İyi bir arkadaşsın Burak.” dedim gerçek bir samimiyetle. Bana sadece gülümsemekle yetindi. Ardından ayaklanıp, “Kahve alacağım ister misiniz?” diye sorduğunda kafamı salladım. O kahve almaya giderken gözlerim önümdeki bir yere takıldı.

Koridorun başındaki sandalyede oturan Esra telefonda biriyle konuşuyordu. Görünüşe bakılırsa telefondaki kişinin söyledikleri onu sinirlendirmişti. Öfke gözlerinden bir sel gibi taşıyordu. Ne konuştuğunu anlayabilmek için dikkat kesildiğim sırada Burak kahvelerimizi masaya bıraktı. İşaret parmağımı dudağıma bastırıp Esra’yı gösterdim. Esra Burak’la beni henüz fark etmemişti. Bu yüzden oldukça rahat davranıyordu. Alnını ovup sinirle soluduğunda, “Bu numarayı bir daha arama.” dediğini duydum. Sonra bizim olduğumuz tarafa doğru bakıp telefondakine fısıltıyla bir şey daha söyledi ve telefonu kapattı.

Adımlarımı hızlandırdım ve karşısına geçince durdum. Beni gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyordu. Umursamadan alayla gülümsedim. “Sanırım kocanızı bekliyorsunuz Esra Hanım.”

Sesimdeki iğnelemeyi fark edip dudaklarını büzdü. “Evet.” dedi kaba bir sesle.

Burak sandalyenin yanına geçip duvara yaslanırken kollarını göğsünde kavuşturdu. “Az önce kiminle konuşuyordunuz? Sizi pek bir kızdırmışa benziyordu.” Esra hışımla Burak’a döndü. “Sorgumun az önce bittiğini sanıyordum.” dedi tükürürcesine. Soruya cevap vermekten kaçınıyordu.

“Bir emniyet merkezinde olduğunuzu ve kocanızın bir şüpheli olduğunu unutmayın.” dedim uyarırcasına. Hâlâ aynı ifadeyle Burak’a bakmaya devam ederken, “Kiminle konuşuyordunuz?” diyerek soruyu tekrarladım.

Önüne döndü ve parmaklarını saçlarından geçirdi. Bıkkın ve yorgun bir kadın modeliydi şu anda. “Yanlış numara. Doğru aradığını ısrar edince sinirlendim,” Doğrudan gözlerimin içine baktı. “Hepsi bu.”

Önemli değilmiş gibi elimi salladım. Ama üstelemek istiyordum. Çünkü bazen bazı önemsiz detaylar koca bir binayı en ufak zelzelede yıkardı. Bu yalanlarda da geçerliydi. En ufak bir hata tüm yalanı yerle bir eder, gerçekler elbet gün yüzüne çıkardı.

“Demek öyle.”

Esra bıkkınca soludu. “Kocam ne zaman çıkar?”

Meydan okurcasına güldüğümde, “Yakın zamanda çıkacak gibi görünmüyor. Elimizde güçlü kanıtlar var.” dedim. Sözlerim yüzünün daha da asılmasına sebep oldu.

“Olsun beklerim.” dedi yine de.

“Gece burada kalamazsınız.”

“Ne yapmamı istiyorsunuz?”

Düşünüyormuş gibi gözlerimi kıstım. “Gidebilirsiniz.”

Bunun üzerine Esra gönülsüzce ayaklandı. Benim yanımdan hızlıca geçerken Burak’a baktım. Gözlerimle kadını işaret ettiğimde neyi kastettiğimi anlayarak başını salladı ve yanımdan geçip gitti.

Yalnız kaldığımda sorgu bitmeden yetişebilmek için asansöre koştum. Şükür ki kimse yoktu ve hemen alt kata inebildim. Hemen karşımdaki kapıda iki polis bekliyordu. Yanlarına gittiğimde Barış’ın içeride olup olmadığını sordum. İçeride olduğunu öğrendiğimdeyse kapıyı hızla açtım ve kendimi içeri attım.

Barış şaşırtıcı şekilde sakin görünüyordu. Genelde o sorgu dayken bağırışlar ve yakarışlar odada yankı yapardı. Ama şimdi iç karartıcı bir sessizlik vardı. Cengiz’e baktığımda onun da aynı şekilde sakin ve sessiz olduğunu gördüm. Alnında benim açtığım yaradan akan kanlar kurumuş bir şekilde duruyordu. Yüzünü biraz daha incelerken benim eserim olmayan bir yara daha fark ettim. Barış dudağını patlatmıştı. Demek bu yüzden bir sessizlik var, diye geçirdim içimden.

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve yavaş adımlarla masanın yanına yaklaştım. “Konuştu mu başkomiserim?” diye sordüğümde Barış’ın arkasına geçip bir elimi sandalyeye koydum.

SUÇ MAHALLİ

“Bülbül gibi  tt .”

Barış bir elini masadan çekip boşta kalan elime uzandığında belli belirsiz gülümsedim. Parmakları parmaklarımın arasında oynaşırken onu  pmemek için bana engel olan tek şey karşımızda Cengiz’in olmasıydı.

Kendimi kaybetmemek için silkelendim ve derin bir nefes aldım. “  ki bardağındaki uyku ilacını da anlattı o zaman.” dedim biraz üzülerek. Çünkü bu sorguda bulunmak istememin temel amacı bunu öğrenmekti. Barış’ın omzundan öne doğru eğilirken keskin bakışlarım Cengiz’in üzerindeydi.

Cengiz hâlâ susarken Barış’ın sesini işittim. “Bunu ka ırmanı istemediğim için onu sona sakladım Azra Komiser. O konuyu ko- nuşmaya daha yeni başlamıştık biz de,” Barış masanın altından Cengiz’in bacağına tekme atıp gülümsedi. “Değil mi Cengiz Bey.”

Birkaç çelimsiz öksürük ve kekeleyenin ardından, “Evet, tabii.” diye mırıldandı Cengiz Bey.

Barış bunun üzerine ellerini masaya koyup rahatlamış bir ifadeyle sandalyesine yaslandı. Gözlerim ondan Cengiz’e kayarken Cengiz güçlükle yutkundu. Hissettiklerini saklamaya çalışıyordu ve bunu çok da başarabildiği söylenemezdi. Korkuyordu, bu netti.

“Uyku ilacını neden koydunuz?” diye sordum. Ses tonum ılımlı ve yatıştırıcıydı.

Uzun bir süre bana baktıktan sonra tedirgin bir hâlde, “Fantazi,” diye fısıldadı. Kelimeyi söylerken üst dudağının belli belirsiz kıvrıldığını gördüm. Tiksin , utanç verici ve itici erkek karakteri.

Kusacaktım.

Kaşlarım  atılırken, “Ne fantazisi?” diye sordum. Sorum onda nasıl bir etki yaratmıştı emin değildim ama mide bulandırıcı bir

tebessüm yüzünde asılı kaldı. Şimdi Cengiz Bey'in gerçek yüzünü görüyorduk. Sapık, uslanmaz ve ahlaksız. Bu sıfatlar tam ona göre idi.

İç geçirip geriye yaslanırken bile yüzündeki o ifade kaybolmadı. Az önceki Cengiz ile şimdiki Cengiz arasında dağlar kadar fark vardı. Bize bu farkı göstermesi sadece saniyelerini almıştı. İnsanlar korkunçtu. Çünkü onları tanıdığınızı sanırdınız ve bir de bakardınız bambaşka biri oluvermiş.

Başka bir soru sormama gerek kalmadan Cengiz konuşmaya başladı ve konuştuğu karakteri kararmaya devam etti. “Kadınlar çok harika yaratıklar, değil mi?” Bunu sorarken doğrudan Barış’a bakıyordu ve bu onun sağlığı için iyi değildi. Barış onu tek bir yumrukla anında bayıltabilirdi. Üstelik şu an bu ahlaksızın hak ettiği de buydu. Fakat Barış bir şey yapmadı. Sadece masanın altından yumruklarını sıkıp, “Devam et, konudan sapma.” diye bir uyarıda bulundu.

“Elbette.” Dudaklarını yaladı. “Kadınlar ve onlarla olan ilişkilerim benim için çok önemli. Benden zeki ve baskın bir kadınla ilişkiye girmek istemem çünkü üstünlük daima bende olmalı, onları istediğim gibi yönetebilmeliyim. Ama Melek böyle değildi. O çok zeki ve mükemmel bir kadındı. Onda olan bir şey, bir tılsım beni ona çekiyordu.”

Konuyu ne kadar uzatacağını düşündüğüm sırada Barış uzanıp Cengiz’e kuvvetli bir tokat attı. “Bana roman yazma! Neden hap koydun?”

Cengiz bu tokadı hazmedemese de sesini çıkarmadı. “Yine de Melek’le birlikte olmak istiyordum ve ilişkiye girmeden önce verdiğim o haplarla onu uyuşturuyordum. Genelde hafif doz uyuşturucu haplar veriyordum. O şekilde her şey benim istediğim gibi oluyordu. Bu çok güzeldi.” Durduğunda özlemle iç geçirdi. Neyi özlediğini merak etmiyordum. Sonra anlatmaya devam etti: “O gün onunla ayrılmak için evine gittiğimde aslında aklımda böyle bir şey yoktu. Sadece onunla yollarımızı ayırıp gidecektim.

SUÇ MAHALLİ

Ama o, o kadar tahrik ediciydi ki karşı koymak imkânsızdı. Yanımda diğer haplardan yoktu. Ben de uykusuzluk sorunum için kullandığım uyku hapını kullandım.”

Seslice güldü ve dudağını kaşdı. “Yaşadığımız o dakikalar-dan sonra ayrılmak istediğimi söylemem biraz ters oldu ama olan olmuştu. Zaten hap da istediğim etkiyi vermemişti.”

Tam anlamıyla midem bulanıyordu. Karşımda duran bu adamı asla görmek istemiyordum. Fakat sormam gereken sorular bitmemişti. “Karının sizin yasak aşkınızı öğrenmediğinden emin misin?” diye sordum. Ardından odanın içinde gezintiye başladım. Zira midem başka türlü sakinleşmeyecekti.

“Hayır, haberi yoktu.” derken oldukça tereddüt etmişti. Yalan söylüyor olabilirdi. Ki bence yalan söylüyordu. Esra sanıldığı kadar saf ve aptal değildi.

Başka bir soru sordum. “Melek Tekcan’la ortak kullandığınız bir banka hesabınız varmış. Sürekli para yatırıyormuş. Neden?”

Cevap gecikmedi. “Birlikte Avrupa turu yapmak için birikim yapıyorduk.”

Seslice güldüm. “Bence birikim değil de aktarım yapıyordunuz. Yatırılan paraları karınızla olan hesaba aktarıyormuşsunuz.”

Cengiz’in kaşları havalandı. Ne söyleyeceğini bilemediğinden dudakları açılıp kapanıyordu. Sonra üzerine yürümeye başladım. “Maaşınızda kesintiler olmuş. Siz de çareyi para ceple-mekte buldunuz öyle mi?” Cevap vermesine fırsat vermeden devam ettim. “Ya da zaten en başından beri Melek’i dolandırıyor-dunuz. Karınla bir olup onun paralarını çalıyordunuz!”

Öfkeli sesim duvarlara çarparken Cengiz hışımla atıldı. Vahşi bir hayvan kadar agresifti. “Dolandırdığım falan yok! Sadece işimdeki sorunu karım anlamasın diye bulduğum geçici bir çö-zümdü.”

“Melek Tekcan azalan parayı fark etmedi mi? Ona ne söylediniz?” Bu soru Barış’tan gelmişti. Cengiz Bey’in gözleri benden ona çevrildiğinde önüme düşen şalımı tekrar geri attım.

“Fark etmişti.” dedi. Sesi durgunlaştı bir an. “Yetim bir çocuk olduğunu ve onun hasta olduğunu söyledim. Parayı tedavisi için kullandığımı biliyordu.”

Bu kadar kolay bir şekilde yalan söyleyebilmesi beni ürkütüyordu. Yalanlarına bir de bunu alet etmiş ve bir kadının vicdanını sömürmüştü. “Fakat son hafta hiç para atmamış.” dedim. “Yalan söylediğinizi mi öğrendi?”

Bu soru karşısında sessiz kaldığında aklımda senaryolar canlanmaya başladı. Barış’a baktığım sırada elini masaya vurup Cengiz’in dikkatini çekmeyi başarmıştı. “Melek Tekcan sizin evli olduğunuzu ne zaman öğrendi?” diye sordu Barış sakın bir sesle. Ürkütücü davranırsa hep susacağını biliyordu.

“Ölmeden iki hafta önce. Her şeyi öğrendi.” Ona hak vermemizi ister gibi gözleri Barış’la benim aramda gezindi. Ama ikimizde de o anlayışı göremeyeceğini biliyordu. Umutsuzca tekrar önüne döndü. “Ama o beni çok seviyordu. Ben de öyle. Ona boşanmak üzere olduğumuzu söyledim. Özürler diledim. Saf değildi ama bana inanmak istemiş olmalıydı. Konuşmaya devam ettik.”

Barış sıkıntıyla saçlarını karıştırdı. “Karınız bu yasak aşkı ne zaman öğrendi?”

Titrek bir nefes verdi Cengiz Bey. “Melek’in öldüğü hafta. Nasıl öğrendi bilmiyorum. Daha doğrusu kimden öğrendiğini.”

Cengiz Bey’in sözünü kestim. “Ona bunu kimin söyleyebileceğini biliyor musunuz? Birinden şüpheleniyor musunuz?” Bunu kim, hangi çıkarı için söylerdi kestiremiyordum. Ama cinayetle ilgili önemli bir bağı olabilirdi.

“Bilmiyorum. Aklıma kimse gelmiyor.” dedi sıkıntıyla.

Barış sıkılmış gibi esnerken sandalyeden kalkıp masanın etrafında dolandı ve benim yanıma gelince durdu. “Karınız öğrendikten sonra ne oldu?”

SUÇ MAHALLİ

“Öğrendiğinde Londra’daydı. Dediğim gibi biri ona söylemiş. Sonra beni aradı tehditler etti. Türkiye’ye geleceğini söyledi. Melek’e haddini bildirecekmiş güya. Bu konuşmadan sonra Melek’i aradım. Durumu anlattım.”

Sustuğunda, “Sonra?” diye sordum.

“O hafta çok sık buluşmama kararı aldık. Bunun yanında da ayrılmış olarak gözükmemiz gerekiyordu.” Acı acı iç geçirdi. “Kürşat çok bela olmaya başlamıştı. Asıl amacım Melek’le ayrıldığımızı gösterip sevdiğim kadını korumaktı.”

Odaya sessizlik hâkim olduğunda hepimiz bitkin bir şekilde duruyorduk. Barış duvara yaslandı ve ben de sandalyeye oturdum. Anlatılan bunca şeyden sonra katil kimdi? Esra olamazdı çünkü Türkiye’ye bugün gelmişti. Geriye Kürşat kalıyordu. Üstelik Melek Tekcan’ın ölümüne sebep olan silah da ona aitti. Ama silah çalınmıştı ve olay yerinde izleri olan arabayı onda bulamamıştık. Lastikleri maktul aldıysa ve maktulün Range Rover bir arabası yoksa bu lastikler kim içindi? Sevgilisi Cengiz için alması çok muhtemeldi.

Cengiz Bey’e baktığımda gözlerini kapatmış kafasını geriye atmış bir hâlde olduğunu gördüm. “Arabanızın markası nedir Cengiz Bey?” diye sorduğumda kafasını kaldırdı ve gözlerini kıstı. “Citroen.” dedi sorgulayan bakışlarla. “Neden sordunuz?”

Barış yaslandığı yerden cevap verdi. “Melek Tekcan’ın ölü bulunduğu yerde Range Rover marka bir araba izine rastlandı. Fakat o araba bulunamadı.” dedi. “Üstelik o arabanın lastiklerini Melek Tekcan kendisi almış.”

Cengiz Bey Barış’ın bu söylediğine oldukça şaşırılmıştı. “İyi de kime alabilir? Katilini tanıyor muydu?” Daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi.

“Bunu henüz bilmiyoruz.” diyerek yanıtladım onu. “Ama öğreneceğiz.”

Bu esnada sorgu odasının kapısı gıcırdayarak açıldı ve Burak içeri girdi.

Barış, “Ne işin var burada?” diye kızsada da hemen sonra önemli bir şey olduğunu anlayıp ona doğru yürüdü. Oturduğum yerden kalksam da ilerlemedim.

Burak’ın yüzünde kötü bir haber vereceğini sezdiren bir ifade göremiyordum. Daha çok, heyecanlıydı. “Ne oldu?” diye sordum.

Soluklandı. “Başkomiserim, Esra Hanım az önce binadan ayrıldı. Onu beyaz bir Range Rover almaya geldi ve doğru istikametine doğru gittiler. Peşlerine bir araba gönderdim.”

Bir Range Rover. İşte aradığımız araba!

Barış aceleyle kapıda duran polise çağırdı. “Fatih, Cengiz Bey’i nezarete götürün.” Ardından hep birlikte hızlıca sorgu odasından ayrıldık.

Zaman su gibi akarken dakikalarla yarışmak çok zordu. Esra Bozok’u alan ve süratle gözden kaybolmaya çalışan beyaz Range Rover aracın peşindeydik. Fakat hızlı ilerlemek neredeyse imkânsızdı. Önümüzü kesen ve bize zaman kaybettiren arabaları yoldan çekmek için polis aracının sirenlerini çalıştırdı Barış. Bu sayede hızımızı arttırmayı başarmıştık.

Ön koltukta ben ve arka koltukta Burak oturuyordu. Omzunun üzerinden arkaya baktığımda onun telefonda bir şeylerle ilgilendiğini gördüm. Kendisine baktığımı fark ettiğinde, “Komiserim aracın içindeki adamı belirleyebilmek için birkaç fotoğraf çekmeye çalıştım fakat hiçbirinde net bir görüntü yok.” dedi hüznle.

Elimi arkaya uzattım. “Ver bir de ben bakayım.” Telefonu elime bırakıp yaslandı. “Belki merkezde netleştirebilirler.”

Barış dikiz aynasından arkayı kontrol ettikten sonra arabanın en son görüldüğü yer olan caddeye döndü. “Onları yakaladığımızda buna gerek kalmayacak.” dedi benim söylediklerime karşın.

SUÇ MAHALLİ

Umutsuzca omuzlarımı silktim. “Onları gözden kaybettik ve saçma sapan bir yere geldik. Yakalayabileceğimizi düşünmüyorum.”

Barış tekrar sağa saptı ve camı sonuna kadar indirdi. Bununla birlikte aracın içine ferahlatıcı bir hava akımı girdi. “Burak arabanın plakasını merkeze bildirdin mi?”

Burak hızlıca kafasını salladı. “Evet başkomiserim. Kamera kayıtlarından izlerini sürmeye devam ediyorlar.”

Barış memnuniyetle gülümsedi ve biraz yavaşlayıp kırmızı ışıktaki durdu. Ben de bu sırada resimlere daha detaylı bakma fırsatı bulabilmiştim. Esra’nın kapıyı açarken görüldüğü fotoğrafta arabanın içindeki adam siyah bir gölgeden ibaretti. Diğer fotoğraflara baksam da sonuç değişmedi. Adamın kimliğini asla belirleyemezdik bunlarla.

Telefonu Burak’a geri uzatmak üzereyken çalmaya başladı. Berat arıyordu. Takip ettiğimiz araçla ilgili bize bilgi vereceğini düşündüğüm için beklemeden telefonu uzattım. Burak hemen aramayı yanıtladı. Berat’ı dinlerken kaşları çatılmıştı. Dikiz aynasından ona bakarken ne olduğu hakkında fikir yürütmeye çalışıyordum.

“Tamam, biz şimdi oraya geçiyoruz.”

Burak telefonu kapattıktan sonra rahatlamış bir ifadeyle Barış’ın omzunu dürttü. “Başkomiserim,” derken sesi sinir bozucu bir şekilde cilveli çıkıyordu. Onu tokatlayıp, “Hey o benim kocam.” demek istesem de bunu yapmadım. Bundan daha önemli bir işimiz vardı. O aracı bulmalıydık.

“Ne oldu?” diye sordu Barış olabildiğince aksi bir tavırla. Ardından hâlâ omzunda duran eli tokatlayıp kendinden uzaklaştırdı.

Burak acımasa da olayı abartarak elini ovaladı. Gözlerimi devirdim. “Konuşacak mısın artık?”

Burak bundan sonra ciddileşti ve koltuğa yaslandı. “Komiserim biri ihbarda bulunmuş az önce.” dedi heyecanla.

Barış omuzlarını silkti. “Ee, devam et.”

“Arayan kişi bir araba lastikçisi. Beyaz bir Range Rover ile iki kişi gelmiş. Arabadaki adam lastik almak istediğini söylemiş.” Burak cümlelerini düzene sokmak için beklediğinde Barış çoktan arabayı daha önce gittiğimiz lastikçiye sürmeye başladı. “Lastikçi arabadaki kadının, kendisini önceden Melek Tekcan olarak tanıtip lastik alan kadın olduğunu ve bundan emin olduğunu söylemiş. Kadın gizlenmeye falan çalışmış fakat başarılı olamamış.”

Barış aracın hızını artırırken onu sollayan bir arabaya korna bastı. Ardından polis sirenini arabanın üstüne taktı. “Esra Türkiye’ye yeni dönmedi demek.” diye mırıldandım. Daha çok kendi kendime konuşuyordum fakat Barış sağa saptığında, “Sanırım bize ufak bir sürpriz yapmak istemiş.” dedi.

“Sizce yanındaki adam kim?” diye sordu Burak gözleri ikimizin arasında gezinirken.

Düşünüyormuş gibi dudaklarımı büzüp gözlerimi kıstım. “Bence Kürşat.” Düşününce en mantıklı seçenektir. Aldatılan iki eş bir olup bu cinayeti planlamış olabilirlerdi. İkisinde de bu kapasiteyi görebiliyordum.

Barış onaylar gibi bir şeyler mırıldandıktan sonra arabayı ani bir frenle durdurdu. Az kalsın cama çarpacaktım fakat Barış hızla kolunu uzatıp beni koltuğa geri itti. Kapıyı açarken gözlerimi devirdim. “Çok kibarsınız başkomiserim, teşekkürler.” Ardından beklemeden arabadan indim ve üzerimi düzelttim.

Burak sitemime gülerken benimle birlikte indi ve yanımda yürümeye başladı. Barış arkamızdan geliyordu. Başımı çevirmeden Burak’a sessizce, “Operasyon gününe çok az kaldı.” diye fısıldadım. Ardından omzunun üzerinden Barış’a bakıp gülümse dim. Burak’la benim her şeyden haberdar olup olmadığımızı bilmemek beni strese sokuyordu. Her ne kadar yaptıklarımın doğruluğundan emin olsam da bunu gizli yapıyor olmak hoşuma gitmiyordu. Barış da aynı şekilde gülümseyerek bana karşılık verirken adımlarını hızlandırdı.

SUÇ MAHALLİ

Önüme dönerken Burak'ın fısıltısını duydum. "Ben hep hazırım komiserim. Size destek olmak benim için gurur verici."

"Teşekkür ederim Burak. Sana minnettarım."

Son adımlarımızı da tükettikten sonra işte aradığımız araç karşımızdaydı. Beyaz bir Range Rover. Sanki dün alınmış gibi temiz ve yeni. Cinayetten sonra iyi saklandığı belli oluyordu. Lastikçinin etrafına bakındığımda adının Melih olduğunu hatırladığım dükkân sahibi yanında bir adamla birlikte dışarıya çıkıyordu. Bizi gördüğünde bozuntuya vermeden yürümeye devam etti. Yanındaki adam ise arabaya doğru gidiyordu. Görünüşe bakılırsa yanındaki adam Esra'yı almaya gelen adamdı. Fakat yanıldığımız bir nokta vardı. Bu adam Kürşat değildi. Soruşturmaya hiç dahil olmayan biriydi.

Adam araca iyice yaklaştığında onu elimizden kaçırma korkusu, damarlarıma adrenalin pompalıyordu sanki. Hızlanırken adamın bizim polis olduğumuzu anlamaması için dualar ediyordum. Sonra, dükkân sahibi bizi fark etti. "Buyurun, bir şey mi istemiştiniz?" diye sordu. Acemi bir oyunculuk seziyordum sözlerinde. Sanırım küçük bir piyes oynamak istiyordu. "Ah, evet." derken gözlerim arabayla adam arasında gidip geldi. Adamın amacını anlamıştım ve ona uyum sağladım. "İleride arabamızın lastiği patladı da bize yardımcı olabilir misiniz?"

Melih Bey, "Elbette hanımefendi," derken hemen yanımda duran Barış'ı işaret etti. "Yanınızdaki beyefendi lastik taşımak için bana yardım eder değil mi?" Melih Bey hızlı olmamız gerektiğini belirten birkaç işaret yaptığında Barış koşar adım yanına giderken Burak çaktırmadan aracın arkasından şoför tarafına gitmeye çalışıyordu. Eh ben de ilerleyip ön koltuktan Esra'yı yaka paça almak niyetindeydim. Zira artık bu iş fazla uzamıştı.

"Lastikler şu tarafta." Melih Bey'in işaret ettiği yere doğru giderlerken adam arabaya biniyordu. Barış birkaç adım daha atarsa Esra'nın görüş alanına girecekti ve adamı uyarıp kaçmak için zamanları olacaktı. Olanları izlerken nefesimi tuttuğumu

fark ettim. O an Barış belindeki silahı çekip geri döndü ve koşarak adamın ensesine silahı dayadı.

Adam ellerini yukarı kaldırırken yüzünde müthiş bir korku ve panik vardı. Arabanın içindeki Esra'ya çatık kaşlarla bakıyordu. "Neler oluyor?" diye sorsa da kimse ona cevap vermedi.

İçimden zafer nidaları yükselirken rahatlamış bir ifadeyle arabanın yanına gittim. Ön kapıyı açıp kaçmak için hazırlanan Esra ile göz göze geldim. Bizi gördüğüne pek sevinmemiş gibiydi. Dudaklarım keyifle yukarı doğru kıvrılırken kemerimde asılı olan kelepçeyi elime alıp bir tur döndürdüm. Gözleri kelepçeyi öfkeyle izlerken canhıraş, "Ben bir şey yapmadım." dedi.

Omzumu silkip kelepçeyi açtım. "İlk başta herkes öyle söyler." dedim. "Ama ilk defa kendi ayaklarıyla polise koşan bir katil görüyorum."

Esra öfkeli bakışlarını üzerimden çekme zahmetinde bulunmazken onu yakasından tutup araçtan indirdim, ellerini arkasına alıp kelepçeyi taktım. "Merak etmeyin, sorguda diliniz çözülür." diye fısıldadım kulağına doğru. Esra öfkeli mırıltılar çıkarırken Barış'a baktım. Yakaladığı adamın ellerini kelepçeleyip Burak'a doğru itti. İtişiyile az kalsın adam düşecekti fakat son anda kendini toparlamayı başardı.

"Ne yapıyorsunuz?" Adam dengesini korumaya çalışırken açıklama bekler gibi Barış'a bakıyordu. Fakat Barış onun dediklerini duymazdan gelmeye devam etti.

Bu adam kimdi? Maktulün arkadaşlarından değildi, şüpheliler içinde hiç yoktu. Esra ile nasıl bir bağlantısı vardı?

Barış telefonu çıkarıp arabayı aldırma için ekip istediği sırada Burak, Esra'yı da alıp bizim arabamıza doğru ilerlemeye başladı. Arkasından, "Sakın elinden kaçırma." diye seslendim. Karşılık olarak seslice güldü.

"Emriniz olur komiserim."

SUÇ MAHALLİ

Önüme döndüğümde Melih Bey’i heyecanlı bir yüz ifadesiyle bizi izlerken gördüm. Sanki hazine bulmuş gibi gözleri parlıyordu. Onu bu kadar mutlu eden şeyin tam olarak ne olduğunu merak ettim. “Melih Bey gelir gelmez onları yakalayabilirdik. Senaryo kurmamıza gerek yoktu.” dediğim sırada Barış yanıma gelmiş ve elini belime koymuştu. Dokunuşuyla gerilmiştim. Karşımızda Melih Bey varken başkomiser ve yardımcısı görüntüsünden uzaklaşıp gerçek ilişkimizi göstermek istemiyordum. Fakat Barış bunu pek önemsemiyordu.

Eh, bu soruşturma kapandıktan sonra artık başkomiser ve yardımcısı olamayacaktık. Buna kendimi alıştırmam gerekiyordu.

Melih Bey seyrelmiş saçlarını geri doğru atarken, “Televizyonda izlerken hep hayal ediyordum. Böyle bir şey yapmak da nasip olunca devam etmek istedim.” dedi çocuksu bir heyecanla. “Ah bir de şey var: Çabuk şu öndeki arabayı takip et!” Söylediğine kendi de gülerken biz de ona eşlik etmiştik. “Ama onu yapmak için önce taksici olmam gerekiyor.”

Kısa bir sessizliğin ardından ortam ciddileşirken Barış, Melih Bey’e teşekkür etti. “Ne demek başkomiserim. Görevimdi bu. Cinayetin çözülmesine yardımcı olduysam ne mutlu bana.”

Belimdeki silahımı düzeltirken, “Polisi aramasaydınız onları elimizden kaçırmıştık.” dedim. Bu dediğimi Barış da onayladı.

“Umarım zavallı kadın artık mezarında rahat eder.”

Emniyete gelir gelmez Esra’yı ve yanındaki adamı derhâl sorgu odalarına aldırarak. İkisi yol boyunca sürekli birbirlerine imalı bakışlar atıp durmuş ve tek kelime dahi etmemişlerdi. Büyük ihtimalle birbirlerini konuşmamak için tembihlemişlerdi ancak sorguda Barış olduğunda konuşmamak imkânsızdı. Kendine has yöntemleri sayesinde şu zamana kadar konuşturmadığı bir insan hatırlamıyordum.

Barış emniyete geldiğimizde Burak'la bana, Esra'nın sorgusuna girmemizi söylemiş ve kendinin de soruşturma hakkında amire bilgi vereceğini söyleyip yanımızdan ayrılmıştı. Bunun doğru olmadığını hissediyordum. Amirle benden gizledikleri operasyon hakkında konuşacaklarına neredeyse emindim. Ama bilmedikleri bir şey vardı: Artık her şeyi biliyordum ve o operasyonda olacaktım.

Asansör yerine merdiven kullanmayı tercih ettiğime çoktan pişman olmuş olsam da bozuntuya vermeden inmeye devam ettim. Burak da yanımda sessizce yürüyordu. Yüzüne bakılırsa canını sıkkan bir şeyler olduğu belliydi. Elimini yüzüne yaklaştırıp parmaklarımı şıklattım. İrkildiğinde yüz ifadesi çok gülünesi duruyordu.

“Neyin var senin?” diye sordum yüzünü dikkatle incelerken. Soruma karşılık kaşları düştü. Elini boş ver dercesine savurduğunda omuzlarımı silkdim. “Anlatmak istemiyorsan anlatma,” Ona yandan bir bakış attım. “Ama ben senin derdini dinlerdim.”

Birkaç basamak öne geçtiğimde arkamdan seslendi. Durup omzunun üzerinden ona baktığımda gülümsüyordum. “Efendim Burak?” dedim bilmezlikten gelerek.

“Canım bir şeye sıkkın aslında.” dediğinde bir şey söylemek için yanıma gelmesini bekledim ve ardından yürümeye devam ettik.

“Ne için üzülüyorsun?” diye sorsam da aslında bir tahminim vardı. Geçen gün bana Ecem konusunu açtığından beri sonrasında ne olduğunu merak ediyordum. Anlaşılan o ki konuşma olumsuz yönde ilerlemişti.

Burak iç geçirdi. “Ecem’le konuştum komiserim.” dedi. Sanki sözler dilini yakıyor gibiydi.

“Ne oldu?”

“Şu an bir ilişkiye hazır olmadığını söyledi.” Oldukça çok hayal kırıklığına uğramıştı. Onu teselli etmek istiyorum ama ne di-

SUÇ MAHALLİ

yebileceğimi bilmiyordum. Ecem'i çok sevdiğini biliyordum fakat bazen olmayan bir şeyi oldurmaya çalışmak hayatta birçok hasar meydana getirirdi.

“Eğer o da seni sevecek olursa kader mutlaka sizi bir araya getirecektir.” dedim düşüncelerimden kurtulan temkinli sözlerle. Zaten acıyan kalbini bir de sözlerimle ben acıtmak istemiyordum.

Umutsuzca başını salladı. “Belki bir gün,” diye mırıldandı. “O da beni sever.”

Konuşmamız bittiğinde çoktan sorgu odasının kapısına gelmiştik. İçeride birçok sırda dolu olan bir kadın oturuyordu. Biz bir cinayeti daha çözmeye oldukça yakındık.

Burak kapıyı açıp bana öncelik verdiğinde omuzlarımı dikleştirip ciddi bir ifadeyle içeri girdim. Esra beni görür görmez oturuşunu düzeltti ve dağılmış saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Dağıldığını bana yansıtmamak için çabalasa da yüzündeki ifadeyi saklayamıyordu. Ben gözlerine bakarak onun suçlarını, pişmanlıklarını ve acizliğini görebiliyordum. Gözleri kızarıktı ve sulanmıştı. Ağladığını bile saklayamayan bir kadın, bir cinayetin üzerini şeffaf bir örtüyle örterdi ancak.

Sandalyeye otururken gözleri hep benim üzerimdeydi. Sanki bana korkmadığını ispatlamaya çalışıyordu. Ancak bu sadece gülmeme neden olurdu.

Ellerimi masanın üzerine koyup parmaklarımı birbirine kenetlerken, “Artık her şeyi konuşabilirsiniz.” dedim

Gözlerini kaçırdı. “Konuşacak bir şey yok.”

Bu baştan savma cevaba karşın içimden bir ses Barış'ın yöntemlerini uygulamam gerektiğini fısıldıyordu. Bu büyük ihtimalle benim son sorgumdu. Bu yüzden belki ipin ucunu birazcık kaçırırsam bir şey olmazdı.

Dudaklarım tehditkârca kıvrılırken uzanıp elini yakaladım ve geriye doğru büküm. “Konuşacak çok şey var.” dediğimde ya-

nımda bir hareketlenme oldu. O tarafa baktığımda Burak'ın yanımdan ayrılıp odayı çeken kameranın önüne geçtiğini gördüm. Ona baktığımı fark ettiğinde omuzlarını silkitti. “Birden fazla belayla kimse uğraşmak istemez.” İçimden on teşekkür ederken keskin bakışlarım Esra'nın üzerine kaydı. Canı yandığı için yüzünü kıvrıtmıştı. Elini biraz daha büktüğümde ise ufak bir inilti koptu dudaklarından.

Elini serbest bırakıp sandalyeme geri yaslandım ve bacak bacak üstüne attım. “Yerinizde olsam acı eşiğimi yükseltmek için çabalardım. Zira bu acı hapishanelerdeki acıların yanında hiç kalır.”

Elini ovalarken gözlerini benden kaçırmaya devam ediyordu. Fakat sabrımın biraz daha dayanacağından şüpheliydim. “Bindiğiniz aracın lastik izleri, sizin tanımadığınızı iddia ettiğiniz Melek Tekcan'ın cesedinin hemen yanında bulundu.” dedim sesimde gezinen öfkeyi bastırmak için çabalamazken.

Bunun üzerine dehşetle baktı gözlerime. Yakalanmıştı ve ne cevap vereceğini bilemiyordu. En nihayetinde, “Araba benim değil.” deyiverdi.

“Kimin o hâlde?” diye sordu Burak. Esra'nın arkasından kulağına doğru eğilmişti. Bu hareket Esra'yı oldukça germişti. Uzun bir sessizliğin ardından, “Arkadaşımın.” dedi kekeleyerek.

Bıkkınca nefes verirken yüzümü ovuşturdum. “Hadi Esra, artık her şey ortada.” dedim isyan ederek. Sıkılmıştım ve artık gereksiz muhabbetlere girecek tahammülüm yoktu. “O adam tam olarak kim, lütfen artık zorluk çıkarma.”

Başını kaldırıp tavana bakarken ağlamaya başladığında Burak ona şaşkın gözlerle bakıyordu. Hatta biraz da ürkmüş olacak ki geriledi. Bense bu duygu değişikliğinin sebebini merak ediyordum. Pişman olduğu için miydi bu gözyaşları yoksa paçayı kurtaramadığı için mi?

Uzun bir bekleyişin ardından Esra gözlerini silip, “Böyle olacağını hiç düşünmemiştim.” dedi.

SUÇ MAHALLİ

“Benim tek yaptığım kocamı sevmekti.” Az önceki hâinden eser kalmamıştı. Biraz daha yaşlı ve çökmüş görünüyordu.

Yalanlar ve günahlar insanı yıpratırdı, onların ruhlarını emer geriye sadece kemikler kalana dek durmazlardı.

“Yanındaki adam kimdi?” diye sordum tekrar.

Esra’nın cevabı kapının çalınmasıyla bölünürken gelenin kim olduğuna baktım. Zeynep elinde iki tane dosyayla içeri girdiğinde biraz tedirgin görünüyordu.

“Böldüğüm için kusura bakmayın komiserim.” Dosyaları masanın üzerine bırakıp bir adım geri gitti. “Range Rover’ın incelemesi bitti. Koltukta bulduğumuz kan örneği Melek Tekcan’a ait.” Bunu söylerken gözleri tekrar hıçkırıklara boğulan Esra’ya kaymıştı.

“Başka bir şey var mı?” diye sordum. Dikkati tekrar bana yoğunlaşırken başını salladı. “Evet komiserim. Araçta bir silah bulduk ve yaptığımız karşılaştırmalar sonucunda Melek Tekcan’ın ölümüne sebep olan silahtan çıkan mermi ile bu silahtaki mermi eşleşti. Silah zaten Kürşat Bey’e aitti. Silahı çalan kişi ise Enes Kaya adında bir kiralık katil. Uzun zamandır aranıyormuş.”

Esra kocasının sevgilisini öldürtmek için katil tutmuştu demek.

Tekrar Esra’ya döndüm. Yüzünde saf bir korkuyla masaya bakıyordu. “Şimdi bize olayı hiçbir şey atlamadan anlatırsanız çok mutlu oluruz Esra Hanım.” dedim *hanım* kelimesine alaycı bir vurgu yaparak.

Esra hıçkırıklarını bastırmaya çabalarken sesi oldukça kısık çıkıyordu. “Bana aldatıldığımı Melek’in eski kocası söyledi.” dedi. Bunu ben de tahmin etmişim. Hatta bu cinayette ortak olduklarını bile düşünmüştüm ama yanılmışım.

Esra masada duran pet şişeyi açtıktan sonra suyu avcuna dököp yüzünü ve boğazını ıslatırken Zeynep başka bir şey olmadığını söyleyerek odadan çıktı. Burak da onun peşinden kapıyı kapatıp sırtını duvara yasladı.

“Sonra olaylar nasıl gelişti?” Bu soru Burak’tan gelmişti. Esra tekrar duygularını geri plana atmayı başardığında, “Bir katil tuttum.” dedi. Şimdi karşımda hâl ve hareketleriyle başka bir kadın oturuyordu sanki. Soğukkanlı ve canî. Anî duygu değişimlerine kapılıp giden bir kadın.

“Cengiz’e söylemeden Türkiye’ye döndüm. Enes’i bulduğumda planın geri kalanı hakkında konuştuk. Ona bir araba alıp Melek’in adını söyleyerek bizi bulduğunuz lastikçiden lastik aldım. Enes bir kaçak olduğu için yakalanma ihtimalini riske atamazdım.” Durduğunda odada sadece nefes alış verişlerimizin sesi duyuluyordu. Sonra Esra anlatmaya devam etti:

“Planımız işe yarasaydı bu işten ikimiz de sıyrılacaktık. Enes, Kürşat’ın silahıyla Melek’i vurduğu için suç ona kalacaktı.”

“Fakat işler evdeki hesaba uymadı.” diyerek araya girdim.

“Maalesef.” Kısa, haylaz bir kahkaha attı. “Eve arka kapıdan girdik çünkü kameraların o bölgeyi çekmediğini biliyorduk. Melek’i silah zoruyla arabaya aldık fakat bize direnmeye çalıştığı sırada silah patladı ve yaralandı.” Onun vurulması istemediği bir şeymiş gibi yüzünü buruşturdu.

“Zaten onu öldürmek istemiyor muydunuz?”

“Eh, planım bu yöndeydi fakat medeni bir konuşma ortamı gerçekleştirebilseydik muhtemelen onun yaşamasına müsaade ederdim. Fakat bizi tehdit ettiğinde ve kocamla konuşmaya devam edeceğini söylediğinde kararlarımı sanki sinir ele geçirmişti.”

Buna ne diyeceğimi bilemiyordum. İçimden sadece kusmak geliyordu. Bunları nasıl yapabiliyorsunuz, diye sormak istiyordum. Nasıl bu kadar canî olabiliyorsunuz? Fakat bunun yerine, “Sen de cesedi bıraktığınız ormana gittin mi?” diye sordum.

“Evet, arka koltuktaydım.” Derin bir iç geçirdi. “Ayrıca Melek arabada ölmedi. Onu oraya bıraktığımızda kendi kendine öleceğini düşündük fakat sandığımdan daha dayanıklı çıktı.” Saçlarını geriye savururken tırnaklarıyla oynuyordu.

SUÇ MAHALLİ

“Pişman mısın?” diye sorduğumda alacağım cevabı zaten biliyordum.

Gözlerime baktı. Keskin ve delici gözleri sanki karşısında ne varsa parçalayacak gibi bakıyordu. “Ben ona gitmesi için fırsat tanıdım. Ama o sürtük,” dudaklarını yaladı. “Kocamı ayartmaya devam edeceğini söyledi. Hakkını kaybetti.”

“Anlaşıldı,” dedim arkaya yaslanırken. “Soruşturma kapandı.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

VEDALAR VE GERİDE KALANLAR

Saat gece on iki. Şehrin sessizleşmeye başladığı vakitlerdi. İnsanlar usulca sokaklardan çekiliyor, sessizlik şehri ele geçiriyordu. Asfalt yollardaki hareketlilik azaldığından geçen birkaç aracın da gürültüsü oldukça yüksekti. Dışarıda aylaklık yapan birkaç gencin keyifli kahkahaları binaya zar zor ulaşıyordu. Örtülü perdelerin arasından içeri sızan sokak lambalarının loş ışığı ise odaya kasvetli bir enerji bahşederken elimi yukarı kaldırıp duvarda oluşan gölgeyi izledim. Gölgeler, insanın görebildiği hayaletleriydi.

Bir iki ufak gülüşme sesi daha.

Biraz sonra ise tamamen sessizlik.

Saatin yelkovanı ilerledikçe sessizleşiyordu şehir.

Yatakta uyanık bir şekilde uzanıyordum. Yorganı belime kadar örtmüş ve dizlerimi dikmiştim. Uyumaya çalışıyordum ama gözüme tek damla uyku girmiyordu. Sıkıntıyla nefes alırken parmaklarım karnımın üzerinde ritim tutturmuştu. Yorganı üzerimden atıp ayaklarımı yataktan sarkıttım. Operasyon bu geceydi. Her şeyin biteceği geceydi. Bu geceden sonra, eğer her şey yolunda giderse artık polis kimliğine sahip olmayacaktık. Tüm bu şeyleri ardımızda bırakıp Barış'ın hayalini kurduğu o sahil kasabasına yerleşecek ve huzuru kovalayacaktık.

SUÇ MAHALLİ

Barış... Gökyüzü gözlere sahip olan adam. Beni güneşinde ısıtan, başak tarlalarında koşturan sevgili eşim, her şeyi tek başına halledebileceğini düşünüyordu. Hatta bunun için benden hayatının en önemli ayrıntılarını dahi saklamıştı. Açığa alındığını, teslim olmuş birini vurduğu bana hiç söylememişti. Başımıza gelen onca şey bunlar yüzünden yaşanırken bana hiçbir şey anlatmaması kendimi değersiz hissettiriyordu.

Acaba sorsam söyler miydi?

Yaşananlara rağmen anlatmadıysa ben sorsam ne değişecekti ki?

Silkindim. Barış yatsı namazını kılıyordu. Ne zaman gideceğini bilmiyordum. Muhtemelen benim uyumamı bekleyecekti. Sonra gizlice evden çıkacak ve beni ardında bırakacaktı. Ya uyandığımda o hâlâ gelmemiş olursa? Ya hiçbir zaman gelmezse? Bunu hiç düşünmüyordu. Beni ardında bırakırken aklında hiç bunlar olmayacaktı.

Zamanında bana bu görev için çok tehlikeli, demişti.

“Benim ölümüm senin ölümünden her zaman daha iyidir Azra.”

Değildi. Hiçbir zaman da olmayacaktı.

Kalbimin sıkıştığını hissettiğim an yüzümü buruşturdum. Avucumu göğsüme bastırırken acı şiddetlendi. Öyle ki bir an bunun bir kalp krizi olduğunu sandım. Dudaklarımı birbirine bastırıp ayağa kalktığım sırada içim ağlama isteğiyle dolup taşmıştı. İçimde bir sıkıntı vardı ve bu, kara bulutlar gibi büyüdükçe büyüyordu.

“Azra neyin var?”

Sesin geldiği tarafa döndüm. Barış kapıda endişeyle bana bakıyordu. Üzerinde pijamaları yoktu. Siyah keten bir pantolon ve beyaz bir gömlek giyinmişti. Her an gitmeye hazır bir şekilde bekliyordu. Elimi göğsümden çekip sakın nefesler almaya çabaladım. “Sadece kramp,” dedim ve geçiştirmek istercesine elimi salladım. “Önemli değil, geçti.”

Birkaç büyük adımda yanıma gelerek beni kollarının arasına aldı. Kokusunu içime çekerken gözlerimi kapattım. Gitsin istemiyordum. O bela yüzünden az daha canlarımızdan olacaktık.

Barış saçlarımın üzerine küçük öpücükler bırakırken sıcak nefesi tenime çarpıyor içimi gıdıklıyordu. Bu hissi seviyordum, ılık bir meltem gibi saçlarımda dolanan nefesleri sanki benim uyuşturucumdu.

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu yüzümü avuçlarının arasına aldığı sırada. “Çok solgun görünüyorsun.” Gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Acaba benim ona duyduğum endişeyi de yansıtıyor muydu gözlerim?

Gülümsemeyerek ellerini tuttum. “İyiyim, gerçekten.”

Başını salladı ve elimi bırakmadan yatağa oturdu. Beni de yanına çekip başımı dizlerinin üzerine koymamı sağlarken konuşmadık. Şimdi saçlarımı okşuyordu ve ben de dizlerimi karnıma çekmiş bir hâlde sessizce dizlerinde yatıyordum.

“Bence senin biraz uykun var, tatlı meleğim.” diye mırıldanırken parmağı yanağımda geziniyordu. Bana dokunuşu ise gerçekten uykumu getiriyordu.

Uyumamalıyım, diye geçirdim içimden. Uyursam o yalnız giderdi.

Hava ağırlaştıkça içimdeki sıkıntı büyüyordu. Göz kapaklarım kapanıyordu ve onlara engel olmak gittikçe güç bir hâl almaya başladı. Barış bu şekilde uyuyacağımı biliyordu ve şansını deniyordu. Birden gözlerimi açtım ve ona baktım. “İstifa dilekçelerimizi yazmadık Barış.” dedim neredeyse telaşlı bir sesle. Ardından ayağa kalkıp odada kâğıt kalem aramaya başladım. Barış’ın gözleri benim üzerimdeydi. Operasyon saati yaklaşıyordu ve sabırsız bir şekilde benim uyumamı bekliyordu. Kâğıt kalem bulduktan sonra ona döndüm. “Yazalım haydi.”

Esnerken eliyle ağzını kapattı. “Çok uykum var Azra. Ama seni kıramıyorum.” dediğinde kalkıp ona uzattıklarımı aldı. Ardından odadan çıkıp salona geçti.

SUÇ MAHALLİ

Güzel numara yapamıyorsun Başkomiser Barış Karasu, diye geçirdim içimden.

İkimiz de salona geçip masaya oturduğumuzda tuhaf hissediyorduk. Önümüzde boş kâğıtlar ve ellerimizde mürekkebinin akıtmak için can atan kalemler vardı. Tek bir imza bizim hayatımızı değiştirecekti.

Yıllardır bu meslekteydik, şimdi gitmek garip hissettiriyordu. Alıştığım düzensiz bir hayat vardı. Gecesi gündüzü belli değildi ama yine de seviyordum işte. Barış'la bazen kafeteryada yaptığımız, sadece poğaça çay olan kahvaltılarımızı çok özleyecektim mesela. Cinayetin kanlı izlerini aramayı, katillerin peşine düşmeyi, parçalar bir araya geldiğinde yaşadığım o heyecanı ve komiser ünvanını. İçimde oluşan koca bir boşluk sanki yeri asla dolmayacak gibi acıtıyordu canımı. “Hazır mısın?” diye sordum usulca. Uzanıp masadaki elini tuttuğumda güven verircesine parmaklarımı sıktı. Sonra uzanıp beni öptü ve eli hâlâ yanağımdayken kulağıma fısıldadı: “Eğer sen hazırsan şüpheli dedektifim...”

Gözlerimi yumdum. “Her zaman senin şüpheli dedektifin olarak kalacağım değil mi?” Minik bir tebessüm dudaklarıma ulaştı. “Polisliği bırakmak sen olmasaydın çok zor gelirdi Barış. Çünkü bu meslek benim hayattaki en büyük hayalimdi.”

“Eğer istemiyorsan...” Fısıltısı acı doluydu. Bensiz gitmesini isteyeceğini düşünmesi bile yakmıştı canını. Tebessüm yüzüme daha da yayılırken, “Ama sen varsın,” dedim. Gözleri parıltılarla doldu. “Seninle olmaksa benim tek hayalim.”

Sözlerim yüzünde güzel bir etki bırakırken uzanıp tekrar öptü beni. Uzun, tatlı bir öpücük sanırım ihtiyacım olan tek şeydi. Onun kollarında, dudakları dudaklarımdayken zaman sanki duruyordu.

Sonra birden içimdeki o sıkıntı tekrar peyda oldu.

Bir hıçkırık boğazıma tırmanmak üzereyken son anda zapt ettim. Benden ayrıldığında başımı onun omzuna yasladım. Söylemeli miydim bilmiyorum ama sırrını artık öğrendiğimi bilmesi en doğru olanı gibi hissediyordum. Kendimi tüm kötü tepkilere hazırlarken, “Arşiv odasında senin dosyanı buldum.” dedim basitçe.

Sustuğumda derin bir iç geçirdi ve, “Bir gün öğreneceğini biliyordum.” dedi. Kızmamıştı.

“Bana neden anlatmadın?” Sesimin olabildiğince anlayışlı çıkması için uğraştım. Onunla kavga etmek istemiyordum. On-
dan sadece gerçeği öğrenmek istiyordum.

Üzerine bir kasvet çökerken zar zor nefes aldığını hissettim. “Hayatımın o döneminden nefret ediyorum Azra.” Gözlerini boş kâğıda dikti. “Kendim bile unutmaya çalışırken sana anlatamadım.” Sesi acı doluydu. Bu anı, zamanında onu gerçekten mahvetmiş olmalıydı. Başımı hafifçe kaldırıp yüzüne baktım. Kaşları çatıktı, loş ışık kirpiklerine vuruyor ve yüzüne gölgeler düşürüyordu. Saçları yine dağınıktı fakat en güzel görüntüsüne sahipti.

Onu rahatlatmak için boynunu öptüm. Dokunuşum onu titretti. Fakat işe yaradı da. “Seni anlarım Barış.” diye fısıldadım. “Bir şey olmuştur, çatışmaya denk gelmiştir, vurmuşsundur. İsteyerek olmadığına eminim.”

Gözlerime baktığında ifadesi yumuşadı. “Teslim olmuştu. Ben elimde silahla onun karşısındaydım. Sonra arkasında bizi tuzığa düşüren Ali’yi gördüm. Arabanın arkasına gizlenmiş beni vurmak için nişan alıyordu. Her şey bir anda oldu. Ben kendimi savunurken Gürcan Ali’nin önüne atladı.”

“İyi de bu açığa alınmana sebep olmazdı ki.” diye yakındım. Açığa alınmasındaki amacı anlamıyordum. Her şey ortadaydı.

Barış acı dolu bir kahkaha attı. “Şahidim yoktu. Ali’yi sadece ben ve Gürcan fark ettik.” Barış sessizliğe kapıldığında onun hakkında düşündüğüm her şey, pişmanlığımı körüklüyordu.

SUÇ MAHALLİ

Salonun penceresinden içeriye süzülen sokak lambasının ışığının duvara bizim gölgelerimizi yansıttığını fark ettiğimde silüetlerimizi seyrettim. Başlarımızı birbirine yaslamıştık. Keşke imkânım olsaydı da bu hoş görüntüyü bir yerlerde capcanlı saklayabilseydim.

“Barış,” dedim aklıma gelen ani bir soruyla.

“Efendim?”

“Ali seni ne zamandır rahatsız ediyordu?”

Sorum onu bir anlık sekteye uğrattınca cevabını nefesimi tutarak bekledim. Sonra kolunu belime sardı ve beni kendine biraz daha çekiverdi.

“Göreve tekrar başladığımdan beri.” diyerek itiraf etti. “İçeride boş tehdit mesajları atardı.” Nefesini verdi. “Senden önce.” diye ekledi peşine.

“Nasıl yani?” Meraklı gözlerim onun gözleriyle buluştu.

“Onun soruşturması hâlâ sürüyordu ama onu yakalayacak somut bir kanıtımız yoktu. Sen yanımda çalışmaya başladıktan ve ben sana âşık olduktan sonra mesajların içeriği sana yönelmeye başladı.” Sessizliği titrek bir soluk almama sebep oldu. Ali onu benimle mi tehdit etmişti! Bu çok acınasıydı.

“Düşününce senin bu olayla hiçbir bağlantın yoktu ve o herif seni beni ürkütmek için kullanıyordu. Bu doğru değildi. Ben de seni kendimden olabildiğince uzak tutmak istedim. Bu meseleyi kapattıktan sonra eskiye dönmek için çabalamaya bile razıyım.”

Gölgelerimizde oluşan hareketliliği izledim. “Bu yüzden mi ben ayrılmak istediğimde kolayca kabullendin?” diye sordum. Hafifçe başını salladı.

“Sen bir başkomisersin ve ben de bir komiser.” Ani bir öfke patlaması yaşayacak olduğumu hissettiğim sırada yanaklarımın içini ısırdım. “Ben kendimi koruyabilirdim. Ama sen bana hiç anlatmamayı seçtin. Başımıza gelen tüm şeyler, onlar yüzünden olurken bile,” Sesimi dizginlemeye çalışırken gözlerine baktım. “Sen bana hiçbir şey anlatmadın.”

Ayağa kalkmaya hazırlanıyordum ki elimi tutmasıyla geri oturdum.

“Abisinin o kadınlara neler yaptıklarını biliyorum. Hepsinin cesetlerini gördüm, aileleri ile konuştum, nasıl bir anda ortadan kaybolduklarını öğrendim.” dedi hiddetle yüzümü tutup kendine çevirirken. “Ve inan bana bunun aynısını sana da yapabilecek güçteler.”

“Ben bir polisim.”

“Onlar da bizim bile çökertemediğimiz kolu bacağı bilmediğimiz yerlere uzanan büyük bir çete. Seni sadece Ali’den korumuyordum. Seni bu koca beladan da korumaya çalışıyordum.”

Barış’ın elleri tenimden uzaklaştığında sandalyemi biraz geri çekip kollarımı dizlerime dayadım ve ellerimle yüzümü kapattım. Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Kararsızlık içimi yiyip bitiriyordu.

Sessizlik uzadıkça uzadı.

Sonra ansızın korkuyla içimi titreten telefon melodisi sessiz evin tüm köşelerine ulaştı. Barış’ın telefonu çalıyordu. Kafamı kaldırıp kimin aradığına bakmaya çalışsam da ses birden kesildi ve cevapsız çağrı bildirimi ekrana düştü.

“Kim arıyor?”

“Önemli biri değil.”

“Ali seni hâlâ tehdit ediyor mu?”

“O bir kaçak Azra. Bana ulaştığı an ensesine çökeceğimizi biliyor.”

Usulca başımı salladım. Öfkem azalırken tekrar sağlıklı düşünmeye başlıyordum. “Benden gizlediğiniz şu görev Ali ile ilgili değil mi?”

Saçlarını karıştırdı. Yüzünde bunu bildiğime sevinmemiş olduğunu gösteren bir ifadeyle masadaki kalemi ileri geri oynatıyordu. “Onu bulduğumuzu sanmıştık. Fakat sonra izini kaybettik.” dedi basitçe.

SUÇ MAHALLİ

“Ne zaman tüm bunları ardımızda bırakacağız?” diye sordum zaman o da bunu bilmiyormuş gibiydi. Sonra, “Çok yakında.” dedi ve kalemi eline aldı.

“Dilekçelerimizi yazalım.”

Barış evden çıkmalı beş dakika olmuştu. Dilekçelerimizi yazdıktan sonra birlikte yatağa gitmiş ve Ali konusunu o masada kapatmıştık. Çok uykum olduğunu söyleyip ona sarılarak hemen uyuma numarası yapmıştım. Benim uyuduğumu düşündükten sonra kalkmış ve hızlıca evden gitmişti. Onun gidişinin hemen ardından ben de kalktım.

Dolaptan üzerime siyah kumaş bir pantolon ve siyah renk bir gömlek alıp hızlıca giyinirken Burak’a evin önüne gelmesi için mesaj attım. Gecikmeden cevap geldiğinde şifonyerin üzerinde duran siyah penye şalı kafama atıp beni fazla engellemeyecek şekilde bağladım.

Acele etmeliydim.

Kapıya koşup antreden silahımı aldım ve kemerine taktım. Aynada kendime baktığımda tamamen siyah olmam hoşuma gitmişti. Bu sayede gece fazla dikkat çekmeyecektim.

Kapıyı açıp postallarımı giymeye uğraştığım sırada telefon çalmaya başladı. Burak arıyordu. Telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırdım.

“Geldin mi?”

“Aşağıdayım komiserim.”

“Şimdi geliyorum.”

Telefon kapandıktan sonra ayağa kalkıp kapıyı kapattım ve merdivenleri ikişer ikişer indim. Postallarımın çıkardığı sesler bu sessizliğin içinde büyük gürültü oluşturuyordu. Dışarı çıktım. Burak hemen kapının önündeydi. Camı indirip kolunu dışarı sarkıttı. “Komiserimi aksiyonun göbeğine götürmeye hazırım.” dedi

neredeyse çocuksu bir neşeyle. Bu hâline gülerken hızlı davranıp arabasına bindim.

İçerisi hafif sigara kokuyordu. Yanımdaki camı açtığım sırada, “Sigara içtiğini bilmiyordum.” dedim.

Burak biraz mahcubiyetle gülümsedi. “Kusura bakma komiserim. Öyle çok içmem aslında.” deyiverdi arabayı çalıştırırken.

Geçiştirircesine elimi salladım. “Önemli değil, ama yine de içmeni tavsiye etmem, çok zararlı.” Sadece başını sallamakla yetindi.

Telefondan operasyon yerinin adresini bulup Burak’a verdikten sonra çok konuşmadık. Oldukça gergin hissediyordum ve Burak bunu anladığından beri beni rahatsız etmek istemiyordu. O bile neşeli hâinden sıyrılmış, ciddi bir ruh hâline bürünmüştü. Onun bu hâlini çok nadir görürdüm.

“Az kaldı.” diye düşünürken birden belimdeki silahımı çok sıkı tuttuğumu fark ettim. Parmak eklemlerim bembeyaz kesilmişti. Silahı belimden çıkarıp kucağıma koydum ve parmaklarımı birbirine doladım.

Burak adrese bakıp toprak yola saptığı sırada göz ucuyla bana baktı. “Komiserim, stres insanın düzgün davranmasını engeller. Belki biraz daha rahat olmanız gerekli.” dese de ellerimin titremesine mâni olamıyordum. “Bunu her zamanki bir operasyon gibi düşünün.”

“Deniyorum.” dedim ellerimi birbirinden ayırırken. Ardından derin nefesler alıp verdim ve stresi yenmeye çalıştım. Birkaç dakika sonrasında kendimi daha iyi hissediyordum.

Toprak yolda biraz daha ilerledikten sonra Burak arabayı durdurdu. Farlar kapandıktan sonra karanlığa alışmam biraz usun sürse de vakit kaybetmeden araçtan inip ağaçların arasında bir gölge gibi ilerlemeye başladık. İlk gördüğümüz araçla kendi aracımız arasında yaklaşık yirmi metrelik bir mesafe vardı. Eğer seslere karşı dikkatli davranıyorlarsa bizi duymuş olmaları muhtemeldi.

SUÇ MAHALLİ

İleride eski konak tarzı iki katlı bir ev vardı. Panjurları çürümeye başlamış ve camları kırılmıştı. İçerisinin berbat koktuğuna neredeyse emindim. Çatısındaki kiremitlerin çoğunun yerinde yeller esiyordu. Giriş kapısı ardına kadar açıktı ve karanlıktan başka bir şey görünmüyordu.

Biraz daha ilerlediğimizde iyice ağaçların arkasına gizlendik. Evin iki yanındaki açıklık alanlar arabalarla doluydu. Sağ tarafta dokuz, sol tarafta on bir araba saymıştım. Her arabanın başında bir kişi bekliyordu. Tedirgince Burak'a baktım. Elindeki silahı her an ateşlemeye hazır bir şekilde tutuyordu. Başıyla ileriye işaret edip, "Sizce başkomiserim karşı taraftan mı saldıracak?" diye sordu.

Her ne kadar sakın kalmaya çalışsamda Barış'ı ve ekipten kimseyi bu karanlığın içinde seçememiş olmak, içimin korkuyla dolmasına sebep olmuştu. "Bilmiyorum Burak." diye fısıldadım. Temkinli adımlarla daha iyi gözlem yapabilmek için önümüzdeki en yakın ağaçlara ilerledik. Sırtımı ağaca yaslarken silahımı sıkıca kavradım. Kilidi indirip hazır bir şekilde tekrar açıklığa döndüm.

Şimdi evin önüne kurulmuş geniş masayı görebiliyordum. Masanın başında iki kişi dikiliyordu. Sandalyeler boştu. Sanırım henüz gelmemişlerdi. Daha iyi görebilmek için parmak ucuma yükseldiğim sırada arkamda bir hareketlilik hissettim fakat dönmeme fırsat kalmadan bir tabancanın soğuk metali enseme dayanmıştı.

Ellerimi yavaşça yukarı kaldırırken Burak'ın ne durumda olduğunu merak ediyordum. Derin bir nefes alırken bunun son nefesim olmamasını umarak başımı eğip arkama döndüm ve bana silah dayayan adamın arkasına geçip bacağına tekme attım. Dizlerinin üzerine çökerken bu sefer de ben ona silah doğrulttum.

Vücudumdaki adrenalin normal seviyeye geri dönerken silah doğrulttuğum kişinin bir kadın olduğunu fark ettim. Sarı saçlarını

atkuyruğu yapmıştı. İçimdeki tanıdıklık hissini bastırmaya çalışırken saçlarını tutup kendime çektim ve yüzüne baktım. Saçını çektiğim için acıyla yüzü kırışmıştı.

Bu yüzü tanıyordum. O gün Barış'ın yanında gördüğüm bu yüzü, bir daha hiç unutmamıştım.

Kadının saçlarını bırakırken cebimden polis kimliğimi çıkarttım. "Cinayet şubeden Komiser Azra Karasu." Derya rahatlamış bir ifadeyle ayağa kalkarken dudakları hafif kıvrıktı. Saçlarını düzelttikten sonra yaka cebinden kimliğini çıkarttı. "Edirne nar-kotik şubeden Başkomiser Derya Sayıklı." Elini uzatırken, "Seni onlardan biri sandım." dedi.

Cevap vermeden önce çevreme bakındım. Burak'ın yanında Derya'nın ekibinden biri vardı ve bir şeyler konuşuyorlardı. Arkama daha dikkatli baktığımda daha önce fark etmemiş olduğum ekibi gördüm. Hepsi siyah giyinmiş ve ağaçların arkasına gizlenmişlerdi. Fakat Barış yine yoktu.

"Başkomiser Barış Karasu'nun eşiyim." dedim Derya'nın gözlerinin içine bakarak. "O nerede?"

Derya şüpheyle gözlerini kıstı. "Senin burada olmaman gerekiyordu diye hatırlıyorum." dediğinde omuzlarımı silktim.

"Eh, gördüğün gibi buradayım. Operasyon için geldim."

"Planda bir değişiklik mi oldu?" diye sordu kuşkuyla.

Planın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Hayır, plan değişmedi. Sadece biz dahil olduk."

Derya evin karşı tarafındaki ormanlık alanı işaret etti. "Barış'ın ekibi diğer tarafta." dediğinde bizim neden burada olduğumuzu sorguluyordu.

"Siz gelene kadar bu tarafın temiz olduğundan emin olmamız gerekiyordu." dedim. Aklıma gelen en iyi cevap buydu.

Sonuç olarak Derya sorgulamayı bıraktı ve benimle birlikte ağaçların arkasına gizledi. Kalkan olarak kullandığımız ağaçlar

SUÇ MAHALLİ

birbirine yakındı. Az önce benim de yaptığım gibi gözlem yaparken, “Saat bir elli sekiz.” diye fısıldadı. “Sevkiyatın başlamasına iki dakika kaldı.”

O görmese de başımı salladım. Bu sırada sağ tarafta en öndeki aracın kapısı açıldı. Beyaz gömlekli biri elindeki iki büyük çantayı korumasına devrettikten sonra araçtan indi. Adamın yüzünü görmemle içimdeki korku alevlendi. Ali Tan, ilk gördüğümünden daha da büyümüştü.

Masaya doğru yürürlerken saat bir elli dokuzu gösterdi. Çantaları masaya koyan koruma etrafını kolaçan ettikten sonra fermuarları açtı. İki çanta da ağzına kadar uyuşturucu torbalarıyla doluydu.

Saat tam ikiyi gösterdiğinde ise evin sol tarafında en önde duran arabanın kapısı açıldı. Araçtaki adam Ali’ninkilerden büyük bir çantayı korumasına verip aşağı indiğinde masaya doğru yürümeye başladılar.

Ali onları gördüğünde keyifle ıslık çaldı. “Ne güzel bir gece değil mi Marco Bey.”

Adı Marco olan adam masaya otururken Ali’den tiksiniyor-muş gibi yüzünü buruşturdu. Muhtemelen kırklı yaşlarının başındaydı. Keskin hatlı bir yüze, simsiyah kısa saçlara sahipti ve alnının kenarındaki derin yara izi ona ürkütücü bir hava katıyordu. “Mallarımı aldıktan sonra karar vereceğim gecenin güzelliğine.” dediğinde eğreti Türkçesi kulak tırmalıyordu.

Ali masadaki çantalardan birini davetkârca Marco’ya yaklaştırdı. “Parayı aldığımda senin olacak.” dediğinde adam poşetlerden birine uzanmak üzereyken çantayı tekrar geri çekti.

Marco’nun işaretiyle yanındaki koruma çantayı masaya koydu ve fermuarı açıp parayı sergiledi.

Bununla birlikte Ali, uyuşturucu çantalarını tamamen unutup paraları aldı. Çantanın içinden bir banknot seçip yanındaki korumaya uzattı. Paranın sahte olup olmadığını test ettiriyordu.

Marco da aynı şekilde uyuşturucudan emin olmak için test yapıyordu. Tiksintiyle yüzümü buruşturdum.

Biraz sonra Ali hışımla çantayı masaya fırlattı ve ayağa kalkıp adamın üzerine eğildi. “Para eksik!” diye bağınca bu sefer keyifli taraf Marco olmuştu. Ali’yi yakasından tutup geri iterken kahkaha attı. “Malların gerçek olduğundan emin olmadan paranın hepsini vereceğimi mi sandın?” Eliyle bir işaret yapınca arabaların orada bir hareketlenme oldu. En arkadaki arabadan elinde çantayla çıkan kişi daha ilk adımını ancak atmıştı ki ağaçların arkasından bir el boğazına yapışıp hiç ses çıkarmadan onu karanlığa çekti. Fakat bunu kimse fark etmedi.

“Hazır olun, işaretimi bekleyin.” dedi Derya bu sırada.

Sonra karanlıktan elinde çantayla biri çıktı. Başak rengi saçları alnına dökülmüş güneş gözlüğü takmış bu adam, Barış’tı. Benim pek sevgili eşim.

İçim heyecanla dolarken onu nefesimi tutarak seyrettim. Beyaz gömleğinin iki düğmesi açıktı ve ellerinde siyah deri eldivenler vardı. Omuzları dik bir şekilde öz güvenle ilerliyordu. Eğer bu bir operasyon anına denk gelmeseydi onun bu hâli beni kesinlikle baştan çıkarırdı.

Barış masaya yaklaştıkça bendeki heyecan yerini korkuya bıraktı. Ali onu tanırdı. Kendini savunmasına fırsat kalmadan onu vurabilirlerdi.

Silahımı ateşlemeye hazır hâlde tutarken Barış masaya ulaştı. Çantayı masaya koyup açarken nefesimi tutmuştum. Her an onu fark edebilirlerdi. Barış çantadan elini henüz çekmişti ki Ali hemen çantayı önüne çekti. Barış’ı tanımamış olmasının tek nedeni gözünün paradan başka bir şey görmüyor olmasıydı.

Çantadan çıkardığı para destesini yüzüne doğru sallayıp koklarken, “En sevdiğim koku.” dedi yüksek sesle. Sonra ayağa kalkıp elini Marco’ya uzattı ve el sıkıştılar.

Marco elini geri çektiğinde yanındaki koruma Ali’ye bir kâğıt uzattı. Ali kâğıdı açıp okurken, “Bir sonraki sevkiyat tarihi.” dedi

Marco. Ardından malları alıp masadan ayrılmak için hareketlendiler.

Fakat Barış olduğu yerde kaldı. İmalı bir öksürükle onların dikkatini çekmeye çalıştığında ekipten önce davranıp onu oradan kurtarmak istedim.

“Beyler bir sonraki sevkiyat emniyet merkezinde.” dedi Barış elini belindeki silaha götürdüğü sırada. Tüm gözler Barış’ın üzerine çevrilirken Barış hızlı davranıp silahını çekti ve Marco’nun alnına dayadı. Fakat bu yine de Ali’nin ona silah doğrultmasına engel olamadı. Marco ise namlunun ucunda olmaktan pek keyif almamış gibi korkuyla gözlerini açmıştı.

Ali silahın emniyet kilidini indirirken mide bulandırıcı bir kahkaha attı. Onu kendi ellerimle öldürmek istiyordum. “Bu gece gerçekten de güzel olacak.” dediğinde başını yana yatırıp silahını para çantası ve Barış arasında gezdirdi. “Hem zengin oluyorum hem de buraya tek başına gelmek aptallığında bulunmuş olan abimin katilinin canını alıyorum.”

Barış dudaklarını yalayıp Ali’yi aşağılayıcı bir şekilde gülerken, “Kimin aptal olduğu tartışılır.” dedi. Bu sırada Ali’nin yanındaki koruma belinin iki yanından silahlarını çıkarıp birini Barış’a atarken diğeriyle Ali’yi hedef aldı. Barış da havada kaptığı silahı keyifle Ali’ye yöneltti.

Ali kendisine doğrultulan iki namlu yüzünden korkudan bayılmak üzereydi fakat yine de son anda kadar korkusunu gizlemeye çalışacağını biliyordum.

Arabaların yanında bekleyen korumalar masanın etrafındaki kargaşayı fark ettiğinde telaşla oraya koştu fakat Marco ve Ali tehdit altındayken kimse cesaret edip de bir şey yapmadı.

Arkadan Burak’ın hayranlık dolu sesi kulağıma geldiğinde ona tüm kalbimle hak verdim. “Başkomiserim çok havalı!”

Hâlâ hareketlenmemiş olmamıza şaşırarak Derya’ya döndüğümde göz göze geldik. Çekik gözleri kararlılıkla kısıldı ve başımı salladığımda arkasındaki ekibe döndü. “Şimdi!”

Derya'nın komutuyla birlikte ağaçların arkasından çıkan bir düzineden fazla polis hızlı hareketlerle ormandan çıkıp açıklık alana akın ederken onların peşlerindeydim. Evin çevresindeki beş altı kişi dışında diğer herkes masanın etrafında olduğu için ormanın diğer tarafından çıkan Barış'ın ekibiyle masanın etrafını çevirdiler.

İki düzine polisle onların etrafında halka olduğumuzda Marco ve Ali ne yapacaklarını bilemez bir hâldeydiler. Yakalanmak hesaplarında yoktu ve bu onları dumura uğratmıştı. Marco yenilgiyi tamamen kabul etmişken Ali yüzünde kibir dolu bir ifadeyle etrafındaki polisleri görmezden gelerek Barış'a döndü. Onunla birlikte benim de ilgi odağım Barış olduğunda etrafına baktı. Yüzünde güneş gözlüğü olmasına rağmen beni gördüğünü biliyordum. Dudakları okuyamadığım birkaç kelimeyle kımıldarken Ali'nin sesini işittim.

“Beni yakalamış olman hiçbir şeyi değiştirmez Barış Karasu. Ben bu oyunda sadece iki kare öne itilmiş bir piyonum. Ben ortadan kalksam da oyun devam eder hatta bir noktada daha da kolaylaştığını söyleyebilirim.”

Barış, “Sıradan bir piyonun ortadan kalkması bile,” diyerek söze başladığı sırada Derya'nın ekibinden iki kişi Marco'nun ellerine kelepçe takıyordu. “Oyunun daha çabuk bitmesine neden olur.”

Ali acıyla güldü. “Abim de bir piyondur. Onu öldürdün ama geri kalanımızdan kurtulamadın.” dedi.

Çevreme baktığımda bir grup polisin araçları kontrol etmekte olduğunu gördüm. Diğer bir kısmıysa ablukaya aldıklarımızı tutuklamakla meşguldü. Sonra gözüm evin kapısına takıldı. Derya, Burak ve başka üç kişi içeriye giriyorlardı. O tarafa bakmaktan vazgeçtiğimde tekrar Barış'la Ali'ye döndüm. Berat Ali'nin ellerine arkadan kelepçe takmıştı ve az önce gelen sirenleri çalışan polis arabasına doğru sürüklüyordu.

Zorla araca sokulmadan hemen önce, “İşlerimizi batırmanın ve abimi öldürmenin cezası misliyle sana geri ödenecek.” diye

SUÇ MAHALLİ

bağırdı. “Nefesimizi hep ensende hissedeceksin.” Kapının kapanmasıyla Ali’nin artık önemsiz olan tehditleri etrafımızdaki gürültünün arasından eksilmişti. Aracın uzaklaşmasını izlerken silahımı belime yerleştirdim ve onun gidişini alaycı bir gülümsemeyle izledim.

“Sanırım artık bitti.” diye mırıldandığım sırada arkamda tanıdık bir nefesin sıcaklığını hissettim. İçim huzurla dolarken elleri usulca belime dolandı ve beni kendine doğru çevirdi.

Eldivenleri hâlâ elindeydi ve gözlüğünü çıkarmıştı. Bu sayede aslında ne kadar öfkeli olduğunu kolayca görebiliyordum. Bakışları sanki olabilirmiş gibi daha da sertleşirken kulağıma doğru, “Bu operasyondan haberinin olmaması gerekiyordu.” diye fısıldadı. Bir ürperti bedenimden elektrik dalgası gibi geçerken sesindeki hiddet beni ürkütüyordu. Dışarıdan bizi gören herhangi biri, birbirimize sarıldığımızı görebilirdi. Ama aramızda yaşanan konuşma bunun tam aksiydi.

“Sen bunu nasıl öğrendin?” diye sordu.

Ellerimi onu itmek için göğsüne koyuyordum ki birden bundan vazgeçtim. Kollarımı beline dolayıp belki ufacık bir cilve yapacak olursam yumuşayacağını biliyordum. Yüzümü boyun girintisine saklarken titrekçe verdiğim nefes çıplak tenine çarptı. Bununla birlikte âdemelması usulca hareket etti.

“Senin gittiğini duydum.” dedim sessizce. “Sana bir şey olmasından korktum ve peşinden geldim.”

“Gelmemen gerekirdi.” Beni tutan elleri gevşedi. “Bu gerçekten çok tehlikeliydi.”

Dudaklarımı büzdüm. “Ama bitti,” dediğimde yanağına uzanıp öptüm. “Hem gelmeseydim senin oldukça havalı bu hâlini göremezdim.” Barış muzır gülümsemelerinden biriyle beni kendine daha çok çekerken nerede olduğumuzu tamamen unutmuş gibiydi. “Eğer istediğin bu hâlimi görmekse eve gittiğimizde buna devam edebilirim.”

Usluca başımı salladım ve, “Evet, çok isterim.” diye mırıldandım. Ardından keyifli kahkahası kulaklarıma ulaşp midemdeki kelebekleri uçuşturdu.

Ortama tekrar ayak uydurmamız uzun sürmedi. Birbirimizden ayrıldıktan hemen sonra amirin Barış’ı aramasıyla Barış biraz uzaklaşmıştı ve tek kalmıştım.

Az önce gelen olay yeri ekibi, evin önünde ve arabalarda inceleme yapıyordu. Genelde buldukları şey ise boş mermi kovanları ve uyuşturuculardı. Sanırım burası tek seferlik bir sevkiyat alanı değildi. İleride birinin toprağa gömülü hâlde bulduğu küçük çakıyı delil torbasına koyarken ikinci olay yeri ekibi de gelmişti.

Arabadan inen altı kişilik ekip öncekilerle konuştuktan sonra inceleme için harabe eve yöneldiklerinde Derya ve Burak’ın az önce eve girdiklerini hatırladım. Fakat çıktıklarını görmemişim ve dışarıda da değillerdi.

Endişeyle evin korkunç derecede karanlık olan girişine baktım. Bir şeyler ters gitmiş gibi hissediyordum ve oraya gitmeye korkuyordum. “Burak!” diye seslendiğimde kalabalıktan bir yanıt gelmedi. Bu daha da tedirgin olmama neden olurken bu sefer Derya’ya seslendim. Fakat sonuç aynıydı.

Bir şeyler ters gitti.

Olay yeri ekibinden bir kişi eve henüz girmişti ki ikinci katın kırık camından biri dışarıya savruldu. Adımlarım istemsiz bir şekilde yerde yatan kişiye doğru ilerlerken camda karanlık bir silüet gördüğüme yemin edebilirdim.

Sonra birden durdum.

Derya’nın tokası kopmuş saçları dağınıktı. Saç dipleri kanla kırmızıya boyanmış o güzel yüzü parçalanmıştı. Elmacık kemiğine aldığı darbe midemi alt üst etmişti. Bir zamanlar canlılıkla dolu olan gözleri ise şimdi boşluğa bakıyordu.

SUÇ MAHALLİ

Hıçkırığımı bastırmak için elimi ağzıma götürdüm. Bu gerçek olamayacak kadar korkunç bir kâbustu. Bunlar gerçekten yaşanıyor olamazdı.

Etraftaki sesler boğuklaşmaya başladığında belimdeki silaha davrandım ve koşarak evin içine girdim. Gözlerim ani karanlık karşısında körleşirken alışana kadar duvara dokunarak yolumu bulmaya çalıştım. Burak hâlâ evin içinde olmalıydı ama etraf o kadar gürültülüydü ki hangi sesin ona ait olduğunu kestiremiyordum. Biraz sonra gözlerim karanlığa alıştı ve direkt önüme çıkan eski merdivene yöneldim. Basamaklar oldukça yıpranmış ve feci derecede küf kokuyordu. Temkinli adımlarla ilerlemeye çalışıyordum. Zira bastığım her basamak ayağımın altında ufalanacak gibiydi.

Yukarı çıktığım sırada girişte sesler yükseldi. Benimle birlikte eve giren polisler aşağıyı arıyorlardı. Aşağı bakmayı bırakıp önüme döndüğümde karşımda uzun bir koridor vardı. Dikkat kesilerek herhangi bir ses olup olmadığını dinledim. Ses yoktu. Ardından silahımı ateşlemeye hazır bir hâlde ilk odaya daldım.

Yerde Derya'nın ekibine ait iki ceset vardı. Birinin boğazı kesilmiş diğerininse bıçağı kalbine saplamışlardı. Midem tekrar çalkalanmaya başlarken ağzıma gelen safrayı son anda yuttum.

Ali ve Marco yakalanmıştı. Adamları da öyle. Öyleyse bunu kim yapmıştı. Gözden kaçırdığımız biri mi vardı? Yoksa bu Ali'nin de dediği gibi bir satranç oyunu muydu?

Piyonlar elenmişti. Peki ya şah?

Diğer odaya baktığımda boş olduğunu gördüm. Orada fazla oyalanmamışken koridorun sonundaki odadan bir ses geldi. Bir inleme sesine benziyordu. Sonra ses bir anlam kazandı ve hızla oraya koştum.

Kapı, attığım tekmeyeyle yana savrulduğunda karşımda Burak'ı yerde iki büklüm yatarken gördüm. Sonra arkasındaki açık pencereyi fark ettim.

“Sana bunu kim yaptı?” diye sordum.

Burak acı dolu bir inlemeyle, “Bilmiyorum.” diye mırıldandı. “Onlar kim bilmiyorum ama çok güçlüler.”

“Onlar mı?” Kaşlarımı çattım ve pencereye koştum. “Kaç kişiler?”

“Üç.”

Ayağımı pencereye koyduğumda göz ucuyla aşağı baktım. Fazla yüksek sayılmazdı, atlamayı başarabilirdim. Kendimi aşağı bırakmak üzereyken, “Azra dur!” diye bağırdı biri. Bu Barıştı.

Omzumun üzerinden ona baktım. “Zaman kaybedemeyiz. Peşimden atla.” dedim ve kendimi boşluğa bıraktım.

Düştüğüm yer bir saman yığınıydı. Canım çok acımıyordu. Ama yine de ayak bileğinde hissettiğim sızı nedeniyle emekleyerek samanlardan kurtuldum. Benim ayağa kalkmamla aynı süre içinde Barış da aşağı atladı. Kalkıp yanıma gelmesi çok kısa sürmüştü. Üzerimizdeki samanları silkelerken beklemeden ormanın içine doğru koşmaya başladık. Barış önde ben ise hemen iki adım gerisindeydim.

“Ekibe haber verdin mi?” diye sorarken yüzüme çarpmak üzere olan dal parçasından son anda kurtuldum.

Barış biraz yavaşlarken, “Hemen peşimizdeler.” dedi sessizce. Sonra tamamen durdu ve işaret parmağını dudagina götürdü. “Şşşt.”

Onunla birlikte etrafı dinledim. Oluşabilecek herhangi en ufak bir sese odaklandım. İçimden bir ses bize yakın olduklarını söylüyordu. Hem de istemediğimiz kadar yakın.

Bir sincap bulunduğu ağaçtan diğerine atlarken ayağımın altındaki kuru yapraklar hışırdadı. Fakat sonra bu sesin benden geldiğine emin olamadım. Aynı ses sol tarafımdan ve biraz daha uzaktan geldiğinde Barış’a baktım. O artık her kimse, bize yakalanmadan kaçmaya çalışıyordu ve bunu Barış da fark etmişti.

Tekrar sus işareti yaparken sese yöneldi ve koşmaya başladı. Çünkü o adam da koşmaya başladı. Bir silah sesi duymamızla

SUÇ MAHALLİ

birlikte Barış neredeyse gözden kaybolacak gibi olduğunda peşinden koşmaya başladım. Fakat bu uzun sürmedi.

Büyük ve güçlü bir el ağzıma kapanıp beni karanlığa Barış'tan tam aksi bir yöne sürüklerken gitmemek için direndim. Bununla birlikte adamın boğazıma bir bıçak dayamasına sebep olmuştum.

Keskin metal boğazıma incecik bir çizik atarken adam arkamdan kulağıma eğildi. "Sakın ses çıkarayım deme. Eğer yakalana-
cak olursam benim rehinem olacaksın. O yüzden beni, seni öldürmek zorunda bırakma."

Hızlıca başımı salladığımda bıçağı boğazımdan çekme zahmetinde bulunmadan karanlığın içinde ilerlemeye başladık. Fakat ondan kurtulabilmek için her fırsatı kolluyordum. Adam bir an bıçağı uzaklaştırdığında bacağına vurmaya denedim ama mermi sadece sıyıırıp geçmişti ve onu daha da öfkelen-dirmiştim.

Adam elimdeki silahı alıp bacaklarıma tekme attığında önümdeki ağaca çarpıp yere yığıldım. Bedenimdeki acılar nefes almama mâni oluyordu. Kendimi bir krizin eşiğindeymiş gibi hissediyordum. Boğazımdaki kestikten akan sıcak kanın metalik kokusu burnuma dolduğunda kendimi tutamayarak öğürdüm.

Adam sinir bozucu bir kahkaha attı ve yanıma gelip önüme diz çöktü. Yüzünü çok iyi göremesemde pis gülüşü ve gözleri, Ali Tan'ınkilerle birebir aynıydı. Yapılı bir vücuda sahipti ve seyrek kır saçları kısacıktı.

Ben ise yaşlı bir adamın üstesinden gelemiyordum.

Adam silahın namlusuyla yanağıma dürtünce irkilerek geri çekildim. Kaçmak istiyordum ama bacağıma hareket ettiremiyordum. Az önce olayın sıcaklığına hissetmemiş olsam da sanırım bacağıma kırılmıştı.

"Polisler bu kadar güçsüz olmamalı." dedi adam onaylamayan bir sesle. "Özellikle de kocasının tehlikeye terk ettiği kadın polisler."

Yüzüne tükürmek istedim fakat ağzım kupkuruydu. “Seni ve çetenizi batırdığımızda böyle rahat konuşamayacaksın.” dedim hiddetle.

Adam sanki onunla eğleniyormuşum gibi güldü. “Güldürme beni,” dedi benim yaraladığım bacağına cebinden çıkardığı mendili sıkıca bağlarken. “Daha kaç oğlumu feda etmem gerekir bilmiyorum ama istediğim hayat için bunu yapmaya devam edeceğim. Ve siz bana engel olamazsınız.”

“Piyonlarını bilerek yedirmen seni sadece oyunun sonuna yaklaştırır.” dedim meydan okurcasına. “Ve oyunun sonunda biz varız!”

Bir an gözlerinde bir korku peyda olsa da bu uzun sürmedi. Hemen peşine onun yerini daha güçlü bir duygu olan kibir aldı. “Biliyor musun, rehineye ihtiyacım yok.” dediği sırada uzaklardan ekibe ait ufak sesler duyuldu. Adam arkasını işaret ederek ayağa kalktı. “Belli ki onlar için değerli birisin. Senin cesedin, ben yerin altında kaybolana kadar onları oyalar.”

Korku damarlarımı patlatacak güçteydi. Sanki kalbim ağzımda atıyordu. Silahsız ve yaralıydım ve şimdi vurulacak olmama engel olacak hiçbir şey yapamazdım.

Ölümün çocuğu ayak ucumda oynuyordu. Etrafımda doluyor, gözlerime bakıp delice gülümsüyor ve en hazırlıksız olduğum an buz gibi nefesini enseme üflüyordu.

Korkuyordum.

Sonra adam ucuna susturucu takılmış olan silahı bana doğrulttu ve iki kez ateş etti. İlk ateş dudaklarımdan acı dolu bir inilti koparırken ikincisi nefeslerimi kesmeye niyetliydi. Gözlerimden ardı ardına yaşlar akarken nerenden vurulduğumu anlayamayacak kadar çok acı çekiyordum. Bedenim sanki keskin kayaların altında hunharca eziliyor, kanımı yakıcı bir sıcaklıkla damarlarımdan koparıyordu.

Kafam zemine düştüğünde benden uzaklara koşan adamın git-tikçe bulanıklaşan bedenini gördüm.

SUÇ MAHALLİ

Şimdi tüm acılarım ve beni terk etmek üzere olan ruhumla bu karanlık ormanın ortasında yapayalnızdım.

Ağlamamak için direnmeye çalışsam da nafileydi. Bir ağacın dibinde ölmek üzereydim ve Barış yanımda yoktu. Belki de son nefesini ona veda bile edemedenden verecektim.

Ondan onu bundan sonraki hayatında yalnız bırakmak zorunda olduğum için özür dilemek, beni affetmesi için defalarca yalvarmak istiyordum. “Seni hep seveceğim Barış.” demek için neler vermezdim.

Gözlerimi silebilmek için ellerimi hareket ettirmeye çalıştığım da başaramadım. Gözyaşlarım şiddetlendiğinde uzaktan acı dolu bir ses duydum. Tandık bir ses, varlığı beni bu hayata bağlayan her nefes alışım da yanımda olmasını istediğim bir ses.

Ses önce uzaktı. Sonra gittikçe yakınlaştı ve sahiplenici eller bedenimi sıkıca sarmalarken ses kulağıma fısıldadı. “Lütfen,” diyordu ses. “Lütfen gitme!”

Ses ağlar mıydı?

Ses ağlıyordu, bağıra bağıra.

Elleri bedenimde telaşla geziniyor kan ellerine bulaşıyordu. Fakat o bunu umursamıyordu. Tek istediği beni kollarının arasında saklamak ve kimseye vermemektir. Âşık olduğum adamın kokusunu içime çektim doyasıya. “Gitmek istemiyorum.” diye fısıldadım. İstemiyordum. Çünkü hazır değildim. Daha gerçekleştirmemiz gereken hayallerimiz vardı bizim. Ufak bir sahil kasabasında gece vakti bir teknenin içinde o, ben ve bebeğimiz yıldızları seyredecektik.

Ama bunlar artık sadece hayaldi.

“Özür dilerim sevgilim, hayallerimiz için.” diye yalvardım. Sevdiğim adamın hıçkırıkları yakarışlarıma karışıyordu. “Seni bu hayatta yalnız bırakmayı hiç istememiştim.”

“Hep seninle kalmayı isterdim.”

“Hayır!” diye bağırdı. “Ölmeyeceksin. Sen beni affet. Benim yüzümden oldu.” Gözleri, beni sonsuz bir girdabın içine çeken

mavi gözleri yaşlarla dolmuştu. Bana gökyüzü ile okyanusun huzurunu hatırlatıyordu.

“Ağlama sevgilim,” Uzanıp gözyaşlarını silmek istedim ama yapamadım. “Yağmur yağmıyor, gözyaşlarını saklayamazsm.”

“İzin vermeyeceğim.” Sevdığım adamın sözleri öylesine kararlıydı bir an ben bile ölmeyeceğime inandım. Ama sonra ölüm acı, korku ve yakıcı soğukluğuyla kendini gösterdi.

Ölümün çocuğu beş adım ötemdeydi ve yüzündeki korkunç ifadeyle kanımı donduruyordu.

“Kollarım seni saracak.” diye fısıldadı *ölümün çocuğu*.

Sonra gelip benden gözlerimi aldı. Son nefesimi verirken sevdiğim adamı görmeme izin vermeyecekti.

Sesimi almaması için yalvardım. Çünkü sevdiğim adama söylemek istediğim şeyler vardı.

Kelimeleri toparlayıp dudaklarımı araladığımda başka sesler duydum. Ekip gelmişti. Fakat ne dediklerini anlayamayacağım kadar yabancıydı sesleri.

Sonra Barış’ın sesini duydum en berrak hâliyle. “Peşinden giden.” diye bağıırıyordu. “Ambulansı arayın.” diye ekliyordu peşine. Kalabalığın sesinden tek bir cümle bile seçemiyordum yine.

Ölüme minnettardım. Çünkü son nefesimi verirken onun sesini duymama izin vermişti.

“Barış” dedim güçlkle. Sesimi duyar duymaz daha çok çekti beni kendine. Yüzümü boyun girintisine sakladı ve, “İzin vermeyeceğim.” diye sayıkladı.

“Senden beni affetmeni istiyorum.” dedim. Dudaklarını sıkıca anlıma bastırdı. “Seni tek bırakmak zorunda olduğum için çok üzgünüm. Lütfen beni affet.”

Elleri sırtımı okşadı. “Beni bırakmayacaksın. Hastaneye yetiştireceğim seni.” Gözyaşları gözlerime damladı ve benimkilere karışıp yüzümde usulca yol aldı. “Benim için bir tek sen vardın, eğer gidersen ben ne yaparım?”

SUÇ MAHALLİ

Elleri sırtımda gezinmeye devam ederken ileri geri sallanıyordu. Onunla daha fazla konuşmak istiyordum ama sanki kelimeler dilimde buharlaşıyordu. “Ambulans nerede kaldı?” diye bağıırıyordu çaresizce.

Yanımızda başka biri var mıydı bilmiyorum ama ona cevap veren olmadı.

Ölümün çocuğu iki adım ötemdeydi ve ellerini bana uzatmıştı. “Yanıma gelmelisin artık.” diyordu.

Ellerimi nihayet ufak da olsa kımıldatmayı başardığımda yaptığım tek şey, sevdiğim adamın yüzüne dokunmak ve yanaklarından süzülen yaşları hissetmek oldu. Ona bir daha asla dokunamayacak olmanın gerçekliği canımı daha fazla yakıyordu.

“Seni hep seveceğim Barış.”

Dudakları dudaklarıma kapandığında gözyaşlarımız birbirine karıştı. Son anlarımda bile onun kollarında olmak güzeldi. Barış kalbimde yer edindikten sonra kalan ömrüm boyunca hep onun kollarında olmak istemişim. Son nefesimin içinde onun kokusunun gizlendiğini bilmek huzur veriyordu.

Sevdiğim adam gözlerimi öptü. “Sakın uyuma, tatlı meleğim.” dedi hıçkırıklar boğazını tırmalarken.

“Üşüyorum.” diye fısıldadım. Kollarını daha da sarıp beni kucağının içine hapsetti. Fakat üşümeme mâni olamazdı. Bu soğuk esinti *ölümün çocuğuna* aitti.

Artık karşımdaydı. Eli kalbimin hemen üzerinde duruyordu. Gitmemiz gerektiğini söylüyordu. Gitmem gerektiğini biliyordum ama hep onun yanında olmak istiyordum. O sahil kasabasına gitmek istiyordum. Barış’ın ellerini tutmak, sahil boyunca koşmak, denizi ve kumu tenimin altında tüm gerçekliğiyle hissetmek istiyordum.

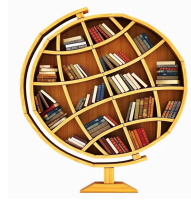
Keşke mezarım onun kolları olsaydı.

Tüm sesler kesilmeden ve onu tamamen kaybetmeden hemen önce, onun sıcaklığına sıkıca sarıldım, kokusunu son kez içime çektim.

NUR ÇELEBİ

Beni affettiğini düşleyerek, bana hediye ettiği son öpücük için tüm kalbimle teşekkür ederek usulca yumdum gözlerimi. Tatlı bir uyku tüm acılarımı dindirmek için hazır bekliyordu.

“Seni hep seveceğim benim pek sevgili eşim.”

SON